Giới thiệu [Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong

Một câu chuyện xuyên không của nữ chính được hệ thống nâng đỡ qua các thế giới lần lượt phải hoàn thành xong các nhiệm vụ được yêu cầu mới có thể vượt qua được thế giới đó.

[Ký chủ, đề nghị cô làm nhiệm vụ nghiêm túc một chút]

Tĩnh Hạ: Không phải ta đã rất nghiêm túc đó sao?

Hệ thống: [Nhưng cô đang làm cái gì vậy? Đánh nam chính chưa đủ, còn bắt cóc nữ chính. Quan trọng hơn đều là sai người làm, sao cô không tự làm đi?]

Tĩnh Hạ lười biếng nói: Ồ! Ta lười.

Hệ thống: [.....]

Ký chủ một lời không hợp liền làm trái ý trời

Hệ thống: [Từ từ đã, có cái gì đó không ổn]

Thể loại: mau xuyên, 1×1, HE.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Gặp mặt và nhiệm vụ

Tích..... tích..... tích

Trong một căn phòng trống một màu xanh dương nọ, có một cô gái rất xinh đẹp mỹ lệ đứng im tại đó, cô ngước mắt nhìn một màn hình ti vi hình vuông đang lơ lửng trước mặt. Trên đó đang tải số liệu "97.....98.....99.....100."

[Tải số liệu hoàn tất, chào mừng ký chủ đến với hệ thống phản diện**]**

Một âm thanh máy móc không chút cảm xúc vang lên.

Tĩnh Hạ nhướng mày: "Hệ thống phản diện?" Có cảm giác mới mẻ.

Hệ thống:**[** Đúng vậy, nhiệm vụ của cô bây giờ là thay thế các nhân vật phản diện, giúp họ thay đổi vận mệnh **]**

Tĩnh Hạ: " Nhân vật phản diện luôn đối đầu với nam nữ chính, ngươi muốn ta đi tìm chết sao?".

Hệ thống máy móc nói:**[** Trong các tiểu thuyết ngôn tình, có những nhân vật bị áp đặt sẵn thân phận phải đối đầu với nhân vật chính dù họ có muốn hay không. Vậy nên đã có không ít người đã chết oan uổng, trở thành đá lót đường cho vinh quang của nhân vật chính.....**]**

Tĩnh Hạ thấy hệ thống dài dòng nên ngắt lời: "Và thế là ta phải giúp họ thay đổi vận mệnh?".

[Đúng vậy, nhiệm vụ của cô là hoàn thành tâm nguyện của họ **]**

Tĩnh Hạ không chút để ý phất tay: " Không làm, ngươi đi tìm người khác đi".

Bổn tiểu thư không có thời gian lo chuyện bao đồng này, còn một đống thứ ta còn làm chưa xong đây!

Hệ thống âm thanh băng lãnh trả lời: **[** Nếu vậy, linh hồn của ký chủ sẽ bị tan biến, vĩnh viễn không được siêu sinh **]**

Tĩnh Hạ: "....."

Được! Đồ hệ thống vô lương nhà ngươi, dám uy hiếp bổn tiểu thư sao?

[Thế nào? Ký chủ đã suy nghĩ kĩ chưa? **]**

Tĩnh Hạ nghi hoặc hỏi:"Tại sao lại là ta?".

[Thông qua bao nhiêu lượt tuyển chọn, chỉ có ký chủ mới thực sự thích hợp **]**

"....."

Mẹ kiếp! Hóa ra bà đây chỉ là dự bị.

Hệ thống:**[** Bây giờ ta sẽ phát số liệu cá nhân của ký chủ **]**

Họ tên: Tĩnh Hạ

Tuổi: (???)

Nghề nghiệp: (???)

Chỉ số nhân sinh: 0

Điểm khen thưởng: 0

Đạo cụ: Kiếm Vĩnh Hằng (Quà tân thủ)

Kiếm Vĩnh Hằng, cái tên nghe lạ thế? Là do nó vĩnh viễn không hỏng sao?

"Mà khoan đã, sao chỉ số nhân sinh của ta lại chỉ có 0 vậy?". Tĩnh Hạ hướng màn hình hệ thống chỉ vào bên trên.

[Là vì ký chủ đã chết rồi **].**

Chết?

Chết cái đầu ngươi, bổn tiểu thư còn sống sờ sờ ra đây, ngươi trù ẻo ta sao?

[Ký chủ, ta có điều thắc mắc, vì sao cả tuổi lẫn nghề nghiệp của cô đều không chỉ là dấu chấm hỏi vậy? **]**

Tĩnh Hạ lười biếng ngắm móng tay nói: "Sao ta biết được, có lẽ do ngươi bị hỏng rồi thì sao?".

Không quét ra được chứng tỏ ngươi vô dụng.

Đồ hệ thống thất bại.

Hệ thống: **[**.....**]**

Hỏng cái gì chứ? Cả nhà cô mới hỏng.

Bổn hệ thống là một trong những hệ thống tinh tiến nhất, sao nói hỏng là hỏng được?

[Ký chủ, ta có điều nhắc nhở cô, nếu chỉ số nhân sinh của cô tụt xuống -1 thì cô sẽ bị mạt sát **]**

"....." Sao ngươi không nói hẳn ra là nếu ta làm nhiệm vụ thất bại thì sẽ bị mạt sát đi?

Còn tụt xuống -1 nữa!

Hệ thống: **[** Nếu ký chủ không còn gì thắc mắc thì bắt đầu tiến hành nhiệm vụ **]**

[Tiến hành truyền tống.....**]**

WTF? Bà đây đã đồng ý đâu?

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (1)

Tĩnh Hạ có cảm giác linh hồn mình giống như bị nhét vào.

Một cách thô lỗ!

Cô mệt mỏi mở mắt.

Xung quanh được bài trí xa hoa, gỗ mộc gỗ lim nạm vàng hay đồ đạc quý hiếm đủ các loại.

Mùi hương xa lạ quanh quẩn khắp phòng

Kiểu bài trí này.....

Đây là thế giới cổ đại sao?

Nhìn xuống bộ trang phục lộng lẫy mình đang mặc.

Hình như nguyên chủ là người có thân phận cao nha, nhưng thân thể này lại rất suy yếu.....

Giống như..... bị hạ thuốc.

[Bắt đầu tiếp thu cốt truyện **]**

Đù! Sao ngươi xuất hiện đột ngột quá vậy?

Ngay lập tức, đầu óc cô trở nên rất khó chịu.

Đây là một câu chuyện trọng sinh báo thù.

Nữ chính nơi đây tên Mạnh Tâm, là đích nữ của Trấn Quốc công phủ.

Kiếp trước, nữ chính giống như bao nữ chính khác: dịu dàng, lương thiện và đặc biệt dễ tin người.

Nàng khi ở nhà luôn được mẹ kế - Du thị và thứ muội chăm sóc, quan tâm nên Mạnh Tâm rất tôn trọng họ. Sau khi xuất giá cho người mà nàng thích là Tĩnh vương làm phi, Mạnh Tâm đã rất hạnh phúc. Nhưng sau một thời gian nàng phát hiện phu quân mình cùng thứ muội gian díu với nhau.

Không chỉ thế, nàng còn bị người hãm hại, bị gán danh dâm phụ, bị người đời nhục mạ, sau đó Mạnh Tâm thậm chí còn bị kéo ra đường và bị đánh đến chết.

Nguyên chủ là Vương Tĩnh Hạ, là Trưởng công chúa của Hạ Quốc - con của vị quý phi đã mất.

Luận về thân phận, thì nàng cùng Mạnh Tâm chẳng có quan hệ gì với nhau.

Nhưng mà nàng lại chơi thân với thứ muội của Mạnh Tâm - Mạnh Nhiên.

Đúng vậy, là chơi thân.

Nghe có vẻ vô lí, nhưng đây sự thật.

Vì có lần trong cung có một yến hội, nhưng lúc đó lại xảy ra ám sát, Mạnh Nhiên đã đỡ cho nguyên chủ một mũi tên.

Vì trả ơn, nàng đã nhận định Mạnh Nhiên là bạn.

Mạnh Nhiên thường xuyên vào cung thăm nguyên chủ, nhiều lúc vô tình cố ý nói xấu về Mạnh Tâm.

Vì nàng cũng từng gặp Mạnh Tâm một hai lần, thấy nàng ta yếu đuối nhu nhược nên cũng không thích lắm,tự nhiên tin tưởng Mạnh Nhiên.

Mỗi khi Mạnh Nhiên như vô ý chơi xấu Mạnh Tâm, nguyên chủ chỉ đứng một bên nhìn, cũng không tham dự vì nàng không muốn lo chuyện bao đồng.

Nhưng sau rồi, đỉnh điểm là khi nguyên chủ cải trang xuất cung đi chơi, lúc đó Mạnh Tâm đã bị mang tội danh dâm phụ và bị kéo ra đường đánh chết.

Nàng lúc đó không biết chuyện gì xảy ra nên vào đó xem, đúng lúc Mạnh Tâm vươn tay về phía nàng cầu cứu, lúc nguyên chủ chưa kịp phản ứng, Mạnh Tâm đã chết rồi.

Sau khi sống lại, điều đầu tiên Mạnh Tâm làm đó chính là trả thù mẹ kế với Mạnh Nhiên, cùng với kẻ bội bạc là Tĩnh Vương. Nàng ta cảm thấy lúc mình cầu cứu nguyên chủ nhưng nàng (VTH) không giúp nên nàng ta (MT) mới chết. Lúc đó Trưởng công chúa cao cao tại thượng cũng bị dính vào luôn.

Trước đó Mạnh Tâm gặp nam chính là Ngự vương - Vương Minh Dạ, là nhị hoàng thúc của nguyên chủ, nam chính lần đầu gặp nữ chính liền cảm thấy "Cô nương này thật thú vị" rồi bla.... bla.... bla..... Sau khi hai người đã có tình cảm, nhờ sự giúp đỡ của nam chính, nàng đã trả thù được Vương Tĩnh Hạ một cách thành công.

Nguyên chủ là bị người hạ thuốc, sau khi tỉnh dậy liền thấy bên cạnh mình có một tên nam nhân. Lại đúng lúc nam nữ chính kéo mọi người đi bắt gian, nguyên chủ bị gán tội danh thông dâm, không giữ gìn đức hạnh, làm mất mặt hoàng thất. Bị nữ chính đổ thêm dầu vào lửa nên cả nàng lẫn tên nam nhân bên cạnh đều bị lôi ra đánh chết.

Sau này nữ chính cùng nam chính đã loại bỏ được vô vàn địch thủ, dắt tay nhau lên làm Đế Hậu, khai sáng ra một đất nước thịnh thế.

Còn Vương Tĩnh Hạ đến lúc chết cũng không hiểu tại sao mình lại bị như vậy.

Trưởng công chúa bị hạ thuốc - Tĩnh Hạ:"....."

Cảm giác một chậu cẩu huyết đổ vào đầu.

Nguyên chủ chết cũng tùy tiện quá rồi, dù gì cũng là công chúa một nước, cứ thế mà bị lôi ra đánh chết sao?

Nguyện vọng của nguyên chủ: Sống một cuộc sống thật tốt, trả thù người đã hãm hại mình.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (2)

Lúc cô đến đây, cũng là lúc nguyên chủ chuẩn bị bị người hãm hại, mang tội danh thông dâm.

"Két....."

Một tên nam nhân ăn mặc không chỉnh tề tiến vào.

Tĩnh Hạ có cảm giác đôi mắt mình bị sỉ nhục.

Dù hãm hại cô thì ít nhất cũng phải tìm nam nhân đẹp một tí chứ.

Tên nam nhân xấu xí này ai mà chịu được.

Thật ra tên nam nhân này không phải là xấu, cũng được coi là tuấn tú ưa nhìn. Nhưng đối với Tĩnh Hạ, cô lại thấy hắn quá xấu.

Tên nam nhân từng bước tới gần chỗ Tĩnh Hạ đang nằm, thấy cô mở mắt nhìn mình cũng không sợ, hắn ta nở một nụ cười bỉ ổi:" He he..... không ngờ có ngày ta sẽ được nếm mùi của công chúa hoàng thất..... tiểu mỹ nhân, tới đây để gia thương....."

Hắn vừa nói vừa nhào về phía Tĩnh Hạ, nhưng một phát đã bị cô đạp ra.

Ôi trời đất!

Hù chết bổn tiểu..... nhầm, bổn công chúa rồi.

Thân thể này vẫn còn hơi suy kiệt, hơn hết có lẽ sắp có người tới rồi, cô phải xử lí nhanh gọn.

Tên nam nhân vừa bị đạp ra vẫn còn ngỡ ngàng, không phải Trưởng công chúa đã bị hạ thuốc rồi sao?

Tĩnh Hạ vừa đánh ngất hắn vừa tỏ vẻ: Ngạc nhiên sao? Bổn công chúa mà tức lên thì cả thế gian đều sợ.

Vậy nên đừng để người dịu dàng như ta tức giận nga.

Hỏng hình tượng!

Hệ thống: **[** .....**]** Ký chủ mà dịu dàng thì chẳng còn ai hung dữ nữa.

Tự luyến quá phận.

Tĩnh Hạ nhìn ra ngoài, thấy xung quanh không còn ai.

Rất tốt.

Rất dễ để xử lí thi thể.

À không.

Xử lí tang chứng.

-

Sau khi ném hắn tại một nơi vắng vẻ, Tĩnh Hạ chạy nhanh về tẩm điện của mình.

Ôi...mệt chết ta rồi!

Tên nam nhân kia ăn gì mà nặng thế chứ!

Kéo đến mức sắp gãy tay ta luôn.

Cả thân thể yếu ớt này nữa!!

Tĩnh Hạ chỉnh lại trang phục nằm xuống giường.

Khi cô vừa nằm, bên ngoài truyền đến một tiếng động.

Ồn ào!

Không thể yên tĩnh được hả?

Bổn công chúa ta mệt chết rồi, các ngươi không thể thông cảm sao?

Hệ thống nhắc nhở: **[** Ký chủ, bọn họ đến là để bắt gian cô thông dâm cùng nam nhân khác **]**

Thông dâm?

Ta thông dâm với hắn lúc nào?

Nói!

Ngươi mà dám nói thì ta sẽ dùng kiếm Vĩnh Hằng cho ngươi ngủ vĩnh hằng bây giờ.

[.....**]**

Ta tốt bụng nhắc nhở cô, cô lại muốn đâm chết ta!

Luôn có một ký chủ không thích nói đạo lí

.....

Tiếng ồn ào ngày càng gần, nhưng Tĩnh Hạ vẫn cứ nằm yên.

Tính kế ta đúng không?

Tới đây.

Bà đây không sợ đâu.

Cái cửa được mở ra, hoàng thượng, một nam một nữ với rất nhiều người khác đi vào.

Nữ nhân nhan sắc tuy không phải tuyệt sắc nhưng cũng là một giai nhân, khí chất thanh nhã, đoan trang, mang lại cho người khác cảm giác là một giai nhân cơ trí..... là nữ chính.

Còn nam nhân dung nhan tuyệt mỹ, mặc y phục màu xanh đậm, khí thế thâm trầm, xa cách, vừa nhìn là không thể quên..... là nam chính chắc luôn.

Khi tiến vào, Mạnh Tâm rất kinh ngạc.

Không phải đã chuẩn bị tốt rồi sao? Sao bây giờ nàng ta vẫn an ổn như vậy?

Mạnh Tâm nhìn sang Vương Minh Dạ, thấy hắn cho nàng một ánh mắt yên tâm, lòng nàng ta mới an tĩnh lại.

"Hạ nhi".

Hoàng thượng mở miệng lên tiếng, phá vỡ sự yên lặng trong phòng.

"Phụ hoàng". Tĩnh Hạ không mặn không nhạt gọi một tiếng.

Phải công nhận một điều, hoàng thượng vẫn còn rất trẻ, rất tuấn mỹ, chỉ khoảng tầm hơn 30 tuổi.

Lúc nguyên chủ bị hại, chính người cha này không cho nàng cơ hội giải thích đã bị lôi đi đánh chết rồi.

Cũng phải thôi, hoàng đế coi trọng thể diện nhất, nhưng làm vậy cũng quá đáng quá rồi.

"Công chúa điện hạ, thấy hoàng thượng tại sao người không đứng dậy hành lễ?".

Mạnh Tâm nhịn không được lên tiếng.

"Mạnh tiểu thư, hoàng thượng không lên tiếng sao ngươi dám lên tiếng trước rồi? Nơi đây không có chỗ cho ngươi nói chuyện đâu".

Tĩnh Hạ đáp lại, tuy nhiên cô vẫn ngồi dậy.

" Tĩnh Hạ, không được vô lễ". Vương Minh Dạ cau mày lên tiếng, một tia lạnh lẽo bắn thẳng vào cô.

"Vô lễ?" Tĩnh Hạ nhìn sang Mạnh Tâm "Cô ta cũng xứng?".

Định dọa ta?

Nam chính định dọa ta kìa.

Ta sợ quá đi!

"Ngươi....."

"Đủ rồi!". Hoàng thượng lên tiếng ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (3)

"Ta nghe nói có kẻ đột nhập vào phòng của con nên ta dẫn người tới đây để xem xét".

Hoàng thượng trầm giọng nói. Từ thái độ đến giọng nói cũng đủ để thấy hoàng đế không thích vị công chúa này lắm.

"Vậy phụ hoàng cứ việc tra xét, bây giờ nhi thần đang rất mệt, không thể đứng dậy để hành lễ với người"

Tĩnh Hạ lại nằm xuống, mỏi mệt nói.

Đừng đùa.

Thuốc mê còn chưa hết đâu.

Không mệt mới là lạ.

Hoàng thượng nhíu mày "Con làm sao lại mệt? Không phải sáng nay vẫn còn khỏe mạnh sao?".

"Phụ hoàng, vì có một số thứ ngoài ý muốn xảy ra nên con cảm thấy con bị ốm rồi".

Tĩnh Hạ vừa nói vậy, vừa liếc mắt nhìn 2 nhân vật chính đang đứng ở đó.

Không hiểu sao khi đối diện với ánh mắt của cô, Mạnh Tâm lại cảm thấy hơi chột dạ và..... kinh hãi!

Nhưng nàng ta đã trấn an lại chính mình, đó là ảo giác thôi, vị Trưởng công chúa này không thể biết là mình làm.

Hừm!

Nữ chính ngây thơ.

Nghĩ ta không có cách vạch trần người sao?

Ngươi nghĩ có nam chính là hay lắm sao?

Nếu như ngươi mà có suy nghĩ như vậy.....

Thì ngươi đúng rồi đấy!

Ta cũng muốn có nam nhân thay ta làm việc như nữ chính!!!

Một đạo âm thanh máy móc vang lên: **[** Nam chính là yêu nữ chính mới thay nàng giải quyết tất cả **]** Cô có sao? Hừ.....

Hệ thống thất bại kia, đừng cho là ta không biết ngươi đang khinh bỉ ta nhé!

[.....**]** Sao cô lại nghe được ra vậy? Mà ta là hệ thống thất bại lúc nào?

- -

"Phụ hoà....."

Sau khi Tĩnh Hạ nói chuyện với hệ thống trong thâm tâm xong thì muốn lên tiếng, nhưng lại bị Mạnh Tâm ngắt lời:

"Nếu Trưởng công chúa không được khỏe, thì người cứ việc nghỉ ngơi, để kẻo mai hoàng thượng mà có việc cần đến, người lại bị mệt không đến được".

Nàng ta nhấn mạnh chữ "lại bị mệt", ngụ ý bây giờ ngươi có thể giả vờ mệt, thì ngày mai cũng có thể.

Hoàng thượng nghe vậy, lại lần nữa cau mày.

Đừng có làm như ta không nghe ra nha nữ chính đại nhân!

Tĩnh Hạ nở nụ cười nhạt.

Bổn công chúa nở nụ cười từ thiện.

Cho ngươi cảm nhận được sự xinh đẹp của ta.

Cứ thoải mái cảm nhận nhiều vào.

Không thu tiền đâu!

Mạnh Tâm:"....."

Nàng ta bị mệt đến mức đầu óc hỏng rồi sao? Còn cười được?

Không phải nàng ta nên vội vàng thanh minh sao?

Vương Minh Dạ cũng nhíu mày, cảm thấy hôm nay Tĩnh Hạ thật lạ, nhưng không biết lạ ở chỗ nào.

"Nếu mọi người không tin, cứ gọi thái y đến kiểm tra, con không ngại".

Mạnh Tâm sắc mặt hơi hốt hoảng.

Không ổn!

Nếu gọi thái y đến, thì phát hiện vị Trưởng công chúa bị hạ thuốc mê, đến lúc đó mọi chuyện lại rối tung lên thì sao?

Vương Minh Dạ luôn im lặng, bấy giờ lên tiếng: " Hoàng huynh, chuyện nhỏ này cứ giao cho thần đệ, bây giờ thỉnh người cứ về trước, để thần đệ gọi thái y đến chữa bệnh cho Hạ nhi".

Hoàng thượng nghe thế, liền đồng ý.

Tĩnh Hạ cũng không lên tiếng.

Sau khi hoàng thượng đi, Tĩnh Hạ mới hướng hai người nói chuyện:

"Sao vậy nhị thúc, thái y đâu, ta đang rất mệt mỏi đó!".

Mạnh Tâm đang buồn bực vì mọi chuyện không thành, giờ nhìn vẻ mặt của Tĩnh Hạ, liền nắm chắc 7,8 phần rằng cô đã biết rồi.

Vương Minh Dạ lên tiếng nói với người đứng sau: "Người đâu, mau mời thái y đến cho công chúa".

Sau rồi, hai người quay đầu đi.

Tĩnh Hạ lên tiếng gọi hai người:

"Mạnh tiểu thư nhớ cẩn thận, kẻo gặp phải một kẻ hư hỏng nào đó, kết cục của ngươi là xác định rồi!!".

Mạnh Tâm đang đi đếm bậc thang, suýt nữa vấp ngã.

Tuy cô không nói hết, nhưng nàng vẫn hiểu.

Quả nhiên là nàng ta đã biết! - Mạnh Tâm thầm nghĩ.

Vương Minh Dạ quay đầu nhìn Tĩnh Hạ, hơi híp mắt: đây là uy hiếp sao?

Hắn đáp lại: " Công chúa yên tâm, ta sẽ bảo vệ nàng ấy thật tốt, sẽ không để nàng ấy xảy ta chuyện gì đâu".

Nói xong, hai người xoay người đi.

Mạnh Tâm trong lòng hơi cảm động.

Cảm giác được người bảo vệ thật tốt!

Tĩnh Hạ chỉ cười, không nói.

Dĩ nhiên nữ chính sẽ không xảy ra chuyện gì.

Có nam chính bảo vệ mà!

Nhưng nếu rơi vào tay ta thì nàng ta có bình yên thì không biết được.

Ai bảo ta phải nghịch tập chứ!

Hic hic..... Mệt mỏi quá mà!

Đói quá.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (4)

Trấn Quốc công phủ.

Một tiếng đập bàn mạnh mẽ vang lên.

"Chủ tử xin bớt giận".

Hai hắc y nhân quỳ xuống.

"Mọi chuyện rốt cuộc là thế nào? Không phải các ngươi nói đã làm tốt rồi sao?".

Thanh âm của một nữ tử vang lên trong cơn giận.

"Chủ tử, đích thực là bọn thuộc hạ đã làm xong hết, ai ngờ....."

Nàng cố gắng bình tĩnh lại "Vậy tên nam nhân kia đâu?".

"Bẩm chủ tử, tên nam nhân kia được thuộc hạ phát hiện bị ngất ở một nơi vắng vẻ trong hoàng cung" Một tên hắc y nhân còn lại lên tiếng.

Nữ tử không kiên nhẫn phất tay.

"Được rồi, các ngươi lui ra hết đi".

"Vâng".

Nói xong, hai hắc y nhân biến mất trong màn đêm.

Nữ tử này là Mạnh Tâm, còn hai hắc y nhân là do Ngự vương gia sai đến để tùy cô sử dụng.

"Mã Não".

"Tiểu thư có gì sai bảo?". Mã Não nhỏ giọng lên tiếng.

Mã Não là người mà Mạnh Tâm tin tưởng nhất, kiếp trước khi nàng bị mọi người phỉ nhổ dẫn đến bị đánh đến chết, chỉ có Mã Não là ở vẫn bên cạnh.

"Hai kẻ kia như thế nào rồi?".

Hai kẻ kia trong miệng Mạnh Tâm, là ám chỉ Du thị cùng Mạnh Nhiên.

"Thưa tiểu thư, Du di nương hiện tại vẫn ở trong từ đường, còn nhị tiểu thư còn đang bị cấm túc".

"Cấm túc?" Mạnh Tâm cười lạnh "Xem ra người cha này của ta vẫn không nỡ xử nặng với con gái của ông ta, nếu như không phải ta tiên hạ thủ vi cường* thì có lẽ vị trí đích nữ này của ta cũng mất từ lâu rồi".

* *Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước để giành được lợi ích.*

"Là tiểu thư cao minh". Mão Não vẻ mặt sùng bái nói.

Từ sau khi tiểu như nhà nàng tỉnh lại sau cơn ốm, dường như đã trở thành một người khác, mạnh mẽ và cơ trí hơn rất nhiều.

"Đi, đi thăm thử muội muội của ta ra sao rồi".

Cầm Hương viện.

Tiếng đập vỡ đồ vang lên.

"Muội muội vì sao lại tức giận như vậy?".

Mạnh Tâm vừa bước vào đã mở miệng hỏi.

"Mạnh, Tâm". Mạnh Nhiên nghiến răng nghiến lợi nói " Ngươi đắc ý lắm đúng không?".

"Đắc ý? Vì sao ta phải đắc ý? Ta chỉ muốn đế thăm muội thôi mà". Kết cục các ngươi phải nhận còn chứ đến đâu.

"Hừ, đừng có giả nhân nghĩa ở đây, cũng đừng vui mừng vội, rồi Trưởng công chúa sẽ cứu ta ra". Khi nói câu sau, Minh Nhiên đã nén cơn giận xuống.

Minh Tâm chợt bừng tỉnh "A..... phải rồi, còn Trưởng công chúa nữa, nhưng ngươi dám chắc nàng sẽ đến cứu ngươi sao?".

"Ý ngươi là sao?" Minh Nhiên nghi hoặc nói.

"Nếu nàng đã muốn cứu ngươi, vì sao bây giờ nàng còn chưa tới?".

Ý là, nếu Trưởng công chúa muốn cứu ngươi, thì đã đến từ lúc đầu rồi.

"Ngươi đừng hòng nói lời chia rẽ, Trưởng công chúa không đến cứu ta thì thế nào, Tĩnh vương gia sẽ đến cứu ta thôi". Mạnh Nhiên chỉ thẳng vào Mạnh Tâm.

"Nếu ngươi muốn đến để thấy ta chật vật thế nào thì ngươi được mãn nguyện rồi, Phỉ Phỉ, đưa chúng ra ngoài".

Mạnh Nhiên hướng thị nữ của mình nói.

"Khỏi cần người tiễn, chúng ta tự đi".

Nói xong, Mạnh Tâm cùng Mã Não đi ra ngoài.

Hừm, Tĩnh vương, kẻ bội bạc vô lương tâm kia, rồi có ngày nàng sẽ khiến hắn chịu kết cục thảm hại.

Còn Trưởng công chúa kia nữa, kiếp trước vẫn luôn hùa theo Mạnh Nhiên gài bẫy nàng, hơn hết nàng ta còn thấy chết không cứu. Nàng ta cũng đáng chết.

- -----

"Công chúa".

Âm thanh mềm mại của một thị nữ vang lên.

Tĩnh - Công chúa - Hạ đang chuẩn bị trốn đi phòng bếp, đột nhiên có người gọi làm cô phải ngừng lại.

Trời móa!

Hù chết ta.

Ngươi không thể chọn thời điểm khác đến gọi ta được sao, cứ phải là lúc ta chuẩn bị tìm đồ ăn.

Ta mà chết đói ngươi chịu trách nhiệm được không?

"Công chúa, hoàng thượng sai người truyền lời đến, chiều mai tổ chức yến tiệc mừng thọ Thái Hậu, người muốn công chúa hãy chuẩn bị tốt".

Yến tiệc = tiệc tối.

Tiệc tối = đồ ăn.

=> Yến tiệc = đồ ăn.

Đi!

"Được được, ngươi lui đi".

"Nhưng mà công chúa, ngài đang muốn đi đâu vậy?". Thị nữ cẩn thận hỏi.

"Liên nhi, ta đói, ngươi mang đồ ăn đến đây đi".

Thị nữ tên Liên nhi vâng lời rồi lui xuống. Để lại Tĩnh Hạ nằm bệt trên trường.

Đói quá đi!

Từ chiều đến giờ chưa có gì vào bụng!

Đói ơi là đói..... đói đói là ơi.....

Bài ca than đói do chính cô sáng tác.

Không để cô đợi lâu, Liên nhi đã mang đồ ăn ngon đến.

"Công chúa, đồ ăn đến rồi, ngài hãy dậy ăn kẻo nguội".

Tĩnh Hạ vừa thấy liền đi ra ăn, tuy nhiên cách ăn của cô vô cùng ưu nhã, mỗi kiểu giơ tay gắp thức ăn đều là cảnh đẹp ý vui.

Hoàn toàn ra dáng là một công chúa hoàng gia.

Tất nhiên là phải vậy.

Đối với ta....

Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, xương có thể gãy.

Nhưng hình tượng tuyệt đối không thể mất!

Hệ thống: **[** Nhiệm vụ ẩn: Truy tìm sự thật **]**

What the.....?

Làm ta giật cả mình.

Đang giờ ăn uống, sự thật sự giả gì ở đây?

[Phiền ký chủ hãy tìm ra sự thật về cái chết của Mai quý phi **]**

Mai quý phi?

Mẫu thân của nguyên chủ?

Theo cốt truyện, lúc nguyên chủ được sinh ra, Mai quý phi bị rong huyết mà chết. Hoàng thượng lại rất yêu thương vị quý phi này, hắn lại cho rằng vì nguyên chủ nên Mai quý phi mới chết.

Cẩu huyết!

Theo nhiều truyện tiểu thuyết cũng như kinh nghiệm của ta, chết kiểu này 7,8 phần bị người hãm hại.

[Cô đã nói cái điều mà ai cũng biết **]**

Không phải bị hãm hại thì cần cô tìm ra sự thật làm gì?

Mỗ hệ thống nào đó khinh bỉ.

Lại bị khinh bỉ.

Hệ thống thất bại như ngươi dám khinh bỉ bổn công chúa?

[Thất bại cái đầu cô **]**

Cả nhà cô mới là đồ thất bại.

"Công chúa, sao vậy?".

Liên nhi thấy công chúa nhà mình đang hơi thất thần, nghi hoặc hỏi.

"Không có gì, Liên nhi, ta có chuyện muốn hỏi".

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (5)

"Công chúa xin cứ hỏi".

Nhưng đợi một lúc lâu, Liên nhi không nhận được câu hỏi của Tĩnh Hạ, bắt đầu thấp thỏm.

"Liên nhi, ngươi....."

Tĩnh Hạ bắt đầu mở miệng.

Mồ hôi lạnh sau lưng Liên nhi chảy xuống.

Có phải công chúa đã biết cái gì không?

"..... Lấy món canh này kiểu gì vậy? Quá khó uống rồi".

Hả?

Liên nhi ngẩn người.

Không phải là công chúa nên hỏi.....

"Ngươi sao vậy?" Tĩnh Hạ thắc mắc hỏi.

"Dạ..... dạ không, công chúa tha tội, để nô tỳ đổi món khác cho người".

"Không cần, dù sao ta cũng ăn xong rồi, ngươi thu dọn đi".

"Vâng..... vâng".

Liên nhi thu dọn rất nhanh, vội vàng ra ngoài tựa như bị ma đuổi vậy.

Ngươi vội cái gì thế?

Ta có làm gì đâu.

Gặp quỷ sao?

Ngươi thấy con quỷ nào xinh đẹp như ta không?

Hừm!

Tĩnh Hạ lại tiếp tục nằm bò ra giường.

Lười quá.....

[Ký chủ, còn nhiệm vụ ẩn, cô không làm sao? **]**

Sao phải làm?

Ngươi không thấy trời đã chuyển tối rồi à?

Giờ này mọi người đi ngủ hết rồi, muốn làm ngươi tự đi mà làm.

Mệt!

[..... **]**

Cô mà cứ lười biếng như vậy, điểm khen thưởng sẽ không cao đâu!

- -----

Thời gian thấm thoắt trôi qua, cuối cùng cũng đã đến ngày tổ chức yến hội.

Thấm thoắt trôi qua cả nhà ngươi!

Mới có một ngày thôi, làm như một năm trôi qua không bằng.

"Công chúa, đây đều là những bộ y phục đẹp nhất do Tú Y phòng gửi đến, thỉnh ngài hãy chọn một bộ".

Liên nhi cung kính cúi người bẩm báo.

Tuy nguyên chủ không được hoàng thượng yêu thích nhiều, tuy nhiên vẫn là con gái quý phi đã mất - người hoàng thượng sủng ái nhất, không thể không chú ý hình tượng.

"Ukm..... vậy chọn bộ màu tím này đi". Màu cô yêu thích nhất là màu tím, chọn nó đi.

"Vâng"

Liên nhi dâng bộ trang phục màu tím lên cho cô.

Bộ trang phục này rất đẹp, vạt tay áo được thêu chỉ vàng một cách tỉ mỉ, eo váy có một các thắt lưng vàng buộc quanh, dưới vạt váy có thêu hình hoa mẫu đơn óng ánh.

Chung quy bộ y phục này có màu vàng kim làm chủ đạo.

Tuy nó rất đẹp nhưng cách mặc hơi rườm rà, lại rất kén người mặc. Nếu có người nào không có khí chất phù hợp để mặc bộ y phục này, nhất định sẽ tạo cho mọi người cảm giác " Người này ăn mặc quá lố lăng".

Nhưng khi Tĩnh Hạ mặc vào, lại gợi cho người một câu thơ " Nàng mỹ lệ trường tồn. Nàng đẹp tựa thiên tiên".

(*Khụ, ta chém).*

Bình thường, cô rất thu liễm khí chất của mình. Nhưng bây giờ cứ tỏa ra một chút, cô không ngại.

Bộ y phục mặc trên người Tĩnh Hạ, nhưng lại thay cô làm nổi bật lên quý khí thuộc về riêng mình. Trang nhã mà cao quý, lạnh lùng mà kiêu ngạo.

Gương mặt cô bây giờ hiện lên một tia lãnh diễm sắc sảo, khác hẳn với thường ngày.

Tựa như, tại đây cô là Nữ hoàng, là người đứng trên vạn vật.

Hệ thống khá kinh ngạc, sao nó lại không biết ký chủ nhà mình cũng có khí chất như vậy.

Liên nhi lại rất sửng sốt, đây là Trưởng công chúa sao? Sao công chúa lại có thể có khí thế bức người như vậy?

Nhưng rồi Tĩnh Hạ đã thu liễm lại hết thảy.

Tuy nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, giống như đó chỉ là ảo giác của mọi người vậy.

Nhưng không thể phụ nhận, cô mặc bộ y phục này..... rất đẹp.

Ukm!

Thật hợp

Ta quả nhiên là thiên tài.

Có mắt nhìn rất tốt!

Hệ thống tỏ vẻ: vừa mới khen một chút mà đã vểnh mũi lên tận trời rồi.

Sao ta lại không biết ký chủ lại tự luyến như vậy

"Công chúa, ngài mà mặc bộ này tham dự yến hội, nhất định Ninh vương gia sẽ bị ngài làm cho mê mẩn". Liên nhi bề ngoài khen ngợi, trong mắt lại lóe lên tia ghen tỵ.

Ninh vương?

À là vương gia khác họ, là con của Hoa thị - họ hàng xa của hoàng đế với nam nhân khác.

Không biết vì lí do gì mà hắn được phong Vương.

Nhưng cô chỉ biết.....

Hắn chắc chắn là nam phụ, và thích nữ chính.

Trong cốt truyện ghi vậy.

Nguyên chủ thích Ninh vương, nhưng hắn lại không thích nàng, luôn tỏ vẻ lãnh đạm xa cách.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (6)

Yến tiệc bắt đầu.

Các vị khách dường như đã có mặt đông đủ.

Âm thanh sôi nổi, náo nhiệt.

Một đạo thân ảnh tiến vào, thu hút sự chú ý của mọi người.

Khí sắc trong trẻo, thanh nhã như giai nhân, bộ y phục trắng tuyết có thêu hoa sen càng làm nổi bật sự thanh khiết của cô.

Một vị tiểu thư lên tiếng: " Kia không phải nữ nhân luôn mê đắm Tĩnh vương sao? Hình như tên Mạnh Tâm thì phải".

"Hừ, dù là đích nữ của Trấn Quốc công phủ thì thế nào? Không phải chỉ là bao cỏ thôi sao?". Một vị tiểu thư khác nói vậy, nhưng sắc mặt lại hiện lên sự ghen tỵ.

"Đúng vậy, lại còn luôn bám theo Tĩnh vương dù ngài ấy không thích nàng ta, đúng là không biết liêm sỉ". Thêm một vài tiểu thư khác phụ họa.

Mã Não tức giận nói: " Tiểu thư, bọn họ đúng là những kẻ không biết điều, dám nói xấu tiểu thư như vậy".

Mạnh Tâm chỉ cười nhạt: "Đừng để ý đến họ".

Để đến lúc nữa nàng sẽ vả mặt những kẻ nói xấu nàng.

Theo trí nhớ kiếp trước, yến tiệc này sẽ có những sứ giả đến từ các nước đến, rồi có tổ chức một cuộc thi giữa mọi người với nhau, ai thắng sẽ được thưởng hậu hĩnh.

Thậm chí nếu thắng những vị khách nước khác, làm vẻ vang cho đất nước, thì tiền đồ không hạn lượng.

Đáng tiếc, lúc đó nàng đã là Tĩnh vương phi, ko có điều kiện tham dự. Nhưng lúc này nàng phải nắm chắc cơ hội, ai cũng đừng hòng ngăn cản.

Ánh mắt Mạnh Tâm lóe lên tia lãnh khốc.

Lúc này, trong Tường Vy điện - cung điện của Tĩnh Hạ.

Trước khi đi.....

Hoàn mỹ!

Đầu tóc..... đẹp

Trang sức.....đẹp

Trang điểm..... tất nhiên đẹp, vì ta đẹp sẵn rồi!

Hệ thống: [.....]

Nhưng y phục.....

"Liên nhi, đi thôi".

- ---

Tại Kim Loan điện.

"Trưởng công chúa điện hạ đến".

Tĩnh Hạ bước vào chính sảnh, không biết có bao nhiêu ánh mắt kinh diễm nhìn cô.

Một thân tím nhạt đầy quý khí, kiểu tóc nửa buộc cao nửa thả, cộng thêm một ít trang sức trên đầu càng làm tăng thêm khí chất lãnh diễm, kiêu ngạo của cô.

Nơi đây cô chính là tâm điểm.

Không biết có bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tỵ, mê đắm,..... nhìn Tĩnh Hạ.

Không sao, ta quen rồi!

Mạnh Tâm vừa nhìn, vừa cảm thấy không thể tin, kiếp trước nàng không hề thấy Trưởng công chúa có khí thế như vậy.

Khi ánh mắt Tĩnh Hạ liếc đến chỗ nàng, nàng đột nhiên thấy hơi rùng mình. Sự rùng mình này nàng chưa hề có kể từ khi sống lại.

Có cái gì đó dường như đã vượt tầm kiểm soát.

Mạnh Tâm còn chưa kịp hiểu ra thì tiếng thái giám the thé vang lên:

" Hoàng thượng, Thái hậu, Hoàng hậu nương nương giá đáo".

Tất cả mọi người đều đứng dậy.

"Tham kiến Hoàng thượng, Thái hậu, Hoàng hậu nương nương".

Hoàng thượng tiến lên chỗ ngai vàng, phất tay nói: " Tất cả miễn lễ".

"Tạ hoàng thượng".

"Hôm nay cảm ơn sứ giả các nước đã đến để tham dự tiệc mừng thọ của Thái hậu".

"Hoàng đế Hạ quốc quá lời rồi". Một vị sứ giả của Mộc Vệ quốc đáp lại.

"Đây là món quà của đất nước chúng tôi muốn gửi đến Thái Hậu".

Một vị sứ giả của nước Vĩnh quốc dâng lên một món đá quý trong suốt, dưới ánh sáng viên đá quý tỏa sáng lấp lánh " Nó gọi là Ngọc ngàn năm, ánh sáng của viên ngọc này sẽ không bao giờ tắt, chúc Thái hậu phúc như Đông Hải, thọ tỉ Nam Sơn"

" Sứ giả Vĩnh quốc có lòng rồi". Thái hậu hài lòng nhìn món quà, cười khen ngợi.

Tĩnh Hạ nhướng mày, Ngọc ngàn năm? Không phải kim cương sao?

Sau khi có thêm một số vị sứ giả khác thay nhau dâng lên lễ vật thì lúc này.

" Ngự vương, Tĩnh Vương, Ninh vương đến".

Vừa nghe vậy, không biết có bao nhiêu tiểu thư quyền quý vội điều chỉnh trang phục, đầu tóc, tư thế ngồi, mặt e thẹn nhìn sang phía ngoài cửa.

Ba nam nhân, ba hương vị vẻ đẹp khác nhau cùng đi vào.

Tĩnh vương mặc bộ y phục màu trắng, giữa hai đầu lông mày hiện lên vẻ ôn hòa, làm nổi bật vẻ đẹp thanh cao không thể chạm tới của hắn.

Nhìn thấy Tĩnh vương, trong mắt Mạnh Tâm hiện lên tia căm hận.

Chính cái vẻ ôn hòa này kiếp trước đã khiến nàng chìm đắm thật sâu nhưng không ngờ lại vạn kiếp bất phục.

Ninh vương mặc bộ y phục xanh dương nhạt, nhưng lại hiện lên một khí chất đạm mạc, xa cách, tuy nhiên vẫn tuấn dật bất phàm.

Tĩnh Hạ vẻ mặt nhàm chán.

Tên nam nhân này là người nguyên chủ thích?

Nhan sắc cũng được, đáng tiếc lại đi thích nữ chính.

Người còn lại, thân là nam chính, tất nhiên sẽ hơn hẳn những người khác.

Một thân màu đen thêu cự mãng chỉ vàng, vẻ mặt lạnh lùng, khí thế lãnh khốc. Tuy nhiên khi nhìn về phía Mạnh Tâm, đáy mắt hiện lên vẻ ôn nhu.

Cả ba người cùng lên tiếng: " Tham kiến hoàng thượng".

"Miễn lễ, đi về chỗ ngồi đi".

Hoàng thượng dừng lại một lát rồi tiếp tục nói: " Hôm nay là tiệc sinh thần của Thái hậu, để làm yến tiệc thêm sôi nổi, hãy tổ chức một cuộc thi giữa mọi người với nhau, ai thắng sẽ có thưởng lớn".

Nghe vậy, mọi người xôn xao, các thiên kim tiểu thư lại hồi hộp. Biết đâu nếu thắng cuộc thi này mình lại có thể nổi danh kinh thành, thậm chí có thể được hứa gả cho ý trung nhân.....

Mọi người lại lén nhìn mấy vị vương gia ngồi đầu.

Hazzzzz

Hớn hở gì chứ.

Đều là làm nền cho nữ chính thôi.

Không tham gia vẫn tốt hơn.

Tĩnh Hạ nghĩ vậy, tiếp tục phe phẩy quạt.

Hệ thống: **[** Ký chủ, cô lấy đâu ra quạt vậy **]**. Đã vậy, nhìn cây quạt này hơi kì lạ.

Đây là chiếc quạt lông vũ màu trắng, đầu quạt là dạng bán kính hình tròn.

Quan trọng hơn không phải trắng bình thường, mà là trắng kiểu tinh khiết long lanh.

Có điều bất thường!

Hệ thống kết luận.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (7)

" Đoán xem".

Tĩnh Hạ nở nụ cười đáng ăn đòn nói.

Đoán?

Ta đoán được còn phải hỏi cô sao?

Nhiệm vụ ẩn cô còn chưa làm đâu.

Tĩnh Hạ:"...." Sao lại chuyển sang chủ đề khác rồi.

" Hạ nhi, hay là con cũng tham gia cuộc thi này đi". Thái hậu quay đầu nhìn cô, nói.

"....." Liên quan gì đến ta?

Ta chỉ muốn làm một công chúa cao quý yên tĩnh không được sao?

Muốn lấy ta ra làm nền cho nữ chính?

Trông ta ngu ngốc vậy sao?

Tuy trong lòng phun tào, nhưng trên gương mặt cô vẫn rất nghiêm túc, nhẹ nhàng gật đầu.

Tham gia thì tham gia.

Ai sợ ai.

"Được rồi, bắt đầu đi". Hoàng đế phất tay nói.

Mọi người bắt đầu thi nhau trổ tài. Người thì vẽ, người đánh đàn, người viết thư pháp,..... đều hi vọng mình có thể thắng, được trọng thưởng.

Đến lượt nữ chính.

Mạnh Tâm múa.

Đây là cái mà nàng đã chuẩn bị từ lâu.

Wow.

Nữ chính mở concert!

Váy áo thướt tha, điệu múa tao nhã, lả lướt, trên gương mặt đeo thêm khăn che mặt, tạo thêm cảm giác nàng tựa như tiên giáng trần.

Mọi người ngẩn ngơ nhìn.

Vương Minh Dạ nắm chặt chén rượu.

Thật muốn móc mắt những kẻ dám nhìn chằm chằm nàng.

Mùi dấm chua bay nồng nặc.

Khi Mạnh Tâm múa xong, tiếng vỗ tay tràn ngập.

Trong lòng nàng hiện lên một phần đắc ý.

" Hay, múa rất đẹp, thưởng".

"Tạ hoàng thượng".

Thái hậu lên tiếng: " Hạ nhi, mọi người đều đã biểu diễn xong, y phục của con trông cũng rất đẹp, hay là con cũng lên múa đi".

"...." Y phục đẹp thì liên quan gì đến múa?

Có mùi âm muru.

"Vâng". Tĩnh Hạ dịu dàng lên tiếng.

[....] Có cảm giác ớn lạnh.

Cô lui xuống một lát, rồi có tiếng nhạc nhẹ nhàng kỳ lạ không biết từ đâu ra vang lên.

Ở bên dưới, thân hình mảnh khảnh chuyển động, bàn tay trắng ngọc cầm chiếc quạt múa, giọng hát nhẹ nhàng thần bí vang lên:

Lúc hoa rơi là lúc hoa trân quý nhất.

Nhưng khi hoa tàn rồi thì chỉ còn lại sự héo khô.

Hết mùa rồi hoa đợi ai? Hoa trách móc ai?

Hoa thật ra chỉ cần người an ủi.....

(Hoa rơi - Lâm Tâm Như)

Thân hình uyển chuyển múa theo giọng hát, giai điệu. Lúc đoạn điệp khúc cao dần, cô xoay vòng, chiếc váy bồng bềnh, rồi đột nhiên.....

Chi khâu bị đứt cùng với chiếc thắt lưng trên y phục bị tuột.

Nó làm y phục ngoài của cô rơi ra ngoài.

Cẩu huyết!

Vô lí!

Mọi người được phen há hốc mồm.

Mạnh Tâm cười lạnh, phen này thanh danh của Trưởng công chúa sẽ mất hết.

Nhưng nàng ta sai rồi.

Y phục ngoài bị hỏng rơi xuống, lộ ra một y phục khác màu hồng dịu dàng bên trong.

Cộng thêm bài hát về hoa rơi, nó gợi cho người liên tưởng đến cánh hoa cô độc mà thướt tha lúc sắp hết mùa.

Lúc hết bài, không khí vẫn im ắng.

Bất chợt, có một tiếng vỗ tay vang lên, kèm theo đó là các tiếng vỗ tay như sấm.

Bổn công chúa mà lợi hại lên, mọi người đều sợ.

Đánh bật cả nữ chính.

[Cô lợi hại, cô nói là được rồi **]**.

Hệ thống bất lực nói.

Nó khá tò mò trước đây ký chủ làm nghề gì.

Tiểu thư khuê các... Ký chủ giống sao?

Hay thuộc hào môn thời hiện đại?

Bớt đoán mò.

Ta làm nghề gì có quan hệ gì với ngươi sao?

Tĩnh Hạ khinh bỉ.

Cô nói chuyện với hệ thống trong lòng nên dường như không để ý..... ánh mắt Ninh vương nhìn cô hiện lên sự kinh ngạc và..... một chút hứng thú.

" Hoàng thượng, Trưởng công chúa múa đẹp như vậy, phải khen thưởng lớn". Hoàng hậu với vẻ mặt hiền lành nói.

"Được, nếu hoàng hậu đã nói như vậy, vậy thì Tĩnh Hạ,con có yêu cầu gì không?".

"Phụ hoàng, nhi thần bây giờ chưa có nguyện vọng gì, có thể để khi khác nhi thần bẩm báo với người sau được không?".

Hoàng thượng suy nghĩ một lát, liền gật đầu.

Mạnh Tâm dù vẻ ngoài không quan tâm nhưng bên trong vô cùng tức giận.

Nhưng không sao, vẫn còn màn kịch khác đang chờ.

Nghĩ vậy, nàng ta hạ cơn giận xuống.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (8)

Khi Tĩnh Hạ ngồi vào chỗ.

[Ký chủ, sao cô biết y phục có vấn đề **]**

" Mắt không mù nhìn kĩ là biết".

[..... **]** Ký chủ đây là nói nó mắt mù sao?

Tĩnh Hạ không chỉ biết y phục có vấn đề.

Mà còn biết sắp có kịch hay xảy ra cơ.

Chắc chắn liên quan đến cô.

"A....." Có một tiếng hét đột ngột phát ra làm mọi người náo loạn.

"Có chuyện gì?". Thái hậu cau mày, không vui hỏi.

Nhưng còn chưa nhận được câu trả lời, thì không biết có bao nhiêu thích khách xông ra.

"Mau, mau hộ giá".

Trong khi ai ai cũng vô cùng rối loạn, thì Tĩnh Hạ lại lười biếng tựa vào ghế ngồi.

Thấy chưa.

Mấy cái màn kịch này chẳng bao giờ thiếu trong cung đấu.

Để giết ta, nữ chính tốn sức thật.

Một kế hoạch vĩ đại!

[Nếu vậy cô còn không nghĩ cách giải quyết sao? **]** Giọng máy móc hệ thống vang lên.

Ngươi đổi giọng cũng nhanh đấy.

Mà ta lười lắm.

Nghĩ hộ ta đi.

[.... **]** Ta mà nghĩ được thì cần cô đến đây làm gì nữa?

Đi chơi sao?

" Cẩu hoàng đế, nộp mạng đi ". Một tên thích khách nói, cả đám cùng xông lên.

Trong lúc đó, Cấm vệ quân đã bao vây Kim Loan điện.

Một vị tướng vội vàng nói "Mau, mau hộ giá hoàng thượng".

Bao nhiêu binh lính đã kịp ngăn lại và chế trụ bọn thích khách.

Mạnh Tâm lúc đó nhìn sang Vương Minh Dạ, gật đầu.

Trong khi tình hình đã ổn định lại, Vương Minh Dạ hướng hoàng thượng, nói: " Bẩm phụ hoàng, mấy tên thích khách này có thể xông vào, chắc chắn là có người sai khiến".

Vừa nói, ánh mắt vừa lướt qua Tĩnh Hạ.

Ánh mắt uy hiếp kìa!

Hệ thống mau ra đây bảo vệ ta.

Sợ quá!

[Thật xin lỗi, hiện tại ta đang trong chế độ thất bại, không bảo vệ được cô **]** Giọng điệu hệ thống vẫn băng lãnh như thế.

Nhưng thế quái nào cô lại nghe ra nó mỉa mai cô.

Hệ thống, coi như ngươi giỏi.

[Ký chủ quá khen **]**

"....."

Hệ thống đã biết trêu ngươi là cái gì, ta cần đổi hệ thống

- -

"Nói mau, là kẻ nào dám sai ngươi đi hành thích trẫm?".

Ánh mắt hoàng thượng nguy hiểm hỏi.

" Cẩu hoàng đế, có chết ta cũng không nói cho ngươi". Tên thích khách dù nói vậy nhưng ánh mắt vẫn nhìn thoáng qua Tĩnh Hạ vẫn đang ngồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô kéo căng.

Nhìn gì?

Ta biết ta đẹp rồi, các ngươi không cần phải ngắm trộm nhiều vậy đâu.

" Bẩm hoàng thượng, trên người tên thích khách này có một cái ngọc bội".

Một vị tướng lĩnh dâng ngọc bội lên. Đây là ngọc bội màu xanh dương, trên có khắc hình hoa văn sống động.

"Hoàng thượng, nếu thần thiếp nhớ không lầm thì ngọc bội này là một đôi, giá trị liên thành, chỉ có người trong hoàng thất mới có....."

Hoàng hậu không nói hết, mọi người cũng lập tức hiểu việc này là người hoàng thất làm ra.

" Nếu như thần đệ không lầm, thì từ nãy đến giờ thích khách vẫn luôn nhìn Tĩnh Hạ". Vương Minh Dạ mặt không cảm xúc nói.

" Bẩm hoàng thượng, có lần thần nữ đã nhìn thấy Trưởng công chúa đeo ngọc bội này, chắc hẳn là có gì đó không đúng." Mạnh Tâm lập tức tiếp lời.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (9)

Tĩnh Hạ ngồi phe phẩy quạt liền hơi đờ người.

Móa, nam chính cùng nữ chính kết hợp với nhau bắt nạt ta.

Sao ta nằm không cũng bị dính chưởng vậy?

Trắng trợn!

Các ngươi nghĩ mình là nhân vật chính là hay sao?

Ta là Boss phản diện còn chưa thèm khoe đây.

Hệ thống nghi hoặc hỏi: **[** Cô là Boss phản diện từ khi nào thế? Mà không phải cô nói màn kịch này vì cô mà đến sao? **]**

Ừ nhỉ, ta quên đấy.

Hầy, mệt quá, giải quyết sớm còn về.

"Tĩnh Hạ, chuyện này là thế nào?". Hoàng thượng híp mắt hỏi.

Nếu là Tĩnh Hạ sai thích khách ám sát ông thì.....

"Phụ hoàng, ngọc bội này không chứng minh được gì đâu". Ngữ điệu của cô rất bình thản, không có một tia cung kính nào trong đó.

"Trưởng công chúa, một ngọc bội đúng là không chứng minh được gì, nhưng vì sao tên thích khách này lại cứ hay nhìn ngài? Ám sát hoàng thượng tuyệt không phải việc nhỏ". Mạnh Tâm vẻ mặt nghiêm túc nói.

Tĩnh Hạ lười biếng liếc nàng ta: " Có lẽ vì ta đẹp".

Nữ chính đại nhân chưa gì úp nồi lên đầu ta rồi.

Ai cho ngươi cái tự tin đó?

"...."

Ngươi đẹp hay không liên quan gì đến việc này?

"Nhưng công chúa cần phải cho mọi người một lời giải thích". Mạnh Tâm từng bước ép sát.

"Phụ hoàng, ngài hãy nhìn kĩ lại, hoa văn trên ngọc bội này là hoa sen, mà hình ngọc bội của con là hoa mẫu đơn". Vừa nói, Tĩnh Hạ vừa giơ ngọc bội lên cho mọi người cùng nhìn.

Quả thực, màu sắc giống nhưng hoa văn có khá nhiều điểm khác nhau.

Mạnh Tâm tức khắc mặt trở nên hơi tái nhợt.

Cái gì?

Nàng rõ ràng đã chuẩn bị kĩ càng, sao cái ngọc bội này lại ở đây?

"Vậy, ngài giải thích sao về việc thích khách luôn nhìn ngài". Mã Não vội vàng thay chủ tử của mình lên tiếng để sự chú ý của mọi người chuyển sang hướng khác.

Tĩnh Hạ vẻ mặt vô cảm: " Ở đâu có việc nô tì lại lên tiếng trước chủ từ vậy, nhưng nếu như cần hỏi, thì phải hỏi Liên nhi rồi".

Liên nhi vừa bị chỉ đích danh, lập tức quỳ xuống.

"Hoàng thượng, nô tì thật sự cái gì cũng không biết".

" Việc này thì có liên quan gì đến Liên nhi?". Thái hậu vẫn luôn im lặng giờ lại lên tiếng.

"Thái hậu, mọi người vẫn luôn nghĩ rằng thích khách nhìn con, nhưng thật ra thích khách vẫn luôn nhìn về phía sau con".

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (10)

"Cái gì?". Mọi người ngạc nhiên

Người luôn đứng sau Tĩnh Hạ là Liên nhi.

Liên nhi ngay lập tức vội vàng thanh minh" Hoàng thượng, Thái hậu minh xét, nô tì thật sự không biết, là Trưởng công chúa đổ oan cho nô tỳ".

"Đổ oan? Vì sao bổn công chúa lại phải đổ oan cho ngươi?".

"Cái này....."

Nàng ta chỉ được lệnh là làm hỏng y phục và bí mật bỏ ngọc bội vào trong người của Trưởng công chúa, còn lại nàng ta không biết gì cả.

Mạnh Tâm thấy tình thế không đúng, liền lên tiếng:" Trưởng công chúa, sao ngài lại dám chắc thích khách này không nhìn ngài mà nhìn nô tỳ này chứ?".

"Thế sao ngươi dám chắc thích khách này nhìn ta mà không phải nhìn ngươi?". Tĩnh Hạ trả treo nói.

Mạnh Tâm: "....." Liên quan gì đến ta?

Vương Minh Dạ không hài lòng nói: "Tĩnh Hạ, chuyện này liên quan đến muội, sao lại kéo người vô tội vào?".

Mẹ kiếp.

Nam nữ chính cứ một hai phải áp đặt mọi chuyện lên đầu bà đây.

Phải xử lí!

Đột nhiên có một vị tiểu thư khác thốt lên " Ta nhớ ra rồi, ngọc bội này là cái ngọc bội mà Mạnh tiểu thư từng đeo mà".

Vị tiểu thư ấy vừa nói thế, ánh mắt mọi người lập tức nhìn về phía Mạnh Tâm.

Trong lòng Mạnh Tâm nảy dựng.

Chết tiệt!

Sao mọi chuyện lại đi xa vậy chứ?

Tuy nhiên gương mặt nàng ta vẫn bình tĩnh " Không phải Trưởng công chúa đã nói, một cái ngọc bội không thể chứng minh được điều gì sao?".

Hoàn thượng lên tiếng: " Được rồi, đừng cãi nhau nữa".

Nói xong ông quay lại nhìn thích khách.

"Ta cho ngươi cơ hội lần nữa, mau nói ra kẻ nào đứng sau lưng ngươi, nếu không trẫm sẽ khiến ngươi chết không toàn thây".

Nhưng lần này, mấy tên thích khách trầm mặc, trong miệng bọn chúng chảy ra một dòng máu đen, từng người lần lượt ngã xuống.

Tử sĩ?

Mọi việc cứ như vậy kết thúc sao?

Hoàng thượng trầm mặc một lúc lâu, rồi quay sang hỏi Thái hậu nói " Mẫu hậu, người thấy việc này nên giải quyết thế nào?".

Thái hậu nhìn Liên nhi rồi nói "Người đâu, mau giải nô tỳ này xuống, ngày mai đích thân ai gia sẽ tra hỏi ".

"Thái hậu, hoàng thượng minh xét, nô tì là bị oan". Liên nhi bị giải xuống, âm thanh oan khuất xa dần.

Hoàng thượng sau rồi bảo người thu dọn sạch sẽ, tuyên bố kết thúc bữa tiệc này.

Hắn thậm chí chẳng tra hỏi Mạnh Tâm đâu.

Thiên vị!

Trước khi Tĩnh Hạ đi, Thái hậu lại nhìn cô bằng ánh mắt đầy ẩn ý.

Nhìn cái gì?

Muốn gây sự à?

Đến đây.

Nhưng Thái hậu lại chỉ phất tay áo rời đi, Tĩnh Hạ cũng không để ý, đi ra ngoài.

Tuy nhiên cô không về cung điện, mà đi vòng quanh hoàng cung.

Lúc này trở đã gần đêm, bóng đen bao quanh cả con đường, chỉ có ánh trăng chiếu xuống lúc sáng lúc không.

[Ký chủ, sao cô lại lấy nô tỳ kia gánh tội thay vậy? **]** Hệ thống cảm thấy ký chủ cũng không ác đến mức lấy người chết thay chứ?

"Gánh tội thay? Ngươi nghĩ nàng ta vô tội?" Tĩnh Hạ cười nhạt.

[Là sao? **]**

" Lười giải thích, tự nghĩ".

[..... **]**

Trầm mặc một lúc, hệ thống lại tiếp tục hỏi **[** Vậy sao cô không về mà còn đi dạo làm gì? **]**

Tĩnh Hạ không trả lời, vì cô lười nói.

Chiếc quạt vẫn cứ phe phẩy, gió quạt mát dịu làm vài sợi tóc của cô tung bay.

" Mạnh tiểu thư, nàng đừng để ý, chuyện vừa nãy không liên quan đến nàng".

"Ta biết, đa tạ vương gia quan tâm".

Một giọng nói không xa truyền đến tai Tĩnh Hạ.

Nữ chính cùng nam phụ cô nam quả nữ?

Nam chính sắp bị cắm sừng?

Rồi câu chuyện tay ba sẽ xảy ra.

Hóng hóng!

"Hoàng thượng không truy xét chứng tỏ ngài biết việc này sẽ không liên quan đến nàng".

" Để vương gia phiền lòng rồi, chuyện này ta sẽ tự giải quyết". Mạnh Tâm lạnh nhạt nói.

Nàng biết Ninh vương thích mình, nhưng nàng đã có Ngự vương rồi.

"Các ngươi đang nói chuyện gì vậy?".

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (11)

Một gương mặt âm trầm tới gần, bóng tối xung quanh càng tăng thêm sự nguy hiểm của hắn.

" Ngự vương điện hạ". Mạnh Tâm hành lễ, tuy nhiên trên gương mặt đã xuất hiện nụ cười.

"Ninh vương điện hạ chỉ cùng ta nói một chút chuyện, ngoài ra không có gì khác".

"Nói chuyện? Giữa hai người còn có gì để nói?". Ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Ninh vương, trầm giọng nói.

"Ninh vương, bổn vương khuyên ngươi tốt nhất đừng có đến gần nàng".

Ninh vương trước sau vẫn là gương mặt lạnh nhạt, khi nhìn vào Mạnh Tâm, ánh mắt lại có chút gợn sóng.

"Đêm hôm khuya khoắt, cứ ở lại trong cung không tiện lắm, để ta đưa nàng về". Vương Minh Dạ nhìn Mạnh Tâm, ôn nhu nói.

Khóe môi nàng kéo lên một độ cong "Được".

- ---

Sau khi hai người đi một lúc, Ninh vương xoay người lại, thấy Tĩnh Hạ vẻ mặt vừa xem kịch vừa ăn bỏng ngô đứng đấy.

Nam chính PK nam phụ.

Một trong những khung cảnh đắt giá chỉ thấy trong truyện.

Phải xem!

Hệ thống còn đang phản ứng không kịp.

Bỏng ngô?

Cô lấy ở đâu ra thế?

Chưa đợi Ninh vương lên tiếng, Tĩnh Hạ đã nói trước " Ninh vương điện hạ, nếu thích thì hãy nói ra, kẻo có ngày nàng đi làm vợ người ta, lúc đó hối hận sẽ không kịp đâu".

Nói xong cô tiếp tục bước đi về phía trước.

Khi sắp bước qua Ninh vương thì hắn đột ngột lên tiếng "Vậy còn ngươi?".

Tĩnh Hạ dừng bước chân, đôi môi anh đào nhếch lên " Ninh vương điện hạ đừng suy nghĩ nhiều, ta không thích ngươi".

Không thèm nhìn vào gương mặt kinh ngạc của hắn, cô bước đi xa dần, thân hình dường như hòa vào đêm tối.

Không thích?

Không phải trước kia nàng ta vẫn luôn bám theo hắn sao? Sao có thể nói không thích là không thích được?

...

Dừng trước Thọ Khang cung- Tẩm cung của thái hậu.

[Ký chủ, chúng ta tới đây làm gì? **]** Nửa đêm nửa hôm đến tẩm cung nhà người ta, ký chủ có ý đồ gì?

"Ta thì còn có thể làm gì được chứ?". Tĩnh Hạ vừa nói, vừa dùng khinh công nhảy lên nóc nhà.

Hệ thống: **[** ..... **]** Ký chủ có khinh công? Ghê quá!

Gỡ ra một cục ngói, nhìn vào bên trong.

Tuy cũng đã nửa đêm, nhưng ngọn nến trong phòng vẫn sáng.

Ngoài thái hậu ra còn có thêm một người mặc áo choàng đen.

" Ngươi đến đây làm gì?". Thái hậu lạnh lùng nhìn người mặc áo choàng đen.

"Ta muốn đến thăm thái hậu, không được sao?". Từ giọng nói này, có thể thấy người này không còn trẻ.

" Dĩ nhiên không được, tai mắt có nhiều ở xung quanh, nếu ngươi cứ luôn đến đây sẽ rất dễ bại lộ".

Người kia cười nói " Thái hậu, người đây là qua cầu rút ván sao?".

Thái hậu cười lạnh " Qua cầu rút ván? Năm đó nếu không phải tại ngươi thì sao hắn lại lên làm Hoàng đế?"

Người áo choàng đen cười ra tiếng "Tại sao lại không? Bởi vì hắn....."

Thái hậu vội ngắt lời " Ngươi câm miệng".

Người kia cũng không nói nữa.

Im lặng một lúc sau, người áo choàng đen lại lên tiếng.

"Thái hậu, chuyện của Mai quý phi, cần diệt trừ tận gốc không?".

"Khỏi cần ngươi ra tay, tự ta sẽ giải quyết". Đôi mắt Thái hậu trở nên lạnh lẽo.

Nói thêm một lúc, người kia lại nhảy qua cửa sổ rồi biến mất trong màn đêm.

Tĩnh Hạ từ nãy giờ chỉ im lặng, hệ thống thắc mắc nói:

[Ký chủ, cô có suy đoán gì sao? **]**

Nó thấy kí chủ nhà nó mặt mày nghiêm trọng, có phải cô biết cái gì không?

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 13: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (12)

Tĩnh Hạ bây giờ mới lên tiếng: ".....Ta bị tê chân".

Mẹ kiếp.

Biết vậy thì cô đã đứng ở cửa để nghe trộm rồi.

Ngồi lên nóc nhà làm gì để bị tê chân thế này.

Khó chịu quá!

[What? **]** Hệ thống ngốc luôn.

Thế mà nó cứ tưởng ký chủ đã biết cái gì rồi chứ.

Chỉ bị tê chân thôi sao?

Cơ mà.....

[Ký chủ, cô đã chấp nhận làm nhiệm vụ ẩn rồi? **]**

"Làm? Vì sao phải làm?" Tĩnh Hạ nghi hoặc.

"Chẳng qua là vì ánh mắt thái hậu nhìn ta khá quái dị, nên ta mới đi xem thử thôi".

Nhiệm với vụ gì ở đây.

Đâu ai rảnh mà làm.

Không làm.

Thấy Tĩnh Hạ rất kiên quyết, hệ thống đành giải thích.

[Ký chủ, nếu cô hoàn thành nhiệm vụ ẩn, điểm khen thưởng sẽ rất cao **]**

" Điểm khen thưởng?". Tĩnh Hạ suýt quên mất, hình như còn có cái này.

[Nhiệm vụ ẩn không phải lúc nào cũng xuất hiện trong các thế giới, có cái có, có cái không. Nhưng nếu cô mà hoàn thành, điểm khen thưởng sẽ cao hơn bình thường, hơn hết nếu may mắn, cô có lẽ sẽ nhận được một phần thưởng nào đó nữa **]**

"Ví dụ?" Cô bắt đầu có hứng thú, hỏi.

[Có thể sẽ là điểm khen thưởng hay chỉ số nhân sinh tăng lên gấp đôi, thậm chí là gấp ba, hoặc may mắn hơn có thể là một đạo cụ hay bí tịch nào đó, tùy duyên. **]**

Vẻ mặt Tĩnh Hạ bắt đầu trở nên nghiêm túc "Còn có cái này? Sao ngươi không nói sớm, như vậy ta đã làm ngay từ đầu rồi".

Vẻ mặt "Ngươi không nói trước, là ngươi có lỗi".

[..... **]** Cô đâu có hỏi đâu mà nó nói.

Giờ lại thành lỗi của nó sao?

Tĩnh Hạ vừa đi vừa ăn, trong lòng suy nghĩ.

Có lẽ mọi chuyện nên bắt đầu từ thái hậu.

- ---

Sáng hôm sau, Tĩnh Hạ tỉnh dậy.

Một nô tỳ bước vào, bẩm báo nói

"Bẩm công chúa, Thái hậu triệu kiến người".

Vẻ mặt cô tuy vẫn hơi mơ màng giống người mới tỉnh dậy, nhưng thần trí lại tỉnh táo hơn so với vẻ bề ngoài.

Triệu kiến?

Nhanh như vậy?

"Chuẩn bị cho ta".

"Vâng".

....

Thọ Khang cung.

Tĩnh Hạ bước vào, nhìn thấy khá nhiều vị phi tần ngồi ở hai bên, hoàng hậu một thân cao quý đang ngồi đạm nhiên thưởng trà, Ninh vương, Ngự vương, cùng với..... Mạnh Tâm đang nói cười với thái hậu.

Nữ chính cũng có ở đây?

Ninh vương thấy cô đi vào, trong mắt lóe lên tia cảm xúc bất thường, nhưng rồi lại biến mất như không có chuyện gì.

Mạnh Tâm thấy Tĩnh Hạ, trong mắt hiện lên tia căm hận.

Hôm qua rõ ràng nàng đã chuẩn bị kĩ càng như vậy, nhưng lại bị nàng ta (TH) xoay chuyển đột ngột. Giờ hoàng thượng tuy có vẻ không truy cứu, nhưng chắc chắn đã gieo trong lòng ngài một mối nghi ngờ.

Nếu không vì nàng ta, sao kế hoạch của nàng lại bị đổ bể?

Tĩnh Hạ nhìn thấy, không khỏi thắc mắc.

Nữ chính nhìn ta như vậy làm gì?

Ta biết ta đẹp rồi, ngươi ghen tỵ có ích gì chứ?

Hệ thống chỉnh sửa lại **[** Ký chủ, nàng ta căm hận cô phá vỡ kế hoạch của nàng ta, chứ không phải ghen tỵ với cô đâu **]** Vậy nên đừng ảo tưởng nữa!

Ngươi không nói không ai bảo ngươi câm.

Bổn công chúa tự khen mình chút không được à?

Ai biết được nàng ta có ghen tỵ với ta hay không chứ.

Hệ thống thất bại như ngươi thì biết cái gì?

[..... **]** Lại bị mắng.

"Tham kiến thái hậu". Tuy Tĩnh Hạ không muốn, nhưng đây là phong kiến cổ đại, cần nhập gia tùy tục.

Thái hậu nhìn Tĩnh Hạ, cười nói: " Hạ nhi đến rồi à, ngồi xuống đi".

"Vâng".

Tĩnh Hạ liền đi đến chỗ đầu tiên, ngồi bên cạnh Mạnh Tâm.

Mạnh Tâm cười nói: " Công chúa hôm nay thật đẹp".

"Chắc chắn đẹp hơn ngươi". Cô chỉ liếc nàng ta bằng nửa con mắt, kiêu ngạo nói.

"....."

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (13)

Vương Minh Dạ không vui nói: " Tĩnh Hạ, sau hôm nay nàng sẽ là vương phi của bổn vương, ngươi không được vô lễ với nàng ấy".

"Ồ". Tĩnh Hạ không để tâm đáp một tiếng.

Vương Minh Dạ:"....."

Hắn cảm giác nói chuyện với cô chẳng khác nào đấm vào cục bông.

Chẳng những không khá hơn chút nào ngược lại khiến người ta tức giận hơn.

"Không sao, dù sao Trưởng công chúa vẫn là người hoàng thất, bây giờ không chấp nhận ta cũng không sao". Mạnh Tâm với một bộ dáng khoan hồng độ lượng nói.

Bộ dáng này của nàng ta làm mọi người ngược lại cảm thấy Trưởng công chúa đang cố tình gây sự.

Nữ chính đây là chuyển sang chế độ bạch liên hoa sao?

Trong cốt truyện nói nữ chính cường lắm mà.

Nếu không bình tĩnh nổi thì ít nhất cũng ra vẻ không để tâm chứ.

Tuy nghĩ vậy nhưng Tĩnh Hạ vẫn không có chút biến hóa nào, quay đầu nhìn Mạnh Tâm, cười một tiếng.

"Làm sao có thể, sau này ngươi chính là Nhị hoàng cô của ta, nhưng bây giờ thánh chỉ vẫn chưa được truyền ra, ngươi muốn ta hành lễ với ngươi sao?".

Ý là trước khi mọi người biết ngươi sẽ là Ngự vương phi, thì bây giờ ngươi chẳng là cái gì cả.

"Người....."

"Được rồi, được rồi". Thái hậu nhíu mày "Hôm nay ai gia gọi mọi người tới đây không phải để cãi nhau".

"Thái hậu bớt giận". Mạnh Tâm vội lên tiếng.

Thái hậu nhìn Tĩnh Hạ, "Hạ nhi, về việc thị nữ Liên nhi của con, nàng ta có thể có liên quan đến vụ việc hôm trước, nên xử tử để phòng ngừa, con có ý kiến gì không?".

"Con không có ý kiến gì". Tĩnh Hạ bình tĩnh trả lời.

Xử tử?

Cũng có thể.

Dù sao Liên nhi kia rất có khả năng là người của nữ chính hoặc thái hậu, nhưng bây giờ nàng ta không còn giá trị nào nữa, cũng khả năng nàng ta sẽ chết.

"Vậy được, còn một việc nữa, dù sao con cũng đã đến tuổi cập kê, không thể không lập gia đình. Để ai gia nói với hoàng thượng, tứ hôn cho con với Ninh vương".

Đây không phải hỏi, mà là thông báo.

Mọi người ai cũng biết Trưởng công chúa rất thích Ninh vương, hẳn là sẽ không từ chối.

Mặt mày lãnh đạm của Ninh vương hơi nhíu, hắn không thích Tĩnh Hạ, không có khả năng đồng ý.

Còn Mạnh Tâm trong lòng hơi không thoải mái, Trưởng công chú vốn không phải người tốt đẹp gì, nếu Ninh vương lấy về, chắc chắn sẽ không hạnh phúc.

Nàng tuy không thích hắn, nhưng cũng coi hắn là bằng hữu, chuyện này nàng phải ngăn cản.

Không đợi mọi người lên tiếng, Tĩnh Hạ đã phản đối " Con không đồng ý".

Thái hậu nghi hoặc " Vì sao?".

"Thái hậu, con không thích Ninh vương và hắn cũng không thích con, hai người lấy nhau về chắc chắn sẽ không hạnh phúc". Tĩnh Hạ ra vẻ nghiêm túc nói.

Đùa à.

Nam phụ của nữ chính lại kêu bà đây nhặt về.

Sống tự do còn chưa đã, giờ còn phải lập gia đình.

Không có khả năng!

Nghĩ vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại càng nghiêm túc.

Nghe Tĩnh Hạ nói vậy, trong lòng Ninh vương thở ra.

Tuy nhiên hắn lại cảm thấy khá khó chịu.

Giống như một vật đáng lẽ sẽ là của mình nhưng bây giờ không phải nữa rồi.

Mạnh Tâm hơi thở phào nhẹ nhõm trong lòng, tuy nhiên cũng khó hiểu.

Không phải Trưởng công chúa từng nói nếu không phải Ninh vương thì sẽ không lấy sao?

Sao bây giờ thái độ lại chuyển hóa nghiêng trời lệch đất như vậy?

Lẽ nào.....

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (14)

Trong phòng mỗi người một câu chuyện riêng.

Tĩnh Hạ cảm thấy hơi phiền chán.

Hoàng hậu nhìn bộ dáng này cô, mở miệng hỏi:" Trưởng công chúa có gì không thoải mái sao?".

Tĩnh Hạ ngước mắt nhìn vị hoàng hậu này, nhan sắc không phải đẹp nhất, nhưng tuyệt đối vẫn là một mỹ nhân, dung mạo trẻ tuổi, khí chất mẫu nghi thiên hạ tỏa ra ngời ngời.

"Không sao cả".

Ninh vương hơi nghi hoặc.

Không thoải mái? Nàng là vì không được tứ hôn với hắn nên mới không thoải mái sao?

Nếu vậy thì tại sao ngay từ đầu nàng lại từ chối?

Kỳ thật Ninh vương nghĩ nhiều rồi.

Tĩnh Hạ đơn giản là vì cảm thấy tẻ nhạt muốn chết, đang nghĩ cách chuồn ra.

Hoàng hậu lại tiếp tục, ngữ khí có chút xa xăm " Nhìn dáng vẻ của ngươi, ta lại nhớ tới Mai muội muội, thật đáng tiếc muội ấy lại qua đời sớm như vậy".

Hoàng hậu vừa nói, mọi âm thanh trong phòng ngừng lại.

Cô nhìn hoàng hậu, không nói gì.

Mai quý phi là biểu muội của hoàng hậu.

Hoàng hậu là con gái của Thừa tướng, Mai quý phi là con gái của Thái phó trong triều.

Hai người tiến cung cùng một ngày, ai cũng biết quan hệ của hai người rất tốt.

Nhưng sự thật liệu có phải vậy?

Hậu cung đấu đá, nhân tâm trục lợi, ruột thịt tàn nhẫn giết hại lẫn nhau chỉ vì một nam nhân, thậm chí còn không tiếc lợi dụng con cái của mình để tranh giành quyền lợi.

Chỉ là biểu muội mà thôi, cũng không quá thân cận.

Khi còn sống Mai quý phi rất được sủng ái, không thiếu kẻ ghen tỵ, nếu nói cái chết của bà mà không liên quan đến hoàng hậu cô tuyệt đối không tin.

Bất quá, vẫn là điều tra sau.

Vì điểm khen thưởng, vì quà thưởng.

Cố gắng!

Hoàng hậu nhìn Tĩnh Hạ, nhưng ánh mắt cô ngoại trừ bình tĩnh thì là sự..... lạnh nhạt.

Trông dáng vẻ cô như đang nghe chuyện của một người ngoài vậy.

Khi nghe về mẫu thân đã mất, nếu không buồn đến phát khóc thì ít nhất cũng nên ảm đạm một chút, không phải sao?

Là do cô che dấu quá tốt hay cô thật sự không có cảm xúc?

Về điều này hoàng hậu cũng không lí giải được.

Nhưng Mạnh Tâm nhìn dáng vẻ này của cô, trong lòng càng chắc chắn.

Đôi đồng tử của thái hậu thanh lãnh như có như không nhìn hoàng hậu, nàng ta thức thời liền im lặng, không nói nữa.

"Hạ nhi, con đừng nghĩ lung tung, về chuyện mẫu phi của con cũng đừng suy nghĩ nhiều ". Thái hậu nhắc nhở nói.

Tĩnh Hạ chỉ gật đầu, không nói.

"Thôi được rồi, hôm nay nói chuyện đến đây thôi, mọi người về đi, ai gia có chút mệt, muốn nghỉ ngơi". Thái hậu phất phất tay, được một cung nữ dìu đỡ vào trong.

"Cung tiễn Thái hậu".

Mọi người đồng thanh nói.

..

"Trưởng công chúa xin dừng bước".

Tĩnh Hạ đang bước đi, chợt có một giọng nói dễ nghe vang lên ở đằng sau.

Cô quay lại, thấy Mạnh Tâm đang đến gần.

Nữ chính muốn làm gì?

Tìm ta gây sự sao?

"Trưởng công chúa, chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút được không?".

"Không đi". Tĩnh Hạ dứt khoát trả lời.

Đi làm gì.

Ở riêng với nữ chính thường chẳng có gì tốt đẹp.

Không đi.

Mạng sống rất quan trọng.

[..... **]** Nhân vật chính mà có thể lấy mạng cô thì coi như đã trừ họa cho nhân gian rồi.

Mạnh Tâm: "....."

Nàng không ngờ cô từ chối dứt khoát thế, trong nhất thời hơi lúng túng.

Nhưng nàng ta vẫn bình thản cười "Chỉ là một chút chuyện cần hỏi thôi, Trưởng công chúa không từ chối chứ?".

"Có đấy".

Ta từ chối ngay từ đầu rồi.

Ngươi không hiểu sao?

Xong không đợi Mạnh Tâm phản ứng, cô quay ngoắt đi.

"Trưởng công chúa, người biết trọng sinh là gì chứ?".

Nơi đây chỉ có hai người, Mạnh Tâm cũng không sợ người khác nghe được, hỏi thẳng ra.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (15)

"Trọng sinh?". Tĩnh Hạ quay đầu. "Ngươi đang nói về chuyện ma quỷ gì vậy?".

Lại thêm có một kẻ cho rằng ta đã chết.

Bà đây đã nói rằng bà đây vẫn còn sống.

Sao chẳng ai nghe chứ.

Trù ẻo ta vui lắm sao?

"Trưởng công chúa hẳn là biết ta đang nói gì mà, phải không?". Đây không phải câu hỏi, mà là khẳng định.

"Mạnh tiểu thư, hoang tưởng là một loại bệnh, mà cô....."

Dừng một chút, Tĩnh Hạ dùng vẻ mặt cùng ngữ khí đáng ăn đòn nói: "..... có bệnh đang nặng lắm, phải trị".

Mạnh Tâm tức giận.

Ta bệnh?

Nàng ta rõ ràng biết ta muốn hỏi gì còn giả ngây giả dại như vậy.

Đáng ghét!

Nội tâm của Mạnh Tâm bắt đầu vặn vẹo.

Từ khi trọng sinh đến nay, nàng ta chưa từng tức giận như vậy.

"Nếu Mạnh tiểu thư không còn gì muốn nói, ta đi trước".

Tĩnh Hạ làm bộ dáng định đi.

"Khoan đã".

Mạnh Tâm vội đi lên cầm tay cô rồi tự tát vào mặt mình, ngã xuống.

Đúng lúc đó Vương Minh Dạ đến gần.

Hắn thấy tình cảnh này liền vội vàng đi đến.

"Tâm nhi, nàng có sao không?". Vương Minh Dạ đỡ nàng lên, lo lắng hỏi.

"Không sao, ta chỉ trượt chân ngã thôi". Mạnh Tâm không ra vẻ uất ức, ngược lại vẫn tỏ vẻ bình tĩnh nói.

Nhưng vết đỏ trên mặt nàng lại sưng lên.

"Vương Tĩnh Hạ". Vương Minh Dạ nổi giận, xuất ra khí thế áp bức "Bổn vương đã nói bao nhiêu lần, nàng là vương phi của bổn vương, ngươi không được vô lễ với nàng ấy, nhưng bây giờ ngươi lại dám đánh nàng".

Hắn bình thường không xen vào vì Mạnh Tâm hoàn toàn có thể tự giải quyết.

Nhưng bây giờ nàng ta (TH) lại dám động thủ với nàng (MT).

Tĩnh Hạ nhìn hắn như nhìn một kẻ ngốc.

Nam chính bình thường được viết là thông minh tuyệt đỉnh thế nào.

Có vậy mà cũng nhìn không ra.

Rõ ràng nàng ta chỉ cầm tay cô, rồi nàng tự lấy tay còn lại để đánh vào mặt mình.

Cô không tin nam chính không thấy.

"Ta đánh? Được thôi". Tĩnh Hạ nhướng mày, rồi đến đẩy Vương Minh Dạ ra.

Đi đến, tát một cái thật mạnh vào một bên mặt còn lại của Mạnh Tâm.

Mặt nàng ta in lên một dấu tay.

Mạnh Tâm sửng sốt, nàng ta lại dám đánh nàng?

Tĩnh Hạ đánh xong, thở một hơi.

Đã muốn đánh nữ chính từ lâu.

Giờ cô đã có cơ hội.

Đánh!

[..... **]** Ký chủ quá hung dữ, đánh nữ chính không chút chần chừ!

Cô quay lại nhìn Vương Minh Dạ nói:" Nhị hoàng thúc, bây giờ ta thật sự đã đánh nàng rồi, ta đi trước".

Nói xong, cô cứ đi thẳng, không nhìn vẻ mặt hai người giận dữ nhìn cô, đặc biệt là Mạnh Tâm

Vương Tĩnh Hạ.

Cái tát này của cô, nàng ta nhất định sẽ đòi lại gấp trăm lần!

- --

Tĩnh Hạ trở về phòng.

Lúc cô vừa mới nằm xuống, lại có người đến thông báo hoàng thượng triệu kiến.

Đệt!!

Lại có chuyện xảy ra.

Bà đây đang lười muốn nghỉ ngơi.

Gọi cái gì mà gọi.

Không đi.

Đợi một lúc lâu, người gọi đứng ngoài không thấy người bên trong đáp lại, lên tiếng lần nữa.

"Két..... ầm..."

Tiếng cửa được mở ra mạnh mẽ vang lên.

Thiếu nữ vẻ mặt tức giận đi ra.

"Dẫn đường". Cô trầm giọng nói.

"..... Vâng". Người kia đáp xong rồi vội vàng dẫn đường.

Trưởng công chúa này quá hung dữ, không thể đụng vào.

Dưỡng Tâm điện.

Tĩnh Hạ bước vào, thấy hoàng thượng, cùng Thái phó - ông ngoại chưa từng gặp mặt của cô.

"Phụ hoàng". Cô gật đầu, coi như hành lễ.

Hoàng thượng tuy không hài lòng về cách chào hỏi này của cô, mày trên mặt hơi nhíu.

"Tháng sau sẽ là sinh thần 17 tuổi của con, con đã quá tuổi cập kê, cần phải chọn ra một vị phò mã".

Không đợi Tĩnh Hạ trả lời, hoàng thượng lại nói tiếp "Lúc đó sẽ có nhiều người là vương tôn quý tộc tới tham dự, trẫm sẽ tứ hôn cho con với một trong số họ".

"Thái phó, khanh thấy sao?".

Vị Thái phó chỉ hơn 60 tuổi, trần giọng lên tiếng: "Tùy hoàng thượng định đoạt".

"Vậy được, hôm nay trẫm gọi hai người đến đây là để thông báo việc này, bây giờ có thể lui ra rồi".

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (16)

Tĩnh Hạ có cảm giác rất muốn đánh người.

Mẹ nó! Tên hoàng thượng này rất rảnh hả?

Gọi cô đến đây chỉ để nói việc này.

Đây là hôn sự của cô, hắn không hỏi cô lại đi hỏi người khác.

Tức!!!

Tuy vậy, Tĩnh Hạ vẫn không nói gì, hơi hành lễ một chút rồi đi ra ngoài.

"Tĩnh Hạ, đợi đã".

Cô quay đầu, ra là Thái phó.

Có cảm giác vị ông ngoại này không thích cô lắm.

Nếu không ông đã không để hoàng thượng quyết định một cách dễ dàng như vậy.

Thái phó đến bên người cô, mở miệng " Tĩnh Hạ, tiệc sinh thần tháng sau của con là phải có một phò mã, ta khuyên con nên chọn vị đích trưởng của Thừa tướng".

Đích trưởng của Thừa tướng?

Không có ấn tượng.

Tĩnh Hạ cười nhạt "Ông ngoại, vì sao con phải chọn hắn?".

Nực cười!

Vì sao ta phải làm theo ý muốn của mấy người chứ?

"Tĩnh Hạ, ta là vì muốn tốt cho con, sau khi mẫu thân con mất, ta biết trong cung con không được hoàng thượng để ý nhiều, con cần một chỗ dựa để gửi gắm". Thái phó một bộ dáng lo nghĩ cho cô, khuyên nhủ.

Chỗ dựa để gửi gắm?

Không phải chỗ dựa để kết minh sao?

Trong cốt truyện cũng có ghi Thái phó có ý đồ tạo phản, tuy nhiên lại bị nam nữ chính lật tẩy.

Kết cục không cần nói cũng biết.

"Ông ngoại, con sẽ không lấy chồng". Tĩnh Hạ không muốn nói nhiều, liền rời đi rồi.

Thái phó nhìn bóng lưng cháu gái, không vui cau mày.

- --

Đến nửa đêm, tại Thọ Khang cung.

Một đạo bóng đen lại xuất hiện.

Bước chân rất nhẹ, nội lực hắn không tồi.

Tuy nhiên hắn đã bị chặn đường.

Một cô gái thân hình yêu kiều, mặc một bộ váy trắng, làn da trắng nõn, đứng giữa bóng đêm như một hồn ma dọa người.

Hồn ma cái đầu ngươi!

Khụ..... là như một vị tiên tử lạc xuống nhân gian.

Lông mày của người mặc áo choàng đen khẽ nhíu.

Đây không phải Trưởng công chúa sao?

Tuy hơi thắc mắc, nhưng nhìn cô gái một chút nội lực cũng không có, hắn cũng không để cô vào mắt.

Một công chúa chân yếu tay mềm thì có thể làm được gì.

"Tránh ra". Một giọng nói khàn khàn vang lên.

" Không tránh". Tĩnh Hạ phe phẩy quạt, làn tóc trước người tung bay, hiện ra khuôn mặt tinh xảo như họa của cô.

Sao có thể tránh được.

Cô đợi hắn khá lâu rồi đó.

"Vậy thì đừng có trách". Nói xong, hắn xông lên muốn bắt lấy cô.

Khi người áo choàng đen tới gần, cánh tay của hắn đã bị Tĩnh Hạ giữ lại.

"Rắc....."

Một đạo âm thanh gãy xương phát ra, cánh tay truyền đến cơn đau thấu xương.

Cái.....???

Tay hắn cứ thế mà bị bẻ gãy?

Làm sao có thể?

Người trước mặt chỉ không cảm xúc nhìn, hắn dồn nội lực ở cánh tay còn lại, xuất chiêu.

Tĩnh Hạ nhẹ nhàng dùng chiếc quạt trắng long lanh đỡ một chưởng của hắn.

Đúng vậy, là dùng quạt đỡ.

Nhưng chiếc quạt lại không hề tổn hao gì, ngược lại vẫn xinh đẹp như thế.

Cô còn tặng cho hắn một phát đạp.

Muốn đánh nhau với bổn công chúa?

Ngươi còn kém.

Tĩnh Hạ lắc lắc cổ tay, chiếc quạt biến mất.

Hệ thống vẻ mặt mộng bức.

Ai có thể nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra không?

Một cao thủ nội lực con mẹ nó cứ như vậy bị ký chủ dễ dàng đánh bay.

Cô gái này thật thật đáng sợ!

Một tích tắc tưởng niệm cho cuộc đời.

Khi người áo choàng đen ngã xuống, chiếc mũ rơi ra sau, lộ ra một khuôn mặt già nua..... tầm 70 tuổi.

Đây là..... Thừa tướng?

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (17)

"Ồ, hóa ra là Thừa tướng đại nhân, hữu duyên kỳ ngộ". Tĩnh Hạ cười tủm tỉm nói.

Thừa tướng tức đến muốn hộc máu.

Ngươi mẹ nó đánh người ta ra nông nỗi này giờ lại coi như không có gì mà chào hỏi.

Ta quen ngươi sao?

"Thừa tướng đại nhân đây là muốn tìm Thái hậu phải không? Để ta đưa ngươi đến nha".

Là một hướng dẫn viên có tố chất, phải làm tròn bổn phận hết mình.

Hôm nay tâm trạng tốt, không thu tiền của ngươi.

Hệ thống: **[** Hướng dẫn viên? **]** Nghề nghiệp của cô là hướng dẫn viên sao?

Vậy sao nó lại quét không ra?

Tĩnh Hạ không thèm trả lời nó, đánh ngất Thừa tướng, dễ dàng lôi ông ta đi như lôi bao cỏ.

Đứng trước tẩm cung của Thái hậu, cô chỉ hơi suy nghĩ một chút, tiến đến mở cửa.

Trong phòng tối om, Thái hậu đã đi ngủ rồi.

Cô đóng cửa lại, lôi ra một cái khẩu trang đeo lên, lấy ra một thứ thuốc màu vàng bỏ vào trong lư hương.

Vậy được rồi!

[..... **]** Không sao, ta quen rồi!

Đẩy Thái hậu đang ngủ say dịch vào trong, để Thừa tướng lên giường.

Hai người này có quan hệ bất thường, nên để cho mọi người biết.

Ta là một con người chính trực.

Khen ta đi!

[Đúng vậy, cô quả là "chính trực" **]**

Âm thanh hệ thống tuy máy móc, nhưng dường như đã có cảm xúc hơn so với ngày đầu tiên cô gặp.

Tất nhiên là phải vậy!

Ở với kiểu ký chủ này bổn hệ thống muốn băng lãnh lạnh lùng còn không được.

Nghĩ ta sống dễ dàng lắm sao?

Tĩnh Hạ đi xung quanh phòng Thái hậu, nhìn quanh phòng.

[Ký chủ, cô tìm gì thế **]**

" Ngươi bớt nói lại đi, ồn ào".

Cái âm thanh cứ văng vẳng trong đầu cô, thật muốn cắt đứt nó.

[..... **]** Ta hỏi thăm một chút là sai sao?

Ký chủ quá đáng!

Hệ thống tức giận, quyết định off luôn.

Tĩnh Hạ nhìn sang một bên tủ đựng sách, lấy một ít quyển sách ra, ở lưng tủ có một cái ổ khóa.

Vậy chìa khóa.....

Cô nhìn sang bên giường Thái hậu.

Đi đến,nhẹ nhàng thò tay vào bên trong góc giường lục một chút.

Cũng may Thái hậu bị hít phải thuốc nên không có tỉnh lại.

Quả nhiên thấy cái gì đó cộm cộm, lấy ra là một chiếc chìa khóa.

Biết ngay mà, nếu là cô thì cô cũng giấu ở bên mình là an toàn nhất.

Tĩnh Hạ đi đến bên ổ khóa, cắm vào.

"Cạch....." Tiếng khóa được mở.

Cô đẩy cửa ở lưng tủ ra, thấy một cái hộp đựng khá lớn lại tiếp tục có ổ khóa.

Lần này cô trực tiếp phá.

Bên giường đột nhiên có người ngồi dậy.

Cô nhìn lên, thấy hai người trên giường bắt đầu nhào lên nhau.

Hù chết ta.

Tưởng bị lộ rồi.

Thuốc dường như có hiệu nghiệm, Tĩnh Hạ không ở lại lâu nữa, dọn lại cho đàng hoàng, mang cái hộp đi ra ngoài.

.....

Sáng hôm sau trong cung truyền ra tin tức Thái hậu thông dâm với Thừa tướng.

Còn đặc biệt hơn là Thừa tướng không nhớ một chút gì, ông ta không thể biết vì sao ông ta lại ở đây và còn cùng Thái hậu.....

Năm ngày sau, Thừa tướng bị cách chức, địa vị của Hoàng hậu bị suy giảm trầm trọng, Thái hậu còn bị giam trong lãnh cung.

Vương Minh Dạ cùng Mạnh Tâm nghĩ cách cứu lấy Thái hậu, nhưng họ càng làm, càng khiến việc này tệ hơn.

Ba ngày kế tiếp, lại truyền ra một tin cái chết của Mai quý phi - mẫu thân của Trưởng công chúa có liên quan đến Thái hậu.

Đặc biệt nghiêm trọng, còn có tin đồn hoàng đế không phải con ruột của Tiên hoàng mà là con của Thái hậu với Thừa tướng, Mai quý phi biết việc này, Thái hậu liền sai người đi diệt trừ nàng.

Tuy nhiên lúc đó Mai quý phi đã có thai hơn tám tháng, lại lâm bồn sớm hơn dự định, việc nàng bị rong huyết mà chết đều từ một tay Thái hậu làm ra, còn có chứng cứ xác thực.

Mấy ngày nay hoàng đế giận muốn nổ phổi, bận đối phó với quan lại đến sứt đầu mẻ trán, làm gì còn nghĩ tới việc hôn sự của Tĩnh Hạ.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (18)

Mấy ngày nay là ngày an ổn nhất của Tĩnh Hạ.

Ăn ngon ngủ yên, không người quấy rầy.

Thật là sướng!

Tuy đã có chứng cứ về việc hoàng thượng không phải con ruột Tiên hoàng, nhưng bình thường hắn vẫn được coi là một vị minh quân, cai quản đất nước chưa từng xảy ra chuyện gì lớn. Hơn nữa ai biết chứng cứ đó là thật hay giả, nên không có quá nhiều người dị nghị.

Dù vậy cũng đã tìm ra sự thật về cái chết của Mai quý phi, nên nhiệm vụ ẩn cứ vậy mà hoàn thành.

Đầu óc hệ thống vẫn còn bị xoay mòng mòng.

Nhiệm vụ ẩn cứ như vậy mà kết thúc?

Nhanh một cách chóng mặt!!!

Hệ thống nhắc nhở: **[** Ký chủ, còn nguyện vọng của nguyên chủ vẫn chưa hoàn thành **]**

"Ta không quên". Tĩnh Hạ nằm trên nhuyễn tháp, lười biếng đáp một câu.

Thật ra hệ thống nhắc chỉ nhở cho tròn chức trách mà thôi.

Còn làm như thế nào là việc của cô.

...

Mấy ngày nay Vương Minh Dạ với Mạnh Tâm cũng không quá yên ổn.

Thái hậu còn là mẫu hậu của Vương Minh Dạ, nên hắn luôn tìm mọi cách cứu bà ra.

Còn Tĩnh vương ngày trước hay đến làm phiền Mạnh Tâm, nàng cười lạnh.

Chính cái dáng vẻ ôn hòa, thâm tình này, kiếp trước nàng đã yêu thật sâu, bây giờ lại hận càng nhiều.

Bây giờ có tin đồn đế vương không phải con Tiên đế.

Hắn đến lôi kéo Trấn quốc công phủ cũng đúng thôi.

Còn không phải muốn lôi kéo thế lực về phía mình?

Nhưng bây giờ hắn đã không còn tới tìm Mạnh Tâm vì nàng đã được tứ hôn với Vương Minh Dạ. Tĩnh vương lại đổi hướng, cầu hôn với Mạnh Nhiên.

Mạnh Nhiên thích Tĩnh vương đã lâu, tất nhiên đồng ý.

Hôn sự đã được chọn ngày.

- --

Tường Vi cung.

"Bẩm công chúa, Ninh vương cầu kiến".

Tĩnh Hạ đang ngồi trên ghế ăn điểm tâm, đột nhiên có người vào.

Ninh vương?

Hắn tới đây làm gì?

"Cho hắn vào đi".

Thị nữ hướng ra cửa, làm động tác mời.

"Ninh vương gia, mời vào".

Ninh vương một thân áo trắng, vẻ mặt lạnh nhạt, khí chất bất phàm.

"Ninh vương gia, ngài tới đây không biết có việc gì?". Tĩnh Hạ dáng vẻ lười biếng, nhưng vẫn là một thân cao quý, ưu nhã.

"Trưởng công chúa, ta đồng ý".

"???" Tĩnh Hạ không hiểu nhìn hắn.

Hắn đồng ý cái gì?

"Ta đồng ý lấy ngươi, ngươi hãy buông tha cho Mạnh Tâm".

Tĩnh Hạ khóe môi hơi giật.

WTF.

Ai cần hắn đồng ý?

Ta từ chối rồi cơ mà?

Mà nữ chính làm sao?

"Ninh vương gia, ngài đang nói cái gì vậy? Mạnh tiểu thư làm sao?".

"Trưởng công chúa, Mạnh Tâm đã bị người bắt cóc, là người làm sao?".

Tĩnh Hạ nhớ lại cốt truyện.

Hình như là nữ chính đúng là đang bị bắt cóc, là Tĩnh vương làm.

Tất nhiên rồi, nam phản diện đâu thể rời bỏ nữ chính nhanh như vậy được?

Cơ mà liên quan quái gì đến cô?

"Ninh vương, bản công chúa nói không làm, ngươi tin không?".

Ninh vương ngẫm nghĩ một lát, rồi lên tiếng " Chỉ cần công chúa tha cho nàng, ta sẽ cưới công chúa".

Đm!!!

Tên này bị điếc à?

Hắn nói thế khác gì bảo là cô làm?

Tĩnh Hạ nở nụ cười tươi, nhấn mạnh nói " Vương gia, ta đã nói với ngươi rồi, ta. không. thích. ngươi, cũng sẽ không có khả năng cưới ngươi".

" Vậy ngươi muốn thế nào mới buông tha nàng?".

Cô cảm thấy thật sự cạn lời.

Cô đã nói rõ ràng như vậy, sao hắn lại khăn khăng một mực rằng Mạnh Tâm là do cô bắt cóc chứ?

Luôn có những kẻ không thích nói lí!

" Để ta nói lại lần nữa, không phải ta làm. Ngươi bây giờ về đi, chắc có lẽ Mạnh tiểu thư thân yêu của ngươi đã được nhị hoàng thúc của ta cứu về rồi". Vậy cho nên, cút nhanh.

Tĩnh Hạ vừa nói xong, có một người đi lên nói thầm vào trong tai Ninh vương. Hắn thâm ý nhìn cô một cái, quay người rời đi.

Phải nói chuyện với những kẻ như thế này quá mệt rồi.

Nên ăn chút gì để bổi bổ sức lực.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (19)

Sáng hôm sau, có người truyền đến tin tức, Ninh vương vào cung thỉnh bệ hạ tứ hôn cho mình và Trưởng công chúa, đã được Hoàng thượng đồng ý.

Hôn lễ sẽ được tổ chức vào ba tháng sau.

Tĩnh Hạ bây giờ hơi mơ hồ.

Ta có nói sẽ lấy hắn sao?

Sao ta lại không biết?

Mạnh Tâm được Vương Minh Dạ kịp thời cứu về ngày hôm qua, đồng thời cũng dạy cho Tĩnh Vương một bài học nhớ đời.

Cho hắn ta qua đêm với một nam tử.

Manh Nhiên nghe tin, khóc đến ngất xỉu.

Nam chính chơi cũng ác thật!

Hôm nay Mạnh Tâm nhận được tin tức này, cũng không khỏi suy nghĩ trong đầu.

Không phải Ninh vương không thích Trưởng công chúa sao?

Sao lại đi cầu hôn nàng ta?

Trong lòng nàng ta đột nhiên sinh ra cảm giác mất mát.

Mạnh Tâm lập tức sai Mã Não chuẩn bị, cải thành nam trang đi gặp Ninh vương.

Ninh vương phủ.

"Bẩm vương gia, có một vị công tử cầu kiến".

"Công tử?". Ninh vương nhíu mày suy nghĩ, sau đó nói "Cho hắn vào".

Một vị công tử dung mạo trác tuyệt bước vào, đập vào mắt là khuôn mặt kinh ngạc của Ninh vương, sau đó hành lễ " Tham kiến vương gia".

Ninh vương sai người ra ngoài, rồi tiến lên chỗ nàng ta, vui mừng hỏi "Tâm nhi, nàng sao lại đến đây?".

Mạnh Tâm ngồi xuống một chỗ, nhìn Ninh vương, thắc mắc "Vương gia, ta nghe nói ngài muốn cưới Trưởng công chúa?".

Mặt hắn ta hơi trầm, sau đó thừa nhận "Phải".

" Vương gia, thứ cho ta nhiều lời, ngài không có tình cảm với Trưởng công chúa, lấy về ngài sẽ vui sao?". Mạnh Tâm vẻ mặt không đồng ý nói.

Ninh vương hơi cong khóe môi, hỏi "Nàng là đang quan tâm ta?".

"Không phải, ta coi ngài là bằng hữu, vậy nên mới tới khuyên nhủ". Nàng hơi mất tự nhiên quay đầu.

Đúng vậy, nàng chỉ coi hắn là bằng hữu, không hơn không kém.

Nàng đã có Vương Minh Dạ yêu thương hết lòng, lại còn sắp trở thành Ngự vương phi, không thể nảy sinh cảm tình với nam nhân khác.

Tuy đã dự liệu trước nhưng trên mặt Ninh vương không nhịn được hiện lên tia thất vọng.

Mạnh Tâm ổn định lại cảm xúc, quay đầu nhìn hắn bình tĩnh nói " Ninh vương gia, nếu ngài không muốn, ta có thể giúp ngài".

"Không cần". Ninh vương lắc đầu " Vì sự bình yên của nàng, ta nguyện ý đánh đổi hạnh phúc của mình".

Trong mắt hắn chất chứa ngàn nỗi tâm tình.

Mạnh Tâm hơi khó hiểu.

Vì sự bình yên của nàng?

Chẳng lẽ Trưởng công chúa biết hắn thích nàng, vậy nên lấy nàng uy hiếp hắn sao?

Nàng ta hơi siết chặt tay.

Im lặng một lát, Mạnh Tâm đứng dậy "Ta đã biết rồi, vương gia, cáo từ".

Xong rồi, nàng tiêu sái xoay người bước đi.

Vương Tĩnh Hạ, kiếp trước nàng ta gián tiếp hại chết nàng, bây giờ còn dám động đến người bên cạnh nàng sao?

Không thể được.

Khóe môi Mạnh Tâm hơi nhếch lên, ánh mắt lóe lên tia âm lệ.

Nếu đã vậy, thì đừng có trách nàng độc ác.

- ---

Tĩnh Hạ lười biếng nằm trên ghế nhỏ, thần sắc có điều suy nghĩ.

[Ký chủ, cô đang nghĩ gì vậy? **]** Nó cảm thấy ký chủ hơi kỳ lạ.

"Không có gì". Cô nhắm mắt dưỡng thần.

[Vậy việc Ninh vương cầu hôn cô, cô định đồng ý lấy hắn sao? **]**

"Ngươi nhìn ta giống người phải nghe theo sắp xếp của người khác sao?". Tĩnh Hạ cười nhạt.

[..... **]** Nó cũng không cảm thấy thế, nếu không ký chủ ngay từ đầu đã nghiêm túc làm nhiệm vụ rồi.

Cô mở đôi mắt xinh đẹp ra, đôi con ngươi có ánh sáng chiếu vào, rực rỡ như chứa ngàn vì sao.

Cô cảm thán:"Nam phụ thật đáng thương, ta cũng nên tác thành cho hắn".

Đồng thời cũng thực hiện nguyên vọng của nguyên chủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (20)

Thời gian cứ thế trôi qua, ngày cử hành hôn lễ đã tới.

Trong cung khắp nơi ngập tràn sắc đỏ, chữ Hỉ được dán trên các cột đình, nhìn qua thì nơi đây tràn ngập vui mừng.

Nhưng vẫn có những người thì không.

Hôn lễ của công chúa một nước rất phức tạp, Tĩnh Hạ cảm thấy quá phiền phức.

Nhưng cô chỉ có thể nhẫn nhịn.

Cô được đưa đến Ninh vương phủ để tiến hành lễ bái đường.

Khách khứa đông đủ, ồn ào náo nhiệt.

Vương Minh Dạ đã đến, thậm chí hoàng thượng với hoàng hậu cũng có mặt, tuy nhiên vẫn chưa thấy tân lang đâu.

Cả Mạnh Tâm cũng không thấy đến.

Hoàng thượng không hài lòng, sai Ngu công công đứng đằng sau "Người đâu, mau gọi phò mã đến đây, giờ lành đã đến còn không có mặt, còn ra thể thống gì nữa".

Ngu công công cúi đầu hành lễ rồi đi tìm. Được một lúc hắn hớt ha hớt hải chạy về, lắp ba lắp bắp " Hoàng..... hoàng thượng, phò mã hắn....."

"Phò mã hắn làm sao?".

"Hắn..... đang ở trong phòng..... cùng với..... Mạnh tiểu thư của Trấn quốc công phủ".

Trấn Quốc công nghe thấy tên mình, liền không khỏi kinh ngạc.

Mọi người sửng sốt.

"Cái gì?" Vương Minh Dạ lập tức đứng dậy " Tâm nhi sao có thể ở cùng Ninh vương, ngươi còn dám đặt điều?".

Sắc mặt hắn bây giờ cực kì không tốt, nếu ánh mắt có thể giết người, thì trên người Ngu công công bây giờ đã bị chọc thủng một lỗ to.

Ngu công công vội quỳ xuống " Nô tài không dám, nếu ngài không tin có thể...."

Chưa chờ hắn nói hết, mọi người đã đi đến hậu viện vương phủ.

Vẻ mặt mọi người bây giờ đều khác nhau, có người muốn xem kịch vui, có người khinh bỉ,.....

Chỉ riêng sắc mặt Tĩnh Hạ vẫn như cũ không chút biến đổi

Cửa phòng tân hôn được mở ra.

Chiếc rèm màu hồng bên giường được thả xuống, tuy nhiên có gió thổi vào, chiếc rèm tung bay, có thể nhìn thấy hai người đang nằm bên trong.

Hoàng thượng tức giận " Mau gọi hai bọn chúng tỉnh dậy".

Mạnh Tâm cùng Ninh vương đều bị gọi dậy, cả hai đều mơ màng.

Nhưng Mạnh Tâm nhìn chính mình một thân đầy vết xanh tím rồi lại nhìn mọi người, hét toáng một tiếng.

Sao lại thế này?

Rõ ràng nàng đã sai người đợi Tĩnh Hạ vào phòng liền cưỡng hiếp nàng ta cơ mà.

Tại sao nàng lại nằm đây không mảnh vải che thân, hơn nữa còn với Ninh vương.....

Mạnh Tâm bắt đầu hoảng sợ vô cùng, dù trọng sinh nhưng nàng ta vẫn chỉ là nữ nhân phong kiến, sao có thể không sợ?

Còn Ninh vương nhìn thấy, đầu tiên là kinh ngạc, sau rồi là vui mừng.

Nữ nhân mà hắn vẫn luôn nhớ thương giờ đã thuộc về mình, hắn sao lại không vui cho được.

Sắc mặt hoàng thượng bây giờ không tốt, đừng nói đến Vương Minh Dạ.

Hoàng hậu cũng không thích Mạnh Tâm từ lâu, vì nàng ta vẫn hay cùng Thái hậu chống lại mình, giờ thì hay rồi, có kịch để xem.

Bà ta mở miệng: "Mạnh tiểu thư cùng Ninh vương có thể cho chúng ta một lời giải thích hay không?".

Sau khi vội lấy quần áo mặc vào, Mạnh Tâm xuống dưới, lập tức quỳ xuống, khóc nức nở " Hoàng thượng, hoàng hậu minh xét, thần nữ là bị người hãm hại".

"Hãm hại?" Hoàng hậu cười lạnh " Ai có thể hãm hại ngươi? Thân là Ngự vương phi tương lai, lại đi làm những việc đáng xấu hổ với phò mã, mặt mũi hoàng thất đã bị các ngươi làm mất hết".

Mạnh Tâm nhìn xung quanh phòng, thấy Tĩnh Hạ đứng một bên nhìn, chỉ thẳng vào cô, nói với vẻ mặt căm hận "Chính là nàng ta, hoàng thượng, là Trưởng công chúa đã hãm hại thần nữ".

Tĩnh Hạ lúc này mới ra vẻ phẫn nộ nói "Mạnh tiểu thư, ta còn chưa nói đến việc ngươi dám ăn nằm với phu quân ta, giờ còn đổ lỗi cho ta sao?".

"Ngươi....."

"Đủ rồi". Ninh vương xuống giường, nhìn vào mọi người nói "Về Mạnh tiểu thư ta sẽ chịu trách nhiệm, hơn nữa ta đã thích nàng đã lâu, mong hoàng thượng thành toàn".

"Không thể". Vẻ mặt Vương Minh Dạ đã đen không thể đen hơn "Nàng là vương phi tương lai của bổn vương, dù nàng như thế nào ngươi cũng không được phép mang nàng đi".

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 22: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (21)

Chậc chậc!

Nam chính thâm tình ghê, dù nữ chính không còn trong sạch nhưng vẫn như cũ muốn nàng.

Ninh vương nhìn Vương Minh Dạ "Nàng đã là người của ta, không còn là vương phi của ngươi nữa, ngươi nên buông tay".

Ánh mắt Vương Minh Dạ âm lãnh nhìn hắn, dường như muốn chọc thủng nhiều lỗ trên người hắn cho thỏa giận.

"Các ngươi thôi ngay, cãi nhau chỉ vì một nữ nhân còn có thể thống gì nữa?". Hoàng thượng giận tái mặt, nhìn mấy người bọn họ, rồi quay sang mắng Trấn Quốc công " Ngươi xem nữ nhi nhà ngươi làm được việc tốt gì đây này".

Trấn Quốc công vội quỳ xuống " Hoàng thượng minh xét, là thần không dạy dỗ tốt nữ nhi, mong hoàng thượng thứ tội". Xong ông lại nhìn Mạnh Tâm bằng ánh mắt sắc như dao.

Con bé này lại dám việc có lỗi tày trời này, nếu ảnh hưởng đến tiền đồ của ông, thì đừng có trách.....

"Hoàng huynh, Mạnh Tâm là vương phi của thần đệ, đệ muốn cưới nàng vào phủ". Vương Minh Dạ quay đầu chắp tay thỉnh cầu với hoàng thượng.

Mạnh Tâm vẻ mặt cảm động nhìn hắn, bây giờ nàng ta đã như vậy, nhưng hắn vẫn chung thủy muốn cưới nàng?

"Bây giờ nàng ta đã không còn trinh trắng, ngươi còn muốn cưới nàng?". Hoàng hậu thuận tiện châm ngòi.

"Về việc này không cần Hoàng hậu quan tâm".

"Về việc này các ngươi tự giải quyết cho tốt" Bộ dáng hoàng thượng rất phiền chán phất tay " Còn Hạ nhi vẫn phải quay về cung, sự việc hôm nay không chỉ ảnh hưởng tới con bé mà còn ảnh hưởng tới hoàng thất, Ninh vương ngươi phải cho trẫm một câu giải thích thỏa đáng".

"Vâng" Ninh vương cúi người, chắp tay nói.

Bây giờ xung quanh Mạnh Tâm chỉ còn lại ánh mắt của mọi người.

Khinh bỉ, chế giễu, mỉa mai, tức giận,..... không khác gì kiếp trước.

Tại sao bây giờ nàng vẫn bị dính tới việc này? Tại sao?

Rốt cuộc là sai ở chỗ nào?

Sau khi mọi người rời đi, còn lại bốn người trong phòng, Mạnh Tâm đứng dậy, đầy hận thù nhìn vào Tĩnh Hạ " Vương Tĩnh Hạ, bây giờ ngươi vui rồi chứ?".

"Vui?" Tĩnh Hạ thờ ơ liếc nàng ta "Vì sao ta lại phải vui?".

"Ngươi hại ta thanh danh bị hủy hoại, ngươi còn giả bộ". Bộ dáng Mạnh Tâm bây giờ hận không thể xé cô ra trăm mảnh.

Đáng ra người nên bị hủy hoại là nàng ta mới đúng, tại sao lại là nàng?

Hai người nam nhân cũng đều nhìn cô bằng ánh mắt tức giận.

"Gieo nhân nào gặp quả nấy, ngươi nghe chưa?". Tĩnh Hạ để lại một câu như vậy, xoay người rời đi.

Cô lười phải tranh cãi với mấy người này.

[Ký chủ, mọi việc đều là do cô làm sao? **]** Hệ thống thắc mắc, nếu là một tay ký chủ gây ra thì quá đáng sợ rồi.

" Từ đầu nữ chính muốn hại ta trước, ta chỉ trả lại cho nàng, hơn nữa còn tác thành cho nam phụ, ta cũng làm được một việc tốt mà". Tĩnh Hạ gật gật đầu, cảm thấy thật đồng ý với ý này của mình.

[..... **]** Chia rẽ tình cảm của nhân vạt chính, ký chủ còn cảm thấy đúng đắn nữa mới ghê!

Tĩnh Hạ hiện tại nghĩ, việc hôm nay sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến thanh danh của cô, chỉ sợ sau sẽ không có người nào dám đến cầu hôn.

Vậy càng tốt!

Bà đây cũng không muốn lấy chồng.

Làm một Trưởng công chúa cao quý an nhàn là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: [TG1]: Ta là Trưởng công chúa (22)

Hôn lễ của Ngự vương phủ được tổ chức khá vội vàng.

Nhìn thấy một màn này, mọi người đều có các thái độ khác nhau.

Có người ngưỡng mộ cũng có người khinh bỉ.

Chung quy mỗi người một kiểu.

Mạnh Tâm sau khi bái đường xong trở về phòng tân hôn.

Nhưng nàng đợi đến hơn nửa đêm cũng chưa thấy Vương Minh Dạ đến.

Hỏi tỳ nữ thì người đó nói đêm nay vương gia sẽ ở thư phòng, vương phi cứ việc nghỉ ngơi trước.

Trong lòng Mạnh Tâm rất buồn, nhưng nghĩ lại thì hắn cần có thời gian thích ứng, hắn muốn lấy nàng bởi vì hắn yêu nàng, không phải sao?

Trong những ngày này, Mạnh Tâm không gặp được Vương Minh Dạ, hắn đều lấy cớ bận để không gặp nàng.

Nàng vẫn cho hắn thời gian. Khi không có việc gì nàng luôn để ý động tĩnh của Trấn Quốc công phủ.

Nhiều lúc Ninh vương đến tìm Mạnh Tâm, nàng ta đều lấy vẻ mặt chán ghét nhìn hắn.

Nếu không phải hắn, sao nàng lại ra nông nỗi này?

Còn Vương Tĩnh Hạ, dựa vào cái gì mà nàng phải chịu khổ, mà nàng ta kiếp trước thấy chết không cứu nhưng kiếp này vẫn sống tốt như vậy?

Trong một buổi tối nọ.

Mạnh Tâm mang đồ ăn đến phòng của Vương Minh Dạ.

Trong phòng có động tĩnh lạ truyền, đến, nàng mở cửa thấy.....

Phu quân nàng đang ôm Mạnh Nhiên nằm lăn lộn trên giường.

Chiếc khay đựng đồ ăn rơi xuống.

Mạnh Nhiên nhìn nàng bằng ánh mắt khiêu khích, sau đó dùng giọng nũng nịu nói: " Vương gia, vương phi tỷ tỷ đến kìa".

Vương Minh Dạ hờ hững nhìn Mạnh Tâm, sau đó lạnh lùng nói: " Nàng đến đây làm gì?".

Mạnh Tâm không thể tin nổi, đôi mắt ướt đẫm nước mắt nói:"..... Tại sao?".

Hắn ta vẫn nhìn nàng không nói, nàng nghẹn ngào nói tiếp:" Vì sao lại phản bội ta? Chàng không phải đã nói cả đời sẽ chỉ có mình ta thôi sao?..... Tại sao?".

Bây giờ Mạnh Tâm đang rất tuyệt vọng.

Người nàng yêu lại đi lăn lộn cùng nữ nhân khác, hơn hết còn là kẻ thù truyền kiếp của nàng?

Vì cái gì?

"Tỷ tỷ, tỷ đừng buồn, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, tỷ cần phải chấp nhận". Mạnh Nhiên ngoài mặt an ủi nhưng thực chất trong giọng nói không kìm được sự đắc ý.

Mạnh Tâm trở nên điên cuồng, lao vào túm lấy Mạnh Nhiên.

Mạnh Nhiên cũng không chịu yếu thế, hai bên giằng xé lẫn nhau, cuối cùng Vương Minh Dạ đẩy Mạnh Tâm ra.

"Ngươi làm loạn đủ chưa?".

"Chàng..... tại sao chàng....." Mạnh Tâm không thể tin nhìn hắn.

Hắn gọi thị vệ bên ngoài "Người đâu, mau mang vương phi trở về, nếu không có lệnh của ta, không ai được phép cho nàng ra".

"Vâng".

Xong hai thị vệ tiến đến mang Mạnh Tâm ra ngoài, nàng ta thét lớn " Vương Minh Dạ, chàng không thể đối với ta như vậy, Vương Minh Dạ....."

Âm thanh xa dần.

Vương Minh Dạ nhìn ra ngoài một hồi lâu, sau rồi mặc quần áo chuẩn bị rời đi.

Mạnh Nhiên thấy thế vội níu lại "Vương gia, người không ở lại sao".

Hắn ta không trả lời, đi ra ngoài.

- -----

Tường Vi cung.

Tĩnh Hạ nghe câu chuyện mấy ngày nay, không khỏi buồn cười.

Nam nữ chính ra nông nỗi này là đều vì tình cảm của họ không đủ. Trong cốt chuyện không chỉ có Ninh vương thích nữ chính mà còn có nhân vật khác nữa.

Hắn là Hoàng tử một nước, nhưng lại giả làm thương nhân sang Hạ quốc làm ăn, chắc hẳn là để thăm dò.

Có một lần Mạnh Tâm đã giúp đỡ hắn một lần, còn vị hoàng tử này ngay từ đó đã nhất kiến chung tình với nàng.

Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 24: [TG 1]:Ta là Trưởng công chúa (hoàn)

Khi Mạnh Tâm với Vương Minh Dạ tổ chức hôn lễ, hắn lập mưu cướp nữ chính, nhưng lúc đó đã xuất hiện thích khách, giằng xé một hồi lâu, nữ chính bị ép đến vách đá và rơi xuống vực.

Nam chính tới cứu không kịp, cảm thấy tức giận, sai người xuống tìm nàng. Thời gian bọn họ xa cách là một năm.

Sau khi Mạnh Tâm trở về, tình cảm hai người đã càng thêm gắn bó sâu đậm, họ tổ chức hôn lễ long trọng nhất, từ đó sinh tử không rời.

Nhưng bây giờ, dưới sự can thiệp của Tĩnh Hạ, nữ chính không gặp được vị Hoàng tử đó, càng đừng nói đến chuyện nàng rơi xuống vực.

Hơn nữa chuyện khó khăn hai người trải qua không nhiều, nên cùng lắm tình cảm của Vương Minh Dạ đối với Mạnh Tâm chỉ dừng lại ở mức độ thích.

"Hệ thống, nhiệm vụ sao rồi?". Tĩnh Hạ cảm thấy trả thù nữ chính như vậy cũng ổn rồi.

[Ký chủ, nhiệm vụ chưa hoàn thành **]**

"Chậc". Cô chép chép miệng.

Tĩnh Hạ sống ở đây thêm một năm nữa, cô vẫn luôn sống một cuộc sống an nhàn, thảnh thơi.

Hoàng đế vì cảm thấy áy náy vì đã trách lầm cô nên cũng không quá ép cô xuất giá, để cho cô tự chọn phò mã.

Trong một năm này, Vương Minh Dạ cũng không quá ổn.

Cái tin đồn hoàng thượng không phải con Tiên hoàng đã ảnh hưởng không ít, hoàng thượng sợ hắn sẽ lợi dụng tin đồn đó để mưu phản, nên khắp nơi đều phòng Vương Minh Dạ, tước đi không ít quyền lợi của hắn.

Vì Vương Minh Dạ mới là con đẻ của Tiên hoàng, nếu muốn tạo phản thì hắn có khả năng làm được.

Hơn nữa bây giờ không như cốt truyện, nam nữ chính cùng nhau vượn qua nhiều kẻ thù, đi lên đỉnh cao nhân sinh mà là mỗi kẻ sống đều không yên ổn.

Mạnh Tâm sống trong phủ cũng chẳng tốt bao nhiêu, luôn phải tranh đấu cùng Mạnh Nhiên, nhưng dù sao vẫn là nữ chính, dĩ nhiên Mạnh Nhiên đã chết dưới tay Mạnh Tâm.

Nhưng mọi chuyện không kết thúc tại đó, vẫn có thêm nhiều nữ nhân nữa vào phủ, Vương Minh Dạ ngày càng chán ghét Mạnh Tâm, hơn nữa quyền lực không còn lớn mạnh như xưa, hắn cả ngày chỉ ở với đám oanh oanh yến yến, không để ý Mạnh Tâm sống chết ra sao.

Lúc Tĩnh Hạ dời đi là lúc cô bị bệnh nặng, không qua khỏi.

Vào đầu xuân, Trưởng công chúa qua đời, cả nước chịu tang.

- -----

Ở trong căn phòng không gian.

[Chào mừng ký chủ trở về **]** Hệ thống tỏ vẻ chào đón nói.

Tĩnh Hạ nhìn lên cái màn hình trước mặt một lúc, sau đó nói "Ta muốn trở về".

Cô thật không muốn phải làm mấy cái thứ nhàm chán này.

Không phải cô không làm được, mà là cô lười.

Phải thực hiện mấy cái nguyện vọng này rất mệt.

Muốn về nhà!!

[Thực xin lỗi ký chủ, nếu cô không làm đủ nhiệm vụ yêu cầu, cô không thể trở về được **]**

"Tại sao phải làm mấy thứ này? Tại sao lại chọn ta?". Tĩnh Hạ nghĩ kiểu gì cũng không hiểu, cô có quen chủ hệ thống này sao?

Hệ thống im lặng.

Trên màn hình xuất hiện số liệu.

Họ tên: Tĩnh Hạ

Tuổi: (???)

Nghề nghiệp: (???)

Chỉ số nhân sinh: 5

Điểm khen thưởng: 500

Đạo cụ: Kiếm Vĩnh Hằng (Quà tân thủ)

Điểm khen thưởng 500?

Ít vậy.

"Sao điểm khen thưởng chỉ có 500? Không phải ngươi nói hoàn thành nhiệm vụ ẩn thì điểm khen thưởng sẽ cao sao?".

Còn nữa, quà trúng thưởng của ta đâu?

[Ký chủ, đây mới chỉ là thế giới đầu, 500 điểm đã là nhiều **]** Bình thường cũng chỉ có 300 điểm thôi.

Tĩnh Hạ tỏ vẻ không tin.

Cô nghi ngờ hệ thống ăn gian điểm.

Bây giờ cô lại không thể trở về, chỉ có thể đi làm mấy thứ này.

Cũng không sao, coi như đi phiêu lưu cũng ổn.

Tĩnh Hạ vẫn nhàm chán phất tay "Tiếp đi".

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 1: [TG2]: Đại tỷ trường học (1)

Tĩnh Hạ cảm thấy có người cứ đẩy đẩy cô.

Cô mở mắt, thấy mình đang ngồi trên bàn, đằng trước là tiếng thầy giáo dạy môn Toán.

Đây là trường học?

"Tiểu Hạ, cậu đừng ngủ nữa, hơn hai tháng nữa là thi học kỳ rồi, cậu cần phải nghe giảng". Bên tai là một tiếng nhỏ nhẹ nhắc nhở.

Tĩnh Hạ nhìn sang bên cạnh, thấy một cô gái đáng yêu đang ngồi bên cạnh, cô buộc cao tóc lên nhìn trông rất năng động.

Trong đầu hiện lên một cái tên.

"Tiếu Tiếu?". Tĩnh Hạ nhẹ nhàng gọi tên.

Tiếu Tiếu nhìn cô " Sao vậy? Cậu không hiểu chỗ nào sao?"

"Không sao". Nói xong cô lại gục đầu xuống bàn.

[Bắt đầu tiếp thu cốt truyện **]**

Đây là một câu chuyện thanh xuân vườn trường.

Nữ chính tên Mộ Bạch Băng, là chị đại của trường học Wings này.

Cô đã chuyển trường vài lần vì tiền sử đánh nhau, khi đến trường học này, trong vài ngày cô đã trở thành một chị đại vườn trường.

Tất nhiên khi ngày đầu đến đây, cô đã đụng độ nam chính Lăng Du cùng với một vài nam phụ.

Mộ Bạch Băng không thích những kẻ kiêu ngạo với mình, nên ngày đầu thấy nam chính gây sự liền đánh hắn.

Lăng Du là đại thiếu gia hào môn, có bao giờ bị đối xử như vậy đâu. Vậy nên năm lần bảy lượt đi gây sự với Mộ Bạch Băng, sau rồi dần dần thích cô.

Không những nam chính, mà còn có thêm nhiều nam phụ cũng đi vào dàn harem của cô.

Vì Mộ Bạch Băng tuy là nữ nhưng rất soái khí, nên hoàn toàn được mọi người tôn lên làm Đại tỷ.

Tuy nhiên, cô không chỉ biết đánh nhau, cô còn là Nguyệt - chủ nhân của một tổ chức xã hội đen mà hắc bạch đạo nghe tên phải sợ mất mật.

Khi Lăng Du bắt đầu theo đuổi Mộ Bạch Băng, cô rất không khách khí đuổi hắn ta đi, nhưng càng như vậy, nam chính càng thích.

Ở trường học, người hâm mộ cô vô số kể, đặc biệt là nữ vì tính cách lạnh lùng, khí chất hảo soái, nhưng vẫn luôn đối xử tốt với nữ sinh, và đối xử với nam sinh như anh em. Điều đó đã khiến Lăng Du ghen không biết bao nhiêu lần.

Khi mọi người trong trường biết Lăng Du theo đuổi Mộ Bạch Băng, không những không ai phản đối mà ngược lại có rất nhiều người ủng hộ. Họ cho rằng nam thần đại tỷ ở bên nhau là chân ái!

Khi ra trường, Lăng Du với Mộ Bạch Băng mỗi người làm một công việc, nhưng sau rồi họ cùng trải qua biết bao sóng gió, yêu rồi ở bên nhau, nắm tay cùng nhau bước lên đỉnh cao.

Nguyên chủ tên là Lăng Tĩnh Hạ.

Chỉ là cùng họ Lăng thôi, chứ không có quan hệ gì với nam chính cả.

Cô chỉ là con gái trong gia đình không mấy khá giả, nhưng cuộc sống của cô vẫn rất đầm ấm.

Trong trường học, thành tích của nguyên chủ không cao, nhưng vẫn luôn được Sở Tiếu Tiếu - bạn thân của nguyên chủ, là một đại tiểu thư trong một gia tộc lớn giúp đỡ nên thành tích của nguyên chủ đã tốt hơn nhiều.

Cô và Sở Tiếu Tiếu là bạn thân từ lớp dưới, cả hai có rất nhiều điểm chung, tuy nhiên Sở Tiếu Tiếu ngưỡng mộ Mộ Bạch Băng, còn cô thì không.

Nguyên chủ không giống bao người đi thích nữ chính, không phải do cô ghen tỵ,mà đơn giản là không thích thôi.

Nhưng điều kỳ lạ là Mộ Bạch Băng lúc nào cũng đến nói chuyện với nguyên chủ dù cô có muốn hay không. Cô luôn cảm thấy Mộ Bạch Băng này rất kỳ lạ, vậy nên cô không muốn nói chuyện nhiều.

Điều này đã khiến cô gặp không ít rắc rối từ người khác. Họ cho rằng đại tỷ tự mình bắt chuyện với cô, đến Lăng Du muốn còn không được, vậy mà cô còn kiêu ngạo như vậy, cho mình cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 2: [TG2]: Đại tỷ trường học (2)

Mỗi ngày cứ như vậy mà trôi qua, có một ngày nọ nguyên chủ dọn vệ sinh vào cuối buổi học, lúc đi ra tình cờ nghe được Mộ Bạch Băng nói chuyện điện thoại với thuộc hạ của mình, mà mục tiêu của cuộc nói chuyện đó là Sở Tiếu Tiếu.

Nguyên chủ không biết rõ nội dung, nhưng cô biết Mộ Bạch Băng có ý định hại Sở Tiếu Tiếu.

Cô rất sợ, cho nên cô chạy đi. Nhưng xui xẻo ở một chỗ là khi nguyên chủ chạy đã tạo ra tiếng động khiến Mộ Bạch Băng nghi ngờ.

Sáng ngày thứ hai khi nguyên chủ đi học, ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ. Đến khi Sở Tiếu Tiếu chạy đến hỏi cô thì cô mới biết có tin đồn cô qua đêm với một đại gia, hơn nữa còn có hình rất rõ mặt.

Nguyên chủ rất sốc, dường như đã quên mất chuyện mình định nói với Sở Tiếu Tiếu, chỉ có cô biết mình bị oan. Khi nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng của Mộ Bạch Băng đang cong khóe môi, nguyên chủ đã biết là ai hãm hại cô.

Đây là sự cảnh cáo.

Mọi người đang bắt đầu tẩy chay nguyên chủ, nhưng chỉ có Sở Tiếu Tiếu là ở bên cạnh cô, vì vậy cô nói hết điều mình nghe được hôm trước cho cô nàng biết. Sở Tiếu Tiếu cực kỳ kinh ngạc, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng cô.

Nguyên chủ đã rất cảm động, nhưng cô không ngờ sau buổi học, cô đang trở về nhà, đột nhiên không biết có bao nhiêu tên du côn chặn đường. Bọn chúng hung tợn kéo nguyên chủ vào một ngõ nhỏ sau đó hãm hiếp cô đến chết.

Nguyện vọng của nguyên chủ: Bảo vệ Sở Tiếu Tiếu, không thể để Mộng Bạch Băng đạt được mục đích.

Tĩnh Hạ sau khi tiếp thu cốt truyện, chán nản ngẩng đầu lên, đúng lúc một viên phấn bay đến chỗ cô, cô kịp thời tránh được.

Hù chết ta.

Kẻ nào to gan muốn ám sát bổn tiểu thư?

"Trò Tĩnh Hạ, trong giờ học của tôi mà còn ngủ được, em coi lớp là cái gì hả? ".

"Thầy đã từng nghe một câu nói " Trường học như ngôi nhà thứ hai" chưa?". Tĩnh Hạ ngồi thẳng dậy, vẻ mặt đúng đắn nói.

Mọi người: "....."

Ai cũng biết thầy dạy Toán là thầy khó tính nhất trường, vậy mà người này dám cãi lại, đúng là không muốn sống mà.

Sở Tiếu Tiếu hơi đẩy đẩy tay cô, nhìn cô lắc đầu.

"Em còn dám cãi nữa hả, lên bảng giải bài tập này ngay cho tôi. Không giải được tôi sẽ cho em 0 điểm". Thầy Toán tức giận nói.

Sở Tiếu Tiếu thấy vậy, viết thật nhanh đáp án trong một tờ giấy, lặng lẽ dúi vào tay Tĩnh Hạ.

Tĩnh Hạ chỉ nhìn, nhưng cũng không cầm tờ giấy, cứ như vậy mà bước lên bảng với tư thế tiêu sái.

Sở Tiếu Tiếu nhìn cô bằng ánh mắt hơi kinh ngạc, từ khi nào mà tiểu Hạ lại có khí chất như thế, không hề thua kém Mộng Bạch Băng.

Lúc Tĩnh Hạ bước lên bảng, cô có cảm giác như có người nhìn mình chằm chằm. Hơi liếc mắt, nhìn thấy nữ chính ngồi bàn đầu đang đánh giá cô.

Nữ chính đại nhân dùng ánh mắt đó với ta là có ý gì?

Ta biết ta đẹp, nhưng ta không thích con gái.

[..... **]** Ký chủ lại một lần nữa tự kỷ.

Người ta dùng ánh mắt như nhìn địch thủ nhìn cô, mà thế quái nào cô lại nghĩ rằng người ta dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn cô thế?

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 3: [TG2]: Đại tỷ trường học (3)

Trên bục giảng.

Ngón tay thon dài của thiếu nữ cầm viên phấn, từng chữ một viết lên bảng, chữ viết của cô rất đẹp, thẳng tắp. Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào một bên mặt của thiếu nữ, làm nổi bật lên sự nghiêm túc ít thấy của cô.

Trong phòng học rất yên tĩnh, thiếu nữ làm xong bài rồi đi về chỗ trong sự ngạc nhiên của nhiều người.

Cái bài toán này nói khó cũng không khó, nói dễ cũng chẳng dễ, nhưng mà nó luôn phải sử dụng các công thức khác nhau, rất phức tạp.

Thầy giáo nhìn bảng một lúc, rồi lại nhìn xuống dưới lớp "Các em chép bài tập bạn làm vào đi" rồi không nói gì nữa.

Sở Tiếu Tiếu ánh mắt tròn xoe nhìn người bên cạnh mình, cách giải bài toán này khác hoàn toàn với cách giải cô đưa.

"Tiểu Hạ, hình như thành tích của cậu đã giỏi hơn trước rồi". Sở Tiếu Tiếu vui mừng nói, xem ra cách cô dạy cho tiểu Hạ có hiệu quả rồi.

"Ừm, cũng tạm". Tĩnh Hạ đáp lại một tiếng, lần này giọng nói không còn lạnh nhạt như trước, dường như đã có một ít cảm xúc trong đó.

"Thi học kì sắp đến, đây là đề cương, cậu nhớ phải học kĩ, vì đến lúc đó chúng ta mỗi người một nơi, mình không thể nhắc cậu được".

"Cảm ơn" Cô gật đầu.

Việc thi cử trong trường này, ngoại trừ kiểm tra 15 phút thì còn lại đều phải đổi chỗ ngồi, thậm chí còn phải đổi lớp để tránh có bất kì hình thức gian lận nào xảy ra.

Tiếng chuông ra chơi vang lên.

"Tiểu Hạ, có muốn xuống căng tin mua đồ không?". Sở Tiếu Tiếu đứng lên, nghiêng đầu nhìn Tĩnh Hạ.

"Không cần, cậu tự đi mua đi". Nguyên chủ hôm nay không mang tiền, mà cô cũng lười xuống dưới.

"Ừm..... được rồi, vậy mình đi trước". Nói xong Sở Tiếu Tiếu đi ra ngoài.

Tĩnh Hạ nằm nghiêng mặt xuống bàn, ánh mắt lại đụng độ với làn váy của một nữ sinh.

Không thể không nói đồng phục ở đây rất đẹp, áo sơ mi trắng, áo khoác đỏ, váy đỏ ngắn sọc kẻ carô làm nổi bật lên đôi chân thon dài của nhiều nữ sinh.

Cô ngước mắt nhìn, thấy Mộ Bạch Băng đang đứng bên bàn cô.

Mộ Bạch Băng lạnh lùng nói "Bạn đồng học này, có muốn xuống căng tin mua đồ không?".

Tĩnh Hạ hơi giật khóe miệng, không phải cô vừa mới nói rồi sao?

"Không muốn". Cô đáp thẳng thừng một câu.

Mộ Bạch Băng hơi nhíu mày, ánh mắt trầm xuống.

Ở đây ngoài nam sinh ra thì không có nữ sinh nào không dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn cô ta, chỉ riêng nữ sinh này.....

"Này, Đại tỷ đích thân đến rủ cô đã là phúc của cô, đừng có mà không biết điều". Một nữ sinh bất bình nói.

"Đúng vậy, cậu ta nghĩ mình là ai, nghĩ rằng chơi với đại tiểu thư Sở gia là hơn người chắc, không phải chỉ là loại nịnh nọt thôi sao?".

Ánh mắt Mộ Bạch Băng hơi lóe, chơi thân với Sở Tiếu Tiếu?

"Thôi được rồi". Mộ Bạch Băng lên tiếng " Nếu bạn học này không muốn thì tôi cũng không ép".

Nói xong cô ta đi ra ngoài.

"Đại tỷ, cậu đừng giận vì loại người này, cô ta không đáng để cậu giận".

"Tôi không giận".

"Đại tỷ, cậu quá rộng lượng rồi....."

Tĩnh Hạ đang nằm xuống bàn, hơi suy nghĩ.

Nữ chính tiếp cận cô là vì mục đích gì?

Chỉ là vì cô không dùng ánh mắt sùng bái như bao người nhìn cô ta?

Hừm..... thôi không nghĩ nữa.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: [TG2]: Đại tỷ trường học (4)

"Này, cho cậu".

Sở Tiếu Tiếu đưa một hộp sữa cho Tĩnh Hạ.

Cô hơi nhíu mày, sữa vị dâu?

" Hộp sữa cậu thích uống hết rồi, chỉ còn mỗi loại này, cậu uống tạm vậy".

"Ừm" Tuy cô không thích vị dâu, nhưng vẫn cất vào trong cặp.

Cô nhìn Sở Tiếu Tiếu thì thấy cô nàng đang hơi thẫn thờ nhìn một nam sinh.

Nam sinh này đẹp trai theo kiểu dễ thương, tinh nghịch, nở một nụ cười làm cả phòng sáng bừng theo.

Đây là nam phụ Thẩm Nguyên, là tiểu thiếu gia của Thẩm gia.

Nam phụ này cũng rất thích nữ chính, nhưng không phải theo kiểu tình cảm nam nữ, mà là coi nữ chính như chị của mình.

Sở Tiếu Tiếu thích hắn?

Thẩm Nguyên cảm thấy có ánh mắt nào đó đang nhìn mình, hắn nhìn lại thì thấy Sở Tiếu Tiếu đang thất thần nhìn hắn, hắn nở một nụ cười.

Sở Tiếu Tiếu ngại ngùng thu lại tầm mắt.

"Cậu thích hắn?". Tĩnh Hạ đột nhiên hỏi một câu.

" Cái..... ai nói với cậu là mình thích hắn....đừng nói lung tung" Sở Tiếu Tiếu hơi lắp bắp trả lời.

Cô hơi nhướng mày " Nếu không thích thì cậu nhìn chằm chằm hắn làm gì? Nếu có tình cảm thì phải nói, nếu không đến lúc cậu muốn nói thì có lẽ đã muộn".

Nói đến câu sau, giọng điệu hơi trầm xuống.

Sở Tiếu Tiếu nhìn cô "Vậy cậu đã thích ai chưa?".

Cô lắc đầu "Chưa".

Sau rồi Sở Tiếu Tiếu quay đầu nhìn Thẩm Nguyên, ánh mắt hơi buồn " Cho dù mình nói thì chưa chắc cậu ấy đã chấp nhận, hơn nữa mình biết cậu ấy thích Đại tỷ, mà cô ấy thì....."

Mộ Bạch Băng rất đẹp, cô biết điều đó.

Không chỉ soái khí hơn người, còn lực học của cô ấy cũng không có gì để chê.

"Nếu cậu không nói thì sao biết hắn thích cậu hay không, hơn nữa có lẽ hắn chỉ coi Mộ Bạch Băng là bạn thôi thì sao?". Tĩnh Hạ nhàn nhạt liếc cô.

Sở Tiếu Tiếu chỉ cười " Thôi không nói tới việc này nữa, thầy giáo vào rồi kìa".

Sau giờ học, cả hai người không ai nói tới việc này, mỗi người một hướng trở về nhà.

Tĩnh Hạ đang đi thì bị một nam sinh chặn đường. Cô nhìn hắn, là nam chính Lăng Du.

"Có chuyện gì?" Cô bình tĩnh nói.

"Cậu chính là kẻ đã dám từ chối Bạch Băng?". Lăng Du hơi nhíu mày hỏi.

Bạch Băng thậm chí còn chưa nói lời rủ hắn bao giờ, vậy mà khi cô ấy mở lời thì đã bị kẻ này từ chối?

"Liên quan gì đến cậu? Tránh ra" Nói xong cô rẽ sang hướng khác định đi.

"Khoan đã, nếu không cho tôi một câu trả lời thỏa đáng thì không được đi đâu hết". Lăng Du hơi tức giận.

Cái kẻ này dám không để hắn vào mắt?

Tĩnh Hạ hơi thiếu kiên nhẫn nhìn hắn, sao tên nam chính này phiền quá vậy?

Thích gây sự à?

Cô giơ tay lên, bẻ từng khớp xương một, sau đó vung một cái đấm vào mặt hắn.

Lăng Du bị đấm đến ngã xuống, sững người.

Ngoại trừ Mộng Bạch Băng ra thì chưa có ai dám đánh hắn như vậy.

Hơn nữa còn là đánh thẳng vào mặt hắn nữa.

Ánh mắt Lăng Du tràn đầy tức giận, nghiến răng hỏi "Cậu dám đánh tôi? Không muốn sống nữa hả?".

"Đây là sự cảnh cáo, nếu còn dám gây sự trước mặt tôi lần nữa, thì không chỉ thế này thôi đâu". Nói xong, Tĩnh Hạ đi thẳng.

Lăng Du nhìn theo bước chân của cô, trong lòng thầm hận.

Lăng Tĩnh Hạ, cứ đợi đấy.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: [TG2]: Đại tỷ trường học (5)

Tĩnh Hạ đi ngang qua một cái ngõ nhỏ ở một con đường vắng người, ở trong đó có một nhóm du côn đang bắt nạt một học sinh nam.

Mà tên học sinh nam này đánh không lại, ngược lại bị bầm dập.

Cô cũng không muốn quan tâm, quay đầu bước tiếp.

Nhưng đột nhiên có một kẻ trong số chúng nhìn thấy cô, sau đó nói với kẻ cầm đầu " Đại ca, nhìn kìa, cô gái kia trông cũng ngon nghẻ lắm".

Kẻ được gọi đại ca nhìn qua, trông thấy Tĩnh Hạ, liền cùng thuộc hạ chặn đường cô.

Trong lòng cô thầm mắng.

Hôm nay là cái ngày gì vậy, hết nam chính, giờ lại đến mấy kẻ này.

Nhưng trên mặt cô lại không có cảm xúc gì khác, giống như cô chỉ đang nhìn một đồ vật bình thường không hơn không kém.

"Cô em, trông cũng xinh xắn lắm, lại đây chơi với bọn anh đi". Một kẻ trong số chúng lên tiếng, nhìn cô bằng ánh mắt dâm tà.

Cô nhìn lướt qua cánh tay bọn chúng, ai cũng có một kí hiệu hình thánh giá màu đen.

Đây là thuộc hạ của nữ chính?

Thấy Tĩnh Hạ vẫn không trả lời, kẻ cầm đầu tiến lên định bắt tay cô nhưng bị cô cầm rồi xoay ngược tay hắn, bẻ một cái.

"A....." Một tiếng kêu đau đớn vang lên.

"Mẹ kiếp, rượu mời không uống mà lại thích uống rượu phạt, anh em lên".

Cả đám cùng xông vào, tuy nhiên có kẻ bị cô đạp, có kẻ bị cô dùng cặp đập một cái.

Sau một lúc, cả đám đều bị đánh hạ.

Tĩnh Hạ dẫm chân lên người kẻ cầm đầu,những người khác không dám manh động. Bộ dáng này của cô dưới ánh mắt trời tạo nên một cảm giác đẹp trai, Tĩnh Hạ thấp giọng nói một câu " Cút".

Cô thả chân ra, cả đám đều đứng lên, trước khi chạy còn chỉ vào cô và nói "Cứ chờ đấy" rồi chạy mất hút.

Người nam sinh trong ngõ nhìn cô, ánh mắt hơi ngây dại sau đó lại chuyển thành hâm mộ, hắn vội vàng đứng lên, đuổi theo cô.

" Bạn..... bạn học này, chờ đã".

Tĩnh Hạ nghiêng đầu nhìn hắn "Sao?".

"Cảm ơn vì đã đánh đuổi bọn chúng" Nam sinh hơi cúi thấp đầu, nói.

Cô không nói gì, đi tiếp. Nam sinh đó vẫn đuổi theo cô, hắn còn nói " Nếu có thể, tôi muốn nhận cậu làm lão đại".

Tĩnh Hạ dừng bước, nhìn hắn, con mắt đen nhánh dưới ánh sáng không có chút độ ấm nào, mở miệng " Lão đại của cậu có lẽ ở nơi khác rồi".

Nam sinh biết cô đang nói đến ai, vội nói " Không phải, Mộng đồng học là Đại tỷ của tất cả mọi người, còn cậu sẽ là Lão đại của tôi".

Tĩnh Hạ hơi cong khóe miệng, không nói.

Cô cảm thấy có một đàn em cũng không tệ, ít nhất cũng có thể sai khiến.

Một lát sau, cô hỏi hắn " Vì sao mà mấy tên kia lại đánh cậu?".

Khuôn mặt có vết thương của hắn hơi ủ xìu " Là..... là vì..... bố tôi nợ bọn chúng số tiền lớn không trả, vậy nên....."

Nói đến câu sau liền im hẳn.

Tĩnh Hạ gật đầu " Được rồi, vậy cậu tên gì?".

"Tôi tên là Hứa Lân, là học sinh lớp 10-3".

Lớp 10-3?

Cùng tầng học với cô.

"Gọi tôi Tĩnh Hạ là được, tôi học lớp 10-1".

"Được, lão đại, cậu ở đâu, để tôi đưa cậu về?". Hắn vô cùng hứng khởi đề nghị.

"Không cần, tôi tự về là được". Tĩnh Hạ phất phất tay.

"Vậy được, lão đại, ngày mai gặp".

"Ừ".

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: [TG2]: Đại tỷ trường học (6)

Ở một nơi nào đó.

"Chỉ có đòi tiền thôi mà cũng không làm được, các người ở đây thì có ích gì nữa". Tiếng giận giữ của một cô gái vang lên.

"Lão đại, không phải chúng tôi không làm được, mà là giữa đường có một cô gái chắn ngang, vậy nên....." Một người đàn ông cùng với một đám người khác đang hơi co rúm giải thích.

Đây chính là đám người bị Tĩnh Hạ đánh bầm dập.

"Cô gái?" Cô gái nhíu mày " Chỉ đơn thuần là một cô gái mà các người không giải quyết được?".

"Lão đại, cô gái đó quá lợi hại, cả chúng tôi gộp lại cũng không đỡ lại được" Kẻ cầm đầu lên tiếng.

Cô gái ngồi trên ghế dành cho giám đốc hơi suy tư, sau rồi nói " Tôi cho các anh thêm cơ hội nữa, nếu lần này còn làm không xong thì mau cút khỏi chỗ này".

"Vâng vâng, vậy chúng tôi lui ra trước". Nói xong cả đám chạy ra ngoài, chỉ để lại thân ảnh người con gái cùng với một chàng trai đeo kính đứng bên cạnh.

Cô gái tựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần, ánh sáng yếu ớt chiếu qua tấm rèm làm khuôn mặt cô nửa sáng nửa tối, nhưng không thể vơi bớt một chút u ám hiện giờ.

Người này là Mộng Bạch Băng, hiện tại tâm tình cô đang không tốt.

" Thuần Khanh, anh nói xem, cô gái xen vào đó có phải là....."

Chàng trai tên Thuần Khanh là một người với một bộ dáng nghiêm túc, lịch sự, khác hẳn với mấy tên côn đồ vừa nãy.

Hắn trả lời " Tiểu thư, theo tôi nghĩ không phải chúng, bởi vì theo thông tin tôi có được, bên đó hiện tại đang ở nước ngoài, hơn nữa bọn chúng chưa nhận được hàng, thiết nghĩ bọn chúng sẽ không dám manh động".

"Vậy thì là ai....." Âm cuối hơi kéo dài, ngừng một lát, Mộng Bạch Băng lên tiếng.

"Anh đi điều tra xem kẻ đó là ai".

"Vâng".

...

Tĩnh Hạ trở về nhà, cô nhìn căn nhà hơi cũ của mình.

Xem ra hoàn cảnh của nguyên chủ đúng là hơi khó khăn.

[Nhiệm vụ phụ: Ngăn cản giao dịch giữa hai tổ chức Uông Lang và Phong Nguyệt **]**

"....."

Ta thậm chí còn chưa được nghỉ ngơi mà đã phải làm nhiệm vụ rồi.

Ai cho ngươi cái lí đó!

[Ký chủ, cuộc giao dịch này ba ngày sau mới có, cho nên cô không phải lo **]**

Có đấy, ta vẫn lo.

Tổ chức Uông Lang là của nữ chính, ngươi muốn ta đi tìm chết à?

[Ký chủ, với năng lực của cô là có thể, cố lên, ta tin ký chủ **]**

Nói xong hệ thống ngay lập tức off.

"....." Ngươi mẹ nó bỏ đó xong chạy.

Giỏi lắm hệ thống thất bại này.

Tĩnh Hạ đi vào nhà, mẹ Lăng nghe thấy tiếng liền ra đón " Về rồi à, mau rửa tay rồi ăn cơm".

"Bố đâu mẹ?".

"Bố con đang có việc, tí nữa mới về, bây giờ chỉ có hai mẹ con mình ăn thôi".

Cô đi vào phòng, tuy căn phòng hơi nhỏ, nhưng cũng rất gọn gàng, thoải mái.

Thay một bộ quần áo thoải mái rồi đi ra ngoài, cô ngồi xuống bàn ăn, ăn được vài miếng thì ông Lăng về.

Trông bộ dáng của ông hơi mệt mỏi, mẹ cô lo lắng hỏi "Sao rồi, việc làm có tiến triển gì không?".

Ông Lăng lắc đầu " Không".

"Không sao, ngày mai tiếp tục là được rồi". Mẹ Lăng an ủi " Mau ngồi xuống ăn đi kẻo nguội".

Ông ngồi xuống rồi nhìn cô, ánh mắt ôn hòa " Hạ nhi hôm nay đi học có vui không?".

Tĩnh Hạ gật gật đầu " Vui".

"Được, vui là tốt rồi".

Sau đó cả ba người ăn cơm, không khí trong gia đình này lại rất chan hòa, ấm cúng. Nhưng sau đó lại có kẻ tới phá cái không khí này.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: [TG2]: Đại tỷ trường học (7)

"Mở cửa". Tiếng gõ cửa rầm rầm.

"Ai vậy?". Mẹ Lăng hơi nhíu mày.

Sắc mặt ông Lăng hơi tái nhợt, sau đó ông quay đầu lại dặn dò hai mẹ con " Hai người ngồi yên trong nhà đừng ra ngoài, tôi đi lát nữa về".

Nói xong ông vội vàng ra cửa, Tĩnh Hạ ngậm đũa nhìn một chút, sau đó bỏ đũa xuống và đi ra theo.

"Hạ nhi, con đi đâu vậy, bố con đã nói phải ở nhà mà". Tiếng mẹ Lăng từ sau lưng vọng tới.

"Con ra ngoài mua đồ một lát, mẹ cứ ngồi ở nhà chờ con". Cô đi giày vào, mở cửa bước ra ngoài.

Cô nhìn hai bên, thấy có tiếng hơi ồn ở ngã rẽ bên phải, cô tiến lên nghe ngóng.

" Thế nào, bây giờ ông không chịu giao đồ ra sao?". Giọng nói ồm ồm của một người đàn ông phát ra.

"Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, tôi không biết đồ mấy người đang nói là thứ gì". Nói xong, ông Lăng định đi, nhưng lại bị bọn chúng giữ lại.

"Lăng Trữ, đừng tưởng chúng tôi không biết cái đồ đó ông vẫn còn đang giữ, nếu ông mau chóng nộp ra may ra lão đại còn tha cho ông một mạng".

Lão đại? Bố cô còn liên quan đến tổ chức nào đó?

Tĩnh Hạ hơi nghi hoặc.

Sắc mặt ông Lăng vẫn bình tĩnh, nhưng không còn nét ôn hòa như thường ngày "Những điều tôi nói tôi cũng đã nói, tin hay không tùy mấy người".

Ông quay lưng đi, sau lưng có tiếng nói làm ông phải dừng bước "Lão đại chúng tôi biết hình như ông còn một cô con gái đang học cấp ba nhỉ? Trông cũng rất xinh đấy....."

Tiếp theo đó là tiếng cười vang của bọn chúng, ông Lăng quay lại, sắc mặt âm trầm " Nếu các người dám đụng đến con gái tôi, thì đừng trách....."

"Lăng Trữ, nếu ông thức thời, thì chúng tôi cũng không đụng tới người nhà ông, cho ông năm ngày để giao chúng, nếu ông không giao....."

Hắn làm động tác cắt cổ sau đó phất tay với đồng bọn, xoay người bước đi.

Ông Lăng đứng im đó một lúc lâu, sau đó trở về.

Khi ông đi đến ngã rẽ, đột nhiên giật mình.

Thấy Tĩnh Hạ cười như không cười ngậm đồ ăn đứng nhìn ông.

"Con..... sao con lại ở đây?".

"Dạ không, con ra đây mua chút đồ" Cô nhún vai " Có chuyện gì không bố?".

"Không có gì đâu, về thôi".

Tĩnh Hạ coi như không nhìn thấy sắc mặt hiện lên tia buồn bã của ông, sải bước đi.

"Mà này Hạ nhi, vừa nãy con..... có nghe thấy gì không?". Hơi dừng một chút, ông Lăng tiếp tục hỏi.

Cô quay đầu, vẻ mặt thắc mắc " Nghe chuyện gì vậy bố?".

Ông thấy con gái vẻ mặt không hiểu, nghĩ một chút chắc là cô không nghe thấy.

"Không, chuyện này không liên quan đến con. Về nhanh đi, chắc mẹ con đợi lâu rồi". Nói xong ông nhanh chóng bước về nhà, còn Tĩnh Hạ chậm rãi đi theo sau.

Đêm hôm đó, cô đến trước cửa phòng làm việc của ông Lăng, nhưng cửa đã bị khóa rồi.

[Ký chủ, cô lại đi tìm gì thế? **]** Nó có cảm giác ký chủ nghiện lẻn vào phòng người khác rồi.

"Hệ thống, ngươi phá được khóa này không?". Tĩnh Hạ nhìn ổ khóa một lúc, hỏi.

[Ký chủ, cô nghĩ tôi là chìa khóa vạn năng sao? **]** Còn phải bắt nó mở nữa!

"À ừ, ta quên, nhờ ngươi thì ta tự mình làm còn nhanh hơn". Tĩnh Hạ vừa khinh bỉ, vừa đi tìm cái để mở khóa.

Cái hệ thống này chỉ đi theo cô phát nhiệm vụ chứ có làm được trò trống gì đâu.

[..... **]** Lại bị coi thường.

Ký chủ tự mình làm được còn nhờ nó làm cái gì?

Có một ký chủ suốt ngày chỉ biết bắt nạt bổn hệ thống

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: [TG2]: Đại tỷ trường học (8)

Tĩnh Hạ không đi tìm chìa khóa mà tìm thứ có thể mở khóa, nếu không tìm chìa khóa thì đến bao giờ?

Cô lấy hai cái kẹp kim, loay hoay một lúc thì cửa mở được, cũng may cái khóa này thuộc dạng sử dụng đã lâu, nên cũng không quá khó mở.

Tĩnh Hạ bước vào, nhìn chung quanh, nơi đây có cái tủ đựng một ít sách cùng với..... một cái két sắt.

Tĩnh Hạ hơi khiêu mi.

Bố cố cư nhiên để cái két sắt lộ liễu ở đây, không sợ có kẻ lẻn vào lấy mất thứ trong đó sao?

Nhưng sau đó, cô lại không nghĩ vậy nữa.

Cái két sắt này con mẹ nó quá khó mở.

Nhìn qua có vẻ đơn giản, nhưng phá kiểu gì cũng không được.

Bố cô có vẻ yên tâm về cái này nên mới để ở đây.

Đứng yên một lúc, cô lại trở về phòng.

Không mở được thì không mở, tốn sức với nó làm cái gì.

Ngủ!

- ---

Sáng hôm sau tại trường học.

Tĩnh Hạ bước vào sân trường, đột nhiên thấy một nhóm học sinh đang vây quanh một học sinh ở một góc.

Mà học sinh bị vây quanh đó là Hứa Lân, đàn em mới có của cô.

"Tiền hôm nay của ông đâu, khôn hồn thì mang ra đây".

"Tôi..... hôm nay tôi không có tiền".

"Không có tiền?" Một học sinh dáng vẻ cao to hừ lạnh " Không có tiền không biết đi lấy sao? Còn không mau ra đây."

Tĩnh Hạ đang định không quan tâm rời đi, nhưng rồi cô chợt nghĩ lại.

Cứ để hắn bị mấy kẻ đó bắt nạt, sau này không còn đàn em cho cô sai vặt nữa thì làm sao?

Cô rất ngại phải đi từ tầng ba xuống căng tin đó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi kéo căng suy nghĩ, một lúc sau cô quyết định đi tới.

Túm lấy bả vai của một kẻ gần nhất, ném ra.

Hứa Lân hơi kinh ngạc, sau rồi vui mừng.

Lão đại tới đã tới cứu hắn.

Học sinh cao to đứng đầu nhìn cô, hơi vuốt cằm, ánh mắt thăm dò.

"Mỹ nữ, đây không phải là chuyện mà cô nên xen vào đâu".

"Các người đang bắt nạt đàn em của tôi". Cô cũng đâu có muốn, nhưng bất đắc dĩ thôi.

"Đàn em?" Nói xong hắn quay sang nhìn Hứa Lân " Mày yếu đuối đến mức phải dựa vào một cô gái à?".

Xong rồi cả đám cùng cười.

Ánh mắt kẻ cầm đầu nhìn cô hơi gian tà, nhếch miệng nói " Mỹ nữ, hay là cô thay hắn chịu phạt đi, hắn là đàn em của cô, cô phải cô trách nhiệm".

Tĩnh Hạ chỉ nhìn, đột nhiên vung cánh tay vào một người.

Tốn lời với bọn chúng làm gì?

Chờ chúng mang thêm người đi gây sự sao?

Ánh mắt kẻ cầm đầu tức giận " Mỹ nữ, tôi đã nói nhẹ không nghe, là cô không nghe lời".

Hắn quay mặt nói với mấy người sau lưng " Mau lên bắt cô ta lại, cho cô ta biết thế nào là lễ độ".

Có mấy kẻ xông lên, nhưng bọn chúng không có quá nhiều vũ lực, chưa gì đã bị cô xử gọn.

Yếu! Thế này mà đòi đi đánh người à?

Ít nhất cũng nên mang theo một vài người biết võ đi xưng bá chứ.

[..... **]** Ký chủ là đang ủng hộ bạo lực học đường sao?

Cái suy nghĩ vặn vẹo gì vậy?

Tĩnh Hạ hơi nghiêm mặt.

Cái gì là bạo lực học đường?

Ta chỉ đang bàn luận về võ học thôi.

Đúng vậy!

Là võ học.

[Ha ha **]** Tin ký chủ bán nhà!

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 9: [TG2]: Đại tỷ trường học (9)

Bọn chúng đứng dậy, chỉ vào mặt cô.

" Cái con bé chết tiệt, dám đánh bọn tao, có biết bọn tao là ai không?".

"Không". Việc quái gì cô phải biết bọn chúng là ai.

Cho dù bọn chúng có là con Tổng thống cô cũng không thèm nhìn thêm một cái.

"Đại ca tao là con của Hiệu trưởng, vậy mà mày dám đánh hắn".

Tĩnh Hạ: "....." Chắc liên quan!

Tên đại ca được đàn em đỡ, nói "Bây giờ mày mà quỳ xuống cầu xin, thì may ra tao còn suy nghĩ vẫn cho mày học ở đây".

"Nếu không thì sao?". Cô sắc mặt bất biến, hỏi.

"Nếu không....." Tên đại ca cười lạnh, làm động tác cắt cổ.

Tĩnh Hạ vẫn chưa kịp trả lời, thì có một giọng nói vang lên.

"Có chuyện gì ở đây vậy?".

Mọi người nhìn lại, là Mộng Bạch Băng và..... Lăng Du.

Tên đại ca vừa nhìn thấy hai người, liền cười nịnh nọt " Mộng đại tỷ, Lăng thiếu gia, là do hai cái kẻ này gây sự, bọn tôi định cho chúng một bài học".

Cả hai người nhìn về Tĩnh Hạ cùng Hứa Lân. Mộng Bạch Băng mở miệng.

" Lăng đồng học, ở trường có quy định cấm đánh nhau, nếu để giáo viên biết được, cậu sẽ bị kỷ luật".

Tĩnh Hạ nhìn cô ta, hỏi " Mắt cậu có bị mù không?".

Mộng Bạch Băng nhíu mày, chưa kịp hiểu thì Lăng Du tức giận lên tiếng.

" Lăng Tĩnh Hạ, cậu còn dám mắng cô ấy?".

Hắn còn chưa quên cô đã đấm vào mặt hắn hôm qua đâu.

Nếu có cơ hội thì phải trả thù.

"Nếu như không mù, thì sao không thấy mấy kẻ kia tụ tập bắt nạt người khác ở đây?". Cô vẫn bình thản nói.

Mộng Bạch Băng nhìn xung quanh một lần, sau đó đôi mắt đẹp hiện lên tầng hơi lạnh, chỉ Tĩnh Hạ cùng Hứa Lân.

" Lăng đồng học, tôi chỉ nhìn thấy trên người họ có vết thương, vậy mà sao cả cậu cùng bạn đồng học kia không có vết thương nào?".

"Bọn chúng gây sự trước". Cô không rảnh tới mức tự tìm rắc rối đâu.

"Cho dù bọn họ có gây sự trước cậu cũng không nên đánh bọn họ thành ra như vậy". Mộng Bạch Băng vẻ mặt không đồng ý.

Tĩnh Hạ liếc mắt.

Không đánh chúng thì phải đợi chúng đánh mình rồi mới phản kháng sao?

Nữ chính cũng hiểu cái này, cô ta ra vẻ đạo mạo cái gì vậy?

Đúng là không nên cãi lí với những kẻ vô lí.

Lên lớp!

Cô không thèm nhìn họ thêm một cái, kéo Hứa Lân đi lên lớp.

"Lão đại, cậu đắc tội với bọn họ như vậy, cậu sẽ gặp rắc rối đó". Vẻ mặt Hứa Lân lo lắng.

" Vậy sao?". Cô cũng không thèm để ý.

Có bản lĩnh thì tới chiến, cô chiều.

"Nhưng mà cậu học võ ở đâu vậy, tôi cũng muốn học". Hứa Lân dần dần trở nên hào hứng hỏi cô.

"Tự học".

"Tự học? Vậy ai dạy cậu thế?". Hắn tò mò.

Võ của lão đại hơi kỳ lạ, chắc sư phụ của cô là người nước ngoài.

Tĩnh Hạ nhìn hắn như nhìn kẻ ngốc.

Cô đã nói tự học là tự học, cần ai dạy?

Hứa Lân cũng không biết hắn bị lão đại của hắn khinh bỉ.

Hắn bây giờ vẫn đang chìm trong suy nghĩ.

"Đến lớp rồi, tôi vào trước".

"Ah, lão đại, trưa nay cậu có muốn mua gì không? Tôi bao".

Tĩnh Hạ quay đầu, suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Có người mua đồ hộ, đã vậy còn là miễn phí, tội gì không đồng ý.

"Cơ mà, cậu có tiền?". Dù vậy, cô vẫn hơi nghi hoặc.

"Tiền tôi đi làm thêm, không sao cả". Nói xong Hứa Lẫn vẫy vẫy cô " Lão đại, tôi vào lớp trước, trưa gặp".

Tĩnh Hạ cũng quay người bước vào.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: [TG2]: Đại tỷ trường học (10)

"Tiểu Hạ, người vừa nãy là ai vậy?". Sở Tiếu Tiếu nhìn Tĩnh Hạ, thắc mắc.

Cô chưa thấy Tiểu Hạ của cô thân thiết với con trai bao giờ đâu, sao có thể không thắc mắc được.

"Đàn em". Tĩnh Hạ nói ít lời nhiều.

"Đàn em? Cậu định thành lập tổ chức đánh thuê à?". Sở Tiếu Tiếu đùa cô.

"Ừm, không tệ".

"Vậy tên là gì vậy, nếu được thành lập mình cũng sẽ tham gia". Sở Tiếu Tiếu vẫn đùa.

Tĩnh Hạ suy nghĩ một chút, trả lời ".....Đệ Nhất Hồi Chiến".

"....." Đệ Nhất Hồi Chiến?

Tên gì vậy?

Ngồi trong lớp được một lúc, đột nhiên loa phát thanh nhà trường vang lên " Học sinh Lăng Tĩnh Hạ lớp 10-1 đến phòng Hiệu trưởng".

"Nhắc lại, học sinh Lăng Tĩnh Hạ lớp 10-1 mau đến phòng Hiệu trưởng có việc".

Sở Tiếu Tiếu nghe xong ngạc nhiên " Tiểu Hạ, cậu làm gì mà phải đến phòng Hiệu trưởng vậy".

"Ai biết, có lẽ bọn họ muốn gây sự".

"....."

- --

Phòng Hiệu trưởng.

Tĩnh Hạ vừa bước vào, liền thấy ngoại trừ thầy hiệu trưởng còn có đám người sáng nay cùng với Lăng Du.

Nam chính sao cũng ở đây vậy?

"Trò Lăng Tĩnh Hạ, có phải em sáng nay đã đánh mấy bạn học này không?".

"Mấy người này là ai?".

Mọi người: "....."

Hỏi vậy ai mà tiếp tục được.

Thầy hiệu trưởng hơi dừng, xong nghiêm mặt tiếp tục " Mấy bạn này nói sáng nay là em động thủ nên họ mới bị thương, có phải hay không?".

"Không phải em". Tĩnh Hạ vô tội lắc đầu.

"Nếu cậu không làm vậy thì sao họ lại bị thương". Lăng Du tiếp tục truy hỏi, đáy mắt đều là dáng vẻ chán ghét.

"Ai biết, có lẽ do bọn họ nổi điên nên đánh nhau thì sao?". Cô hơi nhún vai.

Đám người: "....." Nổi điên cái đầu cô.

Cả nhà cô mới điên.

Thầy hiệu trưởng đập bàn, tức giận " Trò Tĩnh Hạ, bạo lực ở trường sẽ bị kỷ luật nặng, nếu em không nhận tội thì kỷ luật sẽ càng thêm nặng".

"Thầy Hiệu trưởng, em không làm gì sai, sao phải nhận tội?". Cô nghiêng đầu nhìn ông ta.

" Chuyện này ngay cả trò Lăng Du cũng đã chứng kiến, em còn chối?".

"Chuyện là hắn chứng kiến chứ không phải thầy chứng kiến, đổ oan người khác thì tội sẽ càng nặng hơn đó thầy".

"Em dám nói tôi đổ oan, vậy em có chứng cứ nào chứng minh em vô tội không?".

Cô suy nghĩ một chút rồi trả lời " Có bạn Hứa Lân lớp 10-3 có thể chứng minh, với cả bạn ấy hay bị đám người này bắt nạt".

Tên đại ca trong đám người nghe vậy liền thanh minh " Cha.....Thầy hiệu trưởng, cô ta nói bậy, là do cô ta tự mình gây sự trước, không liên quan đến bọn em".

Lăng Du tiếp lời " Hơn nữa trong trường cũng chưa bao giờ truyền ra tin tức bạn học nào bị bắt nạt, có thể Lăng đồng học chỉ tùy tiện lấy một bạn học nào đó ra mà thôi".

Tĩnh Hạ hơi co giật khóe miệng.

Nam chính đại nhân, làm người không nên nhỏ nhen như vậy nha.

Tạo nghiệp sẽ bị nghiệp quật đó.

Thầy hiệu trưởng hơi suy nghĩ, ông biết tính con trai ông như thế nào, nhưng cũng không thể vì người ngoài mà buộc tội con trai ông ta được.

"Như vậy đã rõ, trò Lăng Tĩnh Hạ vì đánh bị thương các bạn học nên....."

"Khoan đã".

Hứa Lân bước vào.

May quá, hắn đến kịp rồi.

Lúc nãy nghe lão đại phải đến phòng hiệu trưởng, hắn lập tức nghĩ đến vụ việc sáng nay.

Không thể để lão đại vì mình mà bị liên lụy được.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: [TG2]: Đại tỷ trường học (11)

"Em là học sinh lớp nào?". Thầy hiệu trưởng nhíu mày.

"Thưa thầy, em là Hứa Lân, lớp 10-3, em có bằng chứng để chứng minh lão..... Lăng đồng học vô tội".

Cái gì?

Mọi người kinh ngạc, nhất là đám người kia.

Sao có thể?

"Ở xung quanh trường này đều có camera, chỉ cần điều tra một chút là được".

Bọn chúng dường như quên mất dù ở một góc camera cũng có thể quay đến.

Phải làm sao đây?

Tĩnh Hạ gật gật " Đúng vậy, nên điều tra".

Phải điều tra.

Cho dù camera có bị hỏng thì vẫn còn có hệ thống mà, nó sửa được.

[..... **]** Có cảm giác bị đặt lên vai gánh nặng.

Bổn hệ thống có quyền từ chối.

Tĩnh Hạ hơi trợn mắt.

Ngươi từ chối thử.

Cẩn thận ta cho ngươi thành hệ thống phế thải bây giờ.

[.....] Ký chủ chỉ biết bắt nạt ta.

Quá đáng ghét!

Bổn hệ thống đổi ký chủ còn kịp không?

Trong phòng bây giờ rất yên tĩnh, giống như có thể nghe được một chiếc kim rơi.

Thầy hiệu trưởng nhìn Lăng Du, bây giờ vẻ mặt hắn âm trầm đến đáng sợ.

"Thôi được rồi" Thầy hiệu trưởng ho nhẹ, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh " Các em bây giờ có thể về trước, để thầy điều tra kĩ hơn rồi hẵng quyết định".

Không ai nói gì lần lượt ra ngoài. Đám người kia không cam lòng nhìn Tĩnh Hạ cùng Hứa Lân, bước đi.

Chỉ còn mỗi Lăng Du.

"Cô rất đắc ý?". Lăng Du lạnh giọng hỏi.

"Đắc ý?". Tĩnh Hạ hơi nhướng mi " À, nếu có thể đánh cậu thêm vài lần nữa, tôi sẽ càng thêm đắc ý".

Ngực hắn phập phồng, dường như đang kìm nén cơn giận.

Hắn còn chưa quên nỗi nhục mà cô mang đến cho hắn đâu.

"Cứ đợi đấy, chuyện này chưa xong đâu". Nói xong, hắn quay phắt người đi.

"Lão đại, xin lỗi, vì tôi mà cậu bị liên lụy". Hứa Lân hơi cúi gằm mặt.

Ừ, đúng vậy.

Đúng là cô đã bị liên lụy, tốn bao nhiêu thời gian của cô.

Tĩnh Hạ nhìn hắn " Là con trai thì ngẩng cao đầu lên, tôi không có đàn em nhát gan như vậy".

Hứa Lân hơi ngạc nhiên, sau đó đột nhiên hạ quyết tâm " Lão đại, tôi hiểu rồi, cảm ơn cậu".

Cô hơi không hiểu nhìn hắn.

Cô chỉ đơn thuần bảo hắn lần sau đừng có cúi đầu khi đối diện với người khác thôi, như vậy quá làm mất mặt cô.

Hắn tự bổ não cho mình cái gì vậy?

Tĩnh Hạ cũng không thèm để ý, bước lên lớp.

"Lão đại, buổi trưa tôi chờ cậu ở căng tin". Hứa Lân gọi ở đằng sau.

Cô lập tức dừng bước.

Căng tin? Hắn đợi cô ở đó?

Không phải mua đồ ăn rồi mang lên cho cô sao?

Cô còn phải xuống tận căng tin dưới tầng 1, hắn nghĩ cô chăm đến mức đó sao?

Khi về lớp cũng đồng thời là giờ ra chơi, Sở Tiếu Tiếu chạy ra đón cô, lo lắng hỏi " Không sao chứ? Mình nghe đồn cậu bị gọi xuống là do đánh nhau phải không?".

"Không phải nghe đồn, mà đúng là vậy". Cô hơi lười biếng vuốt vuốt đầu, trả lời.

Sở Tiếu Tiếu chớp chớp mắt " Vậy.....là sự thật, cậu định lập tổ chức đánh nhau?".

Tĩnh Hạ ngồi xuống ghế, nhàm chán tựa vào lưng ghế, tư thái lười biếng tiêu sái, chỉ nhìn cô ngồi thôi cũng đã là một cảnh đẹp.

"Tùy hứng".

"....."

...

Dưới căng tin.

Cuối cùng Tĩnh Hạ vẫn phải đi, vì cô không muốn bị đói.

Trong tuần có ba buổi học chiều, mà đa số học sinh đều ở dưới căng tin ăn trưa xong lại lên lớp để chờ tiết học chiều đến.

"Lão đại, chỗ này". Hứa Lân ở một chỗ không xa vẫy vẫy tay.

Cô đi tới, Sở Tiếu Tiếu lấy đồ ăn xong cũng đi cùng.

"Lão đại, tôi không biết cậu thích ăn gì nên lấy một số đồ ăn tôi cảm thấy ngon nhất, cậu ăn thử xem".

Nói xong lại nhìn sang Sở Tiếu Tiếu " Đây là....."

"Tôi tên là Sở Tiếu Tiếu". Cô nàng vốn là một người hoạt bát, hòa đồng, không đợi Tĩnh Hạ nói đã tự mình giới thiệu.

"Tôi tên Hứa Lân, rất vui được gặp".

"Aaaaa..... Đại tỷ, nam thần tới kìa".

Đột nhiên có tiếng hò hét vang lên, làm cả ba người hơi giật mình.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 12: [TG2]: Đại tỷ trường học (12)

Mộ Bạch Băng, Lăng Du cùng với Thẩm Nguyên đi tới. Cả ba đứng cùng một chỗ, mỗi người đều có một vẻ đẹp khác nhau.

"Đại tỷ, ngồi chỗ này".

"Nam thần kìa!!!".

"Tiểu Nguyên nhi, tiểu mặt trời của tôi".

Sở Tiếu Tiếu nhìn Thẩm Nguyên, hắn đứng gần cửa sổ, ánh kim quang chiếu tới càng làm nổi bật sự dễ thương, đẹp trai của hắn.

Cô hơi đỏ mặt.

Thẩm Nguyên nhìn Sở Tiếu Tiếu đang ngồi với Tĩnh Hạ cùng với..... một nam sinh xa lạ, hơi nhíu mày muốn đi tới, nhưng bị Mộ Bạch Băng giữ bả vai.

"Đi đâu vậy? Không phải cậu đã nói muốn đi ăn cùng tôi sao?". Cô ta hơi trầm giọng.

Nhưng Lăng Du lại muốn Thẩm Nguyên đi càng xa càng tốt nên ngược lại nói " Nếu như cậu ta đã muốn ăn một mình, vậy thì cứ để mặc cậu ta đi".

Mộ Bạch Băng nhìn Lăng Du, sau đó lại nhìn Thẩm Nguyên. Thẩm Nguyên cười nói " Đại tỷ, Lăng đồng học, hai người cứ đi ăn đi, tôi ra chỗ khác là được".

Sau đó hắn đi lấy phần của mình, tiến đến chỗ ba người Tĩnh Hạ, để lại Mộ Bạch Băng sắc mặt lạnh xuống.

Trái lại Lăng Du lại có bộ dáng như trút bỏ gánh nặng, hướng cô ta nói " Bạch Băng, cậu ra chỗ kia ngồi đi, để tôi lấy phần suất của cả hai".

Hắn cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng đôi tai lại đỏ hết lên.

Có một chỗ riêng tư cùng với cô, sao lại không vui được.

Hắn trước kia không rõ cái cảm giác này là gì, nhưng bây giờ hắn đã rõ rồi.

Hắn thích cô, cho dù bây giờ cô không thích hắn, nhưng vẫn kiên trì tới cùng.

Mộ Bạch Băng trái lại không nghe hắn, cô ta đi tìm một chỗ gần bàn của Tĩnh Hạ ngồi xuống.

Đáy mắt Lăng Du hiện lên tia thất vọng, nhưng vẫn đi lấy phần cơm cả hai người.

Thẩm Nguyên sau khi lấy cơm xong, đi tới chỗ Sở Tiếu Tiếu, nở nụ cười nói " Tôi có thể ngồi chỗ này không?".

Sở Tiếu Tiếu nhìn lên, thấy hắn nụ cười ấm như ánh nắng mặt trời với mình, lỗ tai không khỏi đỏ lên.

"Được..... được chứ, mời ngồi". Cô hơi nhỏ giọng nói.

Thẩm Nguyên ngồi đối diện Sở Tiếu Tiếu, thấy cô ngượng ngùng liền không khỏi thấy buồn cười.

Tĩnh Hạ một bên ngồi xem, vừa ăn vừa nhướng mày. Sao cô có cảm giác mình thừa thãi vậy nhỉ?

Cô nhìn thoáng qua xung quanh, nữ chính với nam chính cũng ngồi gần đây.

Mộ Bạch Băng thi thoảng hơi nhìn về phía này, nhìn Sở Tiếu Tiếu lóe lên tia sát ý, khi đụng phải ánh mắt Tĩnh Hạ, ánh mắt cô ta hơi nhíu, xong quay đầu ra chỗ khác.

Còn Lăng Du vẫn nhìn cô bằng ánh mắt phẫn hận.

Nam chính đại nhân, đừng nhìn ta như vậy, con tim mỏng manh của ta sẽ vỡ đó, có biết hay không?

Tĩnh Hạ làm ra vẻ mặt khá vô tội nhìn Lăng Du sau đó lại tiếp tục ăn, không để ý hắn nữa. Như vậy càng làm Lăng Du thêm tức giận.

Ăn cơm xong, mỗi người giao lại đĩa ăn của mình rồi đi ra ngoài.

Thẩm Nguyên với Sở Tiếu Tiếu đang vừa đi vừa nói chuyện đằng trước. Mộ Bạch Băng nhìn thấy, liền muốn xen vào.

Đột nhiên có một bàn tay giữ lại bả vai của cô, cô quay đầu lại, thấy Tĩnh Hạ đứng đằng sau mình hơi híp mắt cười.

"Lăng đồng học, có chuyện gì sao?". Mộ Bạch Băng lạnh nhạt nói, nhưng trong lòng tức giận vì mình đã bị ngăn cản.

"Không có gì, chẳng qua là cặp đôi đằng trước đang nói chuyện với nhau, xen vào là bất lịch sự đó". Tĩnh Hạ lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: [TG2]: Đại tỷ trường học (13)

"Thẩm Nguyên là đàn em của tôi, tôi có việc muốn tìm cậu ta, có gì mà không được?". Mộ Bạch Băng dáng vẻ đúng đắn nói.

"Đúng vậy, cô tìm cậu ta, vậy còn người kia thì sao?". Tĩnh Hạ chỉ chỉ Lăng Du đang đi đến.

"Liên quan gì đến cậu?" Mộ Bạch Băng hơi nâng mặt " Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng lo chuyện bao đồng, bằng không hậu quả cậu không chịu được đâu".

Tĩnh Hạ hơi cười nhạt, hoàn toàn không thèm để tâm đến lời uy hiếp của cô ta.

Trong mắt Mộ Bạch Băng, thì đây là khinh thường.

Cô ta hơi tức giận, cô là cái gì mà dám khinh thường mình?

Tĩnh Hạ cũng lười nói chuyện, thẳng bước chân lên lớp.

"Bạch Băng, cậu ở đây chờ lâu không?" Lăng Du tới chỗ Mộ Bạch Băng, ánh mắt ôn hòa nói.

Vẻ mặt cô ta hơi lạnh lẽo nhìn về đằng trước một lúc, sau rồi không trả lời, rời đi.

Trên mặt hắn cũng không có cảm xúc gì, hắn cũng đã quen với việc này. Nhưng hắn tin, chỉ cần thêm một thời gian nữa, hắn nhất định sẽ có được trái tim cô.

Tĩnh Hạ vào trong lớp thấy trên mặt Sở Tiếu Tiếu đang có vẻ mặt vui sướng, đúng chuẩn thiếu nữ đang yêu.

Tĩnh Hạ ý vị không rõ liếc cô một cái, sau đó ngồi xuống. Sở Tiếu Tiếu lập tức sán lại gần.

"Tiểu Hạ, cậu nghĩ xem, Thẩm Nguyên nó chuyện với mình thì có phải cậu ấy....."

Cô vừa nói, vừa nhìn Thẩm Nguyên đang ngồi ở trên cách đó ba bàn.

"Không phải cậu nói cậu không thích hắn sao?". Tĩnh Hạ cười như không cười nhìn Sở Tiếu Tiếu.

Nụ cười Sở Tiếu Tiếu hơi cứng đờ, sau đó đỏ mặt là đánh lên vai cô một cái "Tiểu Hạ, cậu còn trêu mình".

Cô chỉ cười, không nói.

Buổi học chiều cứ như vậy trôi qua, Tĩnh Hạ mệt mỏi gục đầu lên bàn.

Biết học chiều mệt như vậy thì cô đã trốn.

Cuối cùng cũng đã kết thúc rồi.

Tĩnh Hạ về nhà.

Nhưng cô lại nhìn thấy Mộ Bạch Băng đang mờ ám đi đâu đó.

Nhưng cô cũng lười theo dõi, nên chuẩn bị đi hướng khác.

[Ký chủ, nữ chính là đi gặp lão đại của tổ chức Phong Nguyệt nha **]**

"Ồ". Liên quan gì đến ta đâu.

[Ký chủ, cô còn nhiệm vụ phụ chưa làm **]**

"Nhiệm vụ phụ?". Tĩnh Hạ chợt nghĩ đến rồi nói " Không phải còn hai ngày nữa sao, lo cái gì?".

Ta theo dõi nữ chính để rồi bị phát hiện chẳng phải là sẽ rắc rối sao.

Nhẹ là có thương tích đầy mình, nặng là mất mạng nha.

Trong tiểu thuyết ghi đầy, bổn tiểu thư có kinh nghiệm rồi.

[Ký chủ, nếu để đúng ngày mới ra tay chỉ sợ sẽ hơi phiền phức, còn không bằng ngăn cản ngay lúc này đi **]** Ai mà đánh được cô thì ta sẽ bái người đó làm sư phụ.

Tĩnh Hạ hơi nghĩ một chút.

Đi hay không đi?

Đi thì bây giờ có lẽ sẽ gặp rắc rối.

Không đi thì càng có nhiều rắc rối hơn.

Đi!

- ----

Ở một nhà kho bỏ hoang.

" Hàng sẽ được chuyển đến sớm thôi, nhưng các ngươi phải giao tiền ra trước". Mộ Bạch Băng lạnh lùng nói.

"Được". Một người đàn ông béo mập vẫy vẫy tay với đàn em. Đàn em đằng sau mang vali tiến đến.

Thuần Khanh đứng sau Mộ Bạch Băng tiến lên cầm lấy vali, mở ra kiểm tra, sau đó gật đầu với cô.

Hai bên đứng chờ một lúc, nhưng đột nhiên có người đi vào, ở bên tai người đàn ông thì thầm, hắn ta tức giận nói " Lô hàng đã bị cảnh sát bắt giữ".

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: [TG2]: Đại tỷ trường học (14)

Bên Mộ Bạch Băng rất kinh ngạc, cảnh sát bắt giữ?

Là kẻ nào báo cảnh sát?

Người đàn ông trầm mặt, quay lại nói với cô " Mộ Bạch Băng, bây giờ lô hàng không còn, cô nên trả tiền cho tôi".

Mộ Bạch Băng tuy rất tức giận, nhưng không thể không cầm vali trả lại cho bên kia.

"Bây giờ không còn lô hàng, cũng có nghĩa giao dịch hai ngày sau chỉ sợ không thể tiến hành. Tôi đi trước".

Nói xong người đàn ông hừ lạnh quay người đi.

Bây giờ trong nhà kho chỉ còn Mộ Bạch Băng với Thuần Khanh, cô ta nổi giận "Chết tiệt, anh làm ăn cái kiểu gì vậy, tại sao lô hàng lại bị cảnh sát bắt giữ được?".

Hơn hết nữa lại chọn trúng thời điểm này mà bắt giữ, lô hàng này là vật không thể thiếu cho giao dịch ngày kế tiếp.

Không có nó, giao dịch cái rắm!

"Tiểu thư, tôi nghĩ chắc hẳn trong chúng ta có kẻ phản bội, hoặc là..... có thể chúng ta đã bị người phát hiện". Thuần Khanh trầm giọng nói.

Mộ Bạch Băng nhíu mày, bị người phát hiện?

Không có khả năng, cô ta lúc đến đây đã rất cẩn thận, làm sao có thể?

"Chuyện lúc trước tôi bảo anh điều tra,anh tra được chưa?".

"Tiểu thư, tôi tra được, cô gái đã đánh người của mình có thể là học sinh cùng trường với cô".

Học sinh cùng trường?

Mộ Bạch Băng giống như nghĩ đến điều gì, vẻ mặt cô ta trở nên âm trầm.

Lăng Tĩnh Hạ, là cô ta?

Mộ Bạch Băng kìm nén cơn giận, trực tiếp bước đi.

Tĩnh Hạ ở cách đó không xa nhìn họ rời đi.

Thấy chưa.

Báo cảnh sát còn tiện hơn là tự mình ngăn cản.

Tiết kiệm thời gian cùng sức lực.

Cô đúng là thiên tài!

[Ký chủ, cái cách đó ai cũng có thể tùy tiện nghĩ ra được **]**

Nếu không phải có đồn cảnh sát gần đấy thì có thể ngăn cản kịp được sao?

Chắc chắn là không rồi.

Tĩnh Hạ hơi nghiêm mặt.

Ta đang khen bản thân ngươi xen vào làm cái gì?

Vô duyên!

[.....] Lần đầu tiên bản hệ thống bị mắng vô duyên.

....

Sáng hôm sau, vào giờ ra chơi.

"Lăng đồng học, chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút".

Tĩnh Hạ đang nằm bò ra bàn, đột nhiên nghe thấy một giọng nói mát lạnh vang lên.

Cô ngẩng đầu, thấy Mộ Bạch Băng đang đứng trước mặt mình.

Làm gì? Định kiếm chuyện sao?

"Không đi". Nói xong cô lại tiếp tục gục đầu.

Mộ Bạch Băng hơi nhíu mày, đang định nói tiếp thì có một giọng khác vang lên.

"Ê Lăng Tĩnh Hạ, đại tỷ bảo cô đi cùng tỷ ấy đã là nể mặt cô lắm rồi, cô còn tỏ ra kiêu ngạo như vậy".

Tĩnh Hạ nhìn về người đang nói " Tôi có đi cùng cậu ta hay không liên quan gì đến cậu?".

Có những kẻ thích lo chuyện bao đồng.

Đáng đánh!

Người kia hơi hất cằm " Thế cậu nghĩ cậu là ai mà dám nói chuyện như vậy với đại tỷ?".

"Sắp kiểm tra rồi, thay vì ở đây bám váy nịnh nọt thì cậu hãy quay về ôn bài đi cho đỡ chật chỗ". Sở Tiểu Tiểu bất bình lên tiếng.

Người khác là cái gì mà dám mắng tiểu Hạ của cô?

"Cậu....."

"Được rồi". Mộ Bạch Băng cắt ngang, nhìn Tĩnh Hạ "Tôi chỉ muốn nói chuyện một chút, không tốn nhiều thời gian đâu".

Nói xong cô ta đi ra ngoài trước, Tĩnh Hạ ở yên một lúc rồi đi ra theo.

Đến một nơi vắng vẻ, hai người dừng lại.

Mộ Bạch Băng quay người lại, ánh mắt nhiễm lên sự lạnh lẽo nhàn nhạt cùng giọng điệu dò xét.

"Là cậu phải không?".

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 15: [TG2]: Đại tỷ trường học (15)

Hả?

Tĩnh Hạ không hiểu nhìn cô ta.

"Là cậu đã đánh đàn em của tôi?". Mộ Bạch Băng thấy cô không hiểu, giải thích.

Tĩnh Hạ hơi suy nghĩ rồi nói " À, là mấy cái đám lưu manh kia hả?".

Đám lưu manh?

Cô ta dám gọi đàn em cô là lưu manh?

"Lăng Tĩnh Hạ, tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu còn xen vào chuyện của tôi nữa, tôi tuyệt đối sẽ không để yên". Mộ Bạch Băng lạnh giọng cảnh cáo, xong rồi rời đi.

Tĩnh Hạ cũng không để ý, không để yên thì cô định làm gì tôi?

Buồn cười.

- --

Tối hôm đó, cả nhà Tĩnh Hạ đang ăn cơm, một trận đập cửa vang lên.

"Mở cửa".

Ông Lăng hơi trầm mặt, đứng dậy.

Trước khi đi ông còn quay đầu nói " Hai người đừng đi đâu hết, chờ tôi trở về".

Lúc ra ngoài, đi tới chỗ vắng vẻ, ông lạnh giọng "Không phải bảo là cho tôi năm ngày sao? Còn chưa được ba ngày đâu".

Kẻ to con nhất trong đó lên tiếng với giọng điệu kiêu ngạo " Lăng Trữ, không phải bọn tôi không cho ông thời gian, mà là lão đại của chúng tôi không cho. Bây giờ ông mau mau mang đồ đó ra đây, bằng không....."

"Tôi không biết mấy thứ đồ đó ở đâu, sao có thể mang cho mấy người".

Mặt của tên cầm đầu tức khắc hung dữ " Lăng Trữ, đây không phải lần đầu ông nói như vậy, nếu ông không chịu đưa thì phải lấy con gái ông thế vào".

Nói xong hắn phất phất tay với đàn em, muốn tiến vào trong nhà. Ông Lăng muốn ngăn cản nhưng bị bọn chúng giữ lại.

Mẹ Lăng nhìn thấy có mấy người mặt mày dữ tợn tiến vào tức khắc hoảng sợ.

"Có chuyện gì vậy, mấy người là ai?".

Không ai trả lời bà là tiến thẳng đến chỗ Tĩnh Hạ.

Cô đang ăn cơm tức khắc có người nhìn cô chằm chằm.

Đúng là trời đánh tránh miếng ăn.

Không thể đợi người ta ăn xong rồi hẵng đến gây sự được à?

Tên đó nhìn cô dò xét như nhìn mặt hàng, hơi vuốt cằm, hiện ra nụ cười cặn bã " Cô em trông cũng xinh đấy, mau lại đây theo bọn anh tới gặp lão đại nào".

Nói xong hắn dự định chạm vào người cô nhưng lại bị cô bẻ tay.

Cái tên bị bẻ tay có muốn rút ra thế nào cũng không được, muốn dùng tay kia nhưng đều bị cô chặn lại, cuối cùng bị cô đạp ra.

Mấy tên kia nhìn thấy định xông lên, đều bị cô lấy cái chổi đập bọn chúng không còn một mảnh giáp.

Mẹ Lăng ngây ngốc đứng một bên nhìn con gái.

Sao bà không biết con gái bà biết võ chứ?

Nhưng mà đằng sau lại có một kẻ xông lên bắt lấy bà Lăng, kéo bà ra khỏi cửa.

Trước khi cô trở tay kịp đã thấy bọn chúng mang người lên xe, trong sự la hét của bà Lăng rời đi.

Nhưng Tĩnh Hạ đã kịp ném lên đuôi xe bọn chúng thứ gì đó.

Bố cô thì lại bị bọn chúng đánh đến bị thương, được cô dìu về phòng.

Ra ngoài, Tĩnh Hạ nói với hệ thống:" Hệ thống, có biết bọn chúng dẫn bà ấy đến nơi nào không?".

[Không biết **]** Có biết cũng không nói cho cô.

"....." Được lắm hệ thống chết bầm.

Mạng người quan trọng đó biết không?

Tĩnh Hạ lấy ra một cái máy tính bảng, mở ra ứng dụng bản đồ, trong đó có một dấu chấm đỏ đang chuyển động.

Cô vuốt lên nhìn một chút, nhìn thấy nơi mà bọn chúng đưa bà Lăng đến.

Là một nơi bị bỏ hoang.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: [TG2]: Đại tỷ trường học (16)

Ông Lăng tỉnh lại, điều đầu tiên là ra ngoài nhà, tìm kiếm bóng hình hai mẹ con.

Ông nhìn thấy Tĩnh Hạ đang mặc áo khoác như chuẩn bị đi đâu đó, vội gọi lại:" Hạ nhi, con đi đâu vậy, mẹ con đâu?".

Cô quay đầu nói " Ba đã tỉnh, mẹ bị bọn chúng bắt đi rồi".

Giọng nói của cô rất bình thản, không có một chút chập chùng nào.

Ông Lăng hơi ngạc nhiên, con gái ông vốn dĩ là người dịu dàng hiền lành, mà sao.....

Tuy nhiên bây giờ không phải lúc nói những điều ấy, ông nhíu mày tiếp tục hỏi " Con biết bọn chúng ở chỗ nào sao?".

Cô đang định gật đầu nhưng nghĩ lại.

Nguyên chủ vốn là người bình thường, vốn dĩ không hề biết cái này.

Như vậy còn không phải sẽ bị nghi ngờ sao?

Đến lúc đó nhất định sẽ có thêm nhiều rắc rối phải giải quyết.

Cô lắc đầu " Con không biết, nhưng con biết chúng đi hướng nào, con có thể đuổi theo".

Ông Lăng không đồng ý " Con ở nhà, đây không phải là chuyện con nên xen vào".

Ánh mắt đen láy của Tĩnh Hạ nhìn thẳng vào ông, sau một lúc rồi hỏi " Ba, tại sao bọn chúng lại tìm đến? Ba đắc tội chúng sao?".

Bỗng chốc không khí trở nên tĩnh lặng, ông mặt mày buồn rầu, lắc lắc đầu.

"Ba sẽ đi tìm mẹ con, con cũng đừng nên xen vào".

Nói xong ông Lăng đi vào phòng để lấy thứ gì đó, khỏi phải nói cũng biết ông đi lấy thứ mà bọn chúng muốn.

Cô đi vào theo, trong phòng tối om vang lên thanh âm nhàn nhạt" Ba..... là người của bọn chúng hay là cảnh sát?".

Có thể cầm thứ mà bọn xã hội đen muốn, có thể là người bình thường sao?

Ông Lăng đột nhiên cứng đờ, một hồi lâu còn chưa trả lời.

Tĩnh Hạ cũng không hỏi tiếp, quay lưng đi ra ngoài.

Còn kéo dài thêm thời gian nữa, bọn chúng lại mang bà Lăng đi chỗ khác, đến lúc đó lại phiền phức.

Một tiếng sau.

Tĩnh Hạ ngồi dưới gốc cây.

Mệt chết ta rồi.

Ai ngờ nơi bọn chúng lại xa hơn hai cây số, biết vậy để sáng mai tới có phải hơn không, ít nhất còn có taxi.

Chỗ của bọn chúng đang ở là một nhà kho, trong đó vẫn còn vẫn còn ánh đèn cùng với một vài bóng hình.

"Đại ca, chúng ta bắt người phụ nữ này về có ổn không?".

Tên đại ca nhếch miệng " Có gì mà không ổn, ít nhất chúng ta còn bắt được vợ của lão ta, sợ gì lão ta còn không giao đồ sao?".

"Nhưng lỡ đâu lão ta bỏ mặc....."

"Không đâu" Ánh mắt một mí của tên đại ca trông càng thêm đáng khinh "Lão ta vốn rất yêu vợ lão, không lí nào lại bỏ mặc, nhưng thật đáng tiếc vì không bắt được con gái lão, bằng không....."

Hai tên nhìn nhau, cùng nở nụ cười gian trá.

Đột nhiên đằng sau có một cây gậy sắt vung lên đập vào đầu tên đại ca, tên còn lại chưa kịp hô lên cũng đã bị đánh ngất.

Bà Lăng vẫn còn đang ngất xỉu, Tĩnh Hạ cõng bà, đi nhanh ra ngoài.

Cô đi được một đoạn khá xa, cũng may nơi đây không có nhiều người, bằng không bọn chúng chặn lại thì mệt.

Bỗng một chiếc xe taxi đi đến, người đàn ông đi xuống, vội đi về phía hai người.

"Ba".

"Mẹ con sao rồi". Ông Lăng lo lắng hỏi.

"Vẫn ổn".

"Ổn là tốt, mau lên xe". Ông nhìn xung quanh, vội bế bà Lăng lên xe, Tĩnh Hạ lên sau cùng.

Cả quãng đường về, trong xe đều trầm mặc cho tới khi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: [TG2]: Đại tỷ trường học (17)

Sau khi bế bà Lăng vào phòng ngủ, ông Lăng ra ghế sofa ngồi, đối diện với Tĩnh Hạ.

"Hạ nhi, sao con có thể tìm chính xác chỗ của bọn chúng vậy?".

Cô bình tĩnh liếc nhìn ông " Không phải bây giờ ba nên giải thích hơn là hỏi con sao?".

Ông Lăng thở dài " Không phải ba muốn giấu mọi người, nhưng là ba không muốn mọi người dính líu đến mấy chuyện này, đáng tiếc....."

"Ba cầm thứ gì của bọn chúng sao?".

Ông gật đầu, im lặng một lúc, ông tiếp tục nói " Thứ ba cầm..... là chứng cứ phạm tội của bọn chúng".

Tĩnh Hạ hơi hiểu ra.

Thảo nào.....

Nếu chứng cứ này rơi vào tay cảnh sát, kết cục của bọn chúng còn không phải là xác định rồi sao.

Cả gian nhà im ắng, dường như không còn ai tiếp tục hỏi.

Có những thứ, tự mình hiểu thì hơn.

Tĩnh Hạ cũng không hỏi ông Lăng làm nghề gì, ông cũng không thắc mắc về cô.

Cô đứng dậy " Con đi ngủ trước, ba ngủ ngon".

Ông Lăng gật đầu, một lát sau lại nói tiếp " Hạ nhi..... con trưởng thành rồi, như vậy..... ba sẽ không còn lo lắng nhiều như vậy nữa".

Cô hơi dừng bước, không đáp lại, trực tiếp tiến vào phòng.

Tĩnh Hạ nằm trên giường, suy nghĩ lại về cốt truyện.

Thực chất vụ việc ngày hôm nay phải năm ngày sau mới diễn ra.

Mà đám người này là người của tổ chức Uông Lang - tổ chức của nữ chính.

Chứng cứ phạm tội ba cô cầm là của tổ chức Phong Nguyệt.

Nếu như hôm nay Mộ Bạch Băng giao được đồ cho bên Phong Nguyệt, thì ba ngày sau, sau khi nữ chính hoàn thành xong cuộc giao dịch quan trọng, mới cho người đến nhà cô đòi bố cô giao chứng cứ phạm tội của tổ chức Phong Nguyệt ra.

Vì sao?

Vì Mộ Bạch Băng sợ bên kia lật lọng nên mới phải phòng bị trước.

Còn vì sao Mộ Bạch Băng lại biết bố cô có đồ cô ta muốn?

Đơn giản là đi điều tra, thân là nữ chính, sao lại không điều tra ra được?

Nhưng đáng tiếc, hôm nay giữa hai bên bị cô phá hỏng, đồ lại bị cảnh sát bắt giữ. Mộ Bạch Băng sợ bên kia trả thù nên mới phải hành động nhanh như vậy.

Mà cuộc giao dịch ba ngày sau lại là bước khởi đầu cho vinh quang vạn trượng của nữ chính sau này, nhưng nếu nó không tiến hành được, vậy thì hào quang không thể tỏa sáng như cốt truyện rồi.

Tĩnh Hạ dần dần chìm vào giấc ngủ.

Hôm nay mệt mỏi như vậy, cũng may mai đã là cuối tuần, cô phải ngủ một giấc thật đã.

- ----

8h35p.

Tiếng chuông điện thoại reo lên.

Tĩnh Hạ ôm đầu, trong lòng bực bội.

Gọi cái gì mà gọi, không định để cho người ta ngủ à?

Tiếng chuông vang một lúc rồi tắt, nhưng một lúc sau lại vang lên tiếp.

Cô tức giận muốn đem điện thoại ném, nhưng chợt nhớ đây là điện thoại của mình, hơi dừng một chút rồi tiếp nhận cuộc gọi.

"Tiểu Hạ, cuối tuần rồi, đi chơi cùng với mình đi".

Âm thanh mềm mại của thiếu nữ bên kia đầu dây truyền đến tai cô.

Tĩnh Hạ hơi tỉnh ngủ một chút, Sở Tiếu Tiếu?

"Không muốn đi". Câu trả lời ngắn cụt lủn.

"Tiểu Hạ, đi chơi đi, rồi chúng ta đi ăn, 9h mình tới đón". Nói xong điện thoại nhanh chóng cúp đi.

Tĩnh Hạ: "....."

Cô đã đồng ý đâu?

Cúp máy nhanh vậy, cô còn chưa kịp trả lời mà.

Cô vẫn lười biếng nằm trên giường, nằm thêm 15p nữa rồi uể oải dậy.

Dù thật không muốn nhưng cuối cùng vẫn phải đi.

Cô không muốn bị bỏ đói nha.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: [TG2]: Đại tỷ trường học (18)

Sở Tiếu Tiếu hôm nay mặc bộ váy cộc tay màu trắng sữa, chân đi giày trắng, sau đầu nửa buộc thấp nửa thả tóc có kẹp nơ, làm nổi lên khí chất tao nhã mà tinh khôi.

Mà Tĩnh Hạ, mặc áo thun trắng, bên ngoài khoác thêm áo bò màu xanh, chân mặc quần bò rách, đi giày đen.

Cô buộc cao tóc lên, trông có thêm vài phần năng động.

"Tiểu Hạ, bây giờ đi ăn sáng đi, mình biết có quán này ngon lắm".

Nói xong Sở Tiếu Tiếu hớn hở kéo cô đi. Cô gái này lúc nào cũng tràn đầy năng lượng như vậy.

Làm người ta không thể ghét nổi.

Vào trong quán, giờ này cũng đã có khá nhiều người ngồi ăn, cả hai người ngồi một chỗ gần cửa kính, gọi món xong ngồi chờ.

Lúc này lại có thêm hai vị khách đặc biệt tới nữa.

Dĩ nhiên là nam chính với nữ chính rồi.

Trai xinh gái đẹp đi vào cùng với nhau, khiến cho rất nhiều người phải ngó mắt nhìn.

"Thiếu niên kia thật đẹp trai a".

"Đúng vậy, cô gái kia trông lạnh lùng quá, nhưng cả hai người cũng rất xứng đôi".

"Hai người này là ai vậy, mình tinh sao?".

"Kia không phải đại thiếu gia Lăng gia sao? Còn cô gái đi cùng là ai vậy?".

"Đại thiếu gia Lăng gia? Trời ạ..... cô gái kia hẳn là bạn gái hắn, là tiểu thư nhà nào vậy?".

Lăng Du nghe mấy câu khen ngợi này, trong lòng đắc ý.

Hắn tươi cười nói với Mộ Bạch Băng " Chúng ta ra chỗ kia ngồi đi, chỗ đó có vẻ vắng người".

Cô ta mặt không cảm xúc gật đầu.

Nhưng khi cả hai người vừa bước tới, lại gặp phải Tĩnh Hạ cùng Sở Tiếu Tiếu đang ngồi.

Ánh mắt Lăng Du thay đổi, trầm giọng nói " Cô là âm hồn sao? Sao ở chỗ nào tôi cũng phải thấy cô vậy?".

Ý nói là sao lúc nào cũng phải đi theo chúng tôi vậy?

Tĩnh Hạ ngẩng đầu, miễn cưỡng liếc nam chính một cái " Đây là quán công cộng, sao tôi không thể tới?".

Đừng có nói như cô là kẻ theo dõi không bằng chứ.

"Nhìn cô ở đây chúng tôi rất chướng mắt, khôn hồn mau biến ra xa một chút". Đáy mắt Lăng Du chàn đầy vẻ chán ghét.

Mộ Bạch Băng đứng im nhìn, hôm qua đàn em thông báo nhiệm vụ thất bại làm cô ta tức đến mức suýt nữa phá cả phòng.

Mà nhiệm vụ này liên quan đến ba của Tĩnh Hạ, cô ta không tin cô không dính dáng đến việc này.

Lăng Tĩnh Hạ, sao lúc nào cô ta cũng phá hỏng kế hoạch của mình?

Ánh mắt Mộ Bạch Băng trở nên lạnh lẽo.

Tĩnh Hạ cảm thấy nữ chính đã sinh ra ý niệm muốn giết cô nha.

Sợ quá đi!

"È, đây không phải là quán ăn của cậu, dựa vào cái gì mà bắt người khác phải đi?". Sở Tiếu Tiếu hơi bất mãn.

Lúc này cả hai người mới nhìn đến cô, Lăng Du đánh giá một chút " Cô hẳn là đại tiểu thư Sở gia đi, người có thân phận như cô sao lại phải chơi cùng với hạng tầm thường như thế này?".

Lúc này, ánh mắt Lăng Du nhìn Tĩnh Hạ thêm vài phần khinh miệt.

Gia đình tầm thường mà thôi, hắn tiện tay cũng có thể làm gia đình đó biến mất.

"Tôi chơi thân với ai liên quan gì đến cậu, mau đi ra cho đỡ chướng tầm nhìn". Sở Tiếu Tiếu nhíu mày.

Từ đầu cô cảm thấy Lăng Du rất đẹp trai, đứng cùng với Đại tỷ là một đôi đẹp. Nhưng tính cách hắn hôm nay làm độ hảo cảm của cô giảm hết đi, có lẽ đó mà cô cũng hơi không thích cả Mộ Bạch Băng nữa.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 19: [TG2]: Đại tỷ trường học (19)

Vì cô ấy đứng từ nãy giờ không lên tiếng ngăn cản, thậm chí cô còn cảm thấy cô ta như có địch ý với tiểu Hạ, thậm chí..... với cả cô nữa.

Cô tuy hâm mộ Đại tỷ nhưng không mù quáng nha.

Lúc này có người bưng đồ ăn đến, Mộ Bạch Băng tiện đường ngáng chân người phục vụ khiến cô ấy lảo đảo mà hất đồ ăn về phía Tĩnh Hạ.

Tĩnh Hạ cười nhạt, tiện tay phản kháng, đập bát thức ăn lại về phía Mộ Bạch Băng, tuy nhiên tay của cô cũng bị dính bẩn một ít.

Bát thức ăn đó cứ vậy mà dứt khoát bay về phía quần áo của Mộ Bạch Băng khiến cô ta trở tay không kịp, quần áo bị bẩn, một ít còn dính lên mặt cô ta.

Trong nháy mắt lửa giận vọt tăng.

Lăng Du nhìn thấy, vội vàng cởi áo khoác ngoài khoác lên cho cô ta, quay đầu phẫn nộ với Tĩnh Hạ " Chết tiệt, cô dám làm đổ thức ăn về phía cô ấy? Chán sống rồi sao?".

"Không". Cô không mặn không nhạt nói một tiếng.

Mạng của cô sao cô chán được.

Hỏi thế cũng hỏi.

"Là do cô cố tình làm cô ấy mất mặt, mau xin lỗi cô ấy mau". Ánh mắt hắn tràn đầy mũi dao sắc bén.

Mọi người thấy một màn này liền nhìn về phía Tĩnh Hạ.

"Cô gái kia cũng thật quá đáng, cũng không cần làm mất mặt bạn gái người ta như vậy chứ".

"Hừ, theo tôi nghĩ chắc hẳn cô gái đó ghen tỵ vì cô gái kia có bạn trai đẹp trai giàu có còn cô ta thì không".

"Trông nhan sắc thì cũng rất đẹp, nhưng lại không nể mặt như vậy, đó là bạn gái của đại thiếu gia nha, không sợ đắc tội với Lăng gia sao?"

Mộ Bạch Băng thu hết lời nói của mọi người vào tai, trong lòng thêm chắc chắn.

Lăng Tĩnh Hạ này hẳn là ghen tỵ với cô ta, ghen với cô ta vì cô ta xinh đẹp và được người người theo đuổi nên cô mới trả thù.

Đúng, chính là như vậy.

Nhưng cô ta đã quên mất, chuyện này chính là do cô ta tự làm tự chịu, đâu có liên quan đến Tĩnh Hạ đâu.

Tĩnh Hạ quay sang hỏi người phục vụ " Có phải vừa cô cảm thấy như vấp phải thứ gì đó đúng không?".

Người phục vụ đầu tiên là hơi sửng sốt, sau đó suy nghĩ một chút rồi gật đầu " Đúng vậy, tôi đúng là cảm thấy mình như vấp phải thứ gì".

"Vậy là rõ rồi". Cô quay sang nhìn nam nữ chính " Theo bình thường, nếu một con người mà bị trượt chân thì tỉ lệ ngã về đằng trước sẽ thấp hơn nhiều so với ngã về phía sau theo quán tính, trừ phi là bị ngáng chân. Tôi lại ngồi tận sâu bên trong ghế, đáng lí không thể đưa chân ra trong khoảng xách xa như vậy được, mà cả hai người đứng gần người phục vụ nhất, theo lí mà nói thì có khả năng nhất".

Trong nháy mắt, mọi người đều hiểu.

Hóa ra là cô bạn gái này tự làm tự chịu, đâu liên quan gì đến cô gái kia đâu.

Nhưng không ai dám ho he gì vì sợ đắc tội với Lăng gia.

Ánh mắt Mộ Bạch Băng trở nên oán độc nhìn Tĩnh Hạ.

Chết tiệt, trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Lăng Tĩnh Hạ, người nên mất mặt phải là cô ta mới đúng, sao lại trở thành cô rồi?

Mộ Bạch Băng quay phắt người đi ra ngoài, Lăng Du trước khi đuổi theo còn cho Tĩnh Hạ một ánh mắt đe dọa xong mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 20: [TG2]: Đại tỷ trường học (20)

Sở Tiếu Tiếu cười cười " Tiểu Hạ, không ngờ cậu nhìn vậy mà giỏi nha, làm hai người kia không nói được gì".

Tĩnh Hạ hơi nhướng mày hỏi cô " Không phải cậu rất thích Mộ Bạch Băng sao, sao lại hả hê khi cô ta mất mặt như vậy?".

Sở Tiếu Tiếu hơi nâng cằm "Mình thích Mộ Bạch Băng vì cô ta hay đối xử tốt với mọi người thôi, nhưng mà mình nhận thấy cô ta hình như có ác cảm với chúng ta nên độ hảo cảm của mình giảm đi nhiều rồi ".

"Đặc biệt cô ta dám hại cậu, mình lại càng không thích cô ta hơn".

Nói xong cô cúi đầu nhìn menu dự định gọi món khác.

Nghe vậy, ánh mắt vốn không cảm xúc của Tĩnh Hạ không khỏi hiện lên một tia cảm xúc.

Dù biết Sở Tiếu Tiếu vốn là bạn của nguyên chủ chứ không phải cô nhưng cảm giác được người quan tâm cũng không phải tệ.

Tuy nhiên cô cũng sẽ không giữ cảm xúc này lâu.

Sau khi làm xong nhiệm vụ cô sẽ phải rời đi, cô không muốn có thêm bất kì vướng mắc nào làm gánh nặng.

Nghĩ vậy, ánh mắt Tĩnh Hạ lại trở nên tĩnh lặng như cũ.

Sau khi ăn xong, cả hai người tiếp tục đi những nơi khác chơi đến tận ăn trưa xong mới trở về.

Tĩnh Hạ vào nhà, thấy mẹ cô đang dọn bát đũa.

Bà quay đầu " Hạ nhi về rồi à, có đói không lại đây ăn đi".

Cô lắc đầu " Con không đói, con đã ăn ở ngoài rồi".

Nhìn bộ dáng của bà Lăng vẫn giống như thường ngày, không có gì khác thường.

Cô đứng ở ngoài một lát, liền đi vào phòng.

Thay ra quần áo thoải mái, nằm trên giường, lướt mạng một lát, thấy không có gì để làm nên cô quyết định.

Ngủ!

[Nhiệm vụ phụ: Lật đổ tổ chức Phong Nguyệt **]**

Tiếng nói vang lên đột ngột của hệ thống làm Tĩnh Hạ giật mình.

Mẹ kiếp, cái quái gì vậy?

Bà đây đang muốn ngủ trưa, lật cái gì mà lật?

Ngươi tự đi mà làm, bà đây không làm.

[Ký chủ, lật đổ tổ chức Phong Nguyệt rồi đối với nhiệm vụ chính sẽ dễ dàng hơn **]**

Nhưng ngươi cũng không cần chọn vào thời gian này chứ.

Để hôm khác đi.

Nhưng mà được cái hệ thống không cho, cứ làm ồn bên tai cô.

Tĩnh Hạ bực mình ngồi dậy.

Được lắm hệ thống thất bại này.

Để xem lúc về ta xử ngươi thế nào.

Nhưng ngồi im một lát, cô lại nằm xuống.

[Ký chủ, cô không đi sao? **]**

"Ngươi không chỉ đường cho ta, ta đi bằng niềm tin à?". Tĩnh Hạ hơi nghiến răng nói.

[..... **]** Nó tưởng dù không chỉ đường nhưng cô vẫn tìm được mà.

Đúng là cô có cách để đi, nhưng có bản đồ sẵn rồi, tội gì phải dùng cách của mình chứ.

[Ký chủ, muốn dùng bản đồ thì phải dùng 50 điểm khen thưởng nha **]**

"Ngươi nói lại". Vẻ mặt Tĩnh Hạ trở nên hơi đáng sợ hỏi lại.

Hệ thống nhìn thấy bộ dáng này của ký chủ, không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

[4.....40 điểm **]**

"10 điểm".

[30 điểm **]**

"5 điểm".

[..... **]** Sợ rằng nó mà nói thêm câu nào nữa ký chủ lại bắt nó dùng bản đồ miễn phí.

Cuối cùng hệ thống vẫn phải thỏa hiệp, đưa cho cô bản đồ.

Tĩnh Hạ nhìn một lúc.

Mẹ!

Tổ chức Phong Nguyệt này xa quá vậy, ở tận thành phố khác.

Hệ thống chết dẫm, ngươi đùa ta chắc?

[Không **]** Bổn hệ thống cũng không muốn đùa.

Cô hít thở thật sâu.

Bình tĩnh!

Tĩnh Hạ khôi phục lại bộ dáng lạnh nhạt thường ngày, thay quần áo dễ hoạt động đi ra ngoài.

Lúc này mọi người đang nghỉ ngơi, cô đi vào phòng làm việc của ông Lăng và thấy..... mấy cái chứng cứ kia đang ở trên bàn.

Bố cô cũng an tâm thật, để ở đây không sợ mất sao?

Mặt cô không cảm xúc cầm nó lên kiểm tra một chút, xác định không có vấn đề liền lấy nó và đi ra ngoài.

Vừa mới bước ra, cô đụng mặt với ông Lăng.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 21: [TG2]: Đại tỷ trường học (21)

Giật hết cả mình!

Trong lòng tuy hơi giật mình, nhưng bộ dáng bên ngoài của cô vẫn bình tĩnh như thường.

Ông Lăng quét mắt qua tay của cô, cô cũng không giấu, mặc cho ông nhìn.

"Con định cầm nó đi?".

Tĩnh Hạ gật đầu.

"Muốn giao nó cho cảnh sát?".

Cô tiếp tục gật.

Ông Lăng thở dài " Nhưng như vậy vẫn chưa đủ".

Cô vẫn gật đầu tiếp.

Cô đương nhiên biết thế này chưa đủ, bằng không cô rảnh rỗi đi đến tận tổ chức Phong Nguyệt làm cái gì?

"Việc này rất nguy hiểm, con vẫn muốn xen vào sao?".

Vẻ mặt cô trở nên nghiêm túc nhìn ông " Ba, việc này không phải về việc nguy hiểm hay không, mà là có thành công hay không".

Ông Lăng hơi kinh ngạc nhìn Tĩnh Hạ.

Dù ông đã biết con gái ông không còn giống như xưa, đã trưởng thành và có chủ kiến hơn rất nhiều.

Nhưng chung quy ông vẫn kinh ngạc, con gái ông vì cái gì lại thay đổi một trời một vực như vậy?

[.....] Ký chủ từ khi nào nghiêm túc như vậy, sao ta không biết?

Im ngay.

Ta nghiêm túc chút không được à?

Là một người làm đại sự, phải thật tự tin!

[.....] Bổn hệ thống lại cảm thấy không liên quan lắm.

Ông Lăng cũng không nói gì nữa, tỏ vẻ bất lực đi vào phòng.

Tĩnh Hạ đi ra ngoài, điều đầu tiên là tìm một chiếc xe buýt đưa đến thành phố khác.

Cũng may tổ chức Phong Nguyệt cũng không phải là thật xa, nếu không cô sẽ cảm thấy mình chết ngất vì mệt.

Tại thành phố Y.

Đây chính là một thành phố xa hoa, rộng lớn với các tòa nhà cao ốc cao trọc trời.

Nơi đây cũng thật lớn, vì sao nữ chính không chuyển đến đây học luôn đi cho tiện?

Tĩnh Hạ vừa chậm rãi bước vừa ngắm nghía, bất chợt bị người chặn đường.

Sao lại chắn đường người khác vậy?

Như vậy là bất nhã đó.

Cô nhìn lên, thấy một người đàn ông mặc vest thanh lịch, trên gương mặt có đeo kính tạo nên cảm giác nghiêm túc.

"Tĩnh Hạ tiểu thư, lão đại của tôi cho mời". Giọng nói trầm thấp vang lên.

Tĩnh Hạ hơi nhíu mày.

Cô cảm thấy người này trông hơi quen.....

Đây không phải là người bên cạnh nữ chính sao?

Vậy có nghĩa nữ chính cũng đang ở đây?

Cô cũng không đáp lại hắn, trực tiếp đi qua.

Ta không rảnh gặp nữ chính để bị hành đâu.

Ta muốn làm nhiệm vụ cao cả hơn.

Người đàn ông vẫn lịch sự như cũ " Tĩnh Hạ tiểu thư, lão đại của tôi cho mời".

Giọng điệu và cả câu nói đều không thay đổi.

Người này kiên nhẫn nha!

Cô xoay người lại " Dựa vào cái gì?".

Giọng điệu của cô rất kiêu ngạo, rất dễ dàng làm người ta tức giận.

Vẻ mặt người đàn ông vẫn không đổi, nhưng giọng điệu dường như đã hơi khác " Tĩnh Hạ tiểu thư, nếu như cô không muốn, tôi cũng có thể cho người đưa cô đi".

Nói xong có vài người mặc đồ đen như vệ sĩ bao vây cô.

Cái gì vậy?

Cướp người trắng trợn giữa đường không sợ bị bắt sao?

Các người không sợ nhưng ta sợ nhé.

Sợ đánh các ngươi bị thương nặng lại phải trả tiền viện phí đó.

Người qua đường dường như thấy có chuyện liền xúm lại, nhưng vẻ mặt của bọn họ giống như chỉ là xem kịch vui.

Con người mà.....

Tĩnh Hạ bẻ bẻ khớp tay, trực tiếp động thủ trước.

Trong mọi hoàn cảnh, cô phải là người có lợi.

Mấy vệ sĩ thấy vậy liền xông vào, võ của mấy người này không phải nói chơi, cô đánh mà cảm thấy hơi đau tay.

Sau một lát đã xử lí xong, chỉ còn người đàn ông phía trước,

Lần này cô cũng không xông vào mà chỉ đứng một bên nhìn.

"Võ của Tĩnh Hạ tiểu thư rất tốt". Người đàn ông không khỏi nói một câu khen ngợi.

"Đó là điều hiển nhiên". Võ công của cô tất nhiên phải tốt.

"....."

Dừng một lát, người đàn ông lại nói " Nhưng dù vậy, chỉ sợ cô hôm nay không thể rời khỏi đây".

"Ai không thể rời khỏi còn chưa biết đâu". Giọng nói vẫn mang vẻ phách lối như cũ.

Trong giây lát, người đàn ông lại trực tiếp phi đến trước mặt cô.

Tĩnh Hạ nhanh chóng tránh ra, người đàn ông cầm súng chĩa thẳng vào người cô.

"Tĩnh Hạ tiểu thư, tôi không muốn....."

"Phanh".

Một nửa đầu súng bất ngờ bị bay sang chỗ khác, mấy viên đạn trong đó rơi ra.

Hắn còn chưa kịp nói đã thấy một màn này, không khỏi kinh ngạc.

Trong tay cô có cầm một cây quạt lông vũ trắng.

Mà cây quạt này đang xòe ra chĩa thẳng vào cổ hắn.

Hắn trấn tĩnh lại " Tĩnh Hạ tiểu thư, cô nghĩ chỉ dựa vào cây quạt này là có thể thắng?".

"Thắng hay không thử sẽ biết".

Cô dí quạt vào cổ người đàn ông, chiếc quạt lông vũ này nhìn rất mềm mượt không gây hại gì, nhưng mà.....

Bây giờ hắn lại cảm thấy đau.

Cơn đau này từ cổ truyền đến tim, trong nháy mắt làm sắc mặt người đàn ông trắng bệch.

Làm sao có thể.....?

Hắn nhìn vào mắt Tĩnh Hạ, đôi mắt cô không hề có bóng hình của hắn, làm hắn có cảm giác.....

Hắn chỉ là một đồ vật.

Hơn nữa là một đồ vật sắp bị tiêu huỷ.

"Như vậy được chưa?". Giọng nói dễ nghe của cô gái vang lên, phá vỡ suy nghĩ của người đàn ông.

Tĩnh Hạ thu quạt lại, nhẹ nhàng phe phẩy, động tác tùy ý mà tiêu sái.

Cô cũng không để ý tới những người khác, nhanh chóng đến nơi cần đến.

Làm nhanh nhanh còn về!

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 22: [TG2]: Đại tỷ trường học (22)

Tĩnh Hạ đứng trước cửa của một tổ chức.

Đây là tổ chức Phong Nguyệt?

Đây là một tòa nhà rộng lớn nằm sâu trong ngõ, xung quanh có các cây cối rậm rạp.

Cô không đứng đợi lâu, nhanh chóng đột nhập vào, nhưng là.....

Ai có thể nói cho cô biết phòng chính ở đâu được không?

Bên trong rất ồn ào náo nhiệt, người uống rượu, kẻ đánh bạc, kẻ thì đang làm chuyện không thể miêu tả với phụ nữ nên chẳng có ai phát hiện rằng có người đột nhập.

Còn camera?

Hệ thống không để đấy chơi đâu.

Tĩnh Hạ:" Hệ thống, mau đưa bản đồ ra đây".

Hệ thống: **[** Ký chủ, cô có thể làm được, cố lên **]**

Nói xong hệ thống nhanh chóng off.

"....." Ngươi được, bắt đầu biết cách trốn rồi nhỉ.

Cô không thể có cách nào khác hơn là phải tự tìm.

Loay hoay một lúc cuối cùng cũng tìm được.

Mệt a!

Mở cửa ra, trong phòng này rất rộng, tủ sách ở hai bên chất đầy sách, trước mặt là bàn làm việc, cấu trúc của căn phòng giống như thời Tây Âu thế kỉ 20.

Tĩnh Hạ đóng cửa lại, đi đến trước bàn làm việc tìm một lát, tìm một lúc nhưng không thấy có gì đáng nói cả, nhưng lại tìm được một quyển sổ đen.

Trong này ghi chép lại thời gian giao dịch, nơi giao dịch và giao dịch với ai.

Cái này cũng đủ.

Lần này cô trực tiếp đến cửa kính phía sau bàn làm việc, mở nó ra, đi ra ban công và nhảy xuống.

Cô thấy nếu cô mà trở về bằng đường cũ lỡ đụng độ với kẻ nào đó thì xác định.

Sau khi nhảy xuống bụi cỏ, cô bắt đầu trèo tường ra ngoài.

Bức tường này cũng không quá cao, dùng chút khinh công là được.

Bầu trời cũng đã chuyển sang hoàng hôn, trên con đường rộng lớn mở ra những ánh đèn sáng lấp lánh làm cho nó càng thêm rực rỡ.

Cô trực tiếp đi thẳng đến đồn cảnh sát và giao hết bằng chứng cho họ.

Cô đã làm việc cần làm, còn tiến hành như thế nào là tùy vào họ rồi.

Nếu không được?

Cô sẽ đạp tổ chức đó thêm phát nữa cho nó thành đá nát luôn.

Sau đó Tĩnh Hạ đi đến quán nào đó mua đồ ăn, cả buổi làm việc khiến cô đói bụng rồi.

Sau đó cô lại mua vé xe buýt đi về.

Còn cách nào nữa chứ, cô cũng lười phải dùng cách mình lắm.

Tốn sức!

Khi Tĩnh Hạ trở về thì trời đã gần đêm, cô cũng không gây tiếng động mà tiến thẳng vào phòng mình.

"Con về rồi à?".

Giật mình!

Sao bố cô có sở thích đi không tiếng động thế?

Như thế là hù chết cô luôn đó. Tim cô cũng biết có bệnh mà!

Tuy nhiên cô vẫn phải bày ra bộ dáng thong dong trầm tĩnh, quan trọng là thần thái đó biết không?

Không biết?

Vậy về tự tìm hiểu.

Tĩnh Hạ gật đầu " Xong rồi, giờ này ba vẫn chưa ngủ?".

Ông Lăng hơi lắc đầu " Ba không ngủ được, định đi dạo một lát".

"Vậy ba đi dạo vui vẻ, con đi ngủ trước".

Việc hôm nay đã tốn không ít sức của cô đâu.

Nghỉ ngơi mai còn phải đi học.

Ông Lăng:"....."

- ---

Sáng hôm sau.

Tĩnh Hạ vẫn còn cảm thấy buồn ngủ.

Trời sinh ra chủ nhật, còn sinh ra thứ hai làm cái gì cơ chứ?

Ở trên dãy hành lang có rất nhiều ánh mắt kỳ lạ nhìn cô.

Có chán ghét, có không thể tin, cũng có khinh bỉ,.....

Cô để ý, có hơi thắc mắc.

Nhìn ta như vậy làm gì?

Ta biết ta đẹp cũng không cần ghen tỵ như vậy chứ.

[Ký chủ, cô cần đi khám lại mắt **]** Mọi người nhìn cô như nhìn sinh vật lạ mà sao cô suy diễn ra họ đang ghen tỵ vậy?

Tĩnh Hạ hơi mỉm cười.

Ý ngươi là mắt ta bị hỏng?

[Không có, mắt ký chủ vẫn bình thường, sao hỏng được **]**

Là ký chủ tự suy diễn, ta không có nói gì hết.

Tĩnh Hạ không khỏi cảm thấy khinh bỉ nó.

Bất chợt cô một nhóm học sinh cả nam cả nữ bao vây cô, mỗi người đều có một vẻ mặt tức giận.

"Cô là Lăng Tĩnh Hạ?". Một học sinh nữ lên tiếng

Tĩnh Hạ không trả lời.

"Hôm qua cô dám làm mất mặt Đại tỷ như vậy, thật quá muốn chết".

Hôm qua?

À, là vụ việc đó hả.

"Là cô ta tự làm tự chịu, liên quan gì đến tôi?".

"Rõ ràng là cô cố ý tránh đi, nếu không sao bát thức ăn lại vấy bẩn bộ đồ của tỷ ấy chứ".

Môi Tĩnh Hạ không khỏi hơi co giật.

Tránh đi là lỗi của cô sao?

Cô không tránh vậy chẳng lẽ đợi bát thức ăn úp lên đầu mình sao?

"Hôm nay chúng tôi sẽ cho cô biết thế nào là lễ độ".

Một học sinh chủ động tiến gần, nhưng lại bị cô vặn ngược bả vai và đẩy ra.

Đây là bọn chúng tự tìm đánh, không liên quan đến ta nha.

Đám học sinh thấy vậy liền xông vào, nhưng mỗi người đều bị cô xử tả tơi.

Trong lúc bọn họ chật vật ngồi dưới đất, thì Tĩnh Hạ đút tay vào trong túi váy đứng ngược sáng trên hành lang, ánh sáng lúc này không khỏi làm nổi bật khí chất hơn người của cô.

Soái a.

Những học sinh có mặt lúc đó đứng vây quanh, sao họ không biết trong trường lại có thêm một người có khí chất như vậy nhỉ?

Tĩnh Hạ một bên cầm ba lô ném ra sau lưng, một bên bước vào lớp học.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: [TG2]: Đại tỷ trường học (23)

Có người quay được video từ đầu đến cuối và phát tán trên diễn đàn.

#Trong trường có một đại tỷ giấu mặt#

(Số 123): Đây là ai? Hình như cùng khối với Đại tỷ Mộ này.

(Hoa rơi trên cỏ): Tư thế đánh nhau ngầu a, đại tỷ mới sao?

(Lá vàng mùa thu): Hừ, chỉ có như vậy mà cũng đòi tranh đua danh xưng Đại tỷ với Bạch Băng tỷ sao?

(3579): Trông mặt nhìn xinh đẹp lắm, khí chất cũng hơn người nữa, xin tên.

(Trời xanh mây trắng): Nhìn mặt vẫn còn hơi non nớt, vẫn chưa lạnh lùng được như Mộ tỷ, vẫn chưa thể gọi là Đại tỷ được.

(.....)

Trên diễn đàn mỗi người một lượt, có khen có chê.

Tĩnh Hạ bước vào lớp, điều đầu tiên cô thấy ngay là ánh mắt muốn giết người của Mộ Bạch Băng.

Cô cũng không để tâm, ngạo nghễ bước qua làm Mộ Bạch Băng tức gần chết.

Nhưng thân là lão đại xã hội đen, dù trong lòng tức giận nhưng bề ngoài của cô ta vẫn phải tỏ ra bình thản.

"Tiểu Hạ, cậu nhìn xem đi". Sở Tiếu Tiếu thấy cô đến liền đưa điện thoại.

Trên báo có ghi "Hai nữ sinh gây gổ tại quán ăn vì bạn trai giàu có".

"....."

Tiêu đề của bài báo do ai viết vậy?

Tên kỳ quặc.

Bình luận kém!

"Nhìn đi nhìn đi, Mộ đại tỷ có bạn trai đẹp trai nên Lăng Tĩnh Hạ mới ghen tỵ với tỷ ấy sao?".

"Còn không phải sao? Lăng Du vừa đẹp trai vừa giàu có, cùng với Đại tỷ là xứng đôi vừa lứa. Nhưng lại có kẻ ghen ăn tức ở muốn làm Đại tỷ mất mặt".

"Hừ, cô ta nghĩ có bộ dáng xinh đẹp là giỏi sao? Không có gia thế thì sao có thể hợp với Lăng thiếu gia chứ, lại còn dám làm thế với đại tỷ".

Xung quanh lớp ai cũng chỉ chỏ Tĩnh Hạ, nhưng cô cũng chẳng thèm để ý.

Lời nói người đời quan tâm chi cho mệt!

"Tiểu Hạ, những người kia thật quá đáng, cậu không tức sao?". Sở Tiếu Tiếu một bên vỗ bàn, một bên tức giận hỏi.

"Tức?". Tĩnh Hạ lời biếng nhìn cô " Tức giận cũng là một cảm xúc quan trọng, đừng trao nó cho những kẻ không đáng".

Sở Tiếu Tiếu hơi chớp mắt nhìn cô.

Là bạn thân lâu năm, sao cô lại không thấy sự thay đổi rõ rệt của bạn mình chứ.

Nhưng mà vậy cũng tốt.

"Ừ, mình hiểu rồi". Sở Tiếu Tiếu cười híp mắt.

"Reng.....". Tiếng chuông vào lớp học vang lên.

Thầy giáo tiến vào và bắt đầu dạy.

Sau một vài tiết học diễn ra, đột nhiên Mộ Bạch Băng đứng dậy và tiến tới chỗ Tĩnh Hạ.

"Lăng đồng học, xuống phòng dạy võ đấu với tôi một trận".

Lời nói này tạo nên cảm giác không phải thách đấu, mà là ra lệnh.

Hôm qua Thuần Khanh trở về, bộ dạng của hắn hơi kì lạ, hỏi ra mới biết là đã từng đấu võ với cô.

Cơ mà cô ta không tin, một con bé nhà nghèo yếu ớt mà cũng có thể thắng sao?

"Không đi". Tĩnh Hạ nhạt nhẽo trả lời.

Muốn ra lệnh cho cô? Cô ta cũng

xứng?

Đáy mắt Mộ Bạch Băng hiện lên tia khinh thường " Thế nào? Cậu sợ nên mới không dám nhận lời sao?".

Cô cũng chỉ nhếch môi.

Muốn dùng chiêu khích tướng với cô, nữ chính này chưa đủ trình.

"Tại sao tôi lại phải đi? Cậu nói là tôi phải làm à? Dựa vào cái gì?". Tĩnh Hạ ngước mắt, hỏi liền một mạch.

Mộ Bạch Băng hơi dừng, sau đó cao ngạo nói:" Nếu cậu không muốn thì thôi vậy, tôi cũng sẽ coi như cậu sợ, không ép cậu nữa".

"Khoan đã". Cô đứng dậy.

"Đấu võ chứ gì? Xuống đi".

"Tiểu Hạ". Sở Tiếu Tiếu lo lắng cầm tay cô.

Tĩnh Hạ hơi vỗ vỗ bàn tay cô, trực tiếp đi ra ngoài.

Bộ dáng tùy ý của Tĩnh Hạ so với bộ dáng lạnh lùng của Mộ Bạch Băng thì nhìn còn phóng khoáng hơn mấy phần.

Mộ Bạch Băng hơi nắm chặt tay, bước ra theo.

Phòng dạy võ này ở dưới tầng một khu nhà B, là nơi dạy võ cho những ai có nhu cầu học.

Nếu đánh nhau ở đây cũng không coi là ẩu đả, mà chỉ là bàn luận thôi.

Có nhiều người tập trung ở đây, bọn họ nghe nói Đại tỷ cùng với một nữ sinh đánh nhau, hơi chờ mong xem dáng vẻ của bọn họ.

"Cậu nghĩ giữa hai người ai sẽ thắng"

"Chắc chắn sẽ là Mộ Đại tỷ rồi, cậu không thấy lúc tỷ ấy ra tay rất ngầu sao?".

"Ừm, cũng phải, chỉ là một kẻ yếu ớt mà cũng dám đấu với Đại tỷ, được Đại tỷ thách đấu đã là vinh dự của cô ta".

Mộ Bạch Băng với Tĩnh Hạ đứng giữa căn phòng, xung quanh là sự bàn tán không ngừng.

Mộ Bạch Băng bắt đầu động thủ trước.

Phải cho cô ta biết thế nào là lễ độ.

Hôm trước mình thật mất mặt, đều tại cô ta mà ra.

Đến khi chiêu thức đến gần, Tĩnh Hạ vẫn đứng yên khiến nhiều người không khỏi thắc mắc.

"Sao người kia vẫn đứng yên vậy? Không phải sợ đó chứ?".

"Chắc chắn là sợ rồi, Đại tỷ ra chiêu như vậy, chắc gì cô ta đã đỡ được".

"Trông cô ta cũng rất yếu ớt vậy mà dám đấu với tỷ ấy. Đúng là tự làm mình mất mặt".

Mộ Bạch Băng thấy vậy không khỏi cười lạnh.

Chỉ là một kẻ tầm thường mà cũng đòi đánh nhau với cô, đúng là không biết thân biết phận.

Cho tới khi chiêu thức gần kề, Tĩnh Hạ mới hoạt động.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 24: [TG2]: Đại tỷ trường học (24)

Mọi người ở đây sững sờ.

Vị Đại tỷ mà họ luôn ngưỡng mộ.....

Cứ như vậy bị đạp ra?

Không phải bị phản kích mà là bị đạp.

WTF???

Bọn họ đang xem cái quỷ gì vậy?

Và vị nữ chính bị đạp ra hơi sững sờ.

Cô ta cứ như vậy.....

Cô ta mà lại phải mất mặt lớn như vậy?

Còn hơn cả vụ việc buổi sáng hôm trước.

Ngay lập tức, ánh mắt cô ta lóe lên một tia điên cuồng.

Lăng Tĩnh Hạ, con khốn.....

Tĩnh - khốn nạn - Hạ vẫn đứng im đó nhìn.

Có nên cho cô ta thêm một đạp nữa để cô ta không đứng dậy được nữa không?

Hợp lí!

[Ký chủ, cô đừng làm liều] Hệ thống ngay lập tức phải ngăn ký chủ nhà mình.

Cô đạp nữ chính nhà người ta như thế lỡ đạp chết người thì làm sao?

Ký chủ là không thể tin tưởng được.

Tĩnh Hạ hơi thắc mắc.

Trông cô giống kẻ giết người tùy tiện như vậy sao?

Cô hiền mà!

[..... Ta xin phép off một lát] Bổn hệ thống đi nôn một trận.

Hệ thống thất bại kia, đừng tưởng ta không nghe được giọng điệu chế giễu của ngươi.

Tĩnh Hạ nhếch môi khinh bỉ.

"Lăng, Tĩnh, Hạ". Mộ Bạch Băng nghiến răng nghiến lợi nói " Cô dám....."

Thân thủ của cô ta tuy không phải đệ nhất nhưng vẫn thuộc dạng bất phàm.

Những kẻ có thể chống đỡ được cũng rất ít.

Chứ đừng nói là đạp cô ta ra.

Tĩnh Hạ liếc nữ chính bằng nửa con mắt, không phải cô khinh thường mà là cô lười quay đầu.

Nhưng trong mắt nữ chính thì không phải vậy rồi.

Tiếp theo, Mộ Bạch Băng ra sát chiêu.

Không đỡ được thì nhất định sẽ bị thương nặng.

Tĩnh Hạ hơi nhướng mày.

Nữ chính ra tay cũng thật ác, muốn giết cô sao?

Không phải chỉ là bàn luận võ thôi sao?

Bây giờ lại ra tay không nhân nhượng như vậy.

Chính vì thế mới nói, lời nói của nhân vật chính là không thể tin.

[.....] Lời nói của cô lại càng không thể tin.

Mặc dù Mộ Bạch Băng ra tay ngoan độc nhưng Tĩnh Hạ đương nhiên dễ dàng tránh được.

Không tránh được quá mất mặt cô rồi.

Cô ngược lại cầm lấy tay Mộ Bạch Băng, xoay người một cái, vật cô ta ra đằng trước, sau đó lấy không biết đâu ra cái dây thừng trói lại.

Không trói thì để nữ chính đứng dậy tìm cô tính sổ sao?

"Lăng Tĩnh Hạ, cô mau thả ra". Mộ Bạch Băng tức giận nói.

Nhìn bộ dáng của cô ta hơi chật vật, dường như cũng mất đi sự lạnh lùng lúc đầu.

Trong phòng dạy võ rộng lớn, mọi người ngẩn người đứng đó xem.

Vậy là đã xong rồi?

Cô gái kia đã đánh bại Đại tỷ, vậy.....

"Thắng thua đã rõ, tôi về trước". Tĩnh Hạ bỏ lại một câu nói xong xoay người bước đi, để lại một con người tràn ngập căm thù nhìn cô.

Cô ngẩng cao đầu bước đi, với tư cách người chiến thắng, mọi người tránh ra làm hai lối cho cô đi.

"Lão đại". Tiếng gọi tới của một thiếu niên truyền đến.

Hứa Lân chạy tới gần cô, ánh mắt tràn ngập ngưỡng mộ.

Lão đại đã đánh bại được Mộ Đại tỷ, vậy cô chắc chắn là tân Đại tỷ của trường rồi.

"Lão đại, cậu giỏi quá đi, cậu hãy dạy võ cho tôi được không?". Ánh mắt hắn tràn ngập chờ mong, nói.

"Tôi không thu đồ đệ". Giọng nói bình thản truyền đến tai Hứa Lân.

Cô thu đàn em là để sai bảo, không phải để dạy.

Nhìn hắn yếu nhược thế này, muốn dạy võ là điều rất rắc rối.

Không dạy!

Nhìn ánh mắt hắn trở nên ảm đạm, cô nói:" Nhưng cậu cũng có thể đi học võ, tôi biết một chỗ, cậu có thể đi".

Nghe vậy, ánh mắt hắn trở nên có hi vọng:" Là nơi nào vậy?".

Cô đưa cái thẻ màu trắng, ở đó có ghi "Lớp dạy võ karate".

"Đây có lẽ sẽ thích hợp với cậu, đi đi".

Tĩnh Hạ cũng không đợi hắn trả lời mà đi thẳng.

Xong đột nhiên có một người xông đến ôm cô " Tiểu Hạ".

Ôi trời đất!

" Tiểu Hạ, cậu biết võ sao không nói với mình, bạn bè thế đấy". Sở Tiếu Tiếu hơi bĩu môi, ra vẻ hờn giận.

"Mình mới biết gần đây".

"Ồ, nhưng cậu xử lí cô ta như vậy, chắc hẳn cô ta tức lắm".

"Ồ". Cô cũng chẳng quan tâm.

"Nhưng mà Tiểu Hạ, hồi trước cậu có gì cũng đều nói với mình, bây giờ cậu có gì cũng giấu, có phải cậu không coi mình là bạn không?".

Tĩnh Hạ hơi bất đắc dĩ nhìn cô " Cậu thực sự nghĩ thế?".

"Không hẳn, nhưng mình cảm thấy thế".

Sở Tiếu Tiếu cứ cảm thấy tiểu Hạ rất lạ, ít nhất là lạ với cô.

Tĩnh Hạ cũng không nói gì, vì cô không muốn giải thích.

Chẳng lẽ nói với Sở Tiếu Tiếu rằng cô không phải bạn của cô ấy, cô không phải người thế giới này sao?

Chắc chắn không thể.

Nguyện vọng của nguyên chủ là bảo vệ Sở Tiếu Tiếu, thời gian mà nữ chính hành động chắc có lẽ sắp tới rồi.

"Lăng Tĩnh Hạ". Thanh âm tức giận của Lăng Du truyền đến.

Cả hai người xoay người, thấy một bộ dáng hầm hầm đi tới.

"Cô dám trói Bạch Băng? Ai cho cô cái lá gan đấy?".

"....." Không ai cho cô cả, cô có lá gan đó sẵn rồi.

"Cô vậy mà dám thắng Bạch Băng, đáng lẽ cô nên thua mới đúng, có phải cô gian lận không?".

"....." Cô không những dám thắng cô ta, cô thậm chí còn dám giết cô ta nữa kìa.

Đáng tiếc hệ thống chết dẫm kia luôn ngăn cản cô.

Thật tiếc nha!

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 25: [TG2]: Đại tỷ trường học (25)

Lăng Du thấy Tĩnh Hạ không nói câu nào, nghĩ rằng cô đã bị hắn nói đến mức không đáp trả được, trong lòng không khỏi thêm chút khinh thường.

"Nếu bây giờ cô mà đi xin lỗi Bạch Băng, bổn thiếu gia đây sẽ tha cho cô một mạng".

Mắt Tĩnh Hạ hơi nheo lại, tiến lên đến gần Lăng Du.

Hắn đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, nhưng nghĩ lại cô có thể làm gì hắn chứ. Suy nghĩ một chút, hắn liền an tâm lại.

Cô tới gần, không nói gì vung tay lên đánh vào mặt hắn.

Lăng Du ngã xuống, Tĩnh Hạ đứng từ trên cao nhìn xuống " Tôi đã nói rồi, dám làm loạn trước mặt tôi lần nữa, sẽ không chỉ đánh nhẹ nhàng như vậy đâu".

Nói xong, cô tiếp tục đánh hắn thêm vài lần, sau rồi xoay người bỏ đi.

Mệt chết cô rồi!

Đi mua đồ ăn đã.

Tình cảnh đó đã có không ít người chụp được và đăng lên diễn đàn.

Nam thần trường học bị đánh bầm dập

Khi Lăng Du nhìn thấy cái này, không khỏi đập điện thoại.

Lăng Tĩnh Hạ.

Mấy lần hắn không ra tay là vì hơi kiêng kị Sở Tiếu Tiếu bên cạnh cô.

Chung quy Sở gia không dễ đụng chạm, ai biết Sở Tiếu Tiếu có trả thù hắn hay không.

Nhưng bây giờ hắn phải bù đắp thể diện đã mất.

....

Buổi chiều hôm đó, không biết Sở Tiếu Tiếu đụng chạm dây thần kinh nào mà cứ nằng nặc đến nhà Tĩnh Hạ ngủ.

Cô cũng không thể làm gì hơn, đành mặc Sở Tiếu Tiếu đi cùng.

Đi đến đoạn rẽ, đột nhiên có vài tên côn đồ đi ra.

Sở Tiếu Tiếu hơi lo lắng nắm chặt tay Tĩnh Hạ.

Tĩnh Hạ khẽ khiêu mi.

Trò cũ rích nơi nào cũng có.

"He he, xem ra hôm nay chúng ta gặp phải mánh lớn rồi, nhìn xem hai cô gái này....."

"Đại ca, anh em ta chia ra, xong rồi....."

Một tên vừa nói xong, cả đám cùng cười.

"Cô em, lại đây ngoan ngoãn để bọn anh thương nào"

Cả đám tiến lên, tính bao vây hai người.

Tĩnh Hạ đặt cặp xuống đất, hơi bẻ tay xong đấm vào tên gần nhất.

Trong khi cô đang đánh, thì có một tiến lên túm lấy Sở Tiếu Tiếu, hắn kề dao vào cổ cô.

"Mau lập tức dừng lại, nếu không mạng của con bé này sẽ không giữ được".

Tĩnh Hạ tuy không để lời hắn nói trong lòng, nhưng cô vẫn dừng lại.

Tên kia thấy thế liền đắc ý " Mau lập tức tiến lên thay thế con bé này ngay".

Tĩnh Hạ tiến lên, Sở Tiếu Tiếu thấy thế liền ngăn " Tiểu Hạ, đừng....."

Nhưng cô chưa kịp nói hết, thì đã không thấy bóng dáng của Tĩnh Hạ.

Mọi người không khỏi ngẩn người.

Người đâu?

"Tìm tôi sao?". Một giọng nói đằng sau tên cướp vang lên, hắn chưa kịp phản ứng đã bị một cây gậy sắt đập vào đầu.

Tiếp theo cả đám bị trói lại thành một đoàn.

Tĩnh Hạ ngồi xuống nhìn bọn chúng "Ai sai các người đến đây?".

Bọn cướp tỏ vẻ có chết cũng không nói.

"Không nói cũng được, gần đây có một đồn cảnh sát, tôi đưa mấy người đến đó". Tĩnh Hạ lôi điện thoại ra bấm bấm.

"Đừng....." Một tên cướp vội nói " Tôi nói, là có một người sai chúng tôi tới đây, bọn họ muốn chúng tôi đưa hai người tới gặp họ".

Hắn nói đến đó thì dừng lại, cô cũng không hỏi tiếp, cô lười phải truy đến cùng.

Có một tiếng còi của xe cảnh sát vang lên, bọn cướp ngớ người.

Khai thì cũng đã khai rồi, vậy mà cô vẫn gọi sao?

Tĩnh Hạ đến gần Sở Tiếu Tiếu " Bị dọa rồi?".

Sở Tiếu Tiếu lắc đầu " Có cậu ở đây mình không sợ".

Cô hơi im lặng rồi nói "Đi thôi".

Vào buổi tối.

"Tiểu thư, đã chuẩn bị sẵn sàng". Một âm thanh vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

"Rất tốt". Ngữ khí lạnh lẽo của một cô gái phát ra làm cho không khí nơi đây giảm xuống.

"Nhưng tiểu thư, cô có thể lợi dụng Lăng gia, đâu nhất thiết phải động thủ với Sở gia".

Người đàn ông vừa nói vậy, làm mọi thứ trong phòng như ngưng lại.

Cô gái im lặng một lát, ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu sáng dung nhan mỹ lệ mà lạnh lùng của cô.

Thật ra cô đúng là có thể lợi dụng Lăng gia làm bàn đạp cho mình.

Dạo gần đây trong tổ chức có không ít kẻ làm loạn, hơn nữa cũng đã tổn thất không nhỏ, nếu như có một gia tộc lớn như Lăng gia trợ giúp, tuyệt đối như hổ thêm cánh.

Nhưng cô không muốn.

Không hiểu vì sao, cô không muốn lợi dụng Lăng gia.....

Vì vậy, cô sẽ ra tay với người khác.

Sở Tiếu Tiếu vừa hay là bạn của Lăng Tĩnh Hạ, mà Lăng Tĩnh Hạ đó khắp nơi chống đối với cô, phải diệt.

"Chuyện này anh không cần lo, cứ làm tốt nhiệm vụ của mình là được".

"Vâng".

- ---

Buổi sáng hôm sau.

Nhà trường dường như có việc bận gì đó nên được nghỉ hai ngày.

Hơn nữa cha mẹ Tĩnh Hạ lại ra ngoài có việc, sáng mai mới về.

Vậy càng tốt!

Vậy cho nên có hai con người nào đó đang nằm trên dường không muốn dậy.

Đừng nhìn Sở Tiếu Tiếu là tiểu thư danh gia vọng tộc mà lầm, thật ra cũng không chăm chỉ hơn ai đâu.

Nhưng cô vẫn tỉnh lại, thấy Tĩnh Hạ vẫn đang lười biếng không muốn dậy, cô đành ra ngoài trước.

Hôm nay Sở Tiếu Tiếu muốn đi mua đồ, trước khi đi cô nhắn lại " Tiểu Hạ, mình đi mua đồ một lát rồi về".

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 26: [TG2]: Đại tỷ trường học (26)

Tuy Tĩnh Hạ nằm im như vậy, nhưng thực chất cô đã sớm tỉnh lại.

Cô đã đợi một lúc lâu nhưng lại không thấy Sở Tiếu Tiếu trở về, gọi điện thoại cũng không nghe máy.

Có lẽ nào.....

Có chuyện rồi?

Gọi thêm vài cuộc nữa, người bên kia vẫn không bắt máy, cô đành gọi hệ thống:" Sở Tiếu Tiếu là bị người bắt cóc?".

[Đúng vậy, là nữ chính làm **]**

Tĩnh Hạ hơi nhíu mày " Không phải cuối tuần này nữ chính mới bắt Sở Tiếu Tiếu sao?".

Sau khi nguyên chủ bị đám côn đồ giết thì tối hôm đó Sở Tiếu Tiếu bị Mộ Bạch Băng bắt cóc.

Vì cô ta đang gặp nhiều khó khăn về vấn đề nội bộ. Có rất nhiều kẻ không phục Mộ Bạch Băng mới 16 tuổi cai quản cả tổ chức rộng lớn nên cô ta muốn lợi dụng Sở Tiếu Tiếu để đạt được lợi ích từ Sở gia.

Mà Sở gia rất yêu thương con gái mình, dĩ nhiên là cô ta đã thành công.

Từ đó quyền lực của cô ta tăng mạnh, đàn áp được không ít kẻ chống đối.

Mộ Bạch Băng cũng không sợ Sở gia lật lọng, cô ta là nữ chính, hào quang sáng rọi, dĩ nhiên là không sợ rồi.

[Đúng vậy, nhưng vì ký chủ đã thay đổi không ít vấn đề trong cốt truyện, nên cũng có thể có nhiều cái sẽ thay đổi **]**

"....." Chung quy lại vẫn là lỗi của cô sao?

"Vậy bây giờ Sở Tiếu Tiếu đang ở đâu?".

[Ký chủ đoán xem **]** Ta cứ không nói cho cô.

"Ngươi bảo ta đoán?". Ngữ khí của cô nhuốm lên một chút nguy hiểm.

[..... **]** Có một chút lạnh.

Im lặng một lát, hệ thống ra giá **[** Một cái bản đồ 50 điểm khen thưởng **]**

Tĩnh Hạ im lặng không nói, trong tay cô xuất hiện một thanh kiếm.

Là kiếm Vĩnh Hằng, quà tân thủ mà hệ thống tặng cô.

Thanh kiếm này bằng bạc, dài, sắc nhọn. Có đường kẻ màu đỏ dọc từ thân kiếm lên mũi kiếm, dưới ánh mặt trời, đường kẻ tỏa ra tia sáng hơi chói.

Hơn nữa giữa chỗ tay cầm lại đính một viên đá màu xanh. Chung quy thì không khác quá nhiều so với các thanh kiếm khác.

Cô đánh giá một chút rồi kết luận.

Xấu!

Cô tưởng quà tân thủ hẳn là phải đẹp lắm, ai ngờ chẳng khác gì thanh kiếm bình thường.

Hơn nữa hình thái cũng chẳng có gì đặc biệt.

[Ký chủ, cô đừng nhìn vẻ ngoài mà khinh thường, thật ra uy lực của nó mạnh hơn cô nghĩ nhiều **]**

Hệ thống phải giảng giải cho cô hiểu, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Mà khoan đã, cô lấy nó ra làm gì thế?

Tĩnh Hạ nhếch lên một nụ cười, trong căn phòng im ắng, thanh âm có chút ý vị không rõ vang lên:" Bây giờ ngươi đưa cho ta bản đồ hay là muốn ta dùng thanh kiếm này xử ngươi?".

Đột nhiên hệ thống cảm thấy có chút nguy cơ, dưới sự dâm uy của cô, nó vẫn phải thỏa hiệp.

Tại sao ta vẫn luôn bị bắt nạt chứ

- ---

Ở một nơi vắng vẻ nào đó.

Sở Tiếu Tiếu bị trói và bịt mắt ở trên ghế.

Có hai tên áo đen đang canh giữ, đang uống rượu trò chuyện với nhau.

Được một lúc, bọn chúng cùng nhìn Sở Tiếu Tiếu.

"Mày có nghĩ Sở gia đó sẽ tới đây chuộc con bé kia không?".

"Sao lại không, Sở gia yêu con gái như mạng, không đời nào không tới đây".

"Cũng phải, đến lúc đó lão đại mà càng có thêm lợi ích, có khi chúng ta cũng có tiền đồ cũng nên".

Lúc đó, cánh cửa chợt mở, có thêm vài người tiến vào, đi đầu là Thuần Khanh.

Giọng hắn trầm thấp " Xong rồi sao?"

Cả hai người đứng lên, cung kính nói " Xong rồi, anh xem".

Thuần Khanh quét mắt tới chỗ Sở Tiếu Tiếu nhìn một lát.

Sau đó hắn tới một chỗ ngồi xuống, chờ người của Sở gia tới.

Nhưng đợi một lúc lâu, không thấy ai tới cả.

"Thuần Khanh đại ca, có khi nào bọn họ thực sự không tới không?". Một người tiến lên hỏi thử

Thuần Khanh hơi nhíu mày, không trả lời.

Cánh cửa mở ra.

Một cô gái thân hình mảnh khảnh tiến vào.

Thuần Khanh hơi kinh ngạc.

Sao cô lại biết chỗ này mà tới?

"Lại gặp rồi". Giọng nói của cô gái vang lên, đánh vỡ bầu không khí im lặng lúc này.

Theo sau là các cảnh sát tiến vào.

Những người trong đó trở tay không kịp.

Thuần Khanh nhanh chóng tiến đến chỗ Sở Tiếu Tiếu, nhưng lại bị Tĩnh Hạ nhanh chân một bước.

"Anh là Thuần Khanh đúng không? Thật tiếc nha, bắt cóc tiểu thư Sở gia tội nặng lắm". Tĩnh Hạ vừa cởi trói cho Sở Tiếu Tiếu vừa cười nói.

Thuần Khanh đang định ra tay nhưng lại bị cảnh sát giữ lại.

Những người khác cũng bị trấn trụ.

Sở Tiếu Tiếu nhìn Tĩnh Hạ, đôi mắt của cô hơi ẩm ướt, có lẽ vì sợ.

"Không sao, mình đến rồi". Tĩnh Hạ trấn an cô.

Sau đó cô dắt Sở Tiếu Tiếu ra ngoài.

"Cạch".

Thuần Khanh phá hỏng còng tay, đánh cảnh sát sau đó giơ súng về phía hai người.

Đúng là tâm phúc bên cạnh nữ chính nha.

Cũng phải có chút bản lĩnh.

Sở Tiếu Tiếu hoảng sợ nắm chặt tay Tĩnh Hạ, còn cảnh sát xung quanh không dám động.

Lỡ xảy chân một cái, đại tiểu thư Sở gia xảy ra chuyện thì bọn họ không chịu nổi hậu quả đâu.

"Nếu như không muốn có chuyện gì thì mau giao người ra". Ánh mắt Thuần Khanh trở nên nguy hiểm.

Khí chất của hắn bình thường vẫn luôn theo kiểu lịch sự, ôn hòa nhưng bây giờ thì hoàn toàn ngược lại.

Nguy hiểm, thâm trầm, tạo áp lực cho người khác.

Tĩnh Hạ vẫn rất bình tĩnh đứng ở đó, làm Thuần Khanh chợt nảy lên cảm giác không ổn.

Lần trước đối mặt với hắn, cô cũng là bộ dáng này.

Bình tĩnh, im ắng..... khiến cho hắn cảm giác như.....

Mạng sống của hắn sẽ kết thúc.

Nhưng Thuần Khanh lại nghĩ, lần trước là do hắn chủ quan nên cô mới chiếm ưu thế, nhưng lần này thì không phải vậy.

Đè nén cảm giác trong lòng, hắn lại mở lời:" Mau giao người lại đây".

Lần này, Tĩnh Hạ chỉ cười:" Anh có bao giờ nghe thấy một câu, nhân vật phản diện thường chết vì nói nhiều chưa?".

Hắn chưa kịp hiểu thì không biết cô đã đến trước mặt hắn từ bao giờ, cướp lấy súng của hắn và vứt ra.

Lần này đến lượt cảnh sát hành động.

Cô tiến đến chỗ Sở Tiếu Tiếu, cầm lấy tay cô nàng và kéo đi.

Tĩnh Hạ bắt một chiếc taxi và cả hai cùng về.

Trên đường về, Sở Tiếu Tiếu vẫn luôn hơi thất thần, Tĩnh Hạ nói:" Mình đưa cậu về nhà trước, ở ngoài rất nguy hiểm".

Sở Tiếu Tiếu nhìn người bạn của mình một lúc, sau đó chợt nở nụ cười:" Ừm".

Nụ cười của cô, dường như là đã thấu hiểu, cũng giống như đón nhận.

Về tới Sở gia, phụ mẫu Sở gia đi ra ôm chầm lấy con gái mình.

Sở mẫu vui mừng:"Con gái, thật may vì con đã an toàn".

Sở phụ quay đầu nhìn Tĩnh Hạ:" Là cháu cứu con gái chú?".

Cô hơi gật đầu.

"Cảm ơn cháu". Thân là một gia chủ Sở gia, ông chưa bao giờ chính thức cảm ơn trước mặt người khác như bây giờ.

Thật ra Sở gia cũng đã nhận được tin con gái bị bắt cóc, kẻ bắt cóc đã yêu cầu ông phải đưa cho chúng một nửa cổ phần của công ty giao cho chúng.

Sở phụ chấp nhận giao ra cũng đủ thấy ông rất yêu thương con gái mình.

Ông cũng đã chuẩn bị đủ, chuẩn bị đưa đến chỗ giao hẹn nhưng lại thấy Sở Tiếu Tiếu an toàn trở về, làm sao không vui được?

Phụ mẫu Sở gia muốn Tĩnh Hạ ở lại nhà họ ăn cơm nhưng cô từ chối, trở về nhà mình.

Lúc cô về nhà đã là buổi chiều, cha mẹ cô không có ở nhà, tắm rửa một chút rồi lại nằm trên giường chơi điện thoại.

Sau khi chơi được một lúc lâu, điện thoại hết pin, cô đành phải đi mua đồ ăn.

Sống một mình cũng sướng như lại phải tự mình làm đồ ăn a!

Thật lười.

- ---

Sau khi kết thúc kì nghỉ.

Hôm nay Mộ Bạch Băng không đi học.

Tất nhiên là vậy.

Thân tín bên cạnh cô ta cùng với một vài người tinh anh trong tổ chức bị bắt đi, hiện tại cô đang điên đầu giải quyết đống rắc rối.

Lúc này Mộ Bạch Băng không khỏi hận.

Thuần Khanh này chỉ biết làm hỏng chuyện, không thể cẩn thận hơn được sao?

Lại gây ra thêm một đống phiền phức lớn cho cô ta giải quyết.

Đúng là vô dụng!

Còn cả Lăng Tĩnh Hạ kia nữa, kẻ khốn kiếp đó cư nhiên dám phá hỏng kế hoạch của cô?

Cô ta hiện tại tức đến mức lật bàn.

Hiện tại chỉ còn một cách.

.....

Tĩnh Hạ đang ở trong lớp, ăn đồ ăn mà Hứa Lân mua cho cô.

Là hắn tự mua để đáp lễ cô nha, không phải cô sai khiến hắn đâu.

Đàn em là phải vậy!

Mộ Bạch Băng không đi học, không khỏi có nhiều bàn tán.

"Sao hôm nay Mộ đại tỷ không đi học vậy? Không phải có chuyện gì chứ?".

"Cũng có thể lắm, hôm trước cô ấy đánh nhau thua một nữ sinh, hẳn là cảm thấy mất mặt nên không đến trường".

"Nữ sinh đó là Lăng Tĩnh Hạ thì phải, cô ấy đánh thắng Mộ đại tỷ thì cô là Đại tỷ mới sao?".

Đang bàn tán sôi nổi, đột nhiên có một vài học sinh trong lớp quay lại nhìn Tĩnh

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 27: [TG2]: Đại tỷ trường học (27)

Phòng học trở nên yên tĩnh.

Tĩnh Hạ hiện tại vừa quay đầu ra ngoài cửa sổ vừa ăn.

Động tác ăn tuy chậm rãi nhưng cũng không kém phần phóng khoáng.

Cô lười biếng bắt chéo chân tựa vào lưng ghế, một tay đặt lên bàn gõ gõ, một bên cầm đồ ăn đưa vào miệng.

Vẻ mặt cô thờ ơ nhìn ra ngoài, ánh nắng mặt trời chiếu vào nửa bên mặt của cô, làm gương mặt vốn lạnh nhạt không khỏi hiện lên một tia ấm áp.

Mọi người không thể không công nhận.

Có một loại cảm giác soái!

Thẩm Nguyên quay xuống đang định nói gì, ánh mắt đụng phải tầm mắt của Sở Tiếu Tiếu, hắn không khỏi hơi đỏ mặt quay đầu, quên mất mình đang định nói gì.

Đột nhiên có một người xông vào lớp, giọng điệu chất vấn:" Lăng Tĩnh Hạ, tại sao hôm nay Bạch Băng không đi học, cô làm gì cô ấy rồi?".

Mọi người nghe thấy vậy, không khỏi có chút hứng thú nghe ngóng.

Tĩnh Hạ miễn cưỡng liếc mắt nhìn Lăng Du " Cô ta ở đâu sao tôi biết được".

"Chắc chắn là cô làm gì cô ấy rồi".

Lăng Du hôm nay không thấy Mộ Bạch Băng đến, lại nhớ đến chuyện hôm trước, trong lòng càng đinh ninh chuyện này chắc chắn là cô làm.

Tĩnh Hạ không khỏi cười cợt " Lăng thiếu gia, phiền cậu lần sau đến tìm tôi thì hãy lắp não vào, hay là cậu đã quên những gì tôi nói rồi?".

Hắn không đi tìm nữ chính của hắn, đến tìm ta làm gì?

Ta là bảo mẫu của cô ta sao?

"Chết tiệt, nếu như Bạch Băng xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không để yên". Lăng Du cảnh cáo xong nhanh chóng đi ra khỏi lớp.

Tĩnh Hạ cũng không để tâm.

Đây đâu phải lần đầu hắn đe dọa cô đâu?

Trong trường học này, tuy hắn là người thừa kế Lăng gia, nhưng Lăng gia rất xem trọng thể diện, Lăng Du chưa chắc đã có quyền đuổi cô ra khỏi trường học nếu như cô không làm chuyện gì nghiêm trọng.

Sở Tiếu Tiếu ghé đến gần cô nói: " Tiểu Hạ, cậu nói xem vì sao hôm nay Mộ Bạch Băng không đi học vậy?".

Cô hơi nhún vai " Rất có thể cô ta đang giải quyết rắc rối do cô ta tự gây ra".

Sở Tiếu Tiếu hơi không hiểu nhìn cô.

Thế nào là rắc rối tự gây ra?

Tĩnh Hạ lắc lắc đầu.

Tiểu thiếu nữ vẫn còn ngây thơ lắm.

Một vài ngày sau, tổ chức Uông Lang ổn định trở lại.

Chắc chắn là có nam chính giúp sức nên mới được như vậy.

Hẳn là hắn ta đã biết nữ chính là Nguyệt - lão đại giới hắc đạo ai nghe cũng sợ, dù cô lãnh huyết vô tình đến mấy nhưng vẫn không rời bỏ cô.

Ừm.

Trí tưởng tượng của ta thật không tệ.

Tổ chức của nữ chính đã không còn chuyện xảy ra.

Vậy để ta gây thêm chút chuyên đi.

....

Mộ Bạch Băng cũng thấy trong tổ chức này đã không còn phiền phức nào nữa.

Gương mặt của cô hiện lên một phần cảm kích hướng tới Lăng Du.

"Cảm ơn đã đồng ý giúp tôi giải quyết".

Gương mặt Lăng Du hiện lên sự vui vẻ.

"Không sao cả, có thể giúp được cậu, tôi rất vui".

Hắn cảm thấy vui vì mình đã chinh phục được trái tim băng giá của cô.

"Tuy nhiên....." Mặt Mộ Bạch Băng trầm xuống " Tôi còn muốn những kẻ đã hại tôi ra nông nỗi này phải trả giá, cậu giúp tôi chứ?".

"Đương nhiên". Mỹ nhân yêu cầu tất nhiên hắn sẽ giúp.

Khóe môi cô khẽ nhếch " Vậy được".

Nhưng khi hai người còn chưa kịp thống nhất kế hoạch.

Con mẹ nó lại xảy ra chuyện.

Lần này là chuyện đến từ vấn đề nội bộ.

Có một kẻ dẫn đầu nhiều kẻ khác ngóc đầu dậy nhằm cướp lấy vị trí lão đại của Mộ Bạch Băng.

Mà cô thân là nữ chính, sao có thể bị rớt đài dễ dàng.

Huống chi còn có nam chính trợ giúp.

Nhưng mà từng người từng người rời khỏi tổ chức, mà những người đó đều có vị trí cao hoặc có vai trò quan trọng.

Chính Mộ Bạch Băng cũng tỏ vẻ không cần họ.

Những kẻ muốn làm phản với cô không cần phải giữ lại.

Không thể không nói nữ chính là quá tự tin vào bản thân hay đã quá chủ quan nữa.

Cũng có lẽ cô tự tin Lăng Du nhất định sẽ giúp mình.

Nhưng cô không biết, bây giờ Lăng gia đã bắt đầu bị các công ty khác đối chọi gay gắt.

Gần đây có một mảnh đất mới cần được khai quật, mà trong mảnh đất đó có rất nhiều tiềm năng. Sở hữu được nó thì lợi ích khỏi phải nói tới.

Nhưng khổ nỗi có không ít công ty lớn khác tranh đoạt. Lăng gia tuy là nhà hào môn giàu có nhất nhì nơi đây nhưng về tài lực thì Sở gia có nhiều hơn.

Lăng gia bây giờ đã gặp không ít khó khăn.

Mộ Bạch Băng thì không khá khẩm hơn là mấy.

Phải giải quyết vấn đề thù trong giặc ngoài.

Hồi trước còn có Thuần Khanh trợ giúp cô, nhưng bây giờ cô phải tự giải quyết.

Dù sao cô cũng chỉ là một thiếu nữ 16 tuổi, tuy được rèn luyện từ nhỏ nhưng kinh nghiệm còn thiếu, sao có thể giải quyết trọn vẹn được.

Mấy ngày nay Lăng Du cũng đã không gặp cô rồi, hiện tại Mộ Bạch Băng cảm thấy mình sắp điên đầu.

Nhưng mấy ngày sau, đột nhiên có cảnh sát đến bao vây nơi này.

Có nhiều người trong tổ chức bị cảnh sát bắt đi.

Tuy nhiên Mộ Bạch Băng biết tin nên chạy trốn.

Cô đến trốn một nơi vắng vẻ, trong lòng không thể tin nổi.

Tại sao cảnh sát lại biết đến chỗ cô mà tới?

Có khi nào.....?

Cô ta chợt nghĩ đến những kẻ rời đi kia, trong lòng nổi lên hận thù.

Toàn những kẻ ăn cháo đá bát, bình thường cô đã đối với chúng tử tế, vậy mà chúng lại quay ra cắn ngược lại cô như vậy.

Đáng chết!

Bây giờ Mộ Bạch Băng không còn đường để đi, đành phải đến tìm Lăng Du.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 28: [TG2]: Đại tỷ trường học (hoàn)

Tại Lăng gia

Lăng Du ra gặp cô, rất bất ngờ vì bộ dáng của Mộ Bạch Băng bây giờ.

Nhìn cô giờ đây hơi chật vật, khẩu trang đội mũ che mặt kín mít, gần như không thể nhận ra.

"Bạch Băng, sao cậu lại ở đây?".

Cô ta mở khẩu trang ra, ánh mắt lần đầu tiên lộ ra sự tủi thân.

"Lăng Du, bây giờ tôi chỉ còn có cậu".

Nhìn người trong lòng của hắn buồn bã như vậy, hắn không khỏi đau lòng, nhưng.....

"Anh Lăng Du, sao anh không vào nhà thế?". Một giọng nói ngọt ngào thấm lòng người cắt đứt bầu không khí giữa hai người.

Một cô gái mặc bộ váy trễ vai màu hồng nhạt bước ra, gương mặt yếu đuối chọc người ta thật muốn bảo vệ.

Cô gái nhìn sang Mộ Bạch Băng, hơi nghi hoặc " Anh Lăng Du, đây là ai vậy?".

"An Mai, đây là....." Lăng Du chưa kịp giải thích thì An Mai đã tiến đến gần Mộ Bạch Băng, xòe tay ra như muốn bắt tay.

" Xin chào, tôi tên An Mai, là vị hôn thê của anh Lăng Du". An Mai nở nụ cười tươi tắn giới thiệu.

Mộ Bạch Băng không thể tin nổi " Lăng Du, đây là vị hôn thê của cậu".

Lăng Du bất đắc dĩ muốn giải thích thì An Mai đã ôm lấy tay hắn cướp lời:

" Đúng vậy nha, hôn ước của chúng tôi được định ra từ mấy ngày trước rồi, cô là bạn của anh ấy phải không? Khi nào tới lễ đính hôn của chúng tôi thì cô hãy đến dự nhé".

An Mai nói với vẻ mặt rất hạnh phúc.

Mộ Bạch Băng bây giờ có cảm giác như bị phản bội, nó còn đau khổ hơn lúc tổ chức của cô bị bao vây nữa.

Hắn không phải luôn nói thích cô sao? Vậy mà bây giờ sau lưng cô lại đính hôn với người khác.

Cô nắm chặt tay nhìn Lăng Du, sau rồi quay người rời đi.

Lăng Du muốn tức giận nhìn cô gái bên cạnh:" An Mai, sao em lại....."

An Mai vô tội nhìn hắn, ánh mắt mơ hồ mang theo ánh nước trong suốt "Sao vậy? Em nói sai sao? Anh không hài lòng về em sao, em đã rất mong chờ lễ đính hôn của chúng ta....."

Câu sau cùng cô nói với giọng nghẹn ngào khiến hắn không thể tức giận được nữa.

"Được rồi, là anh không đúng, em đừng khóc".

"Vậy anh có mong chờ lễ đính hôn giống em không?". Vẻ mặt An Mai đầy bướng bỉnh nhìn Lăng Du, giống như nếu hắn nói không thì cô sẽ khóc tại đây vậy.

"Có, anh cũng mong giống em". Hắn cũng không có cách nào khác, đành phải thuận theo ý cô.

"Thật sao? Em vui lắm". Nói xong cô hôn bẹp một cái vào má Lăng Du.

Khi hai người quay vào nhà, An Mai khẽ quay đầu liếc nhìn một ngã rẽ nào đó, đôi môi khẽ nhếch một nụ cười đắc ý.

Thấy chưa, đến cuối cùng anh ấy vẫn chọn tôi chứ không phải cô?

Mộ Bạch Băng đứng tại ngã rẽ đó, cô rất không cam lòng.

Vì cái gì chứ?

Đáng lẽ bây giờ cô phảo đứng trên đỉnh cao, được người người ngưỡng vòn như ngày trước mới đúng.

Tại sao cô lại phải chịu cảnh này? Vì sao?

Ở trong chiếc xe màu đen gần đấy, Tĩnh Hạ ngồi bên cạnh người đàn ông nhìn một màn này.

"Tôi không thể ngờ một cô gái như cô lại có bản lĩnh này". Giọng nói khàn khành của người đàn ông vang lên.

"Cũng tạm". Cô bình tĩnh đáp lời.

"Nhưng vì cái gì cô lại giúp tôi? Cô muốn gì?". Người đàn ông cảnh giác nhìn Tĩnh Hạ, hắn không tin có miếng bánh miễn phí từ trên trời rơi xuống.

"Không sao cả, tôi chỉ muốn làm Mộ Bạch Băng rớt đài nhanh hơn thôi, bây giờ đã xong rồi, tôi đi trước". Nói xong cô mở cửa xe đi ra ngoài.

Người đàn ông vốn bán tính bán nghi lời cô nói, nhìn thấy Tĩnh Hạ dứt khoát rời đi cũng không khỏi tin thêm vài phần.

Cô có thật sự chỉ muốn lật đổ Mộ Bạch Băng?

Nhưng rồi người đàn ông cũng không nghĩ nữa, chỉ cần không đụng đến lợi ích của hắn thì hắn sẽ không để tâm.

- ----

Một vài ngày sau, Mộ Bạch Băng bị cảnh sát bắt được.

Tĩnh Hạ nghe được tin này cũng là lúc cô đang đi chơi công viên giải trí với Sở Tiếu Tiếu.

Cô thật sự không muốn đi nha nhưng đến cuối cùng vẫn bị kéo đi.

[Nhiệm vụ hoàn thành, bây giờ sẽ chuẩn bị rời đi. Mời ký chủ chuẩn bị **]**

Lại thế nữa.

Lần trước cô cũng nghe câu y hệt như vậy, xong được một ngày là cô ngoẻo luôn.

Lần này không biết là sẽ chết kiểu gì đây?

"Tiểu Hạ, cậu sao vậy?". Sở Tiếu Tiếu thấy Tĩnh Hạ giống như đang đăm chiêu, tò mò hỏi.

"Không sao".

Sở Tiếu Tiếu nhìn Tĩnh Hạ, bộ dáng của cô bây giờ không hiểu sao lại có một loại cảm giác xa xôi.

Có cảm giác như..... trong chớt mắt cô ấy sẽ rời khỏi thế gian này vậy.

Sở Tiếu Tiếu khẽ lắc đầu, cô đang suy nghĩ cái gì vậy chứ.

"Đoàng". Có một tiếng súng đột ngột nổ ra.

Và Tĩnh Hạ, cô đã ngã xuống.....

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Ngoại truyện: Sở Tiếu Tiếu

Vài năm trôi qua.

Chuyện trôi qua cũng đã lâu rồi.

Sở Tiếu Tiếu nhớ lại.....

Lần đầu tiên cô thấy người bạn thân của mình thay đổi là lúc nào nhỉ?

Chắc có lẽ là lúc cậu ấy đang ngủ trong lớp học, cô đã đánh thức cậu ấy.

Hoặc có thể là trước đó.

Tĩnh Hạ với Sở Tiếu Tiếu đã là bạn thân hồi cấp hai, tính khí cậu ấy thế nào, cô rất rõ.

Ít nói, dịu dàng, ấm áp và có một chút..... nhút nhát.

Nhưng kể từ khi Tĩnh Hạ thay đổi, cậu ấy vẫn ít nói như vậy, nhưng nhiều hơn là sự lạnh nhạt và mạnh mẽ hơn nhiều lắm.

Ít nhất cũng không còn ai bắt nạt được cậu nữa.

Dù khá là lạ lẫm với tính cách như vậy, nhưng Sở Tiếu Tiếu ngược lại cảm thấy an tâm.

Vậy cũng tốt.

Ít nhất cậu ấy cũng có thể tự bảo vệ mình.

Có khi cô nhìn Thẩm Nguyên một cách ngượng ngùng lén lút, Tĩnh Hạ đã nhìn ra cô thích hắn.

Lúc đó cô còn không ngờ ánh mắt cậu ấy tinh tường đến vậy, chỉ với một cái nhìn đã thấu.

Sau đó, Tĩnh Hạ đã khuyên cô nếu thích thì hãy nói ra, nếu không chỉ sợ sẽ không kịp.

Cô nhìn cậu ấy lúc ấy có gì đó rất khác lạ, dường như ánh nắng chiếu vào cũng không làm không khí quanh cậu ấy ấm áp hơn được.

Lúc đó cô đã hỏi rằng cậu ấy thích ai chưa.

Tĩnh Hạ lắc đầu.

Cũng phải.

Tiểu Hạ của cô rất vốn rất trong sáng về chuyện tình cảm nên đương nhiên không biết yêu là gì.

Còn vì sao cậu ấy lại nhìn ra cô thích Thẩm Nguyên chắc hẳn là cô đã thể hiện rõ chăng?

Khi mà Tĩnh Hạ có đàn em, Sở Tiếu Tiếu không khỏi thấy buồn cười.

Tiểu Hạ vốn dĩ không biết võ, sao có thể có đàn em?

Nên lúc đó cô đã trêu cậu ấy một chút.

Nhưng sau rồi cô không ngờ cậu ấy lại có đàn em thật.

Ngày hôm đó Tĩnh Hạ còn bị gọi xuống phòng hiệu trưởng vì tội đánh nhau.

Sở Tiếu Tiếu lúc đó không thể tin, Tiểu Hạ vốn ngoan ngoãn sao có thể đánh nhau?

Tuy trong lòng lo lắng nhưng cô vẫn kìm lại cảm xúc đó.

Tiểu Hạ rồi sẽ không sao.

Quả nhiên cảm giác của cô là đúng, Tĩnh Hạ lại bình an vô sự trở về.

Vào ngày chủ nhật, cô đã kéo cậu ấy đi chơi khắp nơi xong lại vào một quán ăn, cả Lăng Du với Mộ Bạch Băng lại có mặt ở đó.

Nhưng quá đáng hơn Lăng Du lại nói những lời khinh thường Tĩnh Hạ.

Cô cảm thấy thật tức giận, nghĩ rằng hắn ta thật quá đáng.

Rồi cô nhìn sang Mộ Bạch Băng, cô ấy không những không can ngăn mà còn nhìn cô bằng ánh mắt lạ.

Như kiểu ánh mắt tính kế.

Nó làm cô khó chịu.

Vậy nên độ thiện cảm của cô đối với Mộ Bạch Băng mất dần đi.

Có một hôm cô mua đồ ở cửa hàng tiện lợi, vừa mới ra ngoài đã bị mấy người mặc áo đen bắt cóc.

Cô gần như đã hét toáng lên nhưng lại bị bọn chúng bịt miệng.

Chúng còn bịt mắt cô rồi đưa cô đến một nơi nào đó.

Sở Tiếu Tiếu lúc bị trói ở trên ghế đã rất sợ.

Nhưng cô cố gắng trấn an lại mình.

Cô sẽ không sao, nhất định sẽ có người tới cứu cô.

Lúc đó thêm nhiều người tới nữa, nhưng bọn chúng dường như chưa có ý định làm hại cô.

Cô biết chúng dường như muốn thứ gì từ nhà cô nên mới không ra tay.

Không biết đã trôi qua bao lâu, Sở Tiếu Tiếu dần mất hi vọng.

Chẳng lẽ cô sẽ phải chết ở đây?

Nhưng lúc cô chìm trong bóng tối tuyệt vọng cũng là lúc một tia sáng đã rẽ lối cho cô.

Tĩnh Hạ đã tới.

Cậu ấy mang theo nhiều cảnh sát tới cứu cô.

"Không sao, mình đến rồi".

Tiểu Hạ đã nói như vậy.

Câu nói đó đã làm cô lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy yên tâm như vậy.

Có cảm giác dù cô có bị chuyện gì đi chăng nữa thì cũng không sao cả.

Vì cậu ấy sẽ tới.

Lúc Tĩnh Hạ đưa cô ra ngoài thì lại có một kẻ giơ súng đến chỗ bọn cô.

Hắn muốn cậu ấy giao cô ra.

Lúc đó Sở Tiếu Tiếu cảm thấy khủng hoảng.

Cô không kìm được giữ chặt Tĩnh Hạ.

Đến nỗi lúc đó cậu ấy nói với hắn cái gì cô cũng không rõ. Nhưng khi cô hồi thần lại thì phát hiện cậu ấy đã đến chỗ hắn từ khi nào.

Hơn nữa đã đánh bại hắn.

Cậu ấy thật ngầu.

Cô đã nghĩ như vậy.

Trên đường về cô vẫn luôn thất thần.

Đây thật sự là tiểu Hạ của cô?

Dù cho một người có thay đổi thì cũng không thể thay đổi nhiều đến vậy.

Cách nói chuyện, tính cách, khí chất như hai con người khác nhau.

Vậy nên cô chợt nghĩ.

Có khi nào.....

Tiểu Hạ của cô bị người ta nhập xác hoàn hồn như trong tiểu thuyết không?

Tuy cái này thật vô lí nhưng ngoài cách đó ra cũng không thể tìm được cách giải thích hợp hơn.

Sau đó Tĩnh Hạ chợt khuyên cô nên về nhà trước vì ở ngoài rất nguy hiểm.

Cô nhìn cậu ấy.

Cho dù tiểu Hạ có thay đổi như thế nào thì cậu ấy vẫn là tiểu Hạ của cô, không phải sao?

Cô đã nở nụ cười tươi với Tĩnh Hạ.

"Ừm".

Từ ngày ấy trở đi hai người lại chơi với nhau như thường.

Có một ngày Sở Tiếu Tiếu nghe tin Mộ Bạch Băng bị bắt.

Vì cô ta là chủ xã hội đen làm ăn phi pháp.

Cô từ đầu cũng khá ngạc nhiên sau rồi cũng không quan tâm nhiều.

Vì rất có thể việc cô bị bắt cóc cũng liên quan đến cô ta cũng nên.

Vào một ngày chủ nhật nọ, Sở Tiếu Tiếu nhất quyết kéo Tĩnh Hạ đi chơi công viên giải trí.

Nhưng nếu như được làm lại, cô tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Khi đó không biết có một tên sát nhân tâm thần từ đâu xông vào, hắn giơ súng về phía hai người rồi nổ súng.

Tĩnh Hạ đã đỡ súng thay cô và ngã xuống.

Lúc đó Sở Tiếu Tiếu chưa thể hiểu được.

Tiểu Hạ, cậu ấy.....

Mất rồi!

Cậu ấy đã rời xa cô.

Cho tới nay cô vẫn chưa thể chấp nhận việc cậu ấy rời xa cô nhanh như vậy.

Hôm nay, tròn 5 năm ngày mất.

Sở Tiếu Tiếu cầm bó hoa hồng trắng, mặc chiếc váy trắng nhẹ nhàng đứng thẫn thờ trước bia mộ một lúc lâu.

Tiểu Hạ, mình đã làm như lời cậu nói.

Mình đã tỏ tình với Thẩm Nguyên và chúng mình đã hẹn hò.

Cậu có nghe thấy không?

Cô nhìn lên trời xanh, một giọt nước mắt vô thức lăn dài trên má.

Tiểu Hạ, mình nhớ cậu quá.

Dẫu cho mây đen có bao phủ tâm hồn, cũng không thể che lấp ánh sáng trong tim.

- ----- Sở Tiếu Tiếu

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Ngoại truyện: Hứa Lân

Hứa Lân được sinh ra trong một gia đình khốn khó.

Cha thì nghiện bài bạc, lúc nào đánh bài thua về cũng tra tấn mẹ hắn.

Hứa Lân khi đi học rất hay bị bắt nạt, đơn giản là vì nhà hắn nghèo, bộ dáng của hắn trông yếu ớt, mà những kẻ trong trường thì thường rất thích bắt nạt kẻ yếu.

Có một hôm cha hắn nợ tiền của tổ chức Uông Lang nhưng không trả. Bọn chúng chặn đường hắn lúc đó đang đi học về, kéo hắn vào trong ngõ để đánh đập, đòi tiền.

Ngày đó cũng là ngày hắn gặp cô.

Lúc hắn đang bị đánh thì đôi mắt hắn hắn chợt thấy một cô gái đi ngang qua, trông bộ dáng cô lúc đó không có gì là muốn ngăn cản, ngược lại có cảm giác đang xem kịch vui hơn.

Nhưng rồi có một vài kẻ phát hiện cô ở đó, Hứa Lân muốn bảo cô chạy đi nhưng không đủ sức.

Nhưng vượt ngoài ý muốn chính là mấy tên côn đồ đó đều bị cô xử đẹp.

Bộ dáng của cô lúc đó rất đẹp trai, đứng dưới mặt trời thật soái khí.

Hứa Lân lúc đó thật muốn nhận cô làm lão đại.

Nghĩ là làm, hắn cố chạy đến trước mặt cô.

Nhưng lúc đó Hứa Lâm hơi rùng mình bởi ánh mắt của cô.

Ánh mắt không chứa một chút ánh sáng nào, ngoại trừ một mảnh tối đen ra thì không có một chút màu sắc nào khác.

Nhưng Hứa Lân vẫn lấy hết can đảm nhận cô là lão đại.

Khi hắn hỏi tên thì mới biết tên cô là Tĩnh Hạ.

Một cái tên khá lạ lẫm.

Sáng hôm sau.

Lại một lần nữa cô cứu hắn.

Hứa Lân khi ấy bị những người trong trường bắt nạt, cô đã thay hắn đánh đuổi bọn chúng.

Hắn biết, thật ra cô không nguyện ý làm thế.

Hắn thấy cô đang định bỏ đi giống như lần đầu cô từng làm, nhưng đứng im một lát, cô vẫn quyết định đi đến.

Cũng vì vụ việc lần đó mà cô bị liên lụy.

Hắn không muốn cô bị như vậy nên khi Tĩnh Hạ bị gọi xuống phòng hiệu trưởng, hắn đã chạy xuống tìm đến nơi.

May mắn, vẫn kịp.

Cô vẫn không sao cả.

Dù cho khi bị Lăng Du đe dọa, nhìn cô vẫn là một bộ dáng không liên quan đến mình.

Hứa Lân thật sự ngưỡng mộ cô.

Vì võ của cô rất tốt, vì cô không bị bất cứ thứ gì ảnh hưởng.

Nhưng cùng lúc đó hắn lại thấy tự ti.

Vì hắn thấy mình quá vô dụng, quá yếu ớt, lúc nào cũng phải dựa vào cô.

Tĩnh Hạ cũng đã từng nói với hắn rằng đàn ông con trai là phải thẳng lưng, cô không có đàn em như vậy.

Nghe như vậy, Hứa Lân lại càng thêm kiên định rằng mình phải trở nên mạnh mẽ.

Từ ngày hôm đó cũng không có kẻ nào tùy tiện dám tìm hắn gây sự nữa.

Điều đó cũng không đồng nghĩa với việc chúng sẽ không tiếp tục bắt nạt hắn.

Hơn nữa khi về nhà, Hứa Lân luôn phải đối mặt với người cha tệ hại của mình, hắn càng thề phải mạnh hơn.

Có một ngày, sau khi cô đã đánh bại Mộ Bạch Băng, hắn đã tìm Tĩnh Hạ và mong cô hãy dạy võ cho hắn.

Nhưng cô từ chối và chỉ đưa cho hắn một tấm thẻ của một lớp học dạy võ.

Đưa xong cô quay người rời đi.

Hắn đứng đó nhìn bóng lưng của Tĩnh Hạ.

Đó chính là một bóng dáng rời đi không chút vướng bận.

Giống như cô đã làm hết phận sự của mình, đã không còn gì liên quan đến cô.

Nhưng mà sau khi bạn của cô - Sở Tiếu Tiếu đến nói chuyện với Tĩnh Hạ thì.....

Hứa Lân nhìn thấy cảm xúc khác của cô.

Tuy vẻ mặt nhìn qua vẫn lạnh nhạt như thường nhưng thực chất lại hiện lên tia ôn hòa.

Đó là điều hắn chưa từng thấy khi đối mặt với cô.

Hứa Lân hơi nắm chặt tay.

Hắn phải mạnh, để có thể xứng đáng đứng bên người cô.

Kể từ đó, Hứa Lân lao vào luyện tập như điên.

Đối với những việc xảy ra xung quanh, hắn không chút bận tâm.

Nhưng khi hắn cảm thấy bản thân mình đã đủ sức, đủ tự tin để đối mặt với Tĩnh Hạ thì.....

Hắn nghe tin cô mất.

Là bị một tên sát nhân giết.

Những cảm xúc khi đó như sụp đổ.

Hắn đã cảm thấy sao cô có thể bị giết dễ dàng như vậy.....

Hứa Lân đã suy sụp một thời gian khá dài.

Một vài năm sau.

Hắn lại đến thăm mộ cô như thường, đứng đó nhớ lại mọi chuyện.

Khi hắn đã đủ tự tin, đủ chín chắn để suy xét lại thì mới thấy.....

Hóa ra, cô không thật sự coi hắn là đàn em.

Chỉ có hắn đơn phương nhận cô là lão đại.

Tuy nhiên, Hứa Lân không trách cô.

Là hắn tự gọi như vậy dù cô có đồng ý hay không.

Hắn cũng không hối hận.

Lão đại thì vẫn là lão đại mà thôi.

Không sao hết.

Cô tuy không phải người dẫn đường, nhưng lại là người đã mở ra cho hắn một con đường.

- ----- Hứa Lân.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 1: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (1)

Họ tên: Tĩnh Hạ

Tuổi: (???)

Nghề nghiệp: (???)

Chỉ số nhân sinh: 10

Điểm khen thưởng: 700 - 5

Đạo cụ: Kiếm Vĩnh Hằng (Quà tân thủ), Súng Lam Băng.

Tĩnh Hạ khẽ nhướng mày.

Lần này còn có cả quà thưởng nữa à?

Khi nào có cơ hội cô phải thử.

"Tiếp đi".

[Bắt đầu truyền tống..... **]**

.....

Lông mi Tĩnh Hạ khẽ run, trực tiếp mở ra.

Xung quanh căn phòng này tối om, hẳn bây giờ đã là buổi tối.

Cô đứng dậy bật đèn, nhìn xung quanh một lượt.

Cô rút ra nhận xét chung.

Trong căn phòng được bố trí khá nữ tính, bốn bức tường toàn hình ảnh nhân vật trong game.

Nguyên chủ thế giới này nghiện net à?

[Bắt đầu tiếp thu cốt truyện **]**

Nguyên chủ tên là Từ Tĩnh Hạ.

Là một trạch nữ chính hiệu.

Ngoại trừ phải ra ngoài mua đồ hay phải làm việc gì đó cô mới bước chân ra khỏi nhà.

Còn lại đa số thời gian cô đều ở trong phòng, chơi trò chơi trên máy tính.

Trò chơi mà nguyên chủ thích nhất là trò chơi mới nhất được phát hành tên là "Phiêu du thiên hạ".

Trong người tham gia tự nhiên rất nhiều.

Nguyên chủ còn có một người bạn trai là Đại thần trong game này tên là Tiêu Minh.

Hắn với cô đã hẹn hò được hai năm, nhưng mối quan hệ của hai người chưa từng được công khai trên mạng.

Nguyên chủ cũng khá để ý việc này, Tiêu Minh lại nói rằng nếu để cho người khác biết bạn trai cô là Đại thần thì có lẽ cô sẽ gặp nhiều rắc rối.

Nguyên chủ tin hắn nên cũng không để ý nữa.

Nhưng có một ngày, đột nhiên Tiêu Minh nói lời chia tay.

Nguyên chủ tất nhiên không chịu, hỏi rõ lí do.

Hắn trả lời rằng hai người vốn không hợp, hắn đã nghĩ hắn thích cô nhưng không phải, hắn chỉ coi cô như em gái,..... bla bla bla.....

Nhưng nguyên chủ thực thích hắn, không lí nào chia tay chỉ vì nguyên do như vậy.

Nhưng rồi vài ngày sau trên mạng truyền ra tin nguyên chủ không biết xấu hổ câu dẫn Tiêu đại thần, là kẻ thứ ba xen vào mối quan hệ giữa Tiêu Minh và Bạch Đào.

Nguyên chủ không biết Bạch Đào là ai, liền đi tìm hiểu.

Cô phát hiện Bạch Đào này là người trong đội của Tiêu Minh, rất hay đi cùng hắn. Nguyên chủ hồi trước cũng chỉ nghĩ rằng đồng đội đi cùng nhau là chuyện bình thường nên cũng không quá quan tâm.

Nhưng bây giờ, thấy tin đồn thất thiệt về mình truyền ra như vậy, sao cô có thể nhẫn nhịn?

Nguyên chủ muốn chụp lại cuộc nói chuyện riêng tư giữa bản thân với Tiêu Minh làm bằng chứng mới phát hiện cuộc trò chuyện đó đã bị khóa.

Nguyên chủ thử đi thử lại mãi, nhưng thế nào cũng không vào được.

Không có bằng chứng nào, nguyên chủ chỉ có thể nhận chỉ trích từ những người chơi.

Cô cũng đã cố gắng giải thích, nhưng không có cái gì chứng minh, mọi người đều không tin.

Nguyên chủ cũng đã tìm tới Bạch Đào, giải thích với cô ta rằng mình không phải người thứ ba.

Nhưng Bạch Đào đó cứ tránh né vấn đề này, việc này bị tung ra khiến mọi người cảm thấy cô đang khi dễ Bạch Đào.

Nhưng như vậy vẫn chưa phải tệ nhất.

Có một hôm nguyên chủ ra khỏi nhà, đột nhiên bị đánh ngất.

Khi cô tỉnh dậy phát hiện mình đang trong tình trạng không mảnh vải che thân, trên người có vài vết bầm tím.

Nguyên chủ rất sợ hãi, nhanh chóng mặc lại quần áo rồi đi về nhà.

Khi cô lên mạng trở lại, phát hiện ảnh nude của cô bị phát tán trên khắp nơi.

Lúc trước cô đã chỉ bị mọi người chỉ trích, nhưng bây giờ thì bị mọi người lăng mạ.

Bọn họ nói cô không những không biết xấu hổ câu dẫn đại thần, mà còn vô liêm sỉ đến mức lăn giường với người đàn ông có vợ.

Đúng vậy, người phá thân nguyên chủ là người đàn ông có vợ.

Vợ ông ta tìm kiếm ra địa chỉ nhà cô, đã có không ít lần đánh ghen.

Cô không những bị dư luận phỉ nhổ, còn bị người đời khinh thường.

Dưới áp lực cùng cực, nguyên chủ treo cổ tự vẫn.

Nguyện vọng của cô: Trả thù kẻ bội bạc Tiêu Minh.

Tĩnh Hạ tiếp thu xong cốt truyện, cảm thấy đói bụng, liền xuống nhà lấy đồ ăn.

Khi ăn xong cô lại lên trên lầu và vào trò chơi.

Thời gian bây giờ là lúc nguyên chủ bị tung tin đồn câu dẫn Tiêu Minh.

Cô nhấn vào trang chủ, quả nhiên là có rất nhiều bình luận chỉ trích.

[Trời Xanh Có Mắt]: Cô gái này rốt cuộc có biết xấu hổ không vậy? Đại thần đã có bạn gái rồi mà còn không biết xấu hổ câu dẫn anh ấy.

[Bạch Vũ]: Xã hội này có rất nhiều kẻ như thế lắm, sẵn sàng vì tiền tài mà chịu bán thân mà.

[Siêu Cấp Đẹp Trai]: Không biết nhan sắc của người này thế nào mà dám câu dẫn đại thần, nếu như xinh đẹp còn chấp nhận được, còn nếu xấu thì.....

[Hazy Moon]: Có lẽ đây là một sự hiểu lầm thì sao?

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Sao có thể là một hiểu lầm, Đại thần cũng đã công khai với Đào Vũ Lan Tâm rồi, còn có thể sai sao?

Đào Vũ Lan Tâm là tên acc của Bạch Đào.

Trong đó có rất nhiều bình luận khác nhau, có kẻ thay nhau chửi mắng, cũng có người bán tính bán nghi.

Mạng xã hội vốn khắc nghiệt.

Chỉ cần ngươi làm cái gì trái với lẽ thường của xã hội, mặc kệ ngươi có phải người nổi tiếng hay không thì nên xác định có ngay vật liệu để xây nhà.

Có rất nhiều cư dân mạng chỉ dựa vào một vài hình ảnh hay một vài thông tin là có thể phán đoán hết tình huống như họ được chứng kiến tận mắt vậy.

Toàn anh hùng bàn phím siêu hạng nha.

Cô gõ gõ một chút để đáp lại họ.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Mấy người tận mắt nhìn thấy?

Tại từ khi tin đồn truyền ra nguyên chủ đã mấy ngày không online. Bây giờ đột ngột xuất hiện, làm cho nơi đây không khỏi im ắng một chút.

Nhưng rồi lại có ầm ầm bình luận hiện ra.

[Ông Đây Hảo Soái]: Ối, nhân vật chính xuất hiện rồi kìa.

[Phong Trần Tuấn Dật]: Có bằng chứng rành rành như thế, cần gì phải thấy tận mắt.

[Ngỡ Như Là Mơ]: Cô còn không biết xấu hổ mà xuất hiện hả? Kẻ vô liêm sỉ như cô mau biến khỏi đây đi.

[Lung La Lung Linh]: Mau biến khỏi đây đi +10

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Mau biến khỏi đây +100

[Khí Chất Bức Người]: Mọi người ai tin thì tin chứ tôi đây là chưa tin lắm.

[Nữ Nhân Của Đại Thần]: Hồ ly tinh như cô mau nhanh chóng cút khỏi đây.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Mấy người nói tôi cút là tôi phải cút à?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Nếu mấy người muốn như vậy thì thật có lỗi. Bà đây không cút!

[.....] Thái độ cường ngạnh này không đúng lắm.

Sao có cảm giác giống như họ đang vô cớ gây chuyện vậy?

Mọi người làm loạn trên trang chủ của cô chưa đủ, còn chỉ trích cô trên {Nhân Gian} - trang chủ chính của trò chơi.

[Đêm Nay Ta Mất Ngủ]: Cái gì vậy nè?

Thái độ của cô ta như vậy là sao?

[Đừng Hỏi Ta]: Sao ta biết được? Có lẽ bị mắng nhiều quá hóa điên rồi?

[Băng Thanh Ngọc Khiết]: Cô ta đây là có thái độ gì? Làm kẻ thứ ba giữa Đại thần với Đào nhi chưa đủ còn thích làm loạn sao?

Băng Thanh Ngọc Khiết này là bạn thân của Bạch Đào.

Cô ta đã góp không ít công trong việc dìm nguyên chủ xuống đầm lầy.

Còn có.....

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Còn không phải sao? Nếu đổi lại là người khác đã sớm tự tử rồi, còn mặt dày đi lên mắng mỏ người khác sao?

[Băng Thanh Ngọc Khiết]: Thật là quá vô liêm sỉ.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Tự chửi mình à?

[Băng Thanh Ngọc Khiết]: Cô nói ai? Tôi đây là đang mắng cô đó. Kẻ thứ ba như cô không phải đáng bị như vậy sao?

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Nếu cô còn có chút mặt mũi thì mau nhanh chóng rời khỏi đây, cho đỡ rước lấy nhục.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Đã nói rồi, bà đây không cút, có cút thì tự mình cút đi.

[Băng Thanh Ngọc Khiết]: Cô..... sao con gái như cô lại tục tĩu như vậy? Thật quá mất mặt phái nữ.

[Hắc Bạch Phân Minh]: Cuộc chiến giữa con gái luôn là căng thẳng nhất nha.

[Gió Bay Khắp Trời]: Nhất Độ Vỹ Hàn cũng gắt không kém.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Quá khen.

[.....] Ai thèm khen cô.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 2: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (2)

Vì bây giờ đã gần đêm nên có khá ít người còn onl.

Tĩnh Hạ không cảm thấy buồn ngủ, ra sức đi cày game.

Mặc dù cấp độ nguyên chủ không thấp nhưng bảo bối lại có rất ít, chắc chắn là đều bị tên bạn trai kia lừa cướp đi mất rồi.

Bây giờ cô đành phải đi kiếm.

Phó bản Vực sâu vạn trượng.

Đúng như tên gọi, vực này thật giống như không có đáy, mây mù giăng lối đầy dưới đó, làm người ta không thể nhìn xuống được.

Nghe đồn dưới này còn có một bảo bối quý hiếm là Vạn Trượng hoa, có lẽ vì loài hoa này chỉ nở dưới vực sâu nên mới có tên như vậy. Có được loài hoa này thì cấp bậc có thể tăng lên 3 cấp.

Ngoài ra chiếc quả mọc trên Vạn Trượng hoa được gọi là Vạn Niên quả càng quý hơn, nếu sở hữu được nó sẽ tăng cấp bậc lên 5 cấp, hơn hết nữa sẽ còn gia tăng thêm công lực.

Tuy nhiên vấn đề ở đây không phải là đường xuống dưới đó, mà là con quái vật canh giữ nơi đó.

Con quái vật này tựa như một con rồng đen, rất hung hãn, nhìn chung là chưa có ai thắng nó bao giờ.

Nhưng sau này Tiêu Minh đã đánh bại con quái vật, tặng hoa Vạn Trượng cho Bạch Đào, còn hắn thì ăn quả Vạn Niên để gia tăng công lực.

Nam chính thật đúng là nam chính.

Mấy cái bảo bối quý được tạo ra hẳn là để cho nhân vật chính rồi.

Tĩnh Hạ cũng muốn xuống, nhưng chợt nghĩ cấp không đủ nên đành tạm thời từ bỏ.

Cô vừa mới xoay người lại thì thấy.....

Mẹ nó là đụng độ nhân vật chính ở đây.

Tiêu Minh vốn dĩ định đến phó bản này để thử sức nhưng không ngờ lại gặp Tĩnh Hạ.

Hắn nhíu mày, người này vẫn chưa từ bỏ sao?

[Cửu Trọng Tiêu]: Sao cô lại ở đây?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Nơi đây cũng không phải của anh, sao tôi lại không ở đây được?

Tiêu Minh thấy hơi kì lạ, Tĩnh Hạ vốn luôn thích hắn nên không chịu chia tay.

Hơn nữa còn có Bạch Đào luôn ái mộ hắn, như vậy cho hắn càng thêm khẳng định sức hút của mình.

Nhưng bây giờ cô lại dùng ngôn ngữ khinh thường đó với mình.

[Cửu Trọng Tiêu]: Tôi đã nói với cô, chúng ta đã chia tay, vậy cho nên đừng bám theo tôi.

Hắn kìm nén sự kỳ lạ trong lòng xuống, nghĩ rằng cô thích hắn như vậy, sẽ không thể từ bỏ dễ dàng.

Hắn đã có Bạch Đào xinh đẹp, yếu đuối cần hắn bảo vệ, còn người luôn khép kín, ăn mặc lôi thôi như Tĩnh Hạ không hợp với hắn.

Khi đi chơi với hắn, Tĩnh Hạ thường không trang điểm, ăn mặc bình thường, không chỉn chu như bao cô gái khác. Điều đó khiến hắn nhận không biết bao nhiêu lời trêu trọc của bạn bè.

Không chịu nổi, hắn muốn chia tay nhưng cô vẫn cứ không chịu.

Bây giờ lại thay đổi thái độ với hắn rõ rệt, cô đây là muốn lạt mềm buộc chặt?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Hoang tưởng là loại bệnh thường có của con người, không sao cả, tôi nhìn quen rồi.

Tiêu Minh không khỏi hơi tức giận.

Cô đây là mắng hắn bị hoang tưởng?

Hắn đâu có hoang tưởng, không phải sự thật là như vậy sao?

[Đào Vũ Lan Tâm]: Đại thần, huynh ở đây làm gì vậy?

[Cửu Trọng Tiêu]: Tiểu Đào, muội đến rồi.

Bạch Đào ở trong game cũng không tệ.

Khuôn mặt dễ thương, mặc bộ váy màu hồng công chúa, tóc buộc nửa thấp phía sau, giống như em gái nhà bên cần được bảo vệ vậy.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Ý, sao Nhất Độ Vỹ Hàn lại ở đây? Hai người..... gặp mặt nhau sao?

Ngữ khí của cô dường như mang theo vài phần ủy khuất.

[Cửu Trọng Tiêu]: Không phải, lúc ta tới đây thì đã gặp cô ta rồi, muội đừng buồn.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Muội không buồn, hai người nếu có việc thì cứ nói chuyện đi, muội đi trước.

Nói xong cô ta chạy đi chỗ khác.

Tiêu Minh lại đuổi theo.

Tĩnh Hạ không khỏi cảm thấy có chút cẩu huyết.

Sao nữ chính lại làm như cô ta phát hiện mình bị lừa dối, đau khổ chạy đi, để nam chính đuổi theo giải thích vậy?

[Cửu Trọng Tiêu]: Tiểu Đào, muội đứng lại.

Tiêu Minh bá đạo tổng tài nói.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Đại thần, sao huynh lại đuổi theo muội? Không ở lại nói chuyện với Nhất Độ Vỹ Hàn sao?

[Cửu Trọng Tiêu]: Ta với cô ta không có gì để nói cả, muội đừng hiểu lầm.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Muội không hiểu lầm, dù gì.....

[Cửu Trọng Tiêu]: Ta với cô ta không hề có quan hệ, là cô ta cứ luôn bám theo ta.

Hiện tại hai người không hề trò chuyện riêng tư mà nói chuyện luôn trên trang [Nhân Gian], tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Trang {Nhân Gian}:

[Ông Đây Hảo Soái]: Trời ạ, Nhất Độ Vỹ Hàn là kẻ thứ ba thật à?

[Băng Thanh Ngọc Khiết]: Thật quá đáng, sao cô ta vẫn còn mặt dày bám theo Đại thần chứ.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Tiểu Thanh, cậu đừng nói như vậy, cô ấy không cố ý đâu.

[Băng Thanh Ngọc Khiết]: Cái kẻ mặt dày đó mà cậu còn bênh được, cậu đúng là quá tốt rồi.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Nhưng mà.....

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Được rồi được rồi, không cần ở đây tốn thời gian với kẻ không đáng, đi luyện cấp đi.

[Ngỡ Như Là Mơ]: Từ cách nói chuyện của cô ta hôm trước là biết cô ta là kẻ kiêu căng rồi, quá đáng ghét.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Bình thường những con vật ngoan ngoãn thường không dọa người đâu.

[Ngỡ Như Là Mơ]: Cô nói ai là con vật đó? Cô dám mắng tôi?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Tôi đâu có nói ai, ngộ nhận à?

[Ngỡ Như Là Mơ]: Cô dám nói ai ngộ nhận? Giỏi thì nói lại xem.

Nhưng Tĩnh Hạ lại không thèm để ý đến cô ta nữa, cô đi luyện cấp.

Ở đây tốn thời gian làm gì.

Chi bằng không đi luyện cấp đi.

Cô đến một cái phó bản khác, nơi đây là phó bản rừng rậm.

Trong này có không ít bảo bối và đồng thời cũng có không ít thú dữ nguy hiểm, là một nơi tốt để luyện cấp.

Đột nhiên có một cô gái từ trong rừng đi ra.

Tĩnh Hạ nhìn, trong này lại có NPC?

NPC: *Vị anh hùng này, tiểu nữ lỡ làm rơi mất đồ ở trong rừng rồi, ngài có thể giúp tiểu nữ vào trong đó lấy không? Nếu lấy được tiểu nữ xin hậu tạ.*

Sau đó hiện ra chữ "Đồng ý hay Từ chối".

Cô nhấn vào đồng ý và đi thẳng vào rừng.

Đi được một lúc nhưng cô không thấy đồ đâu.

NPC này chơi ta à?

Cô nhìn xung quanh một lát, thấy đồ vật mà NPC cần cô tìm là..... một chiếc khăn tay đang bị vắt ngược trên cành cây.

Rơi đồ kiểu gì mà rơi được lên tận cây vậy?

Tĩnh Hạ đến gần, nhưng là cô bị một thứ chặn đường.

Đó là một con báo đen.

Rồi trước màn hình hiện ra một cái bảng nhiệm vụ "Đánh bại báo đen, mang đồ về cho mỹ nhân".

Chờ cô nhấn tiếp tục, con báo đen trực tiếp xông thẳng về phía cô.

Ở trên đầu con báo hiện ra một thanh máu dài, khí thế hung ác tỏa ra khắp nơi.

Đáng sợ!

Cũng may con báo cũng không quá khó đánh, hơn nữa cấp bậc của cô cũng không thấp, dù sao vẫn đủ dùng.

Chỉ là hơi tốn thời gian.

Cho tới khi Tĩnh Hạ đánh con báo làm thanh máu chỉ còn một đoạn rất ngắn, cô dự định tung ra một chiêu kết thúc thì.....

Một đạo quang xanh không biết từ đâu phi tới.

Hơn nữa còn đánh tới con báo, làm nó lập tức tan biến.

Tĩnh Hạ hơi nhíu mày.

Ai vậy?

Cô nhìn người đã thay cô giết con báo, đó là một người mặc áo trắng, đầu đội kim quan như nam tử thời xưa, khí chất tuấn dật bất phàm, không dính chút khói bụi.

Chỉ là nhân vật game mà cũng có khí chất như vậy?

Nhưng người đó chỉ lướt qua cô rồi tới chỗ cái cây, lấy chiếc khăn tay xuống rồi rời đi.

Này, đây là đồ của ta.

Tĩnh Hạ hơi trợn mắt.

Có một tên dám trộm đồ của bà đây.

Cô chạy đến chắn trước mặt hắn rồi nhìn lên tên hiện trên đầu nhân vật.

Quách Quỳ?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Đó là đồ của ta, trả lại đây.

[Quách Quỳ]: Ta đã giết con báo, đây là đồ ta lấy được.

Hắn chỉ trả lời một cách ngắn gọn.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Nhưng nếu ta không làm con báo yếu đi thì ngươi lấy bằng mắt à?

[Quách Quỳ]: Nhưng ta đã giết nó rồi lấy. Không trả.

Dù cách màn hình nhưng Tĩnh Hạ vẫn có thể biết được giọng điệu của hắn.

Giọng điệu không kiêu ngạo, ngược lại còn rất bình thản, cứ như hắn làm thế là lẽ đương nhiên vậy.

Lẽ đương nhiên cái con khỉ!

Cướp đồ của bà đây còn thích ra vẻ sao?

Ai cho ngươi cái gan đó?

Tĩnh Hạ cũng không nói nhiều, trực tiếp xông vào cướp đồ.

Nói nhiều với hạng người này, còn không bằng hành động.

Quách Quỳ hơi nghiêng người tránh ra, nhưng cũng không phản công.

[Nhiệm vụ ẩn: Công lược Quách Quỳ, làm độ hảo cảm của hắn đạt tới 100**]**

Tĩnh Hạ đang chuẩn bị cho hắn một chiêu, đột nhiên hệ thống xuất hiện giao nhiệm vụ ẩn, làm động tác của cô không khỏi dừng lại.

Thu phục tình cảm của Quách Quỳ?

Hắn?

Vì thấy cô không ra động tác nữa, Quách Quỳ lập tức dịch chuyển đi nơi khác.

Chết tiệt.

Cái tên trộm đó trốn rồi.

Đều tại hệ thống vô dụng như ngươi.

[.....**]** Lại mắng ta.

Ngươi đáng ăn mắng.

Tĩnh Hạ khôi phục lại cảm xúc.

Thôi kệ, nữ tử trả thù mười năm chưa muộn.

Nhưng mười một năm là muộn rồi.

Đợi khi gặp được tên đó phải cho hắn nhừ đòn.

[Ký chủ, nếu cô thực sự làm vậy sẽ không làm hắn có hảo cảm với cô đâu**]**

"Ai cần?".

Bây giờ còn muốn ta đi thu độ hảo cảm của hắn?

Ngươi nghĩ ta rảnh?

[Ký chủ, cô dường như quên mất lợi ích từ nhiệm vụ ẩn rồi**]** Không cứng được với cô, bản hệ thống chơi trò dụ dỗ.

Xem ai thắng ai?

Tĩnh Hạ:"....."

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 3: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (3)

Quách Quỳ.

Là nhân vật phản diện lớn nhất ở vị diện này.

Hắn là con trai của gia đình giàu có, nhưng cha mẹ sống ở nước ngoài, còn hăn vẫn ở đây.

Quách Quỳ cũng là một trạch nam, suốt ngày lủi thủi trong nhà trừ khi có việc.

Trước khi lên tới đỉnh vinh quang thì Tiêu Minh đã chịu không ít thiệt từ hắn.

Nhưng sau này vì hào quang của nhân vật chính mạnh nên dần dần Quách Quỳ bị Tiêu Minh dồn ép xuống rồi biến mất khỏi trò chơi.

Tĩnh Hạ:"....." Hết rồi à?

Tư liệu về hắn ít như vậy, bảo ta công lược hắn bằng niềm tin à?

Không làm.

Thù cướp đồ bổn tiểu thư đây còn chưa tính đâu.

Tĩnh Hạ tiếp tục đi sâu vào trong rừng, và lần này chẳng thấy có ma nào xuất hiện cả.

Lừa đảo.

Không phải nói trong đây có nhiều bảo bối sao?

Giờ đây chẳng thấy có mảnh nào cả.

Bực mình!

Cô lại di chuyển nhân vật quay về.

Vừa đi ra ngoài đã thấy có mảnh ồn ào.

[Thiên Thần Giáng Thế]: Viễn Cẩn với Quách Quỳ đang tranh đấu kìa.

[Tiêu Gia Uy Vũ]: Viễn đại ca cố lên!

[5thing]: Quách đại ca mới sẽ thắng.

[Hóng Hóng Hóng]: Ta đây ngồi cắn hạt dưa xem kịch.

Tĩnh Hạ xem bình luận một lúc mới thấy.

Hóa ra sau khi Quách Quỳ cướp đồ của cô xong, đến chỗ NPC nhận quà thưởng, mà cái quà thưởng đó vừa hay là thứ Viễn Cẩn Thiên - đàn em của Tiêu Minh cần.

Đó là một viên đá quý, phù hợp với việc chế tạo thần khí.

Viễn Cẩn muốn giành lấy đồ từ Quách Quỳ nên mới thách đấu hắn.

Trong cốt truyện, tuy Viễn Cẩn Thiên không thắng nhưng sau rồi Tiêu Minh đã cướp lại được viên đá đó cho hắn.

Có drama!

Hóng.

Bây giờ hai người chuẩn bị PK.

[Viễn Cẩn Thiên]: Quách Quỳ, đưa đồ ra đây, ta sẽ mua nó với giá cao.

[Quách Quỳ]: Đồ của ta. Không đưa.

[Viễn Cẩn Thiên]: Ngươi rốt cuộc vẫn không muốn bán, vậy thì PK đi, ai thắng thì đồ thuộc về người đó.

[Quách Quỳ]: Không rảnh.

[Viễn Cẩn Thiên]: Ngươi sợ?

[Quách Quỳ]: Không tốn thời gian với kẻ không đáng.

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Lão đại, huynh được.

[Thiên Sơn Vấn]: Lão đại vốn như vậy mà.

[Hóng Hóng Hóng]: Lão đại?

[5thing]: Đúng vậy nha, Quách Quỳ là lão đại của Tiêu Dao đội mà.

[Ngồi Ăn Bỏng Ngô]: Tiêu Dao đội? Là cái đội mạnh ngang ngửa với Hiên Viên đội của Tiêu đại thần à?

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Dù mạnh ngang ngửa thì thế nào, Viễn Cẩn Thiên là cánh tay phải của Tiêu đại thần, còn sợ thua sao?

[5thing]: Nhưng người ta là lão đại nha.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Đánh thì đánh nhanh đi, giằng co nhiều mất thời gian.

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Sao cái kẻ vô liêm sỉ này lại ở đây?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Tiếng sủa hơi ồn, bớt bớt lại.

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Cô.....

Ở bên Quách Quỳ, lời mời thách đấu của Viễn Cẩn Thiên được gửi tới.

"Người chơi Viễn Cẩn Thiên gửi cho bạn lời mời thách đấu, đồng ý hay không?".

Quách Quỳ mặt không cảm xúc nhấn đồng ý.

Dù sao cần phải giải quyết nhanh gọn.

"Người chơi Quách Quỳ đã chấp nhận lời mời thách đấu của người chơi Viễn Cẩn Thiên".

Cái bảng thông báo được thông báo khắp nơi.

[5thing]: Quách đại ca uy vũ.

[Ngồi ăn bỏng ngô]: Cuộc chiến vì một viên đá quý, đáng không?

[Lung La Lung Linh]: Có gì mà không được, Viễn đại ca muốn thì làm thôi.

[Twinkle]: Theo tôi nghĩ Quách Quỳ sẽ thắng.

[5thing]: Quách Quỳ sẽ thắng+100

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Quách Quỳ sẽ thắng+1000

[Thiên Sơn Vấn]: Quách Quỳ sẽ thắng+n

[Ông Đây Hảo Soái]: Đây là cuộc chiến giữa hai phe sao?

Tĩnh Hạ ngồi im nhìn, cảm thấy các acc 5thing này hẳn là fan não tàn của Quách Quỳ.

Tên tên trộm đồ của cô thì có gì mà tốt?

Tĩnh Hạ không thèm nhìn, trực tiếp xuống nhà kiếm đồ ăn.

Vừa ăn vừa xem kịch là chuyện thiên kinh nghĩa địa rồi.

Phải có đồ ăn ngon mới có sức xem.

Lúc Tĩnh Hạ đi lên, thì hai người họ vẫn đang đánh nhau.

Mà bình luận thì cứ ầm ầm xuất hiện trên trang chủ.

[Ông Đây Hảo Soái]: Nhìn Viễn Cẩn Thiên có vẻ yếu thế hơn rồi.

[5thing]: Còn không phải sao? Quách lão đại uy vũ.

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Còn chưa kết thúc mà, ai mà biết trước được chứ.

[Ngỡ Như Là Mơ]: Đúng vậy nha, chưa chắc Quách Quỳ đã thắng đâu.

Trên khán đài.

Viễn Cẩn Thiên cùng Quách Quỳ chiến đấu khá kịch liệt, nhưng Quách Quỳ có vẻ chiếm ưu thế hơn nhiều.

Cuối cùng Viễn Cẩn Thiên thua.

[Viễn Cẩn Thiên]: Ngươi chơi ăn gian.

[Quách Quỳ]:?

[Viễn Cẩn Thiên]: Lúc ta đến gần ngươi thì ngươi phi ám khí vào ta vậy nên ta mới thua.

[Quách Quỳ]: PK không chết không ngừng.

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Thì ra Quách Quỳ chơi ăn gian, thầm phi ám khí nên Viễn Cẩn Thiên mới thua sao?

[Lung La Lung Linh]: Quách Quỳ ăn gian.

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Quách Quỳ ăn gian +10

[Tiêu Gia Uy Vũ]: Quách Quỳ ăn gian +100

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Bản thân vô dụng lại đổ cho người ta tài giỏi à.

[Thiên Sơn Vấn]: Định ăn không được đạp đổ?

[5thing]: Quách Quỳ rõ ràng là chơi quang minh chính đại mà, rõ ràng thua rồi định không phục sao?

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Rõ ràng Quách Quỳ chơi ăn gian.

[5thing]: Ăn gian cái đầu cô, cả nhà cô mới ăn gian.

Tĩnh Hạ vừa ăn xong, xem đồng hồ, gần 1 giờ sáng rồi.

Cô quyết định thoát trò chơi, gập máy lại rồi đi đánh răng.

Xong cô lên giường ngủ.

Thức khuya sẽ làm hại da.

Thù mới hận cũ hôm khác trả.

Sáng hôm sau.

Tĩnh Hạ vào trò chơi.

Vậy là cuộc chiến giữa hai phe bùng nổ.

Thật khốc liệt.

Phần lớn đều là fan não tàn của của Tiêu Minh chỉ trỏ Quách Quỳ.

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Chính vì Quách Quỳ chơi ăn gian nên Viễn đại ca mới không thắng.

[5thing]: Thế chẳng lẽ anh ấy phải thua để cho Viễn Cẩn Thiên thắng? Dựa vào cái gì?

[Băng Thanh Ngọc Khiết]: Viễn đại ca là người bên cạnh Tiêu đại thần, rồi Tiêu đại thần sẽ trả thù cho anh ấy.

[Lung La Lung Linh]: Tiêu đại thần sẽ trả thù +100

[Ngỡ Như Là Mơ]: Tiêu đại thần sẽ trả thù+1000

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Tiêu đại thần sẽ trả thù+n

[Đào Vũ Lan Tâm]: Có chuyện gì xảy ra vậy?

[Băng Thanh Ngọc Khiết]: Tiểu Đào, cậu tới rồi, hôm qua Viễn đại ca với Quách Quỳ chiến đấu với nhau, nhưng lại bị chơi ăn gian nên thua rồi.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Còn có chuyện như vậy? Thật quá đáng rồi.

[Cửu Trọng Tiêu]: Sáng ra đã ồn ào cái gì?

Tiêu Minh vừa bình luận, là cả trang {Nhân Gian} bùng nổ.

[Phong Trần Tuấn Dật]: Đại thần onl rồi.

[Ngỡ Như Là Mơ]: Aaaaaa được gặp người Đại thần rồi.

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Tiêu đại thần, anh phải trả thù cho đàn em của anh đó.

[Cửu Trọng Tiêu]:?

Mỹ Điệp Lộng Lẫy thấy Tiêu Minh trả lời, liền vui mừng nhanh chóng rep lại.

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Hôm qua Viễn đại ca với Quách Quỳ PK, nhưng Quách Quỳ ăn gian nên anh ấy thua rồi.

[Cửu Trọng Tiêu]: Còn có chuyện này?

[Băng Thanh Ngọc Khiết]: Vậy cho nên đại thần hãy ra tay, cho hắn ta biết thế nào là lễ độ.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Rõ ràng là Quách Quỳ chơi quang minh chiến đại, mấy người chưa có bằng chứng đã úp nồi?

[Băng Thanh Ngọc Khiết]: Sao cô lại ở chỗ này? Ai mượn cô xen vào?

[Lung La Lung Linh]: Có lẽ cô ta thấy Tiêu đại thần với Đào Vũ Lan Tâm ở đây nên mới muốn xen vào cũng nên.

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Đúng vậy, nếu cô còn mặt mũi thì mau tránh ra chỗ khác.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Cô ấy nếu muốn ở đây thì cũng không sao, nếu cô muốn nói chuyện với Đại thần thì hãy đi nói đi.

Nữ chính đại nhân, tôi không tin cô có ý tốt như vậy.

Tĩnh Hạ hơi nhếch môi, bàn tay thon dài gõ gõ bàn phím.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Cô nghĩ tôi cần?

[Đào Vũ Lan Tâm]: Nếu cô muốn giải quyết hiểu lầm thì hãy đi cùng đại thần nói chuyện đi.

Nữ chính đây là muốn cô giải quyết hiểu lầm hay thăng thêm hiểu lầm vậy?

Nếu cô mà chủ động đi tìm Tiêu Minh thì cái tin đồn càng được chứng thực hơn, không phải sao?

[Cửu Trọng Tiêu]: Ta không có chuyện gì muốn nói với cô ta.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Tôi thì càng không có. Bớt hoang tưởng.

[Băng Thanh Ngọc Khiết]: Này, cách nói chuyện của cô là thế nào vậy? Dám nói như vậy với Tiêu đại với tiểu Đào?

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Xem ra cô ta chưa bị giáo huấn thì chưa biết trời cao đất rộng rồi.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 4: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (4)

Tĩnh Hạ hơi híp mắt.

Muốn giáo huấn cô?

Đúng là chán sống.

Cô còn chưa giáo huấn đám người này thì thôi, bọn chúng còn giám lên mặt với cô?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Giỏi thì tới đây.

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Nếu cô đã nói vậy thì chúng ta PK.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Mọi người dừng lại đi, đừng gây sự với nhau, là lỗi của tôi, tôi xin lỗi là được.

[Cửu Trọng Thiên]: Tiểu Đào, em đâu có lỗi gì, nếu có lỗi thì phải là cô ta.

[Băng Thanh Ngọc Khiết]: Đúng đó tiểu Đào, cậu quá hiền rồi mới dễ bị cô ta bắt nạt đó.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Tiêu Minh, tôi có lỗi gì, giỏi thì kể ra xem.

[Ngỡ Như Là Mơ]: Cô dám gọi thẳng tên Đại thần? Thật quá phận.

[Lung La Lung Linh]: Cô tất nhiên là có tội lớn, dám là kẻ thứ ba xen vào giữa Đại thần với Đào Vũ Lan Tâm.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Xen vào giữa bọn họ? Xin lỗi đi, tôi với Tiêu Minh hẹn hò hai năm rồi, tôi mới không thèm làm kẻ thứ ba gì đó đâu.

[Băng Thanh Ngọc Khiết]: Cô dám nói láo? Đại thần với tiểu Đào đã hẹn hò từ sớm rồi, cô bịa chuyện để che mắt mọi người sao?

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Mọi người đừng nghe cô ta nói bậy, cô ta đang bị chuyện đó.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Tôi còn chưa nói đến cái khác đâu, mấy người kích động như vậy làm gì?

[Băng Thanh Ngọc Khiết]: Ai kích động? Cả nhà cô mới kích động.

Tĩnh Hạ cũng không nói nhiều, trực tiếp đi tìm bằng chứng.

Bây giờ cuộc nói chuyện riêng tư của cô với Tiêu Minh bị khóa rồi, có khi bị xóa rồi cũng nên.

Cô nhấn vào.

Chưa bị xóa.

Có lẽ Tiêu Minh nghĩ cô sẽ không có bản lĩnh mở ra nên mới an tâm không xóa đi.

Kệ đi, vẫn còn hệ thống, để nó xử lí là được.

[.....] Rốt cuộc ký chủ coi ta là cái gì vậy? Kẻ sai vặt cho cô sao?

Khi Tĩnh Hạ nói cô với Tiêu Minh đã hẹn hò hai năm ra, mọi người đều xông vào bình luận.

[Ông Đây Hảo Soái]: Ôi, còn có cả chuyện này?

[Phong Trần Tuấn Dật]: Cô ta nói láo sao? Đại thần còn chưa bao giờ nói đến chuyện này.

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Chắc chắn là nói láo, đại thần với Đào Vũ Lan Tâm vốn là thanh mai trúc mã, sao có thể hẹn hò với cô ta chứ?

[Hazy Moon]: Tôi cảm thấy nên đi hỏi đại thần.

[Nữ Nhân Của Đại Thần]: Chuyện nhỏ nhặt này đáng để đại thần giải quyết sao?

[Khí Chất Bức Người]: Nhất Độ Vũ Hàn, cô nói rõ thử xem, kèm thêm bằng chứng nữa mới có sức thuyết phục.

[Nữ Nhân Của Đại Thần]: Hừ, có khi bằng chứng cũng được làm giả cũng nên.

Một lúc sau, nhiều bức ảnh được đăng lên trang {Nhân Gian}

Tất cả đều là cuộc nói chuyện giữa Tĩnh Hạ với Tiêu Minh.

[Ông Đây Hảo Soái]: OMG, không thể tin nổi luôn.

[Hazy Moon]: Chuyện này thật phức tạp.

[Nữ Nhân Của Đại Thần]: Không thể, không thể nào, đại thần của ta mới không như vậy đâu.

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Đây là giả, chắc chắn là giả. Cô ta cố ý.

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Thì ra Tiêu đại thần đúng là đào hoa nha.

[5thing]: Đây là Tiêu đại thần của mấy người sao? Cặn bã.

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Nhất Độ Vỹ Hàn, cô cố ý bôi nhọ đại thần sao? Thật quá đáng.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Tôi có bôi nhọ hay không, tự nhìn.

[Hóng Hóng Hóng]: Xem ra tin tức này ngày mai sẽ hot lắm nha.

[Ngồi Ăn Bỏng Ngô]: Ta vẫn như cũ là người ngoài, ta ăn bỏng ngô xem kịch.

Tin tức này loan truyền khắp game, trừ nhiều fan não tàn ra thì phần lớn mọi người đều chỉ trích Bạch Đào.

(Riêng) [Cửu Trọng Tiêu]: Từ Tĩnh Hạ, cô muốn làm gì?

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Làm gì?

(Riêng) [Cửu Trọng Tiêu]: Sao cô lại lan truyền quan hệ chúng ta ra? Chúng ta đã chia tay rồi.

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Tôi bị bôi nhọ là người thứ ba, đây là tôi muốn giải oan cho mình.

(Riêng) [Cửu Trọng Tiêu]: Cô mau xóa cái đó ngay.

Tiêu Minh bây giờ không hiểu, sao cô có thể mở khóa được.

Hồi trước là do hắn quá chủ quan, nghĩ cô không thể làm gì được, ai ngờ.....

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Không xóa.

Hắn bảo cô xóa là cô phải xóa sao?

Hắn cho mình là cái gì?

(Riêng) [Cửu Trọng Tiêu]: Cho dù cô có muốn làm gì đi nữa thì tôi cũng sẽ không quay lại với cô.

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Nghĩ tôi cần?

Trên trời này thiếu gì trai đẹp.

Hắn nghĩ chỉ mỗi hắn là con trai chắc.

Ảo tưởng!

(Riêng) [Cửu Trọng Tiêu]: Nếu cô không xóa thì cô sẽ phải hối hận.

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Ồ.

Vừa mới nói chuyện với Tiêu Minh thì lại đến lượt Bạch Bào tìm Tĩnh Hạ.

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Cô..... cô thật quá đáng.

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]:?

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Tại sao cô lại có thể làm đại thần mất mặt chứ?

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Thì sao?

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Cô làm như vậy sẽ chỉ làm đại thần ghét cô hơn thôi.

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Cô hãy xóa bài viết đi, rồi tôi sẽ đi nói với đại thần để anh ấy không chia tay với cô.

Nữ chính đây là bố thí cho ta?

Ta cần chắc?

Tĩnh Hạ vừa ăn vừa chậm rãi gõ.

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Đây là chứng cứ để tôi giải oan. Không xóa.

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Đó là sự hiểu lầm, đại thần cũng không sai.

Tĩnh Hạ hơi lười biếng ngửa người ra ghế.

Vậy ý nữ chính nói là ta sai?

Bổn tiểu thư mà sai?

Mơ à.

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Vậy ai sai? Cô sao?

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Cô hãy mau xóa hình ảnh đi, nếu không hình ảnh đại thần sẽ bị sụp đổ mất.

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Hình ảnh của hắn sụp đổ liên quan gì đến tôi?

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Cô..... cô thật nhẫm tâm.

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Quá khen.

Nói xong Tĩnh Hạ trực tiếp chặn Bạch Đào, chặn luôn cả Tiêu Minh.

Không chặn thì đợi bọn chúng nhắn tin làm phiền chắc.

Bổn tiểu thư không rảnh.

Xong cô đi tiếp tục xoát phó bản.

Còn phải đi tìm tên dám cướp đồ của bà đây nữa.

Phải tính sổ.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 5: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (5)

Trong một căn biệt thự.

Một chiếc bình quý giá bị ném đi không thương tiếc.

Tiêu Minh ngồi trên ghế hơi thở hổn hển.

Từ Tĩnh Hạ.

Cô ta dám làm ra chuyện đó.

Hắn với cô đã không còn quan hệ, tại sao cô vẫn bám theo hắn chứ?

Sau khi hình ảnh bị phát tán, hắn ngay lập tức đã thuê người xử lí, nhưng ai gọi điện về cũng đều nói không thể xóa đi được.

Chết tiệt!

Ánh mắt Tiêu Minh tràn ngập lửa giận.

"Reng.....reng....."

Chiếc điện thoại trên giường rung lên.

Hắn đi đến cầm điện thoại và nghe.

"Đại thần, anh không sao chứ?".

Một giọng nói ngọt ngào mang theo sự lo lắng truyền đến tai Tiêu Minh làm cơn giận giảm đi hơn phân nửa.

"Anh không sao". Thanh âm của hắn mang theo sự ôn nhu.

"Anh không sao là tốt rồi, anh yên tâm đi, chắc chuyện đó cũng chỉ là sự hiểu lầm thôi, cô ấy hẳn không cố ý làm vậy đâu".

Bạch Đào không nói tới thì thôi, khi nhắc tới lại làm Tiêu Minh không khỏi lại một lần nữa bực mình.

"Em không cần nói giúp cô ta".

"Thật ra em cũng đã nhắn tin cho cô ấy, nhưng mà..... cô ấy đã chặn em rồi". Giọng nói cô bây giờ kèm theo sự rầu rĩ, làm người ta hận không thể ôm cô để dỗ dành.

"Cái gì? Cô ta lại chặn cả em?". Hắn nhíu mày.

"Đại thần, anh..... cũng bị cô ấy chặn sao?". Bạch Đào ngạc nhiên.

Cô nhớ Tĩnh Hạ vốn rất thích Tiêu Minh, không thể nào kéo anh ấy vào sổ đen mới đúng.

"Đúng vậy".

Tâm tình hắn bây giờ rất không tốt nên chỉ nói chuyện một lúc là cúp máy.

Tiêu Minh cố ổn định lại tinh thần, ngồi xuống ghế nhấn vào cuộc trò chuyện riêng với Tĩnh Hạ mấy lần nhưng không được.

Từ Tĩnh Hạ, cô được lắm.

Dám làm hắn mất mặt như vậy.

Ánh mắt hắn bây giờ âm trầm cực hạn, làm nhiệt độ trong phòng cũng giảm theo.

- ----

Tại phó bản khác.

Tĩnh Hạ tìm đến nơi có nhiều yêu quái nhất để đánh, kiếm thêm bảo bối.

Cô cần luyện cấp để đến Vực sâu vạn trượng lấy bảo bối chứ.

Không thể để nam nữ chính hưởng lợi.

Sau khi cô diệt xong Boss cuối, thì một tin nhắn hiện lên.

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Cô nương đánh không tệ.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Ừ.

[Thiên Sơn Vạn Thủy]:.....

Trả lời thế sao hắn nói tiếp được nữa?

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Vậy cô có muốn gia nhập đội của chúng tôi không?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Không.

Tĩnh Hạ từ chối rất dứt khoát.

Cô trả lời như vậy làm hắn tạm thời chưa biết nói thế nào.

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Là thế này..... là lão đại của tôi mời cô vào đội.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Lão đại?

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Đúng vậy, cô biết người có acc tên Quách Quỳ không? Hắn là lão đại nhóm Tiêu Dao đội chúng tôi.

Tiêu Dao đội cũng có danh tiếng cao không kém với Hiên Viên đội của Tiêu Minh.

Hắn không tin cô không biết.

Tĩnh Hạ hơi nhíu mày.

Quách Quỳ.

Cái tên dám cướp đồ của cô.

Hệ thống: **[** ..... **]** Chuyện qua lâu rồi sao ký chủ thù dai quá vậy?

Tĩnh Hạ nghiêm mặt.

Chuyện qua lâu nhưng vẫn không thể bỏ qua.

Từ trước đến nay chưa có kẻ nào dám ăn cướp trên giàn mướp với cô đâu.

Nhưng bây giờ lại có.

Sao không tức giận được?

Hệ thống: **[**..... **]** Ai kiếp trước hắn tạo nghiệp nhiều lắm mới dính phải cô.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Được.

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Vậy được, cô chờ chút, để tôi quay về thông báo với lão đại.

Qua một lúc, Tĩnh Hạ nhận được thông báo " Người chơi Tĩnh Hạ đã được thêm vào Tiêu Dao đội".

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Xin chào.

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Chào mừng.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Xin chào, sau này chúng ta sẽ là một đội, mong được chỉ giáo.

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Chào.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Sao ở đây ai cũng có tên acc bắt đầu bằng chữ Thiên Sơn vậy?

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Vì mục tiêu của chúng ta là leo lên đến đỉnh cao.

Tĩnh Hạ:"....."

Sao không đặt tên nhóm là Thiên Sơn đội đi?

Quá rảnh.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Nếu mọi người đã làm quen rồi vậy thì đi phó bản thôi, mọi người muốn đi đâu?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Vực sâu vạn trượng.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Vực sâu vạn trượng? Cái phó bản đó nghe nói rất khó qua.

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Nhưng ở đó lại có Vạn Trượng hoa và Vạn Niên quả. Nghe nói hai món đồ đó mà có được thì cấp bậc sẽ gia tăng.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Vậy đi thử đi, lão đại, huynh đi không?

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Ừ.

.....

Phó bản Vực sâu vạn trượng.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Sâu như vậy?

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Không sâu sao có thể nói là vạn trượng? Bây giờ phải xuống kiểu gì đây?

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Đi ra bên kia xem.

Cả nhóm cùng đi đến bên phải vách vực, ở đó có nhiều cỏ bao phủ, người bình thường thường không để ý.

Ai mà nghĩ được đường xuống lại ở trong đám cỏ chứ?

Mọi người nhấn nhấn vào đám cỏ, đám cỏ đó lại tự tách ra.

Và trong đó xuất hiện cái lỗ vòng tròn lớn.

Nhưng ở trước cái lỗ đó lại có con rắn vàng lớn đang cuộn tròn ngủ.

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Rắn? Tôi ghét rắn nhất.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Hình như chỉ có hang động này mới xuống được.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Diệt là được.

Nói xong, Tĩnh Hạ phi chiêu ra.

Mấy người còn lại cũng làm theo làm con rắn thức dậy, nó tỏ vẻ tức giận nhìn cả đám.

"Nhiệm vụ: Đánh bại con rắn. Phần thưởng: dịch chuyển tức thời xuống Vực vạn trượng".

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Dịch chuyển luôn xuống đó? Không tồi, đỡ mất công.

Con rắn phi đến, thanh máu dài trên đầu nó xuất hiện.

Đánh bại con rắn này rất tốn thời gian, mỗi người một chiêu chỉ mất một chút máu, cơ bản không đáng là bao.

Tuy nhiên có một số lần sẽ có một số đồ vật rơi ra từ con rắn.

Đồ rơi gần ai thì người đó lấy, nhưng đến lượt Quách Quỳ thì bị Tĩnh Hạ cướp đi.

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Cô đang lấy đồ của tôi.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Như nhau.

(Nhóm) [Quách Quỳ]:....

Đến cuối cùng thanh máu trên đầu cạn kiệt, con rắn lập tức biến mất, một đồ vật là một chiếc vòng tay rơi ra.

"Chúc mừng Tiêu Dao đội đã nhận được Vòng dịch chuyển, xin mời sử dụng".

Mỗi người nhấn vào nó, khung cảnh trước màn hình lập tức tối đen.

Khi nó có màu trở lại thì chỉ thấy xung quanh đều là mây mù

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Đây là dưới đáy vực rồi à? Sương nhiều quá không nhìn rõ đường.

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Tiến về phía trước là được.

Nói rồi mọi người di chuyển nhân vật tiến lên.

Cho tới khi tới một hang động thì đã hết sương mù nhưng bên trong lại tối đen.

Đột nhiên sâu trong đó lại có một đôi mắt màu vàng mở ra, lóe lên kim quang.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 6: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (6)

Mọi người lùi về phía sau vài bước.

Một con rồng đen với đôi mắt vàng sáng rực đi ra, một đoạn lời thoại xuất hiện.

Con rồng: *Loài người tham lam, muốn đến lấy bảo vật mà ta canh giữ? Trước hết phải đánh bại ta.*

Đôi cánh to trên lưng con rồng bung ra, phất phất một cái bay lên.

"Nhiêm vụ: Đánh bại con rồng. Phần thưởng: Vạn Trượng hoa và Vạn Niên quả".

Dù nhiệm vụ thông báo như vậy.....

Nhưng nếu nghĩ con rồng dễ xơi thì là một loại sai lầm.

Thanh máu của con rồng không phải xuất hiện trên đầu, mà là xuất hiện dưới màn hình.

Nó thậm chí còn khó đánh hơn rất nhiều so với con rắn kia.

Đánh nó bị tổn thương không ít máu.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Khó đánh hơn ta nghĩ. Cũng may ta đã chuẩn bị không ít thứ dự phòng.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Ta gần hết đan dược rồi, cho ta một ít.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Mơ đi, đây là ta dự phòng, ai bảo từ đầu không chuẩn bị đi.

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Đây.

Hắn chuyển một vài lọ máu cho Thiên Sơn Vấn.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Cảm ơn lão đại, huynh tốt nhất.

Cả đám vẫn tiếp tục đấu cùng con rồng đó, ngọn lửa màu xanh từ miệng nó phun ra thật có uy lực.

May mà ở đây chẳng có ai cấp bậc thấp cả, nếu không sẽ bị chết ngay từ vòng gửi xe.

Đột nhiên ngọn lửa màu xanh của con rồng đột nhiên lại hướng đến Quách Quỳ.

Một đạo màng chắn được tỏa ra, nhanh chóng chắn lại ngọn lửa đó.

(Nhóm) [Quách Quỳ]:?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Không cần cảm ơn, tôi chỉ không muốn lão đại lại chết trước thôi.

Lão đại mà chết trước thành viên sẽ thật mất mặt.

Ta hôm nay nổi lòng hảo tâm, vớt hộ ngươi một mạng.

[Ting! Mục tiêu Quách Quỳ, độ hảo cảm +3, hoàn thành công lược 3%**]**

3 điểm?

Chỉ 3 điểm?

Ta đã cứu hắn một mạng mà chỉ có ít điểm như vậy thôi sao?

[Ký chủ, chắc là do cô ăn nói không dễ nghe**]** Hệ thống tốt bụng nhắc nhở.

"Ta ăn nói không dễ nghe?". Tĩnh Hạ hơi trợn mắt.

Còn muốn ta nói thế nào nữa?

Chẳng lẽ ta nên nói: Ta đã cứu ngươi một mạng, mau đến cảm ơn ta sao?

[..... **]** Bổn hệ thống bây giờ không muốn nói chuyện với cô.

Thấy hệ thống giả chết, cô cũng không thèm quan tâm nó.

Vấn đề bay giờ là phải diệt rồng.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Con rồng này TM* quá khó đánh.

TM: Mẹ nó.

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Nó mà dễ đánh thì bảo bối không đến lượt chúng ta lấy đâu.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Hay cấp bậc của chúng ta chưa đủ?

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Không phải chứ? Cấp bậc chúng ta như vậy còn thấp sao?

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Chắc nó sẽ có điểm yếu.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Có ai có tuyệt chiêu ánh sáng nào đó không?

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Ta có tuyệt chiêu "Ánh Dương" này, sao thế?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Sử dụng nó thử xem.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Nhưng..... cái này có giới hạn thời gian, phải một lát nữa.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Bao lâu?

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: 9 phút nữa.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Ngươi đi chết đi là vừa.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: *ủy khuất*

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Mà cô sử dụng nó làm gì thế?

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Nó sống trong bóng tối.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Thì sao?

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Thì chứng tỏ nó sợ ánh sáng chứ sao? Hỏi vậy cũng hỏi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Rồng mà cũng sợ ánh sáng?

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Thử mới biết được.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Nhưng sao thử được? Mới được 7 phút thôi.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Cố kéo dài là được.

Cả nhóm cố gắng thêm một lúc, cho tới lúc máu của họ sắp cạn kiệt mà máu của con rồng mới cạn một nửa.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Còn bao nhiêu phút nữa.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: 3 phút.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Bây giờ chúng ta thử tách ra đi, thử đánh lạc hướng con rồng.

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Nghĩ tách được? Ở đây chỉ có con đường thẳng thôi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Chạy là được.

Nói xong cả nhóm quay đầu chạy, con rồng đen vừa bay theo vừa tung ra ngọn lửa.

Con rồng: *Loài người, định chạy đi đâu?*

Chạy được phân nửa đường liền không chạy được nửa.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Cố lên, sắp hết thời gian rồi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Máu của tôi thật sự sắp cạn kiệt rồi.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Nhận lấy.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Cô vẫn còn lọ máu sao?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Không hẳn.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]:?

Lại tiếp tục chiến đấu, mỗi người phi một chiêu, vẫn như cũ không quá ăn nhằm gì với con rồng.

Đột nhiên có một đạo ánh sáng tỏa ra khắp nơi.

"Ầm".

Dưới đáy vực bị nổ một cú lớn, đợi đến khi trở lại bình thường thì phát hiện không thấy con rồng đâu nữa.

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Con rồng đâu?

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Kha Tĩnh, ngươi dùng tuyệt chiêu của ngươi à?

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Đúng vậy a.

Đột nhiên trên màn hình có xuất hiện thông báo " Chúc mừng Tiêu Dao đội đã đánh bại con rồng, mang bảo vật về".

Bảng thông báo này được phát ra trên trang {Nhân Gian}.

[Ông Đây Hảo Soái]: Tiêu Dao đội? Bảo vật?

[Ngồi Ăn Bỏng Ngô]: Đánh bại được con rồng..... Phó bản nào có con rồng vậy?

[Mây Ngang Gió Trời]: Là phó bản Vực sâu vạn trượng đó.

[Hazy Moon]: Vực sâu vạn trượng? Ở đó có Vạn Trượng hoa với Vạn Niên quả đó, họ lấy được nó sao?

[5thing]: OMG, giỏi quá đi!!!! V5*

V5: Uy vũ.

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Ăn may thôi.

[5thing]: Ghen tỵ thì cứ nói đi, không ai mắng cô đâu.

[Hóng Hóng Hóng]: Hai bảo vật đó trân quý lắm đó, không biết họ có bán lại không?

[Bão Sắp Về]: Wow! Lợi hại.

[Nữ Thần Thanh Xuân]: Tiêu Dao đội V55555555

[OMG]: Họ đánh bại con rồng bằng cách nào thế? Không thể tin được.

[Ngỡ Như Là Mơ]: Nếu đại thần của tôi mà ở đó chắc chắn sẽ lợi hại hơn họ.

[5thing]: Rất tiếc, đại thần của cô không có cơ hội đâu.

Hiên Viên đội.

(Nhóm) [Băng Thanh Ngọc Khiết]: Đại thần, anh không sao chứ?

(Nhóm) [Cửu Trọn Tiêu]: Không sao.

Nói vậy nhưng Tiêu Minh bây giờ cảm thấy rất muốn bùng nổ.

Hắn dự định khi đủ mạnh hắn sẽ đi lấy bảo vật, đến lúc đó Bạch Đào sẽ càng sùng bái hắn.

Không ngờ.....

(Nhóm) [Yên Nhiên Giai Lệ]: Đại thần, không sao đâu, dù sao cũng không thiếu phó bản có bảo vật mà.

(Nhóm) [Viễn Cẩn Thiên]: Lão đại, ta lại thấy bọn chúng có được mấy món bảo vật đó rồi chắc chắn sẽ lên mặt, không bằng.....

(Nhóm) [Tứ Hải Thanh Bình]: Cũng đúng, lão đại, bây giờ chúng ta cũng có thể cướp về.

(Nhóm) [Đào Vũ Lan Tâm]: Ta vừa mới nghe nói Tiêu Dao đội vừa nhận được bảo vật, họ thật giỏi.

Bạch Đào đột nhiên xông vào khen một câu, khiến cho cả nhóm bỗng im lặng.

Tiêu Minh thì càng tức giận hơn.

(Nhóm) [Cửu Trọng Tiêu]: Muội thấy bọn chúng giỏi?

(Nhóm) [Đào Vũ Lan Tâm]: Đúng vậy nha, muội còn nghe nói Nhất Độ Vỹ Hàn cũng ở trong đó nha.

(Nhóm) [Phiêu Bạt Tứ Phương]: Nhất Độ Vỹ Hàn? Người yêu cũ của lão đại?

(Nhóm) [Yên Nhiên Giai Lệ]: Người yêu cũ cái gì chứ, là kẻ đeo bám thì đúng hơn.

(Nhóm) [Băng Thanh Ngọc Khiết]: Đúng vậy, cô ta sao xứng làm bạn gái đại thần như tiểu Đào chứ, có khi cô ta muốn gây chú ý với đại thần nên mới gia nhập Tiêu Dao đội cũng nên.

(Nhóm) [Đào Vũ Lan Tâm]: Mọi người đừng nói như vậy, thật ra..... cô ấy cũng không giống như mọi người nói.....

(Nhóm) [Viễn Cẩn Thiên]: Tiểu Đào nhi, em cứ hiền lành như vậy sẽ dễ bị người khác bắt nạt lắm.

(Nhóm) [Cửu Trọng Tiêu]: Có ta ở đây ai dám bắt nạt cô ấy?

(Nhóm) [Đào Vũ Lan Tâm]: Đạ tạ đại thần!!!

(Nhóm) [Phiêu Bạt Tứ Phương]: Vậy để buổi tối đi chiến đấu với Tiêu Dao đội, để bọn chúng thấy sức mạnh của chúng ta.

(Nhóm) [Cửu Trọng Tiêu]: Được.

Ở trong Hiên Viên đội thật ra cũng có nhiều người, tuy nhiên hiện giờ cũng không có bao nhiêu người online, nên tạm thời họ chưa đi tìm Tiêu Dao đội tính sổ.

Tuy Tiêu Dao đội có rất ít người, nhưng từ lão đại cho tới thành viên ai cũng đều mạnh cả, nên dù có Tiêu Minh thì họ cũng chưa thật sự đi đối đầu.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 7: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (7)

Tiêu Dao đội.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Lão đại, bây giờ bảo vật huynh giữ đi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Sao không để tiểu sư muội của chúng ta giữ đi, con gái giữ đồ thường cẩn thận hơn đàn ông chúng ta.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Cũng được, lão đại thấy sao.

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Tùy.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Tiểu sư muội, bảo vật này cô phảo giữ cẩn thận đó.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Ừ.

Sau cuộc chiến đó, thì tất cả mọi người đều đồng nhất gọi Tĩnh Hạ là tiểu sư muội, mặc dù họ không biết cô bao nhiêu tuổi.

Sau khi Thiên Sơn Vấn gửi đồ cho cô, cô liền nhắn lại với họ.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Hiện tại ta có việc, ta off trước đây.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Được, tí nữa gặp.

Tĩnh Hạ sau khi thoát game liền gập máy tính lại, lười biếng tựa vào lưng ghế, có chút xoa xoa thái dương.

Ngồi lâu quá có chút mỏi mắt.

Cô nhắm mắt, hơi ngả đầu ra sau, ánh nắng lẻn vào khe cửa chiếu sáng vào căn phòng, làm căn phòng vốn có hơi khí lạnh không khỏi tăng thêm chút ấm áp.

Gương mặt trắng nõn của cô gái giờ đây hiện lên tia an tĩnh.

Một lúc sau, cô đứng dậy, thay quần áo đi ra khỏi nhà.

Nguyên chủ tuy là trạch nữ nhưng tiền trong tài khoản cũng không ít.

Cha mẹ cô gặp tai nạn cho nên đã mất, tài sản của họ để lại cho cô cũng đủ cô sống an nhàn đến hết đời.

Vậy nên khi nguyên chủ học hết đại học cũng không đi kiếm việc làm mà chỉ ở nhà chơi game.

Suy ra nguyên chủ cũng là kẻ ăn không ngồi rồi.

Giống cô.

Cô cũng không thích đi làm.

Bây giờ Tĩnh Hạ đang định đi chơi xa một chuyến, muốn xem thử một chút phong cảnh quanh đây.

Cô dựa theo trí nhớ đi tới chuyến xe buýt gần đó, bắt một chiếc xe buýt xong tiến lên.

Ở trên ghế cũng có không ít người, chỉ còn một chỗ ở gần cuối, cô đi đến đó, thấy một chàng trai mặc bộ đồ đen từ trên xuống dưới, đang lấy mũ che mặt, ngả đầu vào lưng ghế ngủ.

Tĩnh Hạ nhìn quanh đây cũng không thấy có chỗ trống nào nữa, đành phải ngồi bên cạnh chàng trai.

Cô lấy điện thoại ra, cắm tai nghe vào, nhắm mắt ngả đầu ra sau.

Chàng trai ngồi bên cạnh vốn chỉ nhắm mắt dưỡng thần, sau một lúc hắn bỏ mũ ra, lộ ra một khuôn mặt tinh xảo đến nghẹt thở, bộ đồ đen càng tôn lên làn da trắng sứ, ánh mắt phượng lười biếng khẽ liếc nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ một chút, sau đó quay mặt lại nhìn cô gái ngồi cạnh mình.

Cô gái mặc bộ đồ bò màu xanh, tóc đen nhánh mượt mà thả xuống, trên mặt còn đeo thêm một chiếc kính mọt sách, chiếc mũi cao làm góc nghiêng của cô càng trở nên thần thánh.

Cô vừa ngủ vừa đeo tai nghe, bóng cây ven đường phản chiếu vào người cô làm cô như ẩn như hiện dưới ánh nắng.

Sinh viên?

Nhìn cô không giống.

Hắn đánh giá một chút, sau đó lại lấy mũ che mặt mình lại.

Tĩnh Hạ cũng nhận thấy có ánh mắt nhìn mình, nhưng vì ánh mắt đó không có ác ý nên cô cũng không quan tâm.

Đi đến một chỗ vắng đột nhiên có ba người đứng lên, vẻ mặt hung ác nhìn mọi người.

Bọn chúng người lấy súng, kẻ lấy dao ra đe dọa, khiến không ít người trong này kêu lên.

Tài xế đang định dừng xe, nhưng có một tên dùng dao đe dọa nên ông ta cũng không dám dừng.

"Im miệng". Một tên cướp giơ súng quát.

Mọi người sợ hãi, chỉ có thể bụm miệng, không để mình khóc nấc lên.

Tên cướp nhìn một chút, tất cả mọi người trong khi đều run sợ thì chỉ có hai người ngồi ở gần cuối là một bộ dáng bình thản.

Vì bọn họ đều đang ngủ.

Nói đúng hơn là đang nhắm mắt dưỡng thần.

Hai người cũng biết có chuyện, chẳng qua là một người không thèm mở mắt, một người không thèm lấy mũ xuống.

Một tên cướp nói:" Mau giao hết đồ vật trên người ra đây".

Hai tên cướp còn lại đi đến thu đồ vật của từng người một.

Từ trang sức cho tới vật dụng bình thường cũng bị bọn chúng thu lại.

Tĩnh Hạ tuy là bề ngoài như không có chuyện gì nhưng thực chất bên trong đang phun tào.

Ta kháo*!

Kháo: Fk*

Cô chỉ đi ra ngoài đi chơi một chút cũng gặp phải chuyện này.

Chuyện nguy hiểm không phải đều là của nam nữ chính sao? Liên quan quần què gì đến cô?

Cô chỉ muốn an an tĩnh tĩnh làm một thiếu nữ thanh xuân thôi không được sao?

Tĩnh Hạ càng nghĩ càng cảm thấy bực mình.

Cô càng cảm thấy hệ thống đây là muốn chơi cô.

Hệ thống ở yên cũng bị dính chưởng: **[** ..... **]**

Liên quan gì đến nó?

Cô đi ra ngoài là do nó ép sao?

Quá vô lí!

Tên cướp đi đến chỗ của hai người, thấy cả hai không có hành động gì, hắn giơ dao lên đe dọa:" Mau mang đồ ra đây".

Hai người vẫn chẳng có động tĩnh, không khí trên xe rất yên tĩnh tạo cho người khác cảm giác áp lực.

Tên cướp không khỏi hơi tức giận, định đưa dao kề cổ thì đột nhiên cô gái mở mắt.

Một đôi mắt đen sâu thẳm nhìn vào tên cướp, sâu trong đáy mắt cô như cất giấu một con quái vật đang ẩn mình trong bóng đêm rình rập con mồi, khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy lạnh run.

Tên cướp cảm thấy rất kinh ngạc.

Dù hắn chỉ nhìn đôi mắt cô qua lăng kính nhưng hắn vẫn cảm thấy có cơ gió lạnh thổi từ đầu đến chân.

Bầu trời bên ngoài hơi tối sầm lại, bóng đen của cây cối chiếu vào thân ảnh người con gái, càng nhìn càng thấy cô hơi quỷ dị.

Tên cướp bỗng hồi thần lại, tự nhủ đó chỉ là ảo giác, một sinh viên thì có thể làm gì được hắn chứ?

Hắn kề dao vào cổ cô "Nhanh giao đồ vật mày có ra đây, bảo cả tên nhóc kia nữa, nếu không....."

Tuy bộ dáng của tên cướp bây giờ rất hung dữ, lời đe dọa khiến người khác không thể nghi ngờ, nhưng Tĩnh Hạ vẫn bất động, thậm chí môi có chút nhếch lên.

Đôi môi nhỏ nhắn khẽ mở ra.

"Muốn lấy đồ? Tự mình lấy đi".

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 8: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (8)

Tên cướp nghe vậy, hơi sững sờ.

Chợt lại nhìn thân thể mảnh mai của cô gái, ánh mắt hiện lên tia gian tà.

Hắn giơ tay định lục soát thì bất ngờ cổ tay bị nắm lấy, bẻ một cái.

Tên cướp kêu la thảm thiết, nỗi đau truyền từ cổ tay đến tim, ngay lập tức làm hắn ngã xuống, run rẩy co rúm người lại.

Mọi người nhìn thấy một màn này liền kinh ngạc, hai tên cướp lập tức giơ súng lên về phía Tĩnh Hạ.

Ánh mắt cô lần lượt quét về phía hai tên còn lại, đánh giá bọn chúng như thợ săn đánh giá con mồi, làm chúng không khỏi nổi da gà.

Nhưng nghĩ lại trên tay mình có súng còn sợ một con nhóc sao? Vậy nên chúng bộ dáng như chuẩn bị bóp cò, một tên quát lớn "Con nhóc chết tiệt, mau tự mình đến đây, bằng không tất cả mọi người đều phải chết".

Mọi người nghe vậy liền kinh hoàng, ánh mắt cầu xin nhìn về phía Tĩnh Hạ.

Họ không muốn chết.....

Tĩnh Hạ hơi cười nhạt, một thân nhàn nhã đứng lên đi tới đằng trước, nhìn cô thong dong tới mức giống như cô chỉ đang đi dạo ngắm cảnh.

Cô tới gần, hai tên cướp vẫn giữ nguyên tư thế nhắm súng vào cô, dường như chỉ cần cô làm gì đó thì bọn chúng liền bắn cô thành nhiều lỗ thủng.

Một chiếc quạt lông vũ trắng xuất hiện trong tay, trong khi hai tên cướp đang nghi ngờ chiếc quạt từ đâu tới thì nhanh như chớp.....

Hai chiếc súng trên tay bọn cướp bị đánh bay.

Trước khi bọn chúng kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì ngay lập tức cả hai tên đều ngã gục xuống.

Có lẽ đến lúc bọn chúng bị bắt đi cũng không hiểu vì sao mình lại bị như vậy.

Mọi người trong xe sững sờ.

Sau đó một màn vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Một vài chiếc xe cảnh sát hí còi đến gần.

Mọi người từ đầu hơi ngây người, sau đó là vui mừng.

Cảnh sát đã tới.

Dù họ cũng không biết ai đã báo nhưng cảnh sát tới là được.

Tĩnh Hạ nhìn về phía chàng trai im ắng từ đầu cho đến giờ.

Lúc này hắn đang nhìn ngoài cửa sổ, cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình, hắn liền quay đầu lại.

Bốn mắt đụng vào nhau giữa không trung.

Tĩnh Hạ bây giờ mới để ý.....

Tên này cũng thật đẹp rồi.

Gương mặt cạnh góc cạnh, tinh xảo như vẽ, đầu tóc hơi rối, chiếc mũi cao, đôi mắt phượng đen láy, dưới bộ đồ đen càng tôn lên làn da không tì vết của hắn.

Bộ dáng lười biếng tựa đầu vào lưng ghế, tạo nên thêm một phần gợi cảm.

Có một số nữ sinh nhìn thấy hắn liền mặt đỏ tim đập, dường như đã quên mất nỗi sợ hãi vừa rồi.

Chàng trai bây giờ mới nhìn trực diện cô gái trước mặt.

Hắn cảm thấy khí chất trên người cô đã thay đổi, nếu như lúc đầu là một khí chất an tĩnh thì bây giờ cô giống như một cô gái nổi loạn hơn.

Về việc cô đánh hạ hai tên cướp vừa rồi hắn cũng nhìn thấy, hắn lại nhìn xuống chiếc quạt trên tay cô.

Cô hạ thuốc mê trên chiếc quạt?

Hắn không biết.

Nhưng dù sao việc này làm hắn không khỏi hơi chú ý cô gái này một ít.

[Ting! Mục tiêu Quách Quỳ, độ hảo cảm +4, hoàn thành công lược 7%**]**

Tĩnh Hạ hơi giật khóe miệng.

Quách Quỳ?

Hắn?

Ngươi đùa ta à?

[Ta không đùa cô, chàng trai trước mặt cô đúng là Quách Quỳ**]**

Cô ngay lập tức di chuyển ánh mắt.

Mà khoan đã, sao độ thiện cảm lại tăng 4 điểm?

Ta làm gì sao?

[Chắc có lẽ cô vừa rồi đánh gục tên cướp làm hắn chú ý đến cô, nhưng chỉ tăng 4 điểm còn hơi ít **]**

Đây là đang mỉa mai cô?

Ngươi giỏi thì ngươi ra đây mà làm xem.

Còn mỉa với chẳng mai.

Đồ hệ thống thất bại.

[..... **]** Nó nhớ nó không làm gì cô mà?

Sao vô duyên vô cớ lại bị ăn mắng rồi?

Có vài cảnh sát vội tiến lên xe buýt bắt tên cướp, nhưng nhìn cả ba người đang gục trên đất thì họ hơi ngẩn ra, lại nhìn cô gái lạnh nhạt đứng im gần đó, hơi hiểu ra chuyện gì, họ tiến lên mang ba tên cướp xuống xe.

Tĩnh Hạ xuống đầu tiên.

Cô không thèm để ý phía sau có chuyện gì, cứ như vậy mà bước đi.

Đi được một đoạn chợt cô dừng bước.

Hơi cúi đầu, tạo thành một bộ dạng suy nghĩ.

[..... **]** Đột nhiên thấy ký chủ im ắng như vậy có chút không quen.

Hơi rối rắm một chút, hệ thống quyết định lên tiếng.

[Ký chủ, cô đang nghĩ gì vậy **]**

Tĩnh Hạ ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

"Ta quên mất ta định đi nơi nào rồi".

[..... **]** Lần này bổn hệ thống không muốn nói chuyện.

Tĩnh Hạ nhìn về phía trước.

Đằng trước là một con đường rộng thênh thang.

Đằng sau thì tiếng ồn ào dần nhỏ lại.

Cô đứng bơ vơ giữa đường.

Nên đi đâu bây giờ?

Có nên quay về không?

Nhìn dáng vẻ của cô bây giờ trông có thêm một phần đáng thương, giống như một đứa trẻ bị lạc đường, đứng trơ trọi giữa dòng người.

[..... **]** Ha ha ha.

Hệ thống biểu thị sự khinh bỉ.

Ký chủ mà đáng thương?

Hình như có sự nhầm lẫn về ngôn từ nào đó rồi.

Tĩnh Hạ suy nghĩ một lát, quyết định quay về.

Thay vì đi chơi xa thà ở nhà chơi game còn hơn.

Đi chơi còn không có nơi để đi.

Tiểu khả ái như ta đáng thương quá đi!

Cô vừa xoay người lại, suýt nữa thì đụng vào người nào đó.

Hương thơm bạc hà sộc vào mũi.

Tĩnh Hạ lùi về sau hai bước.

Hù chết ta rồi.

Đứng lù lù không tiếng động vui lắm sao?

Bổn tiểu thư còn không dọa người thì thôi, từ khi nào đến người dọa ta?

Quách Quỳ nhìn cô gái phòng bị nhìn mình.

Trông hắn giống người xấu lắm sao?

Tuy nhiên hắn cũng không để tâm nhiều, tránh ra đi thẳng về đằng trước.

[Nhiệm vụ phụ: Biết địa chỉ nhà của Quách Quỳ **]** Hệ thống đột ngột nhảy ra phát nhiệm vụ.

Đôi con ngươi của Tĩnh Hạ hiện lên một tia nguy hiểm.

Ta cho ngươi nói lại.

[Nhiệm vụ phụ: Biết địa chỉ nhà của Quách Quỳ **]**

Biết địa chỉ nhà hắn?

Để làm gì?

Chẳng lẽ khi nào hắn đắc tội ta thì ta kéo 500 anh em đến nhà hắn tính sổ sao?

Ừm..... đây cũng là một suy nghĩ không tồi.

[..... **]** Chỉ có cô mới ủng hộ bạo lực như vậy thôi.

Nhưng cô nghĩ lại, cảm thấy không cần thiết.

Cô đời nào hạ mình xuống đi hỏi hắn chứ.

Nghĩ gì?

[Ký chủ, nhiệm vụ này cưỡng ép thực hiện **]**

Tĩnh Hạ đang muốn trở về nhưng cô phát hiện mình không thể di chuyển.

Cả người đột nhiên trở nên cứng đờ.

CMN.

Hệ thống, ngươi đây là vi phạm nhân quyền.

Ta yêu cầu khiếu nại.

[Ký chủ, nhiệm vụ cần phải làm nghiêm túc. Cần phải làm một nhiệm vụ giả có tiềm chất **]**

Tiềm chất cái đầu ngươi.

Là ngươi ép ta làm chứ ta có muốn đâu.

Một tiểu khả ái dễ mến như ta mà ngươi cũng nỡ bức ép.

Quá phận!

[Ký chủ, nếu cô không làm thì cô không thể rời khỏi đây nha**]** Hệ thống tỏ vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Được được được.

Ta làm.

Tĩnh Hạ nghiến răng nghiến lợi.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 9: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (9)

Tĩnh Hạ nhìn về phía chàng trai sắp đi xa.

Cô từng bước tiến lên tới gần hắn.

Quách Quỳ quay đầu lại.

Thực chất hắn vốn không biết cô đi theo, nhưng mà do sau lưng hắn nổi lên một tầng khí lạnh toát nên hắn mới quay lại nhìn.

Hắn thấy nữ sinh vừa nãy tiến đến gần.

Bộ dáng của cô bây giờ trông thật đáng sợ, giống như đang sắp đi đánh nhau vậy.

Tĩnh Hạ dừng bước, cách hắn một khoảng ngắn.

Quách Quỳ chỉ nhìn không nói, trong nhất thời bầu không khí im lặng hẳn.

"Nhà anh ở đâu?". Giọng nói mát lạnh kèm theo một tia không tình nguyện vang lên.

Quách Quỳ hơi ngẩn người.

Cô mang bộ dáng như đi đòi nợ lên hỏi nhà hắn, ổn sao?

Mà cô hỏi vậy là có ý gì?

"Cô hỏi làm gì?". Một đạo thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn của chàng trai truyền đến tai Tĩnh Hạ.

Nghe vào trong tai cô, có cảm giác như.....

Hắn đang tỏ vẻ kiêu ngạo.

Nếu như không phải hệ thống đáng chết kia ép cô, còn lâu cô mới làm mấy thứ vô nghĩa này.

"Nhà anh ở đâu?". Tĩnh Hạ hỏi lại một lần nữa.

Dáng vẻ của cô gái bây giờ thật nghiêm túc, giống như không nhận được câu trả lời thì cô sẽ không buông tha.

Lần này Quách Quỳ không trả lời, cứ như vậy xoay người bước đi.

Dường như hắn không hề để tâm câu hỏi của cô, chỉ coi như là cô đang hỏi đường thôi.

Tĩnh Hạ đứng im nhìn bóng lưng hắn

Hệ thống, ngươi xem.

Không phải ta không làm, là hắn không cho ta cơ hội.

Bây giờ để ta về nhà.....chơi game.

[Ký chủ, cô cứ đi lên hỏi hắn như vậy, hắn không trả lời là đúng **]**

Đột nhiên có một người tiến đến hỏi địa chỉ nhà, ngươi sẽ nói sao?

Đáp án tất nhiên là không.

[Ký chủ, cô cần phải làm nhiệm vụ nghiêm túc **]** Hệ thống lại khôi phục thanh âm máy móc thanh lãnh như ngày đầu.

Tĩnh Hạ mặt không biểu tình.

Ta cứ không thích nghiêm túc đấy.

Ngươi làm gì ta?

Bổn tiểu thư phải hạ mình đi xin người khác địa chỉ nhà sao?

Tĩnh Hạ nhấc chân chuẩn bị rời đi, mới phát hiện mình lại không thể cử động được.

"....."

- ---

Tại một căn nhà nào đó.

Quách Quỳ tiến vào một con ngõ.

Đột nhiên hắn cảm thấy mình như bị theo chân.

Không hiểu vì sao, nhưng từ trước tới nay hắn rất tin trực giác của bản thân, cho nên Quách Quỳ cố tình đi lòng vòng, đợi cho không còn cảm giác đó nữa, hắn mới trở về nhà.

Khi tới nơi mới phát hiện.....

Cô gái vừa nãy đang đứng trước cổng nhà hắn, ánh nắng xuyên qua kẽ lá làm nổi bất dáng người xinh đẹp, ánh mắt cô lạnh nhạt nhìn.

Quách Quỳ nổi lên cảm giác hơi nghi hoặc.

Sao cô lại biết nhà hắn?

Chẳng lẽ người vừa nãy theo chân hắn là cô sao?

Tĩnh Hạ mà biết được hắn suy nghĩ gì, nhất định sẽ khinh bỉ một phen.

Theo dõi? Bổn tiểu thư đây là đang làm nhiệm vụ.

Nếu như không phải ta cố tình đi như người bình thường, ngươi phát hiện được sao?

Nhưng hiện tại, cô chỉ vô cảm xúc hỏi một câu.

"Đây là nhà cậu?".

Quách Quỳ: "....." Cô không phải đã biết rồi sao, còn cố tình hỏi như vậy làm gì?

"Nếu như đây là nhà cậu, tôi về trước".

Nói xong Tĩnh Hạ phất tay rời đi, để lại cho Quách Quỳ một bóng lưng tiêu sái.

"....."

"À còn nữa....." Đi vài bước, cô chợt dừng chân, nhưng vẫn không quay đầu " Xem ra cậu có lắm chó săn theo đuôi nhỉ? Cẩn thận bị cắn".

Nói xong, bóng lưng cô theo bước chân khuất dần.

Quách Quỳ hơi nhíu mày.

Chó săn?

Không lẽ.....

Như nghĩ tới cái gì, gương mặt đẹp trai tuấn tú trầm xuống, mở cửa bước vào nhà.

.....

[Nhiệm vụ phụ hoàn thành, cộng thêm 5 điểm khen thưởng **]**

5 điểm khen thưởng?

"Vậy còn điểm nhân sinh đâu?".

[Phải hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến mới có thể nhận **]**

"....." Thôi dẹp đi.

Rốt cuộc là phải làm bao nhiêu lâu mới sống..... mới được trở về chứ?

Nản!

Tĩnh Hạ lại phải đi bắt xe buýt để trở về.

Xuống đến bến xe buýt cũ, bộ dáng tùy ý đi thẳng.

Nhưng đi đến đoạn ngã rẽ, đột nhiên có một phụ nhân trung niên bộ dáng đau chân đứng đó.

Phụ nhân vừa nhìn thấy Tĩnh Hạ, liền muốn đến gần " Cô gái, tôi hiện tại đau chân quá, cô có thể đỡ tôi đi đến đằng trước được không?".

Cô chỉ liếc mắt nhìn, không hề có ý định giúp đỡ.

Phụ nhân thấy thế liền mở miệng xin giúp đỡ lần nữa, Tĩnh Hạ chuẩn bị mở miệng, bất ngờ có một giọng nói trong trẻo cắt đứt.

"Bác gái, hay là để cháu đỡ bác đi được không?". Một thiếu nữ buộc cao tóc mặc váy trắng xòe, gương mặt hiền lành nói.

Tĩnh Hạ nhìn vậy hơi nhướng mày.

Xong rồi thiếu nữ mặc váy trắng quay sang nói gì đó với một cô gái mặc váy tím kiêu ngạo đứng bên cạnh, rồi đỡ phụ nhân trung niên.

"Cảm ơn cô gái, cô thật hiền lành tốt bụng, đâu phải giống như người khác chỉ vô tâm đứng nhìn"

Nói câu sau phụ nhân đó như có như không nhìn Tĩnh Hạ.

Gương mặt hiền lành của thiếu nữ váy trắng hiện lên tia không đồng ý nhìn cô.

"Vị tỷ tỷ này, bác gái này bị thương cần giúp đỡ, nếu như cô không giúp thì ít nhất hãy gọi người đến cứu, không có chúng tôi ở đây thì bác ấy phải làm sao bây giờ". Ngữ điệu hiện lên sự trách cứ nhẹ nhàng.

Tĩnh Hạ hơi cong môi.

Nữ chính đại nhân, cô thật tốt bụng nha.

Thiếu nữ váy trắng đúng là Bạch Đào, còn cô gái váy tím kiêu ngạo chính là người có acc Băng Thanh Ngọc Khiết - Lục Thanh Ngọc.

"Tiểu Đào, nói nhiều với loại người này làm gì, kẻ chỉ khoanh tay đứng nhìn như cô ta sao hiểu được lòng tốt của cậu chứ". Giọng điệu Lục Thanh Ngọc hướng tới chỗ Tĩnh Hạ đầy khinh thường.

"Thanh Thanh, cậu đừng nói quá lên vậy". Bạch Đào nhẹ nhàng nói với người bạn thân của mình, tuy nhiên không có ý phản đối.

Người phụ nhân kia liền phụ họa " Đúng vậy, cô gái kia không được thiện lương như cháu, cô ta đúng là sao hiểu được việc tốt cháu làm".

Tĩnh Hạ từ nãy nghe kẻ phụ người họa, lúc này mới lên tiếng.

"Giúp người là lòng tốt, nhưng giúp sai người là ngu ngốc đấy".

Nói xong cô xoay người rời khỏi.

"Này, cô nói ai ngu ngốc thế? Một kẻ như cô sao hiểu được". Lục Thanh Ngọc nổi giận.

"Ai trả lời thì là người đó". Cô cũng không có thời gian đôi co với mấy người này, trực tiếp rời đi.

"Thanh Thanh, đừng giận".

"Tiểu Đào, cậu quá tốt rồi, nếu để mình gặp lại cô ta lần nữa, mình sẽ cho cô ta biết tay". Lục Thanh Ngọc lườm bóng hình đã đi xa.

"Được rồi". Bạch Đào an ủi cô ta, rồi nhìn phụ nhân " Bác gái, bác muốn đi đâu, để chúng cháu đỡ bác đi".

"Cô gái, cô cứ đưa tôi về đằng trước là được".

Bạch Đào nghe vậy liền đỡ một bên cánh tay, Lục Thanh Ngọc không quá nguyện ý cầm một bên còn lại.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 10: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (10)

Suốt cả quá trình hầu như đều là Bạch Đào đỡ, còn Lục Thanh Ngọc chỉ cầm tay cho có lệ.

Đến một ngôi nhà khá cũ, phụ nhân quay sang cười với hai người " Cảm ơn hai cháu, nếu như các cháu không đưa bác về thì bác không biết phải làm sao, nếu như cháu không chê thì hãy vào nhà bác uống nước đã".

Lục Thanh Ngọc nhìn ngôi nhà, hơi nhíu mày, cô không muốn hàng hiệu của mình bị làm bẩn.

Bạch Đào cười gượng từ chối " Không cần đâu bác, bọn cháu còn có việc muốn đi trước".

Nói xong cô cầm tay bạn mình xoay người đi, đột nhiên không biết có ở đâu ra vài tên cao to chặn đường.

Một tên cầm đầu đánh giá cả hai như món hàng, nhìn sắc mặt hai người dần khiếp sợ mới mở miệng nói.

"Xem ra hôm nay chúng ta lời to rồi, bán hai người này đi sẽ không biết được bao nhiêu là tiền".

Vẻ mặt của hắn ta hiện lên sự tham lam, làm gương mặt vốn đã xấu xí nay càng trở nên bỉ ổi.

Một tên khác ánh mắt dâm dục nhìn, vuốt vuốt cằm " Đại ca, trước khi chúng ta bán đi, không bằng....."

Chưa nói hết lời, cả đám cười rộ lên.

Bạch Đào cùng Lục Thanh Ngọc trắng như tro tàn, vô cùng khiếp sợ.

Cả hai quay người lại cầu cứu phụ nhân thì thấy vẻ mặt của bà ta nào có ôn hòa như ban đầu nữa, gương mặt bà ta bắt đầu trở nên vặn vẹo, phất phất tay với đám người kia.

"Mau đem hai con nhỏ này vào trong đi, để đến tối còn đem đi bán".

Có một vài tên tiến đến đẩy hai cô gái vào trong, rồi lấy dây thừng buộc hai người lại.

Dù sao Bạch Đào cũng là nữ chính, sao có thể dễ dàng bị làm nhục?

Nhưng Lục Thanh Ngọc còn chưa xác định được.

Tĩnh Hạ một bên ngồi trên mái nhà đối diện nhìn cảnh này, một bên cầm túi đồ ăn nhai.

[.....] Ký chủ thật là một người rất thích hóng chuyện.

Ta chỉ hóng chuyện của nhân vật chính thôi, chứ hơi đâu mà đi xem chuyện của người khác chứ.

Cô vừa ăn, vừa đáp ngược lại hệ thống.

Cô đoán thể nào cũng sẽ lại có một nam phụ xuất hiện like a boss xông vào đây cứu nữ chính.....

Rồi vừa lúc nam chính cũng đến, chuyện tình tay ba cẩu huyết lại xảy ra.

Chung quy mấy cái cảnh chỉ có ở trên phim thực đáng giá nha.

Ở trong nhà kho, hai cô gái bộ dáng bị trói khá chật vật.

"Liệu có ai biết để đến cứu chúng ta không?". Lục Thanh Ngọc âm thanh run rẩy hỏi.

"Mong là vậy". Bạch Đào cố gắng trấn tĩnh lại, nhưng vẫn không có tác dụng.

"Đều tại cậu, nếu như cậu không lo chuyện bao đồng thì chúng ta sao có thể xảy ra chuyện". Đến lúc này, Lục Thanh Ngọc lại quay sang trách cứ nữ chính.

Mà nữ chính tiểu bạch thỏ mang bộ dáng ủy khuất lên tiếng " Tại vì..... mình thấy cô gái kia không giúp người, vậy nên....."

Tại vì cô gái kia không giúp phụ nhân đó nên cô mới phải xen vào.

Đúng vậy, là tại vì cô gái kia.

Nếu cô gái kia mà giúp, thì cô với Lục Thanh Ngọc sẽ không ra nông nỗi này.

Có bị bắt thì cũng là cô gái đó bị bắt, liên quan gì đến các cô đâu chứ.

Suy nghĩ này hiện ra, làm Bạch Đào không khỏi hơi giật mình.

Tại sao cô lại có mấy cái suy nghĩ như vậy.

Nhưng không hiểu sao, mấy cái ý nghĩ đó như rễ cây mọc tràn lan khắp tâm trí cô, không sao cắt đứt được.

Lúc này, Lục Thanh Ngọc mới sực nhớ, cô ta suy đoán "Có khi nào..... cô gái đó là đồng bọn với đám lưu manh kia, lừa chúng ta vào tròng không?".

Bạch Đào nhìn cô ta, cũng không thể không thừa nhận rằng suy đoán của Lục Thanh Ngọc rất có lí.

Nếu như cô gái đó với mấy người đó là đồng bọn, vậy thì ngay từ đầu đây là một âm mưu sao?

Tĩnh - đồng bọn đám lưu manh - Hạ giờ này vẫn ngồi ăn.

Nhưng cô ngồi chờ một lúc chẳng thấy ma nào đến cả, cô quyết định đi về trước.

Còn về việc cứu người?

Liên quan gì đến cô đâu chứ.

Khi Tĩnh Hạ vừa rời khỏi, thì một vài kẻ mở cửa đi vào, bọn chúng nhìn hai cô gái, tên đại ca nói với đàn em "Bọn mày thấy xơi ai trước mới ngon nhất".

Một tên lên tiếng " Có lẽ nên xơi cô gái váy trắng nhu nhược như tiểu bạch thỏ kia trước, tư vị hẳn không tồi".

Nói xong hắn liếm liếm môi, làm bộ dáng vốn cặn bã nay còn cặn bã hơn.

Một tên khác phát biểu " Nên xơi cô gái váy tím kia trước, nhìn bộ dáng cô ta kiêu ngạo khó thuần, nếu được nếm thử người như vậy....." vừa nói hắn vừa cười hắc hắc trông quá lưu manh.

Tên đại ca thấy đám đàn em không ai nhường ai, bèn đi đến trước hai người, từ trên cao nhìn xuống.

" Bây giờ tao cho hai bọn mày tự lựa chọn xem ai là kẻ phải lên hầu hạ bọn tao trước".

Bạch Đào cùng Lục Thanh Ngọc nghe thế, không khỏi nhìn nhau.

Lục Thanh Ngọc vốn định lên tiếng thì bị Bạch Đào cắt ngang.

"Các người làm nhục người khác thì vui lắm sao? Không thấy lương tâm hổ thẹn sao?".

"Lương tâm hổ thẹn?". Tên đại ca trông như nghe phải chuyện nào đó rất buồn cười "Bọn tao làm cái nghề này còn có gì gọi là lương tâm chứ, đừng kéo dài thời gian, mau mau tự chọn đi".

Bạch Đào một bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng tiếp tục nói " Các người làm như vậy sẽ bị trừng phạt thích đáng, bạn tôi vốn là thiên kim Lục gia, Lục gia mà biết mấy người đối xử với chúng tôi như vậy thì sẽ bắt hết mấy người".

Lời nói của cô thật phi dương lẫm liệt, nhưng càng nói sắc mặt Lục Thanh Ngọc càng tái nhợt lại.

Bạch Đào nói vậy có khác gì đẩy cô ta vào chỗ chết đâu?

"Thiên kim Lục gia?". Tên đại ca nhìn sang cô gái váy tím bên cạnh, nở nụ cười " Nếu được một thiên kim nhà giàu hầu hạ, thì tư vị hẳn là sẽ rất sảng khoái, các anh em có thấy thế không?".

Đám người còn lại sau khi biết Lục Thanh Ngọc là tiểu thư, thì lại càng muốn nếm thử cô, nên ai ai cũng nhất nhất đồng ý.

Tên đại ca kéo cô đi, vừa bị kéo cô ta còn nhìn về phía Bạch Đào cầu cứu, Bạch Đào cũng chỉ cho cô ta một ánh mắt bất lực.

Đến khi ở trong một căn phòng bên cạnh phát ra hét thất thanh của Lục Thanh Ngọc, Bạch Đào sợ hãi nắm chặt tay, ánh mắt trở nên quyết tâm.

Thanh Thanh, đành phải để cậu ủy khuất một lần.

Mình nhất định sẽ cứu được cậu ra.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 11: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (11)

Ở trong một căn nhà.

Tĩnh Hạ đăng nhập vào game, vừa lúc thấy có nhiều tin nhắn hiện lên.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Ồ, tiểu sư muội onl rồi.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Có chuyện gì thế?

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Muội không biết sao? Nghe nói Băng Thanh Ngọc Khiết cùng với Đào Vũ gì đó bị mất tích.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Sao biết?

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Băng Thanh Ngọc Khiết nghe nói là đại tiểu thư Lục gia, cùng Đào Vũ Lan Tâm là bạn thân của cô ta bị bắt cóc chiều nay, tin đồn vừa mới được tung ra thôi.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Ồ, vậy à.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Ừm, trên {Nhân Gian} đang ồn ào hết cả đây.

Mọi người giờ đây đều bình luận rất ầm ĩ, đều đến Hiên Viên đội để hỏi thăm tiểu bạch đào của họ.

Hiện tại Tiêu Minh đang rất lo lắng, tại sao Bạch Đào lại có thể bắt cóc được chứ.

Đột nhiên trong đầu hiện lên một hình ảnh.

Có lẽ nào.....

Hắn ta lập tức vào khu trò chuyện riêng tư, nhấn vào muốn chất vấn Tĩnh Hạ thì nhận ra.....

Hắn bị kéo đen.

Không nhắn tin được, hắn lấy máy gọi điện thoại.

"A lô". Tiếng nói dễ nghe từ đầu dây bên kia truyền đến.

"Có phải cô làm không?".

"Làm gì?".

"Là cô đã sai người bắt cóc Bạch Đào?". Giọng điệu của hắn rất chắc chắn, tự hồ như hắn được chứng kiến tận mắt vậy.

Tại vì sau khi hắn chia tay với cô thì liền ở bên Bạch Đào.

Có lẽ cô vì ghen tỵ nên mới làm ra

chuyện này thì sao?

Càng nghĩ càng có khả năng.

"Cô ta bị bắt cóc thì liên quan gì tới tôi?". Giọng điệu của cô gái rất lười biếng, hoàn toàn không để tâm tới chuyện này.

"Ai biết có phải cô ghen tỵ với cô ấy nên mới làm ra chuyện này hay không?".

"Từ Tinh Hạ, nếu như Bạch Đào mà có chuyện gì, người tôi tính sổ trước chắc chắn là cô".

Nói xong Tiêu Minh dập máy, không hề nghe thêm lời nói nào từ Tinh Hạ.

Tinh Hạ ngồi trên ghế, khóe mắt không khỏi giật giật.

Nữ chính bị bắt cóc hoàn toàn là do tính cách lo chuyện bao đồng của cô ta nha, liên quan gì đến ta?

Tiêu Minh hắn muốn tìm ta tính sổ?

Được, đến đây.

Vừa lúc cô cũng muốn ngược nam chính một trận.

Nói xong cô quay lại nhìn màn hình, đột nhiên có một bảng thông báo khiêu chiến từ Hiên Viên đội.

Không phải nói sau khi tìm được nữ chính mới tính sổ sao?

Nam chính nói lời không giữ lời kìa.

Đánh!

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Hiên Viên đội hình như muốn phục thù.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Chúng ta ít người mà bọn chúng nhiều người, không công bằng!

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tinh]: Lão đại tới rồi.

Quách Quỳ chỉ vừa mới tắm rửa xong, khi vào trò chơi thì đã nhìn thấy bảng khiêu chiến.

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Hiên Viên đội khiêu chiến?

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Đúng vậy, có chấp nhận không?

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Dĩ nhiên là phải đánh, nếu không thì thật mất uy danh của đội chúng ta.

Sau khi Tiêu Dao đội chấp nhận sự khiêu chiến, mọi người càng thêm trầm trồ.

[5thing]: Tiêu Dao đội V55555555555

[Ngồi Ăn Bỏng Ngô]: Lại thêm có một drama ân oán truyền kiếp xảy ra.

[Ông Đây Hảo Soái]: Cuộc chiến giữa hai đội chính thức nổ ra.

[OMG]: Nhưng mà Hiên Viện đội nhìn có vẻ nhiều người hơn đó.

[Nữ Thần Thanh Xuân]: Nhiều người hơn thì thế nào? Tiêu Dao đội vẫn uy vũ.

[Ngỡ Như Là Mơ]: Hiên Viên đội nhất định sẽ thắng.

[Mây Ngang Gió Trời]: Ta thấy chưa hẳn là vậy.

[Nữ Nhân Của Đại Thần]: Nhóm đại thần rồi sẽ thắng, Tiêu Dao đội cứ chờ bị thảm hại đi.

[5thing]: Ai thảm hơn ai còn chưa biết, bớt xàm ngôn đi nha.

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Số lượng Hiên Viên đội nhiều hơn, chắc chắn họ sẽ thắng.

[Xin Chào]: Lầu trên chưa từng nghe câu chất lượng hơn số lượng à? Hiên Viên đội dù nhiều người nhưng chắc gì đã đánh bại Tiêu Dao đội chứ.

[Người Ngoài Đi Ngang Qua]: Ta chỉ là người ngoài, ta chỉ muốn xem kịch, hai bên cứ tự nhiên.

Không thể không nói, số lượng fan của Tiêu Dao đội cũng nhiều không kém Hiên Viên đội.

Trên sàn thi đấu.

[Viễn Cẩn Thiên]: Hôm nay sẽ là ngày chết của các ngươi.

Quách Quỳ lần trước đã làm hắn bẽ mặt như vậy, lần này hắn phải trả thù.

[Phiêu Bạt Tứ Phương]: Bây giờ ta sẽ cho các ngươi biết sự lợi hại của Hiên Viên đội.

[Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Nói nhiều như vậy làm gì, còn không trực tiếp đánh đi.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Những kẻ nói nhiều thường chết sớm.

Tĩnh Hạ đột nhiên nhảy ra thả xuống một câu như vậy, khiến nơi đây chợt im lặng trong chốc lát.

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Ngươi mới chết sớm. Cả nhà ngươi mới chết sớm.

[Tứ Hải Thanh Bình]: Không cần nói nhiều với mấy loại người này, bây giờ phải cho bọn chúng biết sự lợi hại của Hiên Viên đội chúng ta.

[Cửu Trọng Tiêu]: Khoan đã, chiến đấu phải có điều kiện mới được.

[Thiên Sơn Vấn]: Điều kiện gì?

[Cửu Trọng Tiêu]: Nếu như bọn ta thắng thì Vạn Trượng hoa và Vạn Niên quả sẽ thuộc đề bọn ta.

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Thì ra đến vì cái này à?

[Thiên Sơn Khải]: Nếu như bọn ta thắng?

[Cửu Trọng Tiêu]: Thì sau này ta sẽ bảo thành viên nhóm ta không tìm các ngươi gây sự nữa.

Tĩnh Hạ một bên gác chân lên chiếc ghế khác, một bên tự vào lưng ghế. Nhìn tổng thể thì không thấy có chút hình tượng nào.

Cô bình thản xem tin nhắn mà Tiêu Minh gửi tới.

Nam chính đại nhân, ngươi khôn như vậy thì bao giờ mới chết?

Hắn bảo thành viên nhóm hắn không tìm Tiêu Dao đội gây sự nữa, nhưng đến lúc đó bọn họ có nghe hay không thì lại là một chuyện khác.

Một cuộc chiến nếu thắng thì sẽ giành lại hai cái bảo vật về, nếu thua thì sẽ không tổn hại về lợi ích.

Tĩnh Hạ hơi nhếch môi.

Nghĩ gì mà bổn tiểu thư đây lại để hắn được như ý?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Nếu các ngươi thua, thì phải làm một việc chúng ta yêu cầu.

[Viễn Cẩn Thiên]: Nhất Độ Vỹ Hàn, ngươi đừng quá đáng, đại thần tự mình ra điều kiện như vậy đã là nể mặt các ngươi rồi, còn muốn gì nữa?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Đọc lại tin nhắn.

[Viễn Cẩn Thiên]:.....

[Cửu Trọng Tiêu]: Không được.

[Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Đường đường là một đại thần mà dám chơi không dám chịu, còn đáng mặt đấng nam nhi nữa không?

[Thiên Sơn Vấn]: Nếu thắng các ngươi có thể mang bảo vật về, còn nếu thua thì các ngươi chỉ cần làm một việc thôi, vậy mà cũng không chịu?

[Thiên Sơn Vấn]: Vậy thì nghỉ chơi đi, Tiêu Dao đội chúng ta không muốn chơi với những kẻ thất hứa.

Tiêu Minh cảm thấy dây thần kinh đang co giật.

Hắn đã hứa cái gì đâu chứ, sao lại bị bêu danh thành kẻ lật lọng rồi?

Nhưng nếu không đồng ý, thì ngày mai tin đồn Đại thần dám chơi không dám chịu bị truyền ra, như vậy sẽ tổn hại uy danh của hắn.

[Cửu Trọng Tiêu]: Được.

[Thiên Sơn Khải]: Vậy mới đáng mặt nam nhi chứ, đúng không lão đại?

Quác Quỳ từ nãy tới giờ chỉ ngồi một bên xem, giờ mới trả lời.

[Quách Quỳ]: Ừ.

Một từ ngắn gọn, nhưng lại đầy đủ nghĩa.

Chắc vậy!

[Tứ Hải Thanh Bình]: Vậy thì bắt đầu đi, chúng ta sẽ cho các ngươi được mở rộng tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 12: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (12)

Trên khán đài.

[Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Các ngươi định đánh thế nào? Tập thể hay solo?

[Viễn Cẩn Thiên]: Nếu đánh tập thể thì mọi người là nói chúng ta ỷ đông hiếp yếu, vậy nên solo. Bổn công tử chấp tất cả các ngươi.

[Thiên Sơn Vấn]: Hồi trước cũng có người nói như vậy, bây giờ cỏ trên mộ hắn ta dài ba mét rồi.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: *vỗ tay*

[Tứ Hải Thanh Bình]: Bớt nói nhảm đi, bây giờ từng người lên một.

Trận đầu tiên, Viễn Cẩn Thiên vs Thiên Sơn Vấn.

Đầu tiên là Viễn Cẩn Thiên xuất chiêu trước, hắn trước tiên dùng kiếm để thăm dò thực lực của đối phương.

Không thể không nói, Viễn Cẩn Thiên tuy kiêu ngạo nhưng không chủ quan, không thể liều mạng đánh nhau nếu như không thăm dò đối thủ.

Thiên Sơn Vấn vừa hay cũng là Kiếm thủ, thực lực tuyệt không yếu, nhẹ nhàng tránh đi một chiêu đó, sau đó phản kích lại bằng một chiêu khác.

Viễn Cẩn Thiên bị dính phải một chiêu này, mất đi một lượng máu, hắn tức tối ra chiêu khác mạnh hơn.

Một trong những chiêu thức mạnh nhất của hắn là "Lôi Quang", chiêu thức này một khí phát ra mà đối phương không chống đỡ lại được thì sẽ trực tiếp mất đi gần hết lượng máu.

Viễn Cẩn Thiên đây là muốn đánh nhanh thắng nhanh.

Trang {Nhân Gian}.

[Hóng Gió]: Viễn Cẩn Thiên vậy mà phát ra Lôi Quang kìa.

[Ông Đây Hảo Soái]: Chưa gì mà khiến cho Viễn Cẩn Thiên phát ra chiêu thức đó, Thiên Sơn Vấn đúng là không tồi.

[Nữ Nhân Của Đại Thần]: Hừ, vậy thì thế nào? Thiên Sơn Vấn mà không chống lại được thì chỉ có chết.

[Ngỡ Như Là Mơ]: Đúng vậy, ai cũng biết chiêu thức Lôi Quang này rất mạnh, người chống được nó cũng rất ít.

[5thing]: Mấy người bớt trù ẻo lại đi, kiểu gì Tiêu Dao đội cũng sẽ thắng thôi.

[Người Qua Đường]: Ta chỉ là người qua đường xem kịch.

Thiên Sơn Vấn lập tức phát ra màn chắn lửa để bảo vệ, tuy nhiên hắn là Kiếm thủ, mà nguyên tố hắn sử dụng là hệ Hỏa, chưa chắc đã có thể thật sự chống lại hệ Lôi của Viễn Cẩn Thiên.

Tuy nhiên, bức màn chắn lửa này có thể chống được mấy phần, chỉ là khiến lượng máu của hắn giảm đi gần như phân nửa.

Trong khi Viễn Cẩn Thiên thì chỉ mất đi một lượng máu, hắn cần phải ra tuyệt chiêu.

[Ngồi Ăn Bỏng Ngô]: Trời ạ! Hai đội chơi dữ ghê, ra tuyệt chiêu của mình luôn kìa.

[5thing]: Hỏa tiễn kìa!!!!! Vũ khí được làm từ lông phượng hoàng lửa nha!

[Nữ Thần Thanh Xuân]: Thiên Sơn Vấn uy vũ!

[Phong Trần Tuấn Dật]: Hỏa tiễn thì thế nào? Chắc gì đã đánh lại được Lôi Quang của Viễn Cẩn Thiên đâu chứ.

[Tiêu Dao]: Lầu trên GATO à? Cẩn thận ăn nhiều quá bị béo sấp mặt nhé!

Thiên Sơn Vấn khi xuất ra tuyệt chiêu "Hỏa tiễn" thì một đạo ánh sáng tỏa ra, tựa như phượng hoàng đang bay lượn trên không trung.

Hắn bắn vào Viễn Cẩn Thiên, đối phương lại lấy ra khiêng để che lại, tuy nhiên vẫn không có tác dụng nhiều. Viễn Cẩn Thiên bị mất hơn nửa lượng máu.

Tiếp theo không đợi đối phương phản ứng lại, Thiên Sơn Vấn trực tiếp lao đến một đao giết gọn, thanh kiếm của hắn phát ra năng lượng khiến Viễn Cẩn Thiên bị rơi xuống khán đài.

"Người chơi Thiên Sơn Vấn đã giành chiến thắng".

Cái thông báo này được loan truyền khắp nơi, ai cũng có thể nhìn thấy.

[Viễn Cẩn Thiên]: TNND*, ngươi chơi ăn gian

* *Bà nội nó chứ*

[Thiên Sơn Vấn]: Lại ăn gian? Như thế nào?

[Viễn Cẩn Thiên]: Ta còn chưa kịp phản kích thì ngươi đã xông tới.

[Thiên Sơn Vấn]: Thế chẳng lẽ phải đợi ngươi tấn công thì ta mới được xông tới sao? Ngu ngốc.

[Viễn Cẩn Thiên]: Ngươi nói ai?

[Cửu Trọng Tiêu]: Đừng cãi nhau nữa, chúng ta đến đây để chiến đấu, không phải cãi nhau.

[Cửu Trọng Tiêu]: Trận sau là ai lên?

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Đại thần, để ta chiến đấu với Nhất Độ Vỹ Hàn, ta muốn cho cô ta biết thế nào là lợi hại.

[Cửu Trọng Tiêu]: Được.

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Nhất Độ Vỹ Hàn, ta muốn thách đấu với ngươi.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Sao cũng được.

Trận thứ 2, Yên Nhiên Giai Lệ với Nhất Độ Vỹ Hàn.

[Người Qua Đường]: Đây là cuộc chiến của nữ nhân với nhau sao?

[Bão Sắp Về]: Có cảm giác hơi đáng sợ.

[Ông Đây Hảo Soái]: Nếu như Đào Vũ Lan Tâm mà có ở đây thì càng thêm kịch tính hơn, đáng tiếc.....

[Ngồi Ăn Bỏng Ngô]: Nhắc mới nhớ nha, Đào Vũ Lan Tâm với Băng Thanh Ngọc Khiết bị bắt cóc, đây là thật hay giả thế?

[Hóng Gió]: Cõ lẽ là thật, thế nhưng Cửu Trọng Tiêu không phải bạn trai của Đào Vũ Lan Tâm sao? Sao hắn vẫn còn tâm tình ở đây đánh nhau thế?

[Trăm Hoa Đua Nở]: Nếu là thật thì Tiêu đại thần không phải hơi vô trách nhiệm rồi sao?

Chủ đề câu truyện đột nhiên chuyển từ PK sang Tiêu Minh.

Tiêu Minh ngồi nhìn mấy bình luận đó mà hơi tức giận.

Hắn cũng đã sai người đi tìm, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có tin tức.

Bạch Đào có thể ở đâu được chứ?

Hắn quay lại nhìn trận đấu, thì đã thấy trận thứ 2 đã bắt đầu.

Yên Nhiên Giai Lệ đầu tiên dùng chiêu thức tên là "Vũ Điệp", khi chiêu thức này được tung ra, thì có hàng ngàn con bướm nhỏ theo ánh sáng màu vàng phi đến chỗ Tĩnh Hạ.

Lực sát thương tuy không phải quá cao, tuy nhiên Tĩnh Hạ cũng không muốn mình bị dính chiêu thức nhỏ này đâu nha.

Như vậy thì quá coi thường năng lực của cô.

Cô tránh đi, từ trong trang bị lôi ra một thanh kiếm.

Đây là muốn đấu trực diện.

Yên Nhiên Giai Lệ lúc này tỏ vẻ khinh thường, cô ta thuộc hệ pháp sư, đã sớm bố trí trận pháp bảo vệ quanh mình rồi, vậy mà giờ đây Tĩnh Hạ lại muốn phi đến chỗ cô, ngu ngốc hết chỗ nói!

Nhưng mà Tĩnh Hạ lại không ra tay, mà chỉ đứng im tại chỗ, giống như đang quan sát đối phương.

Yên Nhiên Giai Lệ thấy đối phương vẫn bất động, không khỏi nhíu mày.

Cô chẳng lẽ đã phát hiện cái gì?

Không có khả năng.

Trận pháp do cô ta bố trí ra, ngoài cô ta ra thì không còn có ai có thể nhìn thấy được.

Hay là cô đang tính toán cái gì?

Mọi người thấy Tĩnh Hạ vẫn không có động tác, liền thắc mắc.

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Sao Nhất Độ Vỹ Hàn lại không có động tác gì nữa vậy? Sợ rồi?

[Ngỡ Như Là Mơ]: Chắc chắn là sợ rồi, chắc gì cô ta đã đánh được với Giai Lệ tỷ tỷ.

[Hazy Moon]: Có lẽ cô ấy chỉ đang quan sát đối phương thôi.

[Nữ Nhân Của Đại Thần]: Quan sát cái gì chứ? Theo tôi thấy cô ta chuẩn bị rút lui thôi.

[Abcxyz]: Có lẽ là đang kéo dài thời gian?

Khán đài.

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Sợ rồi sao? Nếu sợ thì hãy cầu xin ta đi, có khi ta sẽ nể tình tha cho ngươi một mạng.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Câu này tự giữ lại cho bản thân cô đi.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 13: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (13)

Có một đạo ánh sáng phi tới trước Yên Nhiên Giai Lệ.

Yên Nhiên Giai Lệ lúc này hơi nhếch môi.

Chỉ với một chiêu thức này mà dám chống đối với cô ta?

Đúng là không biết tự lượng sức.

Nhưng ngoài dự đoán, chiêu thức mà Tĩnh Hạ sử dụng lại phá hủy đi trận pháp cô ta xây dựng.

Làm sao có thể?

Tĩnh Hạ di chuyển nhân vật phi tới trước mặt Yên Nhiên Giai Lệ, đánh cô ta tới mức trở tay không kịp.

Thanh máu của cô ta ngay lập tức giảm đi hơn phân nửa.

Yên Nhiên Giai Lệ lúc này rất tức tối, sử dụng ma pháp phản kích lại.

Nhân vật của Tĩnh Hạ lúc đầu cũng trúng chiêu, tuy nhiên sau rồi cô đã linh hoạt tránh đi.

Đấu được một lúc, đến khi thanh máu của acc Yên Nhiên Giai Lệ sắp cạn, cô ta cắn răng ngay lập tức sử dụng chiêu thức giết nhanh diệt gọn.

Được ăn cả ngã về không.

Chiêu thức của cô ta sử dụng lúc này là một quả bom, cho phép tiêu diệt đối thủ trong phạm vi nhất định, nhưng chỉ có thể dùng được một lần một ngày.

Thời gian bom nổ là 30s.

Nhất Độ Vỹ Hàn, ngươi chết đi.

Tĩnh Hạ hơi nhướng mi.

Cô ta đây là muốn tự bạo?

Muốn kéo cả ta chôn cùng kìa.

Thật quá đáng quá nha.

Cô lập tức di chuyển nhân vật xa xa một chút, đến cuối khán đài thì dừng lại.

Tuy nhiên Yên Nhiên Giai Lệ lại nhanh chóng đến gần, xem ra cô ta thật sự muốn đồng quy vu tận với cô.

Tĩnh Hạ hơi mím môi, trong túi đồ của cô không có gì có thể chống lại quả bom đó.

Nhưng người ta có câu "Lấy độc trị độc".

Bây giờ cô nên dùng bom để chống trả lại cô ta nhỉ?

Ha ha.

..... Mới lạ đấy.

Đây là ngại bản thân chết chưa đủ nhanh sao?

Bổn tiểu thư đây không ngu.

Tĩnh Hạ:" Hệ thống, mau hack đi".

[Ký chủ đây là muốn gian lận?**]** Hệ thống không nhanh không chậm hỏi lại.

"Ai cần biết có gian lận hay không chứ, thắng là được".

Bản thân cô tùy từng trường hợp sẽ sử dụng mưu kế để thắng.

Trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc ai lại nghĩ tới nó có công bằng hay không chứ.

Người không vì ta trời chu đất diệt.

"Nhanh lên, theo ta đếm được còn 5s nữa thôi".

5,4,3,.....

Yên Nhiên Giai Lệ lúc này cười lạnh.

Dù sao cũng đã tới thời gian cô nên ném bom tới chỗ Tĩnh Hạ.

Hứng phải quả bom này là phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng khi cô ta nhấn con chuột, lại phát hiện nhân vật của cô ta không thể điều khiển được.

Thời gian nhanh chóng hết, chính bản thân cô phải tự chịu quả bom đó, nhân vật trên màn hình lập tức bị ngã xuống.

"Người chơi Nhất Độ Vỹ Hàn đã giành chiến thắng".

Yên Nhiên Giai Lệ bây giờ tức tới mức ném con chuột ra xa.

Con chuột đập vào tường với lực đạo mạnh dẫn đến bị hỏng.

Máy tính cô ta đến lúc quyết định thì đột nhiên bị đơ, nhân vật cũng không thể điều khiển được.

Thật đáng chết.

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Vậy là đã 2-0 rồi nhé, chúng ta thắng rồi.

[Viễn Cẩn Thiên]: Còn một trận giữa Tiêu đại thần với Quách Quỳ nữa, đây là trận đấu quyết định, đừng ăn mừng quá sớm.

[Thiên Sơn Vấn]: Dù sao đội chúng ta đã dẫn đầu, dù đấu thêm một ván nữa thì chúng ta vẫn thắng thôi.

[Tứ Hải Thanh Bình]: Còn chưa xong đâu, cuộc chiến giữa hai lão đại hai nhóm mới là quyết định.

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Đúng vậy, đại thần, anh lên đi.

Nhưng lúc này, Tiêu Minh lại không trả lời.

[Ai Đó]: Ủa, sao Tiêu đại thần lại không online nữa rồi?

[Nữ Thần Thanh Xuân]: Đừng nói với ta là hắn sợ rồi đó nha?

[Ngỡ Như Là Mơ]: Ai sợ chứ? Tiêu đại thần mà lại đi sợ người khác sao? Có lẽ anh ấy bận nên mới không trả lời thôi.

[Nữ Nhân Của Đại Thần]: Đúng thế, mấy người đừng ăn nói linh tinh.

Viễn Cẩn Thiên lúc này gọi điện cho Tiêu Minh.

"A lô".

"Lão đại, sao anh không online nữa vậy? Trên mạng ai cũng đang chờ anh kìa". Giọng nói của Viễn Cẩn Thiên hơi nôn nóng hỏi.

"Tôi đã tìm thấy tiểu Đào, bây giờ tôi đang trên đường đón cô ấy".

"Cái gì? Tìm thấy tiểu Đào nhi rồi? Ở đâu vậy?".

Tiêu Minh hơi trầm ngâm, một lúc sau mới lên tiếng.

"Ở một căn nhà bỏ hoang, cô ấy với Lục Thanh Ngọc bị bắt cóc ở đó".

Viễm Cẩn Thiên hơi nhíu mày "Vậy sao?".

"Tôi cúp máy trước, sắp tới nơi rồi".

"Được".

- ----

Tại căn nhà bỏ hoang.

Bạch Đào sợ hãi run rẩy, nhìn một căn phòng nào đó đang đóng.

Lúc này những tên cướp đó sau một lúc thật lâu mới mở cửa từ bên trong đi ra, trên mặt ai cũng có nụ cười thỏa mãn.

Có một vài tên liếc nhìn thân thể Bạch Đào với ánh mắt không có ý tốt.

Cô ta hơi rụt người lại.

Đợi mấy tên đó đi ra ngoài, Bạch Đào hơi dịch người sang một bên, lén liếc vào trong căn phòng.

Căn phòng hơi tối, tuy nhiên vẫn đủ để nhìn rõ tình cảnh nơi đó.

Lục Thanh Ngọc nằm ngửa ra mặt đất, xung quanh là đầy thứ hỗn độn vương vãi, trên người là đầy vết tím bầm, một bên mặt cô thậm chí còn in một bàn tay đỏ bừng.

Mặt Lục Thanh Ngọc thẫn thờ như người vô hồn nhìn lên trần nhà, cả người không động đậy, một bộ dạng phó mặc cho đời, nếu như không phải cô ta đang thở thì ai cũng nghĩ cô ta chỉ là một xác chết.

Bạch Đào hơi chột dạ cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ.

Thanh Thanh, chỉ lần này thôi.

Cậu chỉ cần ủy khuất lần này thôi, rồi mình sẽ trả thù cho cậu.

Dù sao cô làm vậy chỉ là kéo dài thời gian để người khác tới cứu hai người.

Cô không làm gì sai cả.

Nghĩ vậy, đôi mắt tròn ướt đẫm lệ của Bạch Đào trở nên kiên định lên.

Ở đằng trước, đột nhiên cánh cửa nhà kho bị đạp ra.

Bạch Đào giật mình, nghĩ là bọn bắt cóc trở về, nhưng khi nhìn lên thì cô kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 14: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (14)

Một chàng trai mặc sơ mi trắng, dung mạo anh tuấn hớt hải đến đây.

Trên trán hắn còn mang theo lấm tấm mồ hôi, trên mặt còn có vết thương do đánh nhau nhưng không làm giảm đi độ đẹp trai, ngược lại còn tăng thêm vẻ kiệt ngạo của chàng trai trẻ.

Sau khi đạp cửa xông vào, hắn nhìn Bạch Đào một thân chật vật bị trói, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hắn, chàng trai vội chạy lại vừa hỏi han vừa cởi trói cho cô.

"Đào nhi, em không sao chứ?".

"Tiêu Vĩnh Hiểu?". Trong giọng nói Bạch Đào còn mang theo tia không thể tin.

Tiêu Vĩnh Hiểu là em họ Tiêu Minh, hắn hiện tại phải đang du học nước ngoài mới đúng, sao có thể xuất hiện tại đây?

"Anh..... sao anh lại ở đây?".

"Anh về nước từ tối hôm qua, ngày hôm nay nghe tin em bị bắt nên anh vội cho người đi tìm, thật may khi anh đã tìm được em".

Vừa nói, Tiêu Vĩnh Hiểu liền ôm chặt lấy Bạch Đào.

Bạch Đào nhận được một cái ôm ấm áp, trong lòng cảm thấy an tâm, liền đem sự sợ hãi trút xuống nơi đây.

"Không sao rồi". Tiêu Vĩnh Hiểu vỗ vỗ lưng an ủi.

Bạch Đào chợt nhớ đến Lục Thanh Ngọc, liền rời khỏi vòng ôm, hai cánh tay nắm chặt lấy vạt áo của hắn "Vĩnh Hiểu, mau cứu lấy Thanh Thanh, cậu ấy....."

Giọng nói cô nghẹn ngào, đôi mắt to tròn long lanh ánh nước.

Tiêu Vĩnh Hiểu bây giờ mới nhớ tới đại tiểi thư Lục gia cũng bị bắt cóc tới đây, vỗ vỗ vai của Bạch Đào, sau đó theo hướng cô chỉ tới một căn phòng.

Trong căn phòng này, do đêm tối, nhiệt độ giảm đi nên cả người Lục Thanh Ngọc trở nên lạnh lẽo, ánh mắt cô ta nhắm chặt lại.

Tiêu Vĩnh Hiểu vừa đến liền nhìn thấy bộ dạng không mảnh vải của cô ta, hắn nhíu mày.

"Tại sao..... cô ta lại....." Hắn ngập ngừng hỏi lại.

Bạch Đào vừa khóc lóc vừa kể lể hết mọi chuyện.

Vừa nghe xong, mặt mày hắn ta hơi trầm xuống, gọi người bên ngoài hắn mang theo đi vào mang Lục Thanh Ngọc ra.

Sau rồi hắn mới quay lại nhìn Bạch Đào "Ý em nói..... là có một cô gái với một phụ nhân cố tình dụ hai người vào bẫy, dẫn đến Lục Thanh Ngọc bị tới tình trạng này sao".

Bạch Đào vội gật đầu.

"Được, anh hiểu rồi". Hắn gật đầu, tỏ vẻ biết rõ.

Sau rồi Tiêu Vĩnh Hiểu đưa Bạch Đào ra ngoài, vừa ra tới nơi thì thấy Tiêu Minh bước xuống xe chạy tới.

"Tiểu Đào, em không sao chứ?". Tiêu Minh lo lắng hỏi, nhưng thấy cô một thân an toàn thì mới vơi đi nỗi lo.

"Bây giờ anh mới đến sao? Nếu như tôi không nhắn tin thì chắc có lẽ anh không biết cô ấy đã bị bắt cóc đâu nhỉ?". Tiêu Vĩnh Hiểu bộ dáng cười nhạo nói.

Bạch Đào nghe Tiêu Vĩnh Hiểu nói vậy, ánh mắt hơi phức tạp nhìn Tiêu Minh.

"Chú nói vậy là ý gì? Ai nói tôi không đi tìm cô ấy?". Tiêu Minh nhíu mày nhìn hắn, nhìn thấy cánh tay khoác lên bờ vai Bạch Đào thì lông mày nhíu càng sâu.

"Thôi đi, anh giờ nói vậy thì có tác dụng gì? Bây giờ tôi phải đưa Bạch Đào về, vậy nên phiền anh tránh ra".

Tiêu Minh vẫn đứng đó, thậm chí ngày tới gần Bạch Đào "Tiểu Đào, em về với anh".

Một giọng điệu không cho phép cự tuyệt.

Bạch Đào cảm thấy thật rắc rối, cô thích Tiêu Minh, nhưng.....

Tiêu Vĩnh Hiểu càng nắm chặt bờ vai của cô, mặt hắn càng thêm âm trầm.

"Đào nhi đi cùng ai là quyền của cô ấy, anh cấm được sao?".

Nhìn không khí giữa hai người nổi lên mùi thuốc súng, Bạch Đào hít sâu một hơi, quay mặt lại nhìn Tiêu Vĩnh Hiểu.

"Vĩnh Hiểu, cảm ơn vì hôm nay đã tới cứu em, bây giờ em sẽ không làm phiền anh nữa, em về trước đây".

Nói xong, cô thoát khỏi vòng tay hắn, mặc kệ hắn nghĩ cái gì, cô tiến tới trước mặt Tiêu Minh.

"Đại thần". Bạch Đào nhỏ nhẹ nói một câu.

Tiêu Minh liền cởi áo khoác ngoài mặc lên cho cô, rồi xoa đầu "Em không sao là tốt rồi, lần sau còn đi lung tung như vậy nữa, để xem tôi phạt em thế nào, biết chưa?".

Ngữ khí trách móc không kém phần ôn nhu, lo lắng.

Bạch Đào hơi đỏ mặt, giọng nói nhỏ nhẹ dễ nghe "Vâng".

Nhìn hai người tình tứ với nhau, Tiêu Vĩnh Hiểu bị bỏ qua một bên đứng nhìn, tay nắm chặt.

.....

Dù sao Lục Thanh Ngọc cũng là đại tiểu thư Lục gia, cô ta có chuyện sao Lục gia sẽ để yên?

Ngay lập tức, trên mạng đồn thổi Lục đại tiểu thư bị làm nhục, Lục Thanh Ngọc sau khi xuất viện liền khóc lóc cả ngày trời, mấy ngày tự giam mình trong phòng, không ăn uống gì.

"Ngọc nhi, con mở cửa cho mẹ vào đi, đừng làm mẹ sợ".

Lục mẫu đã vài ngày không thấy mặt con gái, sợ Lục Thanh Ngọc nghĩ quẩn, đập cửa mấy lần muốn cô mở cửa ra, nhưng trong phòng vẫn không có động tĩnh gì.

Lục mẫu vội vàng đi tìm chìa khóa phòng mở cửa, nhìn vào tình cảnh trong đó làm bà sợ phát khiếp.

"Ngọc nhi!".

Lúc này.

(Nhóm**)**:

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Mọi người nghe tin gì chưa? Băng Thanh Ngọc Khiết cắt cổ tay tự tử rồi.

[Thiên Sơn Khải]: Lục Thanh Ngọc? Hôm qua có nghe tin.

[Thiên Sơn Vấn]: Rốt cuộc cô ta xui xẻo tới mức nào vậy? Mà hôm bị bắt cóc cô ta đi cùng Đào Vũ Lan Tâm có phải không?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Đúng vậy.

[Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Kiểu này chắc Hiên Viên đội phải yên tĩnh một thời gian.

[Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Mà khoan, lão đại không online sao?

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Không, hắn nói với tôi rằng hôm nay hắn có việc bận, không đi đánh phó bản với chúng ta được.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Bận gì?

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Không biết nữa, lão đại nói không rõ.

Hệ thống vẫn luôn im ắng bây giờ mới lên tiếng: **[** Ký chủ, thời điểm thu phục hảo cảm của Quách Quỳ tới rồi**]**

Tĩnh Hạ hơi nhướng mày.

[Bây giờ hắn đang ở một tòa siêu thị trong phạm vi một trăm mét, bây giờ cô có thể đi tìm hắn được rồi**]**

Hệ thống hôm nay có vẻ tích cực nhắc nhở.

Tĩnh Hạ cảm thấy nghi hoặc.

Thường thì nó toàn để cô tự làm việc, nhưng về việc này thì nó lại có lòng tốt nhắc nhở cô.

Có nghi vấn!

[Ký chủ, độ hảo cảm của hắn với cô bây giờ mới chỉ có 7%, còn chưa đạt đến một nửa của mức trung bình, cứ tiến độ này chỉ sợ cả đời cô cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ được**]**

Đây là chế giễu bổn tiểu thư?

Ngươi chưa từng nghe vạn sự tùy duyên sao?

Cứ để cho mọi việc tuân theo tự nhiên là được rồi.

[Nếu cô không hành động thì sao có duyên được? **]**

Chính vì như vậy mới cần tuân theo tự nhiên.

Ngu ngốc!

Đột nhiên bị mắng, hệ thống tức giận offline.

Tí nữa để cho cô tìm đến chết mệt luôn, bổn hệ thống không cung cấp bản đồ cho nữa.

Hừ!

Tĩnh Hạ nhìn đồng hồ, thấy mới có 3h15p, rồi lại nhìn ra ngoài trời, thấy trời hôm nay rất nắng, trong phòng lại đang rất mát, cô rất ngại ra ngoài.

Không đi có được không?

[Không được **]**

Hệ thống bất thình lình trả lời một tiếng.

"Không phải ngươi off rồi sao?". Còn đột nhiên nhảy ra như vậy, đây là ngại ta đau tim không đủ nhanh sao?

[Ký chủ, ta có nhiệm vụ đi theo để đốc thúc cô hoàn thành nhiệm vụ, vì vậy nên mong cô hãy làm một cách nghiêm túc **]**

Tĩnh Hạ nhíu mày, cô thật sự không muốn đi đâu.

Nhưng âm thanh của hệ thống chết tiệt này cứ quanh quẩn trong đầu, không sao dứt ra được.

Cô đành lật đà lật đật đứng dậy, chậm chạp thay đồ, đi xuống nhà mở cửa đi ra ngoài.

Một thân áo phông quần đùi, bên ngoài khoác áo khoác, chân đi dép lào, đầu đội mũ lưỡi trai, không thể không nói rất có hương vị của mùa hè.

[..... **]** Ký chủ ăn mặc thế này đi thu phục Quách Quỳ, đây là nghiêm túc sao?

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 15: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (15)

Bệnh viện.

Ở ngoài cửa của một phòng bệnh VIP, có một nam một nữ đứng ngoài.

"Hu hu hu....."

"Tiểu Đào, đừng khóc".

Bạch Đào một bên khóc đến thương tâm, một bên được Tiêu Minh vỗ lưng an ủi.

"Hu hu..... sao cậu ấy lại dại dột như thế? Cậu ấy vẫn còn trẻ....."

Bộ dáng cô nhu nhược dễ vỡ, giọng điệu như nấc lên, nghẹn nghẹn làm người khác đau lòng.

Tiêu Minh đứng im ôm Bạch Đào như thế, đợi đến khi cô bắt đầu ngừng khóc, hắn mới mở miệng nói.

"Em đừng lo, những kẻ kia đã bị cảnh sát bắt được rồi, nhưng họ lại không thấy cô gái nào như em nói cả".

"Sao lại thế?". Đôi mắt cô hoi sưng lên, âm thanh không thể tin được.

"Anh cũng đã hỏi lại, cảnh sát nói bọn cướp không có đồng bọn là cô gái".

"Vậy..... vậy sao?".

Thật ra chính Bạch Đào cũng không chắc cô gái mà mình gặp có phải đồng bọn với bọn cướp kia hay không, cô chỉ nghe Lục Thanh Ngọc nói.....

"Em..... em cũng chỉ nghe Thanh Thanh suy đoán, chắc có lẽ là cô ấy nhầm rồi".

Bạch Đào nói như muốn giải thích, nhưng thực chất là phủi sạch quan hệ với mình, đến cuối cùng vẫn là như muốn nói Lục Thanh Ngọc sai.

"Được rồi, không nói chuyện này nữa, tí nữa anh còn có việc, để anh đưa em về".

"Không cần đâu" Cô lắc lắc đầu "Em muốn ở lại chăm sóc Thanh Thanh".

Tiêu Minh suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng đồng ý với Bạch Đào.

"Vậy em cẩn thận một chút, khi nào về thì gọi anh một tiếng".

"Được".

Đợi khi bóng lưng Tiêu Minh đi xa, Bạch Đào xoay người đi vào phòng bệnh.

Lục Thanh Ngọc sắc mặt yếu nhược đeo ống dưỡng khí nằm trên giường bệnh, trong căn phòng đầy mùi thuốc sát trùng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Cuối cùng, có giọng nói vang lên, đánh vỡ bầu không khí im ắng.

"Thanh Thanh cậu đừng trách mình".

"Có trách thì hãy trách những kẻ bắt cóc kia, chính chúng làm cậu ra nông nỗi này".

"Cậu cắt cổ tay tự sát, là do cậu nghĩ quẩn thôi, không liên quan đến người khác".

Những lời nói đương nhiên này xuất phát từ một cô gái mảnh mai, hiền lành, nhìn thế nào cũng có một sự mẫu thuẫn lạ thường.

"Nhưng cậu yên tâm đi, mình sẽ trả thù cho cậu".

Nói xong câu này, Bạch Đào dừng một chút, nhìn Lục Thanh Ngọc, sau rồi quay người bước ra ngoài.

Sau khi cô ta quay lưng thì người nằm trên giường, ngón tay hơi động đậy.....

- ----

"Chào mừng quý khách".

Giọng nói của nhân viên mở cửa vang lên.

Một chàng trai mặc đồ đen bước vào, gương mặt tuấn mỹ lãnh đạm, bước chân trầm ổn, làm không ít người ở nơi này phải liếc nhìn.

"Chàng trai kia là ai vậy? Đẹp trai quá đi".

"Nhìn còn trẻ quá, là sinh viên sao?".

"Aaaa làm sao đây, muốn xin số điện thoại của anh ấy quá".

Có một vài cô gái ở đây vừa ngắm nhìn trai đẹp vừa sôi nổi bàn luận.

Chàng trai nhìn xung quanh một chút, bao nhiêu ánh mắt hướng tới hắn như vậy, nhưng hắn lại không để tâm đến.

Đi đến một quầy bán đồ ăn nhỏ ở một góc, tùy tiện lấy vài cái rồi đến quầy thu ngân.

Xong xuôi hắn đi ra ngoài, tầm mắt lại đụng trúng cô gái ở quầy đối diện.

Cô gái dung nhan xinh đẹp, trên đầu đội mũ ngược, mặc áo phông quần đùi, đi dép lào, một tay đút túi quần, một tay còn cầm một que kem ăn.

Hắn thấy cô gái này hơi quen.

Đây không phải cô gái hắn gặp ở xe buýt rồi theo hắn về nhà hôm nọ đó sao?

Không ngờ lại gặp ở đây.

Dường như cô gái cũng cảm thấy được một ánh mắt đang nhìn mình, liền quay đầu lại.

Sau đó cô thản nhiên cước bộ đến trước mặt hắn.

Trong khi chàng trai đang thấy khó hiểu, cô cầm tay hắn, không nói một lời kéo hắn đi đến nơi vắng người.

Chàng trai trong lòng hơi ngạc nhiên.

Cô gái này cũng quá tự nhiên rồi, rốt cuộc cô muốn đưa hắn đi đâu?

Trong đầu vừa suy nghĩ, vừa nhìn xuống bàn tay trắng nõn đang cầm tay mình.

Một cảm giác ấm áp từ cánh tay truyền đến.

[Ting! Mục tiêu Quách Quỳ, độ hảo cảm +10, hoàn thành công lược 17% **]**

Âm thanh nhắc nhở bên tai vang lên, khiến Tĩnh Hạ không khỏi hơi nhướng mày.

Tiếng của hệ thống lần nữa vang lên: **[** Nhiệm vụ đối mặt: Làm vệ sĩ cho Quách Quỳ trong vòng ba tháng **]**

Làm vệ sĩ?

Bổn tiểu thư đây lại phải hạ mình đi bảo vệ người khác?

Mơ à?

[Ký chủ, đây là cách rất tốt để thu phục cảm tình của Quách Quỳ **]**

[Ký chủ cố gắng! **]**

Hệ thống ném lại câu nói này xong trốn mất dạng.

Hệ thống thất bại kia, giỏi thì ra đây nói chuyện đàng hoàng với ta!

[..... **]** Không ra được, cho dù có thì ta cũng không muốn đối mặt với kí chủ.

Đến một nơi không người, cô xoay người đối mặt với chàng trai, nhưng ánh mắt cô lại nhìn ra đằng sau.

Ở góc tường bên phải, có một đạo bóng đen khẽ lấp lóe.

Tĩnh Hạ nhìn chàng trai, hơi kéo khóe môi tạo thành một vòng cung.

"Xem ra.....anh thật sự là thiếu an toàn".

Cô vừa mới dứt lời, có một vài người nhảy ra từ nhiều góc.

Họ đều mặc đồ đen, trên tay họ đều cầm súng.

Nói giống như vệ sĩ thì không phải, mà nói là sát thủ thì cũng không giống.

Lính đánh thuê à?

Có một tên giơ súng chĩa thẳng về phía hai người.

"Quách thiếu, chúng ta lại gặp nhau rồi".

Quách Quỳ mặt không cảm xúc đứng đằng sau Tĩnh Hạ, ánh nắng chói chang chiếu đến cũng không làm đôi mắt hắn ấm lên.

Thấy Quách Quỳ vẫn im lặng, hắn lại chuyển hướng cô gái đứng đằng trước.

"Đây là bạn gái cậu? Trông cũng thật xinh đẹp".

"Tôi biết tôi đẹp, cứ khen đi khỏi cần ngại". Tĩnh Hạ đồng ý với hắn.

Đó thấy chưa, ai cũng khen ta đẹp hết mà.

Không phải ta tự luyến gì đâu nhé.

Quách Quỳ:".....

Mọi người:".....

Bầu không khí bỗng im ắng quỷ dị.

Cô gái này giống như đang khoe khoang "Ta đây đẹp nhất" vậy.

Không biết thế nào gọi là khiêm tốn sao?

Trông cô đúng là rất xinh đẹp, nhưng ở thế giới này thiếu gì người đẹp chứ, còn không ít người quyến rũ nóng bỏng hơn cô đâu.

Phi!

Đây không phải là lúc nói chuyện này.

"Quách thiếu, nếu cậu không muốn chúng tôi ra tay thì hãy khoanh tay chịu trói đi".

Quách Quỳ tiến lên đằng trước, nếu như lúc này chỉ có mình hắn thì không sợ, nhưng còn có một cô gái ở đây nữa.

Tĩnh Hạ phe phẩy chiếc quạt.

Trời quá nắng rồi.

Xử lí nhanh nhanh còn về.

Quách Quỳ liếc nhìn cô gái đứng gần hắn, khóe môi hơi giật.

Cô lấy quạt đâu ra vậy?

"Coi như cậu biết điều". Tên đứng đầu hơi cười, sau đó vẫy vẫy tay với mấy người đứng xung quanh "Bắt cả cô gái kia lại".

Có một tên tiến đến, còn chưa kịp chạm vào Tĩnh Hạ thì đã bị cô đánh bay.

"Đoàng". Mấy người khác thấy có biến, theo bản năng nổ súng.

Cô lôi Quách Quỳ sang một bên.

Quách Quỳ bị lôi đi:"....." Việc đánh nhau với bọn họ không phải việc của hắn sao?

Cô lại giành mất rồi....

Nhưng điều hắn thấy kì lạ hơn là chưa có một viên đạn nào bắn trúng Tĩnh Hạ, có bắn cũng chỉ bắn sượt qua.

Bọn cướp bắn chưa trúng phát nào.

Cô ra tay với cái kẻ bắn súng đầu tiên trước, hơi nghiêng người hất mạnh súng trên tay hắn, rồi giáng cây quạt vào đầu để hắn gục xuống.

Rồi người thứ hai, thứ ba.....

Tên cầm đầu thấy đàn em của mình từng người theo tốc độ chóng mặt gục xuống, hơn hết nữa là cô gái kia vẫn chưa từng bị thương, trong lòng không khỏi hơi sợ hãi.

Bàn tay cầm súng hơi run, muốn bắn nhưng ngón tay như cứng lại, hắn đột nhiên nhìn Quách Quỳ đứng một bên, theo bản năng chạy nhanh đến đó nhằm bắt lấy Quách Quỳ uy hiếp Tĩnh Hạ.

Điều hắn không ngờ là vậy mà hắn lại bắt được chàng trai một cách dễ dàng.

"Dừng tay".

Một giọng nói quát lên làm Tĩnh Hạ phải dừng lại mà nhìn sang bên này.

- -----

Cứ có cảm giác lạc đề thế nào ấy nhỉ????

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 16: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (16)

Tên cầm đầu vẻ mặt hung dữ lấy dao kề cổ Quách Quỳ.

"Nếu không muốn hắn chết thì mau lập tức dừng tay".

Vẻ mặt Tĩnh Hạ tuy không có cảm xúc nào nhưng vẫn dừng động tác.

Tên này không phải là vai phản diện lớn nhất sao?

Dễ dàng bị bắt như vậy?

Yếu!

"Mau lập tức..... hự!".

Nói chưa hết câu, con dao rơi xuống.

Hắn ngay lập tức nằm xuống đất, ôm bụng quằn quại.

Còn người gây ra chuyện thì vẫn bình thản đứng đó, cứ như hắn chỉ đứng ngoài xem kịch thôi vậy.

Tĩnh Hạ: "....." Ta còn chưa ra tay mà!

Hệ thống, cái tên này thì cần quái gì bảo vệ đâu chứ.

Ngươi phát bừa nhiệm vụ à?

Hệ thống: **[** Trong từ điển của ta không có từ "bừa bãi" **]**

Không giống như người nào đó đâu.

Cả hai người im lặng không nói, mắt to trừng mắt nhỏ.

Được một lúc, Tĩnh Hạ đành phải là người mở lời: "Anh có thiếu vệ sĩ không?".

Chợt nghe cô gái nói câu như vậy, Quách Quỳ hơi ngẩn người.

Khi hắn kịp phản ứng lại thì lắc đầu: "Không thiếu".

Nghe giọng khàn khàn, dường như ngày hôm nay hắn mới mở miệng lần đầu.

"....." Vậy thôi nhé.

Tạm biệt.

Tĩnh Hạ rất muốn xoay người đi về.

Nhưng.....

CMN cái hệ thống chết dẫm kia dám làm thân thể cô bất động.

Đợi khi về cô xử lí nó thế nào.

Cô bình ổn lại tâm tình.

"Anh vẫn thiếu".

"Thiếu?". Quách Quỳ hơi nghi hoặc hỏi lại.

"Thiếu một người tài giỏi như tôi". Tĩnh Hạ lại bắt đầu tự kỉ.

"....." Cô gái này có bệnh sao?

Quách Quỳ quay người đi ra hướng khác.

Lần này Tĩnh Hạ không đuổi theo.

[Ký chủ, sao cô không đuổi theo? **]**

Ta không mặt dày như ngươi.

[..... **]**

Tĩnh Hạ nhìn lại đám người đang nằm chết dưới đất.

Một cơn gió thổi qua kẽ lá, một vài sợi tóc khẽ bay bay.

Cô nhìn xung quanh, nhìn trái nhìn phải.

Rất tốt!

Không có người nào.

Chạy!

.....

Lúc Tĩnh Hạ về đã là hơn 4 rưỡi.

(Nhóm):

[Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Tiểu sư muội, cô làm gì mà offline giữa chừng vậy?

[Thiên Sơn Khải]: Giống hệt lão đại.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Có việc bận.

[Quách Quỳ]: Bận.

[Thiên Sơn Vấn]: Ồ, cả hai người onl rồi kìa.

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Đi cày phó bản đi.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Có phó bản nào hay sao?

[Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Có, phó bản "Những người hùng thầm lặng".

[Nhất Độ Vỹ Hàn]:.....

Những người hùng thầm lặng.

Đây là một phó bản có sự chọn lựa.

Trò chơi này chơi theo đội, mà mỗi đội chơi đều sẽ chọn một trong ba cách chưa khác nhau.

Nó có tên là người hùng, không phải vì hoàn thành trò chơi thì đội chơi đó sẽ trở thành anh hùng.

Mà là trong này cần có sự đoàn kết đồng lòng giữa các người chơi.

Đặc biệt hơn nữa sau khi thắng, tuy đội chơi đó sẽ nhận được những phần thưởng phong phú nhưng sẽ không thông báo khắp trò chơi như bao phó bản khác.

Còn kiểu chơi thế nào là còn tùy thuộc đội chơi đó chọn thế nào.

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Đi đi, nghe nói phó bản này có ra một sự kiện thú vị nha.

[Thiên Sơn Khải]: Lão đại, đi chứ?

[Quách Quỳ]: Ừ.

.....

Phó bản "Những người hùng thầm lặng".

Nơi đây đã tập hợp nhiều người khác nhau, khi tới đây sẽ có cảm giác dường như phải chen lấn.

[Ngồi Ăn Bỏng Ngô]: Phó bản này có lâu rồi sao? Hay vừa mới mở?

[Người Qua Đường]: Mở từ hai tháng trước rồi, nhưng sao tự nhiên bây giờ lại nổi thế nhỉ?

[Tiểu Thanh Thanh]: Mấy người không biết đó thôi, vài ngày trước phó bản có tung ra sự kiện "Tinh linh". Nếu như có thể an toàn vượt qua các thử thách thì sẽ được Tinh linh vương giao nhiệm vụ cuối cùng. Đội nào vượt qua được thì mỗi thành viên trong đội đều sẽ nhận được bảo bối quý hiếm như nhau.

[Hóng Hóng Hóng]: Nghe có vẻ hơi huyễn ảo chút.

[Cơn Gió Khẽ Thổi]: Ghê vậy! Ta cũng muốn tham gia a.

[Vương Gia Cát Tường]: Aaaa ta chưa có đội, cầu người lập đội nha!

[Hoàng Thượng Giá Đáo]: Có ai chưa có đội không? Tung tờ rơi, cầu lập đội!

.....

[Thiên Sơn Kha Tinh]: Không ngờ nơi đây lại đông như vậy.

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Đó là điều tất nhiên, không biết người nào hóng tiếng gió nói là đã ra sự kiện "Tinh linh", thành ra mới dẫn đến tình trạng "tắc nghẽn" như bây giờ.

[Thiên Sơn Vấn]: Tinh linh a, hảo mong chờ.

[Thiên Sơn Khải]: Hiên Viên đội cũng tới kìa.

Nghe nói Hiên Viên đội tới, lập tức hầu hết người chơi giãn ra hai bên.

Dẫn đầu là Tiêu Minh một thân y phục đen thêu cự mãng, tóc đen dài, đúng hình tượng vương gia lãnh khốc.

Bạch Đào một thân váy công chúa đi bên cạnh, dù là hình tượng trong game nhưng nhìn vẫn nhu nhược dễ vỡ như vậy.

[Mẫu Nghi Thiên Hạ]: Đào Vũ Lan Tâm kìa, cô ta xuất hiện rồi.

[Yểu Điệu Thục Nữ]: Bạn thân của cô ta còn đang nằm viện mà cô ta vẫn còn tâm trạng chơi game được, đúng là chẳng ra gì.

[Ta Thật Soái]: Lầu trên có bệnh. Băng Thanh Ngọc Khiết nằm viện chứ có phải cô ấy đâu, còn cấm người ta không được phép chơi nữa à.

[Uy uy uy]: Tiểu Đào nhi cố lên!

[Hazy Moon]: Nói thật Băng Thanh Ngọc Khiết cũng thật đáng thương, không biết bây giờ tình trạng cô ấy thế nào.

[Mùa Hạ Chói Chang]: Dĩ nhiên là đang nằm viện không biết sống chết rồi, cô ta có một người bạn vô tâm như thế cũng thật xui xẻo.

Nhìn câu "một người bạn vô tâm" là biết nói đến ai.

Tinh Hạ nhìn acc [Hazy Moon], cảm thấy....

Đây là hẳn một thánh mẫu.

Người chơi này dường như không thuộc về đội nào cả, nhưng thấy người nào xui xẻo liền đồng cảm theo.

Lần trước vụ của cô cũng thấy acc này đồng cảm với mình.

Có ý tứ!

[Đào Vũ Lan Tâm]: Đại thần.....

Mọi người từ đầu đang nói đến chuyện phó bản, đột nhiên xoay đến chuyện giữa Bạch Đào với Lục Thanh Ngọc, làm cô ta cảm thấy không được tự nhiên.

[Cửu Trọng Tiêu]: Không sao, không cần để ý đến bọn họ.

[Viễn Cẩn Thiên]: Phải đó Tiểu Đào Nhi, cô không làm gì sai, sao phải sợ họ chứ.

Viễn Cẩn Thiên đây là đang an ủi, nhưng lại làm Bạch Đào bất động trong giây lát.

Một lúc sau cô ta mới nhắn lại.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Vâng.

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Đại thần, Tiêu Dao đội cũng đến kìa.

Ở góc độ của Hiên Viên đội, muốn nhìn thấy Tiêu Dao đội đứng một bên cũng rất dễ dàng.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Đại thần, kia là người yêu cũ của anh phải không? Bộ đồ của cô ấy thật đẹp.

Y phục nhân vật của Tĩnh Hạ hôm nay mặc là một bộ đồ đỏ rực như lửa, hơn nữa làn váy có thêu phượng hoàng tựa như muốn cất cánh bay.

Mái tóc thả xuống, làm nổi bật gương mặt xinh đẹp trong màn hình.

Khụ..... dù nhân vật hầu hết ai cũng giống nhau thôi!

[Cửu Trọng Tiêu]: Em thích?

[Đào Vũ Lan Tâm]: Em....em chỉ là thấy bộ đồ của cô ấy thật đẹp, nên mới khen một tiếng.

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Nếu tôi không nhầm thì đó là bộ "Hỏa Phượng" rất khó chế tác đó, cô ta lấy đâu ra vậy?

Sau khi vụ thua trận đó, dường như Yên Nhiên Giai Lệ cũng im ắng hơn, bây giờ mới thấy mặt.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Hỏa Phượng? Bộ đồ chỉ có trong truyền thuyết kia sao?

Hỏa Phượng này là một bộ đồ cần có lông phượng hoàng ở phó bản "Phượng Hoàng Lửa" cùng một số bảo bối quý hiếm khác chế tác nên.

Tuy nhiên hiện nay do một vài sự cố nên phó bản đó đã đóng cửa, thành ra bộ "Hỏa Phượng" coi như thất truyền.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Cô ấy thật may mắn.

[Cửu Trọng Tiêu]: Nếu em thích, anh đi lấy cho em.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Không cần đâu, dù sao làm vậy cũng không nên.

[Cửu Trọng Tiêu]: Chỉ cần em thích, anh sẽ làm cho em.

Cả hai người không phải chat riêng tư mà lên nguyên trang {Nhân Gian} mà tình tứ.

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Tiểu Đào thật hạnh phúc, có một người bạn trai quan tâm cậu như vậy.

Ngữ khí dường như còn mang theo một chút đố kị.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Không.... không phải đâu.

Dù nói là nói như thế nhưng trong lòng Bạch Đào vẫn không nhịn được mà đắc ý.

Có Tiêu Minh chăm lo cho cô ta như vậy, không hạnh phúc được sao?

[Cửu Trọng Tiêu]: Được rồi, để anh đi lấy bộ đồ về cho em.

Nói xong Tiêu Minh di chuyển nhân vật đến chỗ Tĩnh Hạ.

- ----

Giây phút tự kỉ - ing:

Vừa viết truyện vừa edit, ta chăm chỉ quá mà!!!

Moa ha ha ha.....khụ khụ khụ!!!!

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 17: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (17)

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Lão đại, Cửu Trọng Tiêu tới kìa.

[Thiên Sơn Khải]: Có lẽ hắn muốn gây sự.

[Thiên Sơn Vấn]: Gây sự thì chiến, dù sao chúng ta cũng đâu có sợ hắn.

[Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Nếu ta nhớ không lầm thì đó là người yêu cũ của tiểu sư muội thì phải.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Không liên quan, ăn nói bừa bãi.

[Thiên Sơn Kha Tĩnh]:.....

[Cửu Trọng Tiêu]: Tĩnh Hạ, ra chỗ khác tôi có chuyện muốn nói.

[Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Tên của tiểu sư muội là Tĩnh Hạ sao, nghe lạ lạ.

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: *miễn cưỡng liếc nhìn* giờ là lúc nói chuyện này sao?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Không đi.

Nam chính đây có bệnh sao?

Bảo ta đi là ta phải đi?

Mặt mũi thật lớn.

Dừng một chút, Tĩnh Hạ lại thêm một câu.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Có bệnh.

[Cửu Trọng Tiêu]:.....

Tiêu Minh vốn chỉ muốn gọi cô ra chỗ khác để cô nhường lại bộ y phục cô đang mặc.

Ai ngờ cô lại không nể mặt như vậy.

[Phiêu Bạt Tứ Phương]: Nhất Độ Vỹ Hàn, đừng khinh người quá đáng, lão đại tự mình gọi cô sang là vinh hạnh của cô.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Ồ, mặt mũi của tôi thật lớn.

Giọng điệu thập phần qua loa.

[Viễn Cẩn Thiên]: Ngươi.....

[Cửu Trọng Tiêu]: Được rồi, nếu cô không muốn đi thì tôi sẽ nói ở đây.

[Cửu Trọng Tiêu]: Tĩnh Hạ, cô nhường bộ "Hỏa Phượng" này cho Tiểu Đào đi.

Tin nhắn vừa đăng, mọi người đều sửng sốt.

Cái này gọi là cái gì?

Bắt người yêu cũ nhường đồ cho người yêu mới?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Bộ của tôi, tại sao tôi phải đưa?

[Cửu Trọng Tiêu]: Nếu không phải Tiểu Đào thích, thì tôi cũng không muốn tìm cô.

Tĩnh Hạ hơi nhếch môi.

Nam chính nghĩ mình là cái gì chứ?

Ảo tưởng!

Loại người này cần phải tiêu diệt lập tức.

Không thể để cho hắn đẻ trứng.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Nếu tiểu tình nhân của anh thích thì đi mà tìm cho cô ta một bộ. Tới tìm tôi làm cái gì?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Thần kinh.

Tiêu Minh nhíu mày càng sâu.

Hắn đã chủ động nói chuyện với cô, sao cô lại không biết điều như vậy.

[Cửu Trọng Tiêu]: Tĩnh Hạ, cô đừng ích kỉ như vậy, chúng ta đã chia tay, có giận thì cứ tìm tôi nói chuyện, đừng gây sự vô cớ.

Khóe miệng Tĩnh Hạ hơi giật.

Ích kỉ? Gây sự vô cớ?

Lái thuyền rẽ hướng cũng thật nhanh.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Tự chửi mình à?

[Viễn Cẩn Thiên]: Cô đừng có không biết điều, nếu đổi lại là người khác thì đã nhanh chóng dâng lên rồi.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Thì đi mà tìm người khác, tìm tôi làm gì? Hóa ra Hiên Viên đội cũng chỉ có thế.

Tiêu Minh nhìn những tin nhắn này, trong lòng thầm chắc là cô muốn gây sự chú ý với hắn.

[Cửu Trọng Tiêu]: Từ Tĩnh Hạ, dù cô có làm thế nào thì tôi cũng sẽ không quay về với cô.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Đại thần.....

[Đào Vũ Lan Tâm]: Nếu cô ấy không muốn đưa thì thôi, dù sao.....

Bạch Đào chỉ nói một nửa.

Nhưng mà.....

Sao có cảm giác như cô ta đang muốn nói bộ "Hỏa Phượng" mới là của cô ta, còn Tĩnh Hạ là kẻ lấy đi vậy?

[Cửu Trọng Tiêu]: Từ Tĩnh Hạ, đừng không nói lí lẽ như vậy, nếu như không phải lúc trước tôi trợ giúp cô thì sao cô có thể tìm được lông phượng hoàng để chế tạo y phục?

[Cửu Trọng Tiêu]: Bây giờ vật về chủ cũ cũng đâu có gì sai?

Tiêu Minh giúp nguyên chủ?

Đây đều là công sức nguyên chủ tự mình bỏ ra, lúc đó trong khi hắn bắt đầu tình tứ với Bạch Đào thì một thân nguyên chủ phải tự chiến đấu mới lấy được.

Bây giờ hắn lại nhận công lao về mình?

Quá mặt dày!

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Tôi nói này, vừa nãy mấy người tự biên tự diễn mệt chưa? Và cũng để tôi nói lại lần nữa....

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: "Hỏa Phượng" là của bà đây, đều là bà đây tự mình chiến đấu mới lấy được.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Muốn cướp? Kiếp sau cũng không có cửa! Vậy nên, cút xéo.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Cô..... sao cô có thể nói quá như vậy, cô nếu như không muốn thì có thể từ chối mà, sao có thể mắng chúng tôi?

Giọng điệu thực ủy khuất, cứ như Tĩnh Hạ mới là người gây sự.

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Đại thần nói bộ đồ này là do đại thần giúp sức nên cô ta mới lấy được, thế mà cô ta lại nhận công lao về mình. Đúng là không biết xấu hổ.

Sau trận thua vừa rồi, Yên Nhiên Giai Lệ càng căm thù Tĩnh Hạ, vì cô ta cho rằng bởi vì cô nên cô ta mới thua.

*Khinh bỉ - ing *

[Viễn Cẩn Thiên]: Thế này đi, bây giờ chúng ta thách đấu. Đội nào mà chiến thắng trong phó bản này thì y phục thuộc về người đó, thế nào?

[Cửu Trọng Tiêu]: Được, cứ quyết định như vậy đi.

Đệt!

Bộ y phục này của cô, thế mà bọn chúng lại dám tự ý quyết định.

Xem xem có đáng chết không chứ?

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Tiểu sư muội, xem ra kẻ thù của cô thật nhiều.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Đều là kẻ điên, đừng để ý.

[Viễn Cẩn Thiên]: Cô nói ai điên?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Ai trả lời thì là kẻ đó.

[Viễn Cẩn Thiên]: Muốn chết.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Ồ, anh muốn chết sao? Khi nào chết hãy gửi giấy báo tang cho tôi. Tôi sẽ đốt pháo mở tiệc mừng.

[Viễn Cẩn Thiên]:.....

Tức đến mức suýt nữa hắn ném con chuột vào màn hình.

Cũng may dừng lại được.

[Xem Kịch]: Căng đét!

[Hóng Hóng Hóng]: Hóng xem cuộc khẩu chiến giữa hai đội cũng là một thú vui đó.

[Người Qua Đường]: Giờ lại có phong trào chiến đấu vì quần áo sao?

[Say Oh Yeah]: Lót dép ngồi hóng xem đội nào sẽ thắng.

[Ngỡ Như Là Mơ]: Hiên Viên đội sẽ thắng, Tiêu Dao đội chỉ xứng xách dép mà thôi.

[Nữ Nhân Của Đại Thần]: Cho lầu trên ngàn like.

[Phong Trần Tuấn Dật]: Hiên Viên đội sẽ thắng+100.

[5thing]: Tiêu Dao đội mới thắng kìa, Hiên Viên đội còn lâu mới bì kịp.

[Nữ Thần Thanh Xuân]: Tiêu Dao đội thắng + ngàn like.

Fan của hai đội bắt đầu gây chiến, tin nhắn gửi tới nhiều tới nỗi suýt bị lag máy.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Thôi bắt đầu chơi đi, cứ như vậy thì máy bị lag mất.

Sau đó hắn ấn nút "Bắt đầu" màu đỏ ở góc bên phải, ngay lập tức cả năm người tập hợp lại trong một không gian riêng, hắn nhập tên đội vào, có ngay ba cái bảng hiện ra trước mắt.

Bảng 1: Hố sâu biển lửa.

Bảng 2: Trời đông lạnh giá.

Bảng 3: Bóng đêm vô tận.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Chọn cái nào bây giờ?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Trời đông lạnh giá thử đi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Sao không phải là Bóng đêm vô tận?

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Đêm tối nhìn nhau bằng mắt à? Hơn nữa ở đây có ai có thuộc tính ánh sáng đâu.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Ta có nha, nhưng nó chỉ có thể kéo dài trong một thời gian ngắn thôi.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Vậy dẹp đi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Lão đại lặn mất tăm đi đâu rồi?

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Ở đây.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Cứ tưởng anh chết dí ở đâu rồi chứ.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Lão đại chọn thử xem.

Quách Quỳ hơi suy nghĩ một chút rồi nhắn lại.

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Trời đông lạnh giá đi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Tiểu sư muội vừa rồi cũng chọn như vậy.

Sau rồi, một trong năm người nhấn vào bảng thứ 2.

Một đạo ánh sáng chói mắt xuất hiện.....

- ----

Một phút suy tư:

Nói thật, ta không có kinh nghiệm viết truyện võng du nên thường ra chap chậm, nhưng nếu như viết thể loại khác ta ngược lại cảm thấy mình viết cũng thật nhanh!!!!

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 18: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (18)

"Vù vù vù....."

Tiêu Dao đội được dịch chuyển đến một nơi đầy bão tuyết.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Cái gì đây nha, sao xung quanh im ắng quá vậy?

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Chưa di chuyển sao biết có yên tĩnh hay không?

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Thử nhìn phía xa kia đi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Wow, không phải chứ?

Ở phía xa xa, có một vài đội chơi đang chiến đấu.....

Ukm.....với sói tuyết.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Cẩn thận.

Tin nhắn vừa mới gửi đi, một nhóm con sói màu đen trắng xuất hiện.

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Nhiều như vậy?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Hẳn bây giờ chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Mỗi người tung ra một chiêu thức, ngăn chặn con sói đến gần.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Cứ như vậy, chúng ta sẽ chết vì mệt a.

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Chạy.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Lão đại quả nhiên là lão đại.

Cả nhóm không hẹn mà cùng di chuyển nhân vật ra chỗ khác.

Nhưng vấn đề ở đây là đằng trước có một hai đội đang chiến đấu, đằng sau có sói đuổi theo, trái phải đều không di chuyển được.

Tĩnh Hạ nhấn nhấn bàn phím, di con chuột.

"Bùm".

Một tiếng nổ phát ra, làm một phần phong cảnh trắng tuyết có một ít khói bụi mịt mờ.

Trên màn hình hiện lên một dòng chữ "Pentakill".

Hơn một nửa con sói biến mất, mọi người nhất thời kinh ngạc.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Tiểu sư muội, cô sử dụng chiêu thức gì vậy.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Một ít tuyệt chiêu thôi.

[Chúc mừng Tiêu Dao đội hoàn thành nhiệm vụ "Tiêu diệt năm con sói cùng một lúc"].

Cả nhóm:...

Bây giờ mới phát nhiệm vụ sao?

Ngay lập tức, cả nhóm lại được dịch chuyển đến một nơi khác.

Họ đứng trước hang động làm bằng băng, trên màn hình xuất hiện nhiệm vụ.

[Nhiệm vụ thứ hai: Trong vòng 30 phút, tìm ra Thiên Sơn Tuyết Liên]

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: 30 phút? Đùa nhau à?

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Nhiệm vụ sờ sờ trước mắt kia.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Nhanh lên đi, thời gian đang trôi đấy.

Ở góc bên phải màn hình, xuất hiện một cái đồng hồ hình vuông nhỏ đang đếm ngược thời gian 29p:25s.

Ngay lập tức, cả nhóm tiếm vào trong động.

Màn hình tối sầm một chút, lập tức hiện ra phong cảnh xinh đẹp.

Hang động này như được làm bằng pha lê, xung quanh có nhiều ngã rẽ khác nhau, khiến người ta không biết đường nào mà lần.

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Chia ra tìm đi.

Mỗi người chia nhau vào một hướng, chỉ có Tĩnh Hạ là đứng im bất động.

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Không đi?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Không cần thiết.

(Nhóm) [Quách Quỳ]:....

Tĩnh Hạ di chuyển nhân vật đi về phía đằng trước.

Hầu hết mọi người chỉ để ý đến các hang động xung quanh mà bỏ qua con đường phía trước.

Quách Quỳ không đi tìm, ngược lại còn đi theo cô.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Đi theo tôi làm gì?

Dù cho nhiệm vụ của cô cần làm phải có được tình cảm của Quách Quỳ.

Nhưng với ấn tượng "đẹp đẽ" ban đầu hắn đem đến, cô thấy mình chưa thể cho hắn sắc mặt tốt.

Ta là một thiếu nữ có khí chất!

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Cần thiết.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]:...

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Mấy người định trò chuyện đến bao giờ thế? Không tìm sao?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Chuẩn bị.

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Chuẩn bị.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]:....

Được rồi, ta im lặng là được.

Cả Quách Quỳ và Tĩnh Hạ tiến lên đằng trước được một lúc, nhưng xung quanh ngoài băng ra thì vẫn là băng.

Cuối cùng, họ đứng trước một cái hồ nước.

Mà ở xung quanh hồ lại có các loài hoa dị thảo khác nhau.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Ở đây à?

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Có lẽ.

Cô nhìn một chút, thấy mấy loài hoa này không giống Thiên Sơn Tuyết Liên mà.

Nhầm rồi sao?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Có hình cụ thể không?

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Không có.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Vậy ấn bừa đi, kiểu gì chẳng trúng.

(Nhóm) [Quách Quỳ]:...

Cô nói thật dễ dàng.

Hắn nhìn đồng hồ bấm giây bên phải màn hình, hiện tại còn 24:44s.

Quách Quỳ không còn cách nào khác, đành phải "nhấn bừa".

Nhưng hắn nhấn kiểu gì cũng không thấy thông báo.

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Không được.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Ta biết mà, nó ở dưới nước ấy.

Quách Quỳ hơi đen mặt.

Cô biết chỗ mà còn bảo hắn ấn đại.

Rảnh rỗi sao?

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Sao cô biết?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Ta đoán bừa.

(Nhóm) [Quách Quỳ]:....

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Ta nói hai cái con người này, không đi tìm đi còn ở đấy tám chuyện sao?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Đang tìm.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Hic hic, ta bị lạc đường rồi, ai đó chỉ đường cho ta đi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Thế đã tìm được gì chưa?

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Chưa a, không thấy mánh nào hết.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Vậy ngươi cứ ở đó đến chết đi là được.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: *ủy khuất - ing*

Không tìm được là lỗi của hắn sao?

Mọi người cũng chưa tìm được mà.

Tĩnh Hạ không để ý đến hắn, nhấn nhấn một chút vào sông.

Đột nhiên trên màn hình hiện lên thông báo: Người chơi muốn xuống nước, cần phải có đồ lặn (ghi chú: mua đồ trong shop)

Tĩnh Hạ: "....."

Ta đang làm nhiệm vụ, không phải đi bơi, ok?

Trò chơi kì lạ.

Tuy vậy nhưng cô vẫn nhanh chóng nhấn vào "Shop" phía dưới.

Quả nhiên là có rất nhiều đồ, cô nhấn đến mục trang phục.

Kéo xuống tìm đồ lặn.

Phát hiện cả đồ này bán theo bộ, mà tổng cộng mất 134,000 đồng tiền vàng.

Cô nhìn tiền của mình ở phía trên.

195,000 đồng tiền vàng.

Nếu mua cô sẽ bị nghèo đi.

Thực đắn đo suy nghĩ!

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Quách Quỳ, anh vào Shop mua đồ bơi đi.

(Nhóm) [Quách Quỳ]:....

Cô đùa hắn sao?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Nhanh để còn xuống dưới, sắp hết thời gian rồi.

Quách Quỳ ấn vào hồ nước, phát hiện hắn cũng được phát thông báo y hệt Tĩnh Hạ.

Hắn vào shop, không chần chừ mua ngay cả bộ.

Thay đồ cho nhân vật, rồi lại nhấn vào hồ băng lần nữa.

Ngay lập tức, màn hình tối đen.

Trong hồ thực tối, hắn di di nhân vật một lát, xuống chỗ sâu hơn để tìm.

Ở dưới đáy hồ, có một bông hoa nở rộ sáng rực.

Cả thân nó đều màu trắng, tuy hình dáng giống như hoa sen, nhưng lại nhìn tinh khiết hơn nhiều.

Đây chắc chắn là Thiên Sơn Tuyết Liên.

[Ting! Chúc mừng Tiêu Dao đội đã hoàn thành nhiệm vụ]

Khi đưa nhân vật lên bờ, màn hình lại xuất hiện thông báo như vậy.

[Phần thưởng: Một bông hoa Thiên Sơn Tuyết Liên, y sa đao thương bất nhập cho mỗi thành viên]

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Hoàn thành rồi hả? Say oh yeah!

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Thật không ngờ nó lại ở phía dưới.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Đúng vậy nha, phó bản này thật kì lạ.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Tìm được đường ra rồi hả?

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Hừ, bổn thiếu gia ta không vô dụng đến thế.

Cùng lúc đó, có mấy nhóm tiến đến.

[Thịnh Thế Vân Trì]: Cái gì vậy? Đồ bị bọn họ lấy rồi à?

[Thịnh Thế Phồn Hoa]: Chúng ta tới chậm rồi!

[Thánh Liên Uyên Vũ]: Chỉ mỗi các ngươi tới chậm thôi à, đội chúng ta cũng vậy.

[Thiên Sơn Vấn]: Các ngươi sao lại tới muộn như vậy?

[Thánh Liên Mẫu Mực]: Ai lại biết phó bản này khó tính như vậy chứ? Chúng ta phải giết đúng năm con sói mới cho đi, ít hoặc nhiều hơn cũng không được.

Tiêu Dao đội:.....

Đúng là khó tính thật.

Tĩnh Hạ hơi mỏi lưng ngả ra lưng ghế.

Hệ thống: **[** Ký chủ, cô chơi bọn họ như vậy ổn chứ? **]**

Thực chất luật chơi ở nhiệm vụ một không khó như vậy.

Chỉ cần giết từ năm con sói trở lên cùng một lúc là được rồi.

Dùng bom hay pháo nổ đều được hết.

Nhưng mà đều là do hệ thống ra tay sửa đổi luật một chút.

Nó mà đã ra tay thì công ty game đó cũng không tìm ra được.

Nhưng vấn đề ở đây là ký chủ đang chơi ăn gian đó!

Tĩnh Hạ giọng điều đầy lười biếng trả lời: "Ta lại cảm thấy bình thường, để bọn họ tới chậm một chút thôi, đâu chết được".

Hơn nữa Thiên Sơn Tuyết Liên đúng là do cô tự tìm, đâu có tính là ăn gian đâu.

Hệ thống: **[**.... **]** Quá mệt mỏi, ta muốn off để điều dưỡng tâm tình.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 19: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (19)

Bên trong màn hình, mọi người dần trở nên im lặng.

[Thiên Sơn Khải]: Không còn nhiệm vụ nào khác sao?

[Thịnh Thế Thái Bình]: Có thì vẫn có, nhưng nhiệm vụ này lại có Thiên Sơn Tuyết Liên.

Thiên Sơn Tuyết Liên đóng vai trò quan trọng trong việc chế tạo thần khí đó.

Vậy mà bị người khác nhanh tay lấy mất rồi.

Thật buồn!

[Thánh Liên Quang Hoàn]: Hay là mấy người bán lại nó cho tôi đi.

Có mấy người nhìn thấy tin nhắn, liền lập tức nhao nhao.

[Thịnh Thế Vân Tiên]: Không, là bán nó cho tôi, muốn giá bao nhiêu cũng được.

[Quách Quỳ]: Không bán được.

Thịnh Thế đội vừa nhìn thấy, liền bắt đầu ảo não.

Nhưng vẫn có người không phục.

[Thánh Liên Uyên Mẫu]: Tại sao lại không bán được, đây có phải đồ được tặng đâu, là mấy người cố ý không bán sao.

Đích thực là nếu đồ vật mà được trò chơi tặng thì đó là hàng vĩnh viễn, không thể bán.

Nhưng đồ kiếm được thì lại khác.

[Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Lão đại lừa mấy người làm gì, lão đại nói không thể bán là không thể bán.

[Thánh Liên Mẫu Mực]: Ai biết được chứ. Có khi lão đại nhà ngươi muốn nuốt riêng thì làm sao?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Ta nói này, sao tên ngươi là mẫu mực mà không mẫu mực gì hết vậy?

[Thánh Liên Mẫu Mực]: Ý ngươi là gì?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Đây là đồ của nhóm chúng ta, tại sao phải tặng cho các ngươi? Cho dù là hắn nuốt riêng nhưng đó là do hắn lấy được.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Bớt xàm ngôn.

[Thánh Liên Mẫu Mực]: Ngươi.....

[Ting! Mục tiêu Quách Quỳ, độ hảo cảm +8, nhiệm vụ hoàn thành 25%**]**

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở, Tĩnh Hạ cũng cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

Nói tốt một chút cũng được hảo cảm?

Ta giỏi quá mà!

Hệ thống: **[**Như vậy đã là chậm rồi**]**

Ký chủ nhà người khác khi công lược thì độ hảo cảm tăng vù vù.

Còn ký chủ nhà nó thì sao?

Không muốn nhắc đến.

"Thất bại kia, ý ngươi là sao?". Tĩnh Hạ cười như không cười đáp lại.

Nó nghĩ công lược cách màn hình mà dễ sao?

Chưa gì mà được hảo cảm, như vậy là giỏi rồi.

Bớt xoi mói.

[....] Chính vì thế mới cần cô làm bảo tiêu cho Quách Quỳ đó thôi.

Nghĩ nó làm hệ thống mà dễ sao?

Quản lí, ta không muốn làm nữa!

[Thiên Sơn Vấn]: Không phải là vẫn còn nhiệm vụ để cho các ngươi làm sao? Đi đi, kẻo bị người khác nẫng tay trên đấy.

Cả hai nhóm nghe vậy, liền không đôi co nữa, trực tiếp rời đi.

Dù sao đây cũng là Tiêu Dao đội, họ đánh không thắng.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Bây giờ phải đi đâu?

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Ra ngoài trước đi.

Cả nhóm vừa mới bước ra, trên màn hình phát một cái thông báo.

[Nhiệm vụ cuối: Chiến đấu với một trong các đội chơi trong phó bản]

[Phần thưởng: Một tấm bùa cứu mạng cho mỗi thành viên (sử dụng được một lần), đến Thần Tiên điện gặp Tinh Linh vương]

[Đôi chơi có đi ngay bây giờ hay không?]

Quách Quỳ nhấn "Có" ở ngay dưới, lập tức trên màn hình xuất hiện một vòng xoáy cuốn mọi người đi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Đây là đâu vậy?

Họ đứng trước một sa mạc rộng lớn, mà xung quanh có không ít đội chơi ở nơi đây.

[Nhập tên đội chơi cần khiêu chiến]

Trước khi họ kịp suy nghĩ, thì đột nhiên lại nhận được thông báo:

[Hiên Viên đội ngỏ lời thách đấu, có chấp nhận hay không?]

Lời thách đấu vừa mới phát, Hiên Viên đội đã đến ngay trước mặt.

[Tiêu Dao đội đã chấp nhận lời thách đấu]

[Viễn Cẩn Thiên]: Ta còn tưởng các ngươi còn không dám nhận lời khiêu chiến.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Chúng ta đâu có giống như ngươi.

[Viễn Cẩn Thiên]: Nhất Độ Vỹ Hàn, ngươi đừng quá phận.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Ta bình thường.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Nhất Độ Vỹ Hàn, ta có thể nói chuyện riêng với cô một chút được không?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Không rảnh.

[Cửu Trọng Tiêu]: Cô ăn nói kiểu gì vậy, Tiểu Đào muốn nói chuyện riêng với cô là quá nể mặt cô.

Nam chính giờ lại làm bá đạo tổng tài nữa cơ à?

Nghĩ bà đây sợ chắc?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Tôi mở lời từ chối là đã quá cho cô ta mặt mũi rồi.

[Cửu Trọng Tiêu]: Cô.....

[Đào Vũ Lan Tâm]: Được rồi, ta chỉ muốn nói chuyện một lát, không mất nhiều thời gian của cô đâu.

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Cô tên là Tĩnh Hạ phải không? Cô có thể bán lại bộ "Hỏa Phượng" cô đang mặc cho tôi được không?

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Hàng vĩnh viễn, không bán.

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]:....

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Giá cả tùy cô đưa ra, nếu nhiều quá tôi có thể bảo đại thần trả thêm.

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Cô có thói quen dùng lại đồ cũ của người khác sao?

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Cô..... sao cô lại sỉ nhục tôi như vậy?

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Không phải sỉ nhục, mà là sự thật.

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Tôi biết cô hận tôi vì đã hẹn hò với đại thần, nhưng đó là vì chúng tôi thật lòng thích nhau.

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Cô biết tính anh ấy mà, anh ấy nói tôi thật sự hợp với anh ấy, còn anh ấy chỉ coi cô như em gái thôi, tại sao bây giờ cô vẫn chưa buông tay?

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Cô đang đọc lời thoại hả? Mệt chưa?

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Tôi có thể cho không hoặc bán cho bất kì ai....

(Riêng) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Ngoại trừ cô.

Bạch Đào bị nói như vậy, không khỏi cắn môi dưới.

Đây là đang khinh thường cô sao?

Cô ta dựa vào cái gì mà khinh thường cô?

Không đẹp bằng cô, không được đại thần yêu như cô.

Cái gì cô ta cũng hơn hẳn, bộ "Hỏa Phượng" này phải là của cô ta mới đúng.

Bạch Đào rất muốn nhắn thêm, nhưng phát hiện cô ta đã bị Tĩnh Hạ kéo đen.

Đáng ghét!

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Đấu được chưa, tôi không muốn lãng phí thêm thời gian đâu.

[Cửu Trọng Tiêu]: Tiểu Đào vừa nhắn gì với cô?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Đi mà hỏi cô ta, hỏi tôi làm gì?

[Đào Vũ Lan Tâm]: Em chỉ muốn cô ấy bán lại "Hỏa Phượng" cho em nhưng.....

[Cửu Trọng Tiêu]: Tĩnh Hạ, cô bán lại cho Tiểu Đào đi.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Anh nói tôi bán là tôi phải bán chắc? Anh nghĩ anh là ai?

[Cửu Trọng Tiêu]: Tôi đã nói rồi, cô đừng gây sự vô cớ như thế, dù thế nào thì Tiểu Đào mới là bạn gái của tôi, cô đừng cắn chặt không buông chuyện này nữa.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Cổ nhân nói không sai, tra nam tiện nữ đúng là một cặp trời sinh đấy.

[Cửu Trọng Tiêu]: Cô nói cái gì?

Tiêu Minh lúc này giận tái mặt.

Cô dám nói hắn là tra nam? Còn mắng Bạch Đào?

[Ngao Du Giang Hồ]: Cô dám....

Vừa nhắn, hắn lại xông lên trước.

[Thiên Sơn Khải] cũng lên ứng chiêu với hắn.

Cả hai người đánh không chút nương tay, nhưng [Thiên Sơn Khải] vẫn có ưu thế hơn, dù sao hắn cũng có y sa đao thương bất nhập.

Nhưng [Ngao Du Giang Hồ] cũng không quá kém, hắn có phần thưởng "Hỏa Tiêu" vì đã vượt qua bàn Hố sâu biển lửa. Hắn sử dụng nó rồi phi về phía đối phương.

Thấy hai bên đã xuất chiến, những người còn lại cũng lên.

Quách Quỳ PK với Tiêu Minh.

Tĩnh Hạ PK với Bạch Đào.

Còn những người khác cứ thế mà chiến.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Cô bán lại nó cho tôi đi, tôi sẽ cố hết sức không làm tổn thương cô.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Không hiểu tiếng người?

Bạch Đào nhìn vậy liền tức giận, ra chiêu mạnh hơn.

Cô ta thế những có tuyệt chiêu "Hỏa Phượng".

Nữ chính đúng là nữ chính, quang hoàn lóe sáng chói mắt người.

Mặc dù Tĩnh Hạ cũng có y sa hộ thể, nhưng vũ khí của nữ chính mà trúng người cô thì chưa chắc cô đã không có chuyện.

Thân là một pháo hôi, vật bảo hộ của cô không có quyền phản kháng.

Đau lòng quá mà.

Thương tiếc hộ nó ba giây.

Quả nhiên, nhân vật của Tĩnh Hạ không cẩn thận trúng chiêu, làm máu của cô bị giảm bớt đi.

Dù biết kết quả như vậy nhưng cô cũng không nhịn được thầm mắng.

Mẹ nó đây là đao thương bất nhập cái gì?

Lừa đảo!

Hệ thống, ta muốn kiện.

[Ký chủ, nó chỉ có tác dụng Đao thương bất nhập, không phải Thủy hỏa bất xâm, phiền ký chủ lần sau đọc kĩ **]** Giọng nói hệ thống có xen lẫn một chút thờ ơ.

Tĩnh Hạ: "...."

Lâu lâu mới thấy hệ thống nói có lí.

Ta nhịn!

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 20: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (20)

Bên kia.

[Cửu Trọng Tiêu]: Mối thù lần trước hôm nay sẽ tính ngay tại đây.

[Quách Quỳ]:?

[Cửu Trọng Tiêu]: Xuất chiêu đi.

Nói rồi Tiêu Minh lấy ra sáo trúc.

Hắn tung ra tuyệt chiêu "Dư Âm Kinh Hoàng".

Tức là khi đối thủ mà trúng phải, thì ngay lập tức lượng máu sẽ giảm bớt một nửa, sau đó thì nhân vật sẽ bị bất động vài giây.

Trong vài giây đó cũng đủ để đối thủ tung ra chiêu trí mạng.

Nhưng không biết Quách Quỳ làm bằng cách nào, dù có trúng chiêu nhưng lượng máu chỉ giảm một ít, hơn nữa còn không bị bất động.

Ngược lại tung ra tuyệt chiêu về phía Tiêu Minh khiến hắn ta bị đánh bay.

[Cửu Trọng Tiêu]: Không thể nào, ngươi làm bằng cách nào?

Quách Quỳ không trả lời, chỉ cho hắn thêm vài chiêu nữa. Nhưng Tiêu Minh sao có thể dễ dàng bị bại như vậy?

Hắn di chuyển nhân vật ra nơi khác, trực tiếp lấy kiếm phản kích.

Bên này.

Bạch Đào tuy là nữ chính, nhưng không có nghĩa là khả năng chiến đấu của cô ta cũng cao.

Cô ta bị Tĩnh Hạ xoay mòng mòng không biết đâu mà lần.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Cô có thể chơi nghiêm túc đi có được hay không?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Không.

Tĩnh Hạ trả lời ngắn cụt lủn, hơn hết nữa lại chơi trò mèo vờn chuột với Bạch Đào, làm cô ta không khỏi tức giận.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Tôi thực sự không muốn làm tổn thương cô, chỉ cần cô nhận thua là được mà.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: □

Nhìn đối phương chỉ gửi một cái icon, hơn nữa vẻ mặt còn khinh bỉ như thế. Lần này Bạch Đào quyết định không nương tay nữa.

Nếu cô đã không muốn, vậy thì đừng trách tôi.

Bạch Đào nhấn nhanh bàn phím, làm nhân vật di chuyển không ngừng.

Cô ta còn có chiêu "Siêu tốc độ", làm nhân vật di chuyển cực nhanh vòng quanh đối thủ, sau đó ra ám chiêu không ngừng.

Tĩnh Hạ hơi nhướng mày.

Nữ chính đây là muốn đọ tốc độ với cô?

Nhưng "Siêu tốc độ" chỉ dùng được trong 20s, vậy nên Bạch Đào phải tốc chiến tốc thắng.

Cô ta vừa chạy vừa phi ám khí, tất cả đều được Tĩnh Hạ chặn lại.

Tất nhiên Tĩnh Hạ cũng phản công, cô chọn góc độ phù hợp nhất để nhắm trúng đối thủ.

Bạch Đào không ngờ rằng mình lại bị nhắm trúng, nhân vật của cô ta ngã xuống, nhất thời quên mất phản ứng.

Không có khả năng.....

Sao lại.....

[Đào Vũ Lan Tâm]: Từ Tĩnh Hạ, tại sao cô.....

[Nhất Độ Vỹ Hàn]:?

[Đào Vũ Lan Tâm]: Cô chơi ăn gian sao?

Tĩnh Hạ không thèm trả lời, cho thêm vài chiêu nữa làm acc Đào Vũ Lan Tâm cạn hết máu.

[Người chơi Nhất Độ Vỹ Hàn giành chiến thắng]

[Đào Vũ Lan Tâm]: Tôi chưa kịp phản kháng mà, tại sao cô lại có thể ra chiêu như vậy?

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Ai kêu cô đang lúc chiến đấu còn nhắn tin cho tôi? Ngu ngốc.

[Đào Vũ Lan Tâm]: Cô.....

[Người chơi Quách Quỳ giành chiến thắng]

Thêm một lúc nữa, bảng thông báo màu vàng hiện lên:

[Tiêu Dao đội giành chiến thắng]

[Viễn Cẩn Thiên]: Chết tiệt, tại sao nhóm chúng ta lại thua được?

[Thiên Sơn Vấn]: Là do các ngươi yếu.

[Yên Nhiên Giai Lệ]: Yếu? Người nên thua là các ngươi mới đúng, đội của chúng ta nhiều người hơn các ngươi mà lại thua được, chắc chắn là ăn gian.

[Phiêu Bạt Giang Hồ]: Đại thần, anh xem…

[Cửu Trọng Tiêu]: Được rồi.

[Cửu Trọng Tiêu]: Nếu như đội các ngươi để lại phần thưởng cho chúng ta, thì vụ này coi như bỏ qua.

[Thiên Sơn Vạn Thủy]: Nay Hiên Viên đội chuyển sang làm nghề ăn cướp sao?

[Viễn Cẩn Thiên]: Nếu các ngươi không muốn, vậy thì chúng ta sẽ phản hồi lên nhà sản xuất, kiện các ngươi tội chơi xấu.

[Nhất Độ Vỹ Hàn]: Cứ việc.

[Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Được nha, các ngươi cứ làm đi, còn bọn ta đi làm nhiệm vụ tiếp đây, bye bye.

Nói xong, Tiêu Dao đội biến mất ngay trước mắt, những người trong Hiên Viên đội tức gần chết.

(Nhóm) [Viễn Cẩn Thiên]: Lão đại, chúng ta không thể để yên thế này được.

(Nhóm) [Yên Nhiên Giai Lệ]: Đúng đó đại thần, nhà anh không phải đang hợp tác với công ty game này sao? Anh cứ việc nói cho bọn họ là được rồi.

(Nhóm) [Cửu Trọng Tiêu]: Tiểu Đào, em thấy sao?

(Nhóm) [Đào Vũ Lan Tâm]: Em…em cũng không có ý kiến.

(Nhóm) [Cửu Trọng Tiêu]: Được, vậy tôi sẽ đi làm.

Tiêu Minh lập tức đi phản hồi, với nội dung là các acc của Tiêu Dao đội có vấn đề.

Đợi được một lúc sau, có tin nhắn gửi đến.

[Nhà đài số 000]: Xin chào, là người chơi Cửu Trọng Tiêu đã gửi phản hồi về các thành viên Tiêu Dao đội có đúng không?

[Cửu Trọng Tiêu]: Đúng vậy, tôi nghi ngờ các acc đó có vấn đề.

[Nhà đài số 000]: Thực xin lỗi, nhưng chúng tôi không tìm được vấn đề nào mà bạn nói, các tài khoản đều bình thường.

[Cửu Trọng Tiêu]: Đều bình thường? Vậy tại sao bọn họ vẫn hóa giải được các tuyệt chiêu của tôi?

[Nhà đài 000]: Mỗi một tuyệt chiêu đều có các cách thức riêng để hóa giải, không có gì là bất bại cả.

[Cửu Trọng Tiêu]: Hay là mấy người kiểm tra lại một lần nữa đi.

[Nhà đài 000]: Thực xin lỗi, chúng tôi đã kiểm tra nhưng không thấy vấn đề như bạn nói.

Dù Tiêu Minh có gửi thế nào, thứ nhận được cũng chỉ là một câu nói y hệt.

Hắn càng nghĩ càng muốn nổi đóa.

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Đại thần, thế nào rồi?

(Riêng) [Cửu Trọng Tiêu]: Không được, họ nói tất cả đều bình thường.

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Vậy sao? Nhưng.....

(Riêng) [Cửu Trọng Tiêu]: Em có gì muốn nói sao?

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Về chuyện Tinh Hạ, em không nghĩ cô ấy.....

(Riêng) [Cửu Trọng Tiêu]: Cô ta làm khó em sao?

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Không, không phải ý đó.

Bạch Đào càng giải thích, lại càng mơ hồ.

(Riêng) [Cửu Trọng Tiêu]: Nếu cô ta dám làm khó em, anh sẽ không tha cho cô ta.

(Riêng) [Đào Vũ Lan Tâm]: Vâng.

.....

Thần Tiên điện.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tinh]: Wow, nơi này cũng thật hoành tráng.

Cung điện này rất rộng, bên trên là chùm đèn lớn chiếu sáng, xung quanh là các ô cửa kính, bên ngoài là phong cảnh mùa xuân tươi đẹp, thỉnh thoảng còn có một số tinh linh bay ngang qua.

Về tổng thể thì nơi này rất nguy nga, tráng lệ.

Đằng trước là các bậc thang, bên trên là Tinh Linh vương đang ngồi trên ngai vàng của mình.

Tinh Linh vương trong game được thiết kế thật đẹp mắt. Mái tóc vàng dài đến hông, mặc một bộ y phục trắng, với đôi mắt xanh dương, càng nổi bật gương mặt tuấn mỹ hơn người.

Tinh Linh vương: *Chào mừng các hiệp sĩ trẻ đã đến cung điện của ta.*

Hôm nay, ta tập hợp các bạn ở đây là muốn thông báo một việc.

Ta có một nhiệm vụ muốn đưa cho các bạn, ai có thể hoàn thành nó, ta sẽ trao vương miện của ta để làm phần thưởng.

Trên màn hình phát nhiệm vụ.

[Nhiệm vụ chính: Giúp Tinh Linh vương tìm ra các mảnh vỡ linh hồn bị thất lạc]

[Nhiệm vụ phụ: Đánh bại Tinh Linh hắc ám, giành lại "Ánh sáng vinh quang"]

[Phần thưởng: Vương miện Tinh Linh, Điệu múa Thiên Tinh, cây trượng "Vĩnh Dương"]

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Đúng là khá phong phú.

Sau khi ấn nhận nhiệm vụ, họ cùng một vài đội chơi được dịch chuyển sang nơi khác.

Lần này, họ đứng trước một rừng rậm lớn, xung quanh cây cối rậm rạp, có một vài con động vật còn chạy ngang qua.

Lần này, họ được chỉ dẫn đến nơi cần đến.

Càng đi, không khí xung quanh càng u ám.

Đến trước một khu vườn không có sức sống, một mảng phong cảnh âm trầm vây quanh giống như đang dụ họ đi về nơi bóng tối.

Đội chơi A: Đây là nơi nào vậy?

Đội chơi B: Ai biết được, có khi đây là nơi của Tinh Linh hắc ám đấy.

Đội chơi C: Thực kinh dị.

[Có tiếp nhận cốt truyện hay không?]

Các đội chơi đều đồng loạt nhấn "Có".

Ngày xưa, ánh sáng với bóng tối vốn không đụng chạm đến nhau.

Tinh Linh ánh sáng với Tinh Linh hắc ám sống ở hai nơi riêng biệt, nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng vào một ngày nào đó, một vài Tinh Linh hắc ám xâm nhập vào nơi Tinh Linh ánh sáng đang sinh sống, bọn chúng cướp đi "Ánh sáng vinh quang" - thứ tượng trưng cho sự thuần khiết lẫn sự tự hào của Tinh Linh thời bấy giờ.

Tinh Linh vương lúc đó vì đã đi chiến đấu mà đã đánh mất một phần linh hồn của mình.

Từ đó đến nay đã qua hơn trăm năm.....

- ----

Hazzzz, mình thề là mình sẽ chỉ viết duy nhất một thế giới võng du thoại, hơn nữa mình còn chưa chơi game chiến đấu bao giờ đâu nên không có kinh nghiệm viết □□

Mình thực là một học sinh ngoan □□□

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 21: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (21)

Sau khi xem xong cốt truyện.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tinh]: Vậy, hồn phách là ở trong này? Còn Ánh sáng vinh quang đâu?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Hẳn là bị ăn mất rồi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tinh]:...

Tinh Linh hắc ám đột nhiên xuất hiện.

Đây là một thiếu nữ tuyệt sắc, mặc bộ váy dài lấp lánh màu đen, đeo trên lưng mình đôi cánh đen mỏng như cánh ve, gương mặt sắc sảo lạnh lùng, tựa như nữ hoàng đứng trên không trung ngước nhìn xuống.

Tinh Linh hắc ám: *Ta tên là Aria, các ngươi là do người kia phái đến?*

Một đoạn đối thoại hiện dưới màn hình, người chơi nhấn "Tiếp tục".

Aria: *Các ngươi muốn đến lấy đồ vật có phải không? Là người kia.....*

Hắn muốn giết ta như vậy sao? Ta.... ta thích hắn như vậy.....

Cuộc đối thoại đến câu sau, vẻ mặt của Tinh Linh hắc ám trở nên đau khổ.

Các đội chơi:....

Lại yêu hận tình thù trong truyền thuyết?

Aria: *Nếu muốn đến lấy thì bảo hắn tự mình đến, không ai được phép lấy đi, bằng không..... các ngươi chịu chết đi.*

Vẻ mặt Tinh Linh hắc ám chuyển biến thành tức giận, phóng ra một đạo hắc ảnh đến người chơi.

Bị xuất chiêu đột xuất như thế, có vài người không chuẩn bị kịp, trúng phải liền bị tan thành mây khói.

Nói chính xác hơn là bị loại ra khỏi phó bản.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Lại kiểu trò chơi gì vậy?

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Kha Tinh, lấy chiêu thức ánh sáng của ngươi ra đánh lại xem.

Thiên Sơn Kha Tinh liền phóng ra một đạo ánh sáng, quả nhiên là khiến Tinh Linh hắc ám bị thương không nhẹ.

Có một vài đội chơi thừa cơ tiến lên, nhưng chiêu thức vừa rồi đã chọc giận Tinh Linh hắc ám, không ít người trong đội chơi bị đánh bay.

[Vạn Vật Bất Biến]: Mẹ nó, sao Tinh Linh này lại mạnh lên rồi.

[Vạn Vật Sinh Sôi]: Tất cả đều tại người vừa rồi, ai bảo phóng ra chiêu thức như vậy để chọc giận cô ta làm gì?

[Thiên Thời Địa Lợi]: Đúng vậy, bây giờ mau nghĩ cách đi.

[Không Sợ Nhất Vạn, Chỉ Sợ Vạn Nhất]: Là hắn khơi mào ra trước, bây giờ tự giải quyết đi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Bây giờ ngươi bị mắng ngập đầu rồi kìa.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tinh]: TNND, bổn thiếu gia ta góp công sức như vậy rồi còn bị mắng, có tính người hay không?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Con người vốn là vậy, nên quen dần đi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Cô cũng là người còn gì.

Lần này Tinh Hạ không trả lời, vào trong shop tìm vũ khí, nhưng dù cho có vũ khí thích hợp thì nó lại rất đắt.

Lại tìm trong túi đồ, phát hiện có một thanh kiếm tên "Hắc ám".

Dùng độc trị độc?

Nhìn Tinh Linh hắc ám vẫn đang nổi giận không ngừng công kích, Tinh Hạ lao đến, sử dụng thanh kiếm để đánh cận chiến.

Nào ngờ cô chưa kịp đánh tới thì.....

Aria: *Khoan đã.....*

Một câu nói tự dưng nhảy lên làm cô chém hụt.

Khoan đã???

Aria: *Ta đưa đồ cho các ngươi cũng được, nhưng các ngươi phải đưa ta đến gặp hắn.*

Tinh Hạ:"???".

Mọi người:"???".

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Một cái bảng chọn "Có" hoặc "Không" hiện ra.

Mọi người tuy chưa hiểu chuyện gì nhưng vẫn ấn "Có".

Dù sao đưa Tinh Linh hắc ám đi còn tốt hơn là chiến đấu, không phải sao?

Tinh Linh hắc ám vung tay, một con đường hiện ra trước mắt.

Ta đã đi tìm hắn rất nhiều lần nhưng chưa lần nào thành công, giờ thì các ngươi dẫn đường đi.

Tuy người chơi hơi do dự một chút nhưng vẫn quyết định đi.

Đi được một đoạn đường, lại nhận được thêm một cái thông báo [Người chơi quyết định trở về Thần Tiên điện?].

Sau khi nhấn "Trở về" thì phong cảnh quen thuộc hiện ra.

Tinh Linh vương ngồi trên cao nhìn xuống: "*Các bạn thành công rồi?*".

Aria nhìn thấy hắn, liền vội vàng bay tới: "*Hacuels, thì ra ngươi ở đây*".

Nhưng Tinh Linh vương vẫn chỉ nói một câu: "*Các bạn thành công rồi?*".

"*Hacuels.....*"

"*Ngươi không còn nhớ ta sao? Tại sao ngươi không trả lời ta?"*.

Tinh Linh vương vẫn chỉ ngồi im đó, nhìn về phía Aria không chớp mắt, cũng không trả lời mà chỉ hỏi một câu y hệt như trước.

"*Các bạn thành công rồi?"*.

Thân mình Aria hơi lung lay, tựa như sắp đổ xuống.

" *Thì ra..... ngươi đã không còn nhận ra ta"*.

Mọi người cùng nhìn một màn kịch như vậy, vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Nếu không phải nhiệm vụ vẫn còn trước mắt, thì chỉ sợ họ đang xem một đoạn phim tình cảm nào đó.

"Hệ thống, chuyện này là sao?". Tinh Hạ một bên gác chân lên chiếc ghế khác, một bên tựa vào lưng ghế nhìn một màn kịch này.

Hệ thống im ắng một chút, cuối cùng lên tiếng **[** Hắn là NPC này có ý thức của riêng mình **]**

"Ví dụ?".

[Vốn dĩ các NPC là do các hệ thống game tạo thành, chúng chỉ được cài đặt mặc định theo thiết kế của hệ thống, nhưng có lẽ do lỗi ở đâu đó mới khiến NPC này tự thoát khỏi điều khiển mà có suy nghĩ của riêng mình **]**

(*Ta nói bừa đấy, không biết đúng hay không)*

"Vậy nên mới có chuyện tình cẩu huyết như vậy?".

Vẻ mặt Tĩnh Hạ hơi hài hước mà tiếp tục xem kịch.

Giá như có đồ ăn với nước uống ở đây thì tuyệt rồi.

Nghĩ như thế, cô chạy thật nhanh xuống nhà, lấy đồ uống ở tủ lạnh rồi lên phòng, mở ngăn kéo ở bàn ra lấy đồ ăn vặt rồi tiếp tục xem.

Có kịch hay như thế, tội gì mà không xem?

Trên gương mặt xinh đẹp của Aria dấy lên sự tuyệt vọng "*Ngươi quả nhiên đã quên ta, ngươi hận ta như vậy?"*.

" *Ta đến để trả lại thứ thuộc về ngươi, ngươi..... sẽ tha thứ cho ta chứ?"*

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Ta đang xem cái quỷ gì vậy? Ta nhớ chúng ta đến đây để làm nhiệm vụ..... phải không?

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Không sai đâu.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: *Khi bạn mê phim ảnh nhưng lại bị bắt tạo game và cái kết*

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Dẹp ngay đi.

[Cảnh báo! Cảnh báo! Có lỗi xảy ra trong phó bản, mời người chơi thoát ra]

[Cảnh báo! Cảnh báo! Có lỗi xảy ra trong phó bản, mời người chơi thoát ra]

[Xin mời người chơi nhanh chóng thoát ra]

Người chơi A: Có chuyện gì vậy?

Người chơi B: Có lỗi gì thế?

Người chơi C: Nhanh nhanh, thoát ra đi.

Sau khi tất cả mọi người đã thoát ra, Aria hơi hoảng hốt nhìn về bảng dữ liệu đằng sau nàng, rồi lại nhìn về Tinh Linh vương chỉ giữ nguyên dáng ngồi không đổi, gương mặt nàng bình tĩnh trở lại.

Aria lấy ra một chiếc hộp chứ đựng hồn phách và một quả cầu ánh sáng đặt vào tay hắn.

" *Hacuels, ta trả lại thứ thuộc về ngươi....."*

Ngay sau đó, nàng nhìn xuống người mình, nàng đang dần trở thành dữ liệu.....biến mất trong hư vô.

" *Hacuels, xin lỗi....."*

"Còn nữa, cảm ơn ngươi".

Bóng dáng lạnh lùng ấy tan biến, trở thành từng mảnh nhỏ bay tán loạn trong không gian.

Bảng dữ liệu dường như đã làm xong chuyện, nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại một mình Tinh Linh vương với hai món đồ trên tay.

Ở một nơi không ai biết, có một giọt nước mắt lăn dài trên má.....

- ---

Đột nhiên nghĩ ra đoạn yêu hận tình thù nên viết vào....

Moa ha ha, như vậy đỡ tốn sức..... khụ khụ khụ

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 22: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (22)

Khi vừa mới thoát ra, đợi thêm một lúc nữa, lại có người nhấn vào thêm một lần.

Nhưng lần này lại có thông báo lỗi:

[Thực xin lỗi, phó bản này tạm thời phải đóng cửa để sửa chữa, mời người chơi đi tham gia phó bản khác]

Nhấn thêm vài lần nữa vẫn không được, tất cả mọi người đều đi nơi khác, chỉ còn lại Tiêu Dao đội.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Mọi người có nghĩ..... có gì kì lạ hay không?

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Có, rất kì lạ.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Đúng vậy nha, ta có cảm giác như Tinh Linh hắc ám kia có ý thức của riêng mình vậy, nhưng nó là NPC mà!!

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Tiểu sư muội, cô thấy sao?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Không có ý kiến.

Nếu như cô nói với họ là NPC đó có ý thức, kiểu gì cũng sẽ tốn thời gian giải thích một trận.

Mà cô lại rất lười.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Lão đại?

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Cũng vậy.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]:???

Lúc này, Thiên Sơn Vấn mới phản ứng lại được là lão đại cùng ý kiến với Tĩnh Hạ.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Có đi đánh phó bản nào tiếp không?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Không chơi nữa, nghỉ một buổi đi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Đúng vậy, nghỉ đi, ta chơi suốt một ngày rồi.

Lúc này cả nhóm đều thống nhất dừng chơi. Tĩnh Hạ tắt máy tính rồi nhìn lên đồng hồ.

Vậy mà đã 7h rồi, thời gian trôi nhanh thật.

Cô xoay xoay ghế một chút, ăn vặt từ nãy nên no rồi, bây giờ nên lên giường nằm.

Tĩnh Hạ lên giường ngả lưng, cảm thấy bây giờ thật sướng vì không phải làm gì.

Cầm điện thoại nghịch một chút, lên trang cá nhân của trò chơi, thì thấy ngay đầu trang có một bài viết.

Đại khái là vào 7h ngày mai, Tiêu Minh sẽ tổ chức buổi meeting giữa các game thủ với nhau.

Cô suy nghĩ một lát, cảm thấy không nên đi.

Vì đụng mặt với nam nữ chính, sẽ dẫn đến rắc rối không cần thiết.

Mà cô thực lười để giải quyết a!

[Ký chủ, cô mà không đi thì sao có thể thực hiện tâm nguyện của nguyên chủ? **]**

Thì còn có nhiều cách mà, đâu nhất thiết cứ phải ngày mai.

Cứ nằm chờ chết ở nhà là tốt nhất!

[.... **]** Ta nhớ ta đưa cô đến đây để làm nhiệm vụ, không phải ăn không ngồi rồi đâu.

Ký chủ sống thực lạc quan!

Trước khi offline, hệ thống còn nhắc nhở **[** Ký chủ, cô còn nhiệm vụ đối mặt cần làm, sáng mai cô nên tới nhà Quách Quỳ để làm bảo tiêu cho hắn **]**

Nói xong, hệ thống không đợi Tĩnh Hạ phản bác mà off luôn.

"..."

Hệ thống đáng chết!

- ----

"King coong".

Vào 8 giờ sáng, Quách Quỳ mới ngủ dậy thì đã nghe thấy tiếng chuông cửa.

Cơn buồn ngủ tạm thời biến mất, hắn hơi nghi hoặc?

Là ai đến nhà hắn vậy?

Hắn bình tĩnh đi dép vào, chậm rãi xuống nhà mở cửa.

Vừa mới ra ngoài, đập vào mắt hắn là một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, mặc quần áo năng động đơn giản, trên tay như đang ôm cái gì đó, cô vốn đứng quay lưng, nhưng khi nghe thấy tiếng mở cửa liền quay lại nhìn.

Cô nhìn chàng trai tóc hơi rối trước mặt, trông hắn tựa như con vật nhỏ vừa mới thức dậy, đôi mắt hơi mơ màng nhìn thực dễ thương, khóe môi không khỏi kéo ra tạo thành một độ cong.

Quách Quỳ nhìn Tĩnh Hạ, dưới ánh nắng sớm mai nhẹ nhàng, cô gái nở nụ cười, càng tăng thêm vài phần..... rạng rỡ.

[Ting! Mục tiêu Quách Quỳ, độ thiện cảm +5, hoàn thành công lược 30% **]**

Tĩnh Hạ nghe vậy liền nở nụ cười càng sâu.

Ta quả nhiên là Nhất tiếu khuynh thành trong truyền thuyết!

Nở một nụ cười khiến tim ai đó loạn nhịp.

[... **]** Phiền ký chủ bớt tự luyến.

#Luôn có một ký chủ tự luyến không phân biệt hoàn cảnh, ta thật muốn tìm cái lỗ nào đó chui xuống#

"Cô..... sao lại tới đây?". Im lặng một chút, Quách Quỳ lên tiếng trước.

Giọng nói mới tỉnh ngủ còn mang theo chút khàn khàn.

"Bảo vệ anh".

Chỉ ba chữ, giọng nói của cô gái thật nhẹ nhàng, nhưng dường như lại có lực thấm vào ai đó.

[Ting! Mục tiêu Quách Quỳ, độ hảo cảm +5, hoàn thành công lược 35% **]**

Dù là như vậy, nhưng Quách Quỳ vẫn không nghĩ tới việc được cô gái bảo vệ.

"Không cần, cô có....." thể về rồi.

Nhưng lời còn chưa kịp nói hết, hắn khẽ liếc qua đằng sau cô.

Có một bóng hình khẽ lấp lóe ở nơi đó.

Hắn mở rộng cửa ra, để cô vào.

Cô đi vào, cởi giày ra, rất tự nhiên ngồi xuống ghế.

Bây giờ Quách Quỳ mới nhìn đến tay cô, thứ được cô ôm là một chiếc laptop.

"Cô đã ăn sáng?". Quách Quỳ đứng yên một lát, rồi mở miệng hỏi.

Tĩnh Hạ lắc đầu, cô đích thị là chưa ăn sáng nha.

Mới ngủ dậy đã bị hệ thống thúc giục, làm gì có thời giờ để ăn.

Vậy nên mới nói ta thật sự muốn đập chết hệ thống như ngươi.

Thứ phế phẩm.

[Xin nhắc lại, ta là một trong 3 hệ thống tinh tiến nhất **]**

Phế phẩm cái gì chứ? Có cô mới là.....

Khụ, phải lịch sự, không thể bất nhã như ký chủ.

"Vậy.... để tôi đi xuống bếp".

Ừ được, đi làm đi.

[Ký chủ, cô nên tự mình xuống nấu ăn cho hắn, là con gái phải đảm đang **]**

Hệ thống cảm thấy mấy từ này có gì đó sai sai.

Sao ta phải làm?

Ta bị ép tới đây là làm bảo tiêu không công cho hắn, như vậy là ta lỗ rồi đó.

Hơn nữa cô cũng đâu có giỏi bếp núc.

"Loang choang".

Tiếng đồ vật rơi xuống từ trong bếp phát ra.

Tĩnh Hạ đi vào, thấy mọi thứ trong bếp đang lộn xộn.

Hắn đây là rảnh rỗi không có gì làm nên đi phá bếp sao?

"Tí tách...." Tiếng động giống như một giọt nước rơi xuống, trong phòng bếp im ắng phá lệ rõ ràng, cô nhìn xuống đất mới phát hiện....

Là máu.

Tĩnh Hạ chuyển mắt tới tay Quách Quỳ, phát hiện lòng bàn tay hắn đang chảy máu.

Hắn làm cái gì mà cũng để bị thương được vậy?

Quách Quỳ không cảm xúc nhìn về phía cô, dường như không cảm nhận được vết thương trên tay.

"Tay anh chảy máu kìa".

Tĩnh Hạ một bộ dạng khoanh tay đứng nhìn, hoàn toàn không có ý định đi băng bó cho hắn.

[.... **]** Ký chủ thờ ơ như vậy thì công lược người ta bằng niềm tin à?

Lúc này Quách Quỳ mới nhìn đến lòng bàn tay, gương mặt hắn hơi mờ mịt.

"Không đi băng bó sao?". Tĩnh Hạ cũng thật muốn giật khóe miệng.

Đừng nói với ta là đây là lần đầu hắn bị thương đấy?

Quách Quỳ nhìn xung quanh một lát, rồi lại quay sang nhìn cô, lắc đầu "Không có".

Ý là không có thuốc.

Tĩnh Hạ hơi xoa xoa thái dương, kéo hắn ra ngoài nhà, đặt hắn ngồi xuống, từ trong túi áo lấy ra một loại thuốc mỡ.

Không gian dần trở nên im ắng, làn da non mịn của cô gái khẽ xoa vào lòng bàn tay của Quách Quỳ, lông mi dài che lại đôi mắt cô, ở khoảng cách gần, hắn có thể thấy rõ làn da trắng không góc chết của cô gái.

Tuy bôi thuốc vào làm cho Quách Quỳ hơi đau xót, nhưng xen vào đó là một cảm giác khác thường từ cổ tay lan truyền tới tim.

[Ting! Mục tiêu Quách Quỳ, độ thiện cảm +10, hoàn thành công lược 45% **]**

- ----

Ta có ý tưởng mới về ngoại truyện Aria với Tinh Linh vương a, nhưng ko biết có nên viết ko?

Nhưng thôi ta nghĩ cứ bỏ hố đi nhỉ???

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 23: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (23)

"Đừng nói với tôi đây là lần đầu anh bị thương?".

Trong bầu không khí tĩnh lặng, giọng nói không mặn không nhạt của cô gái vang lên.

Quách Quỳ lắc đầu.

Đợi mãi không thấy chàng trai trả lời, Tĩnh Hạ ngẩng đầu lên.

Thấy chàng trai nhìn mình không chớp mắt, cô hỏi lại "Sao không trả lời?".

Hắn lắc đầu.

"....."

Hắn lắc đầu cái gì?

Không thể nói một tiếng sao?

"Thế anh không biết bôi thuốc?".

Chàng trai tiếp tục lắc đầu.

Tĩnh Hạ: "....."

Cái tên này có chướng ngại giao tiếp sao?

Thế lúc hắn bị thương là ai giúp hắn bôi thuốc?

Ma sao?

"Anh sống một mình?". Dù đã biết trước, nhưng cô vẫn hỏi cho có lệ.

Lần này Quách Quỳ gật đầu.

Tĩnh Hạ có cảm giác mình nói chuyện với hắn không khác gì đang tự kỉ, thế là không muốn nói nữa.

Mệt giọng!

Khi băng bó xong, Tĩnh Hạ cất lại thuốc vào trong túi áo, rồi lại quay sang nhìn Quách Quỳ "Nếu như không nấu nướng được nữa, vậy để tôi gọi đồ ăn nhanh tới đi".

"Không cần". Giọng nói trầm khàn từ miệng đối phương phát ra "Tôi nấu".

"Ngồi im". Tĩnh Hạ liếc mắt.

Đợi hắn làm thì đến bao giờ?

Hắn đói bụng, ta cũng đang đói bụng nha.

Phiền!

Quách Quỳ nghe tiếng, liền ngồi im thật.

Không thể không nói, bộ dạng bây giờ của hắn cũng thật ngoan.

Khiến người ta muốn véo má một cái.

"Để tôi xuống nấu".

Nói xong, cô đứng dậy đi thẳng xuống phòng bếp.

Nhìn một đống lộn xộn được dựng ở đó, nồi niêu xoong chảo hỗn loạn.

Tĩnh Hạ: "....."

Ta hối lỗi.

Ta thu lại lời vừa rồi được không?

Hắn ta ăn ở luộm thuộm thế này, ta lại phải đi dọn sao?

No! Ta đến làm bảo tiêu, không phải osin.

"Để tôi dọn". Quách Quỳ không biết từ lúc nào đứng sau lưng cô, tiến đến thu dọn lại.

Tĩnh Hạ đứng một bên nhìn, sau khi hắn dọn xong, cô mới đi tới trước đống nguyên liệu được đặt sẵn.

"Anh ra ngoài trước".

Cô cầm con dao, bộ dáng thuần thục chuẩn bị ra tay.

Quách Quỳ hơi do dự, nhưng nghe cô nói vậy, hắn cũng ngoan ngoãn đi ra ngoài.

[Ký chủ, mục tiêu cũng thật nghe lời]

Thì sao? Chuyện của ngươi à?

[Cô không yêu thích những chàng trai ngoan ngoãn, nghe lời sao?]

Thích, nhưng không yêu.

Đúng vậy, cô sẽ không yêu một ai.

[Ký chủ, cô như vậy là cặn bã đó]

Đi công lược người ta, làm hắn yêu mình nhưng cô lại không có tình cảm với hắn.

Không phải cặn bã thì là gì?

Tĩnh Hạ cắm con dao "Phập" một tiếng vào thớt.

Ngươi bắt ta đi công lược hắn trong khi ta không muốn, giờ lại dám nói đến việc ta có cặn bã hay không à?

Ngươi ngứa da sao?

Nhìn Tĩnh Hạ có xu hướng tức giận, hệ thống lập tức im miệng không nói.

Không phải ta sợ ký chủ đâu.

Là một hệ thống có tài, phải biết tiến biết lùi.

Đúng vậy, chính là như thế.

Ta đang chờ có một ngày ký chủ bị vả mặt không trượt phát nào

Quách Quỳ chờ ở ngoài một lúc lâu, trong bếp mới có mùi thơm bay ra.

Hắn đi vào, thấy trên bàn có một vài món thức ăn..... kì lạ.

Mấy món này hắn chưa thấy bao giờ, nhưng nhìn chung cũng thực đẹp mắt.

Trên bàn cũng đã đặt hai cái bát và hai đôi đũa, dường như chỉ đợi hắn kéo ghế ngồi xuống ăn.

Quách Quỳ cầm đũa gắp lên nhìn một chút, sau đó bỏ vào miệng.

Hương vị quả nhiên không tồi.

Hắn ăn được mấy miếng rồi mới bắt đầu suy nghĩ.

Mấy món trên đĩa này là ăn theo từng miếng một, không phải xẻ ra mà cứ thế gắp lên thôi.

Không biết tên của chúng là gì.....?

"Giun độc, ếch độc, bọ cạp độc".

Tĩnh Hạ nhìn hắn suy tư, bất thình lình nói ra một câu.

Chợt có tiếng "Lạch cạch" một cái, đôi đũa rơi xuống đất, cái bát trên bàn cũng suýt rơi theo.

Cái..... gì?

Quách Quỳ mím môi nhìn cô, đang muốn chờ một câu trả lời.

"Như tôi vừa nói". Tĩnh Hạ nói ít lời nhiều, hoàn toàn không có ý tứ muốn giải thích.

[Ký chủ, cô đừng dọa hắn] Hệ thống ngay lập tức muốn bịt miệng cô lại.

Cô mà làm như thế thì độ hảo cảm biến mất thì phải làm sao bây giờ?

Cô rảnh đi kiếm lại sao?

Ta thích thì ta làm.

Có ý kiến thì giữ lại, bà đây không nghe.

Tĩnh Hạ một bên ở trong lòng gạt hệ thống sang bên, một bên thì bình tĩnh gắp thức ăn.

Quách Quỳ nhìn cô gái vẫn bình thản ăn, lúc bấy giờ đôi mắt hắn mới nhìn đằng sau cô.

Đằng sau, một con dao cắm thẳng đứng ở trên thớt, nguyên liệu thì..... thiếu một ít.

Chắc chắn hắn cũng không tin lời cô nói, chẳng qua chỉ là hơi bất ngờ. Bất quá hắn ăn cũng no rồi, cúi người xuống nhặt lại đôi đũa đặt lên bàn, rồi đứng dậy đi ra ngoài nhà.

Tĩnh Hạ ngồi im nhìn bóng lưng chàng trai.

Này, bát đũa là ai rửa?

Ta mất công nấu, hắn ăn xong bỏ đấy.

Quá phận!

[Ký chủ, cô mà nấu cái gì? Cô nấu cái gì?]

Cô hoàn toàn không chạm đến bếp núc có được hay không?

Một lúc lâu trong bếp chẳng qua chỉ là làm màu thôi, cô chỉ.....

Tĩnh Hạ lập tức ngắt lời nó.

Im ngay.

Ngươi không nói không ai bảo ngươi câm.

Tĩnh Hạ hơi bực mình mà dọn bát, đột nhiên tầm mắt cô đụng tới thân ảnh bên ngoài.

Dường như hắn đang do dự không biết nên vào hay không.

"Cái này..... để tôi rửa". Sau một lát, chàng trai mới lên tiếng.

Cô cũng không khách khí, bỏ bát xuống, để Quách Quỳ đi vào dọn hết đồ rồi cho vào chậu.

Tĩnh Hạ nhìn Quách Quỳ động tác lưu loát mà rửa bát.

Hắn không biết nấu ăn nhưng lại biết rửa bát.

Hay lắm.

Không nhìn thêm nữa, cô đi ra ngoài.

Ngồi xuống sofa, mở laptop lên và bắt đầu đăng nhập vào game.

Hệ thống: [...] Có một điều ta thật muốn nói.

Có cảm giác có gì đó thật quỷ dị.

Bảo ký chủ tới đây làm bảo tiêu, thế nhưng cô trực tiếp như tới đây làm khách, để chủ nhà ở trong bếp dọn dẹp.

Đùa bỗn hệ thống à?

Tĩnh Hạ ngược lại không thèm để ý đến nó, cô đang chăm chú vào màn hình rồi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Tối nay 7h, Cửu Trọng Tiêu tổ chức tiệc, có ai muốn đi không?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Không muốn đi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Không đi.

(Nhóm) [Thiên Sơm Vấn]: Ta bận rồi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Dù không bận thì ta cũng không muốn đi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]:....

Ta đang hào hứng bừng bừng, vậy mà các ngươi nỡ dập nát nó như vậy sao?

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Vậy để ta hỏi lão đại.

Quách Quỳ rửa bát rất nhanh, đi tới ngoài nhà, điều đầu tiên thấy là cô gái cắm cúi vào laptop.

Chiếc laptop màu đen của hắn thì vẫn đặt trên bàn, Quách Quỳ đi tới, ngồi xuống, cầm máy tính lên rồi đăng nhập vào trò chơi.

Hai con người, hai chiếc máy tính khác nhau, cùng làm một hoạt động, không ai nói chuyện với ai nhưng bầu không khí lại hài hòa đến mức quỷ dị.

[...] Có quỷ rồi.

Sao đột nhiên lại thấy hai người này lại hợp nhau thế chứ?

Nó cần phải offline để bình ổn lại tâm tình.

Ký chủ quá đáng sợ, dung hợp với cuộc đời người khác quá nhanh.

Tĩnh Hạ:"..." WTF? Đột nhiên lại bị nói đáng sợ?

Ta đã làm gì ngươi chưa?

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 24: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (24)

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Lão đại, tối nay anh đi dự tiệc chứ?

(Nhóm) [Quách Quỳ]: Để xem.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Yes, ít nhất là còn có lão đại đi, còn mấy người còn lại thì..... hazzz

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Hắn đã đồng ý đâu.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Tiểu sư muội, cô như vậy là không được. Chúng ta cùng chung một nhóm với nhau, sao có thể không tụ tập một lần chứ.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Không liên quan.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Tối mọi người không đi thì tôi đi, đến lúc đó có lẽ sẽ có nhiều trò hay lắm nha, không xem thì phí.

(Nhóm) [Thiên Sơm Vạn Thủy]: Mọi người có nghe tin đồn gì chưa?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]:?

(Nhóm) [Quách Quỳ]:?

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Tại cái phó bản "Những người hùng thầm lặng" kia, còn nhớ Tinh Linh hắc ám Aria không? Ta nghe đồn là vì NPC ấy có ý thức của riêng mình cho nên đã bị tiêu hủy rồi.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Ngươi nghe ai nói?

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Ta có tham gia một cái nhóm chuyên buôn chuyện, mọi người đang đồn thổi ầm lên kia kìa.

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Bằng chứng đâu?

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Cần gì bằng chứng, bây giờ cái phó bản đó bị gỡ rồi, hình như công ty game đang chuẩn bị làm cái phó bản mới. Nếu không có vấn đề gì gỡ ra làm gì?

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Nói có lí.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Thôi tôi off trước, chuẩn bị đồ đẹp để buổi tối còn đi tiệc tùng.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Vừa rồi ai còn nói dù có thời gian thì vẫn sẽ không đi?

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Chính vì thế mới nói Kha Tĩnh ngươi quá tin người, như vậy là thói xấu, cần phải sửa.

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]:...

Không phải bổn thiếu gia ta quá tin người, mà con mẹ nó các ngươi đã nói thế ta có thể không tin sao?

Thực tức giận.

Quách Quỳ ngồi một bên xem tin nhắn, chợt hắn ngẩng đầu, ánh mắt chuyển về cô gái bên cạnh.

Hắn khẽ nhìn vào laptop của cô, nội dung bên trong toàn là....

Những phi vụ giết người thế kỉ.

Những tên sát nhân đáng sợ nhất thế giới.

Các kiểu chết rùng rợn.

Quách Quỳ: "..."

Các cô gái bây giờ đều đáng sợ vậy sao?

Cô gái bất chợt quay đầu sang, đối thượng với ánh mắt của chàng trai.

Quách Quỳ hơi mất tự nhiên chuyển tầm nhìn.

Bất chợt có tiếng hỏi truyền đến.

"Anh cũng chơi game này?".

Hắn trước tiên nhìn vào màn hình, rồi quay sang nhìn Tĩnh Hạ, đang muốn gật đầu, nhưng như nhớ đến cái gì, Quách Quỳ lên tiếng đáp.

"Ừ".

"Tôi cũng vậy".

"Ừ".

"..."

Đệt, cần kiệm lời vậy không?

Kể cả cô bình thường lười nói nhưng vẫn nói đầy đủ câu nha.

"Nick của cô... là gì?". Sau một lúc, Quách Quỳ lên tiếng hỏi.

"Đoán xem?".

Cô hỏi vặn lại.

Quách Quỳ quay đầu, gõ chữ "Đoán xem" vào mục tìm kiếm.

Kết quả hiển thị lại không có người nào.

Quách Quỳ: "..."

"Vậy, tối nay cô đến không?". Hắn đơ người mất mấy giây, bất tri bất giác hỏi.

"Tùy hứng". Tĩnh Hạ hơi ngả người ra đằng sau, biểu tình chán chường.

Cô hơi ngất ngư nhìn ra bên ngoài.

Ai mà biết đi làm bảo tiêu chán vậy chứ.

Còn không bằng đi làm nghề cũ đâu.

Nhớ tới đó, cô không khỏi nở nụ cười kì lạ.

Quách Quỳ nhìn một nửa người của cô gái được ánh sáng xuyên qua tấm kính bao phủ, hơn nữa cô lại quay mặt ra ngoài nên không thấy được biểu tình của cô.

Nhưng chẳng hiểu sao, như có một cơn gió tuyết thổi đến, làm cả người Quách Quỳ chợt lạnh.

Là ảo giác sao?

Không gian dường như ngưng đọng lại, không biết qua bao lâu, Tĩnh Hạ mới quay đầu nhìn chàng trai.

"Định ra giờ làm thế này đi, tôi sẽ làm bảo tiêu cho anh từ 8h sáng đến 4h chiều, thời hạn là 3 tháng. Thời gian còn lại nếu anh xảy ra nguy hiểm gì thì cũng chẳng còn liên quan đến tôi nữa, thế nào?".

Tĩnh Hạ nói liền một mạch, rồi cầm cốc nước ở trên bàn lên uống.

Giống như nói nhiều như vậy là tiêu hao hết năng lượng của cô vậy.

Cũng đúng, cô vốn có năng lượng đâu.

Quách Quỳ: "..."

Hệ thống: [...]

Ký chủ, cô có thể điên hơn được nữa không?

Người ta là nam nhân yếu đuối cần được bảo hộ, còn cô lại nói một cách nhẹ tênh như không liên quan đến mình như vậy.

Chỉ sợ khi Quách Quỳ gặp nguy hiểm thật thì cô sẽ khoanh tay đứng nhìn phải không?

Tĩnh Hạ: Trông ta giống một kẻ vô trách nhiệm vậy sao?

Trong thời gian quy định thì ta sẽ làm tròn chức trách nha.

Đặt điều như vậy là vô cùng bất lịch sự, phải sửa!

[...] Cô mà còn biết lịch sự là cái gì sao?

"Thật ra.... cô không cần làm như vậy".

Quách Quỳ sau một lúc suy nghĩ kĩ thì lên tiếng.

Tĩnh Hạ sâu kín nhìn hắn.

Ngươi nói đúng ý ta rồi, ta cũng không muốn làm như vậy.

Nhưng đâm lao là phải theo lao, ta cũng phải cố làm cho xong.

[...] Cuối cùng ký chủ cũng nhận thức được trách nhiệm của mình rồi sao?

Quả nhiên là công sức bao lâu nay của nó không uổng tí nào.

Danh hiệu Hệ thống chăm chỉ nhất nhất định sẽ thuộc về nó.

Ha ha.

Ngươi mơ à?

Nghĩ bà đây làm không công chắc?

Lúc đi về mà không tăng điểm thưởng cộng với tặng quà cho bà thì ngươi tự xác định kết cục đi.

Tĩnh Hạ không chút lưu tình đánh gãy ảo tưởng của hệ thống.

[...] Quả nhiên gian sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Không nói chuyện với cô nữa, hừ!

Quách Quỳ hơi mím môi, đang chờ câu trả lời của cô gái.

Kết quả, cô không thèm để ý đến hắn, cúi đầu tiếp tục xem máy tính.

"..." Cô có thể tùy hứng hơn không?

Sau khi không còn gì để nói, gian nhà chìm vào im lặng.

Ngoài tiếng gõ bàn phím ra thì có một số âm thanh từ máy tính phát ra.

Đến 12h trưa.

Tĩnh Hạ gập laptop, để xuống sofa, đứng lên đi ra ngoài.

Đừng hỏi cô ra ngoài làm gì, tất nhiên là đi ăn trưa.

Dù sao cô cũng không mặt dày tới mức đi ăn trực nhà người khác đâu nha.

Làm người thì phải có lòng tự trọng!

[Cô là người sao?] Hệ thống nhảy ra, bất ngờ phun ra một câu như thế.

Tĩnh Hạ dừng bước chân.

Ngươi chửi ta?

Ta không là người thì là gì? Là Thiên Thần sao?

Ừ..... Vậy cũng không tệ!

[...] Sao cô không nhận mình là ma quỷ đi?

Lúc rảnh nó cũng đi tra xét thử thông tin của cô.

Cái khác không phát hiện được thì cũng thôi, đằng này tuổi tác cũng không xác định được.

Vậy mà là người sao?

Tĩnh Hạ khinh bỉ nó.

Ta là người hay không mắc mớ tới ngươi hả?

Ta nói ta là Thần thì ngươi sẽ quỳ lạy ta sao?

Vậy thì quỳ đi, ta không ngại.

[...] Ký chủ bớt tự biên tự diễn, ta đâu có chân để lạy.

Mà dù ta có chân thì cũng đừng hòng mà lạy cô.

Quách Quỳ nhìn bóng lưng cô gái rời đi.

Vừa nãy hình như hắn nhận thấy một cỗ lạnh lẽo nào đó vây xung quanh cô.

Chỉ là cảm nhận mà thôi.

Nhưng khi nhìn kĩ lại thì vẫn thấy bình thường.

Là hắn lầm rồi?

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 25: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (25)

Sau khi ăn trưa xong.

Tĩnh Hạ bình thản quay về, trên tay còn mang theo một túi đồ.

Đứng ở ngoài nhà Quách Quỳ một lát, cô khẽ liếc mắt sang một hướng, đám người bị cô trói ở đây đã không còn lấy một ai, Tĩnh Hạ di chuyển tầm mắt, sau đó đi vào trong nhà.

Khi đi vào, Tĩnh Hạ nhìn thấy chàng trai ngồi ở ghế sofa, tư thế vẫn y nguyên lúc đầu.

Hơi dừng một chút, cô lên tiếng hỏi: "Anh ăn chưa?".

Quách Quỳ ngẩng đầu, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Tĩnh Hạ nhìn hắn, rồi lại nhìn túi đồ trong tay mình.

Thế chẳng lẽ cô phải vứt mấy thứ đồ này đi à?

Nghĩ một chút, cô vẫn cảm thấy nếu vứt đi thì phí, vậy nên quyết định mang hết đống đồ vào trong nhà.

Quách Quỳ nhìn túi trắng trong tay cô, cũng không nói gì, sau đó lại nhìn laptop.

Bầu không khí tĩnh lặng cứ vậy mà duy trì cho tới khi Tĩnh Hạ nhìn đồng hồ, thấy đã hết giờ làm, cô đứng dậy.

"Hết giờ rồi, tôi về trước".

Bỏ lại một câu đó xong, Tĩnh Hạ xoay người không từ mà biệt đi về.

Đi gần về đến nhà, lúc này hệ thống mới mở miệng nói

[Kí chủ, cô xem có vệ sĩ nào như cô không?]

Vệ sĩ nhà người ta nghiêm túc lạnh lùng, còn cô thì sao?

Làm vệ sĩ cái gì chứ, cô tới làm khách thì có.

Tĩnh Hạ thờ ơ.

Vậy thì ta không làm nữa là được.

Cả ngày lèm bèm bên tai ta, phiền không chịu được!

[...] Vẫn là nên im lặng thì tốt hơn.

Tĩnh Hạ mở cửa vào nhà, cởi dép xuống, sau đó lại nhìn vòng quanh ngôi nhà một lúc.

Có cái gì đó không ổn.

"Lạch cạch".

Tiếng động từ trên phòng đi xuống.

Tĩnh Hạ bình tĩnh đi vào trong bếp, lấy ra một cái muôi sau đó đi lên lầu.

[...] Cô lấy muôi ra làm gì vậy?

Khi Tĩnh Hạ đi đến trước cửa phòng.

Cánh cửa hơi rộng mở, để lộ ra khung cảnh loạn xạ bên trong.

Bên trong không có người, cô đứng im một lát, bộ dáng hơi thất thần.

Phòng..... bẩn rồi.

Tĩnh Hạ giơ cái muôi làm bằng nhôm lên nhìn một chút, rồi lại nhìn phòng vệ sinh bên cạnh.

Cô nhớ trước khi ra khỏi phòng thì phòng vệ sinh vẫn mở.

Tĩnh Hạ đi đến, nắm lấy cái khóa, xoay xoay một chút.

Cửa bị chốt rồi.

"Cộc cộc". Tĩnh Hạ gõ cửa.

"Ai ở trong đó thì ra đi, tôi sẽ không gọi cảnh sát đâu".

Tên trộm: "..."

Được một lúc vẫn không có động tĩnh gì, hệ thống lúc này không nhìn được nữa, mới lên tiếng nhắc nhở.

[Ký chủ, cô đi lấy chìa khóa là được rồi]

Lười lắm, lấy hộ ta đi.

[... Hoặc cô chờ đến khi tên trộm đi ra là được]

Đang chờ này.

[...]

Tên trộm ở bên trong không nghe thấy âm thanh nào ở bên ngoài, bắt đầu mở chốt rồi mở hé cửa ra.

Nhìn ngó nghiêng một lúc không thấy ai, lúc này hắn mới an tâm ra ngoài.

Ngay lập tức, một cú đánh như trời giáng vào người hắn.

"Bing... bing.... bang..."

Tên trộm vì cú đánh bất ngờ mà không kịp phản kháng, hơn nữa vì bị đánh mạnh như vậy dẫn tới choáng váng đầu, chỉ có thể nằm im chờ chết.

Phải đợi một lúc sau, hắn nhìn lên thấy một cô gái ăn mặc đơn giản cầm... một cái muôi từ trên cao nhìn xuống.

Đừng nhìn thế mà lầm, cái muôi khi đập vào người thì đau bỏ mọe.

Tên trộm vì cảm thấy sỉ nhục khi bị một cô gái đánh, lập tức chịu đau đứng dậy, tức giận muốn vồ vào cô.

Tĩnh Hạ mặt không biểu cảm đứng im, khi tên trộm vào gần sát, cô giơ cái muôi gần như bị lõm lên, đập thêm vài cái vào mặt hắn.

Mặt tên trộm bị đánh đến nỗi bầm tím cả lên, cô còn đạp vào chân hắn một cái, dẫn đến việc tên trộm ngã khuỵu xuống.

Tĩnh Hạ tiếp tục giơ cái muôi định đánh, tên trộm lập tức giơ tay đầu hàng.

"Đừng.... đừng, đừng đánh nữa".

Nhưng cú đánh vẫn tiếp tục giáng xuống.

"Đừng đánh nữa, bà cô, tôi sai rồi, á..."

Đợi đến lúc tên trộm cảm thấy như mình sắp chết rồi, giọng nói không mặn không nhạt của cô gái vang lên.

"Dọn phòng".

"Hử.... hả?". Gương mặt tên trộm gần như bị biến dạng hoàn toàn, hắn cố nén đau đớn ngẩng đầu lên.

Đối diện với hắn là khuôn mặt được bóng tối bao phủ của cô gái mà trở nên hơi âm u.

"Dọn phòng". Cô nhắc lại lần nữa.

Hắn quay đầu nhìn vào căn phòng, nơi vừa nãy hắn lục lọi mà trở nên lộn xộn hết cả.

Tên trộm nhìn phòng rồi quay lại nhìn Tĩnh Hạ, vì sợ bị đánh nên cố hết sức đứng dậy, đi vào phòng, cố gắng sắp xếp lại cho gọn gàng nhất.

Tuy dọn xong nhưng vì trên người lại bị thương rất đau, mà dường như đã lấy hết sức lực của hắn, tên trộm ngã xuống, gần như không còn sức để mà lết đi.

Sau một lúc, Tĩnh Hạ đi vào nhìn quanh một vòng, thấy căn phòng không sai biệt lắm, đôi mắt như có như không liếc qua tên trộm.

Cô đi tới mở cửa sổ, rồi cầm lấy cổ áo của tên trộm, nhấc cả người hắn lên, sau đó ném xuống.

Đúng vậy, là ném xuống.

Ném một tên trộm bị thương nặng xuống.

[Ký chủ, cô làm cái gì thế? Cô như vậy là giết người đó] Hệ thống vội vàng lên tiếng.

Người ta bị cô đánh đến chết đi sống lại, cô lại đi ném hắn ta từ trên lầu xuống.

Như vậy là giết người đó!!!

Tĩnh Hạ vô cảm từ trên lầu đứng nhìn tên trộm.

Đây vẫn chưa phải cái giá nặng nhất vì dám làm bẩn địa bàn của cô đâu.

Nếu cô muốn hắn chết, thì không đơn giản chỉ là như vậy.

Có lẽ tên trộm nên cảm thấy may mắn vì đây là tầng hai.

"Hắn mặc đồ bảo hộ".

[Cái.... gì?]

Tĩnh Hạ không nhắc lại, để lại hệ thống một mảnh ngu ngơ.

Cô từ trên cao nhảy xuống, rồi nhìn tên trộm, kéo hắn đi đến một ngõ nhỏ gần nhà, lục lọi trên người, thấy một chiếc điện thoại, cô ấn số, gọi một lúc rồi ném điện thoại ra xa.

"Bí bo bí bo....."

Một chiếc xe cứu thương đến nơi được thông báo, một đám bác sĩ tiến đến, nhìn thấy tên trộm đang không biết sống chết nằm đấy, không khỏi hơi ngẩn người, nhưng rất nhanh liền nâng hắn ta đi.

Nhìn chiếc xe cứu thương đi xa, Tĩnh Hạ bình tĩnh đóng cửa sổ, rồi đến bên giường nằm xuống.

[Ký chủ, không ngờ cô vẫn còn chút lòng tốt nha]

Theo lẽ thường thì nên báo cảnh sát mới đúng, nhưng lần này cô lại gọi xe cứu thương.

Tuy cô đánh người ta đến bán sống bán chết..... nhưng đây vẫn được gọi là có chút lương tâm rồi.

Tĩnh Hạ nằm im nhắm mắt lại, đôi môi lại có chút nhếch lên.

Lòng tốt?

Cô mà báo cảnh sát mới là điên ấy.

Tên trộm bị đánh sống dở chết dở, cảnh sát mà điều tra thì kiểu gì cô cũng sẽ bị liên lụy.

Hoặc thậm chí sẽ bị gán tội cố ý gây thương tích hay giết người không thành.

Hơn nữa cô gọi xe cứu thương bằng máy của hắn ta, cô lại ném điện thoại đi rồi, sẽ chẳng có ai biết mà đòi viện phí.

Nghĩ lại vẫn cảm thấy mình làm quá tuyệt!

Mình phục mình quá!

6 rưỡi tối.

Vì đây là mùa hè nên bầu trời bên ngoài vẫn chưa tối hẳn, Tĩnh Hạ sau khi ngủ một giấc liền tỉnh dậy.

Cô ngồi trên giường lim dim một lát, trong đầu bắt đầu đấu tranh tư tưởng.

Tối nay Tiêu Minh sẽ tổ chức meeting.

Đi hay không đây?

[Ký chủ, cô nên đi] Vì thấy ký chủ nhà mình vẫn chưa thực sự tỉnh táo, hệ thống bắt đầu chớp lấy thời cơ.

Tĩnh Hạ hơi mơ hồ gật đầu, đứng dậy chuẩn bị thay quần áo.

Rồi đột nhiên nhận ra một điều.

Ơ khoan đã, sao cô phải nghe theo nó vậy?

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 26: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (26)

Tại khách sạn năm sao XYZ.

Nơi đây có rất nhiều người tụ họp, trong đó những người quen biết thì túm tụm lại trò chuyện với nhau.

Trong đó có một nhóm người là nổi bật hơn cả.

"Lão đại, uy danh của anh thật lớn, mới mở lời hôm nay thôi mà đã có nhiều người tới vậy rồi".

Một chàng trai tóc đỏ mặt mày tuấn tú, thần thái kiêu ngạo mở miệng trêu ghẹo người bên cạnh.

Chàng trai bên cạnh không thèm để ý, cầm ly rượu vang uống một ngụm.

"Chị dâu đâu rồi, chưa tới sao?".

Một người khác thì tò mò nhìn xung quanh.

"Tiểu Đào đang chuẩn bị tới". Chàng trai cầm ly rượi bây giờ mới mở miệng.

Người này đúng là Tiêu Minh, bây giờ hắn mặc bộ vest màu đen, gương mặt đẹp trai, đầy khí thế đứng ở giữa đám người.

Chàng trai tóc đỏ tò mò "Không biết Tiểu Đào Nhi ăn mặc lộng lẫy sẽ xinh đẹp đến mức nào nhỉ?".

Tiêu Minh liếc hắn "Cẩn Thiên, cậu muốn ăn đòn?".

"Rồi rồi, em không dám nữa".

Chàng trai tóc đỏ này tên Viễn Cẩn Thiên, trùng với acc trong game.

"Nhưng mà, lão đại cũng may mắn thật, gặp được đại mỹ nhân như Bạch Đào, chẳng bù cho người yêu cũ của lão đại". Chàng trai tên Bạch Lăng Điền - acc trong game là Phiêu Bạt Tứ Phương lên tiếng.

"Hừ, cô ta thì làm gì có cửa để so sánh với Tiểu Đào Nhi chứ" Viễn Cẩn Thiên xì mũi coi thường "Lão đại, anh nói xem có đúng không?".

Tiêu Minh hơi gật đầu.

"Cũng phải, nếu cô ta mà đẹp như Tiểu Đào thì không tới nỗi đã bị lão đại bỏ rồi". Một người khác đồng tình.

"Cô ta mà tới đây thì chắc chắn sẽ bị mất mặt thôi". Một tiếng nói nữ tính từ đằng xa vọng lại.

Mọi người quay đầu, thấy một cô gái xinh đẹp ăn mặc gợi cảm, chiếc váy đen dài đến đầu gối, bên trên đôi gò bồng đào như có như không lộ ra, tóc đen xõa tùy ý, tay cầm ly rượu bước tới gần.

"Ồ, Lệ Giai, có phải cô hận cô ta làm cô mất mặt trong game nên muốn trả thù phải không?". Bạch Lăng Đằng thần sắc ngả ngớn trêu chọc.

"Hừ, tôi là người hẹp hòi vậy sao?". Cô gái tên Lệ Giai hừ lạnh.

Mã Lệ Giai - acc game là Yên Nhiên Giai Lệ, con gái của một hào phú, lúc này đây đang lén nhìn Tiêu Minh một cách say mê.

Tiêu Minh lạnh lùng từ nãy giờ không lên tiếng, làm cô ta cảm thấy hơi ảm đạm.

Cô cố gắng ăn mặc đẹp như vậy là vì cái gì chứ?

"Lão đại, Tiểu Đào Nhi tới rồi kìa". Viễn Cẩn Thiên gẩy gẩy cánh tay Tiêu Minh.

Lúc này, Bạch Đào một thân với làn váy trắng ngần chầm chậm bước tới, làn tóc mai thướt tha, gương mặt hơi ửng hồng, khí chất quanh người xứng danh với yểu điệu thục nữ.

Vừa mới bước vào, với nhan sắc xinh đẹp, Bạch Đào đã là tâm điểm nhiều người chú ý.

Mã Lệ Giai nhìn Tiêu Minh vẻ mặt dịu dàng nhìn Bạch Đào, bàn tay cầm chặt ly rượu, trong mắt lóe lên tia ghen tỵ, cuối cùng vẫn nở nụ cười hư tình giả ý bước đến.

"Tiểu Đào hôm nay thật đẹp, thật xứng với danh hiệu nữ thần nha".

Bạch Đào tỏ vẻ ngượng ngùng "Lệ Giai, cậu nói quá lời rồi".

"Đâu có a, mình nói đúng mà".

"Tiểu Đào, lại đây". Tiêu Minh giơ tay ra, tỏ ý muốn cô tới gần.

Bạch Đào tiến tới, giang tay ra cầm lấy bàn tay Tiêu Minh, thần sắc tràn đầy vui vẻ.

"Đó là ai vậy, đẹp đôi quá đi".

"Đó là Tiêu đại thần với tiểu nữ thần đó, chưa nghe sao?".

"Thật sao? Đẹp quá đi, ghen tị thật".

"Đúng vậy nha, tôi cũng muốn có người bạn trai như vậy, vừa đẹp trai lại giàu có".

Những lời bàn tán tất nhiên là đều truyền vào tai những người bên này, Bạch Đào nghe vậy, trong lòng vừa vui vẻ vừa đắc ý.

Còn không phải sao, bạn trai của cô tất nhiên là tốt nhất, chỉ có cô mới hợp với anh ấy thôi.

"Kít..... Cạch.... Cộp" Một chiếc xe sang trọng dừng lại trước khách sạn, trong đó một nhóm chàng trai trẻ trung, tài tuấn bước ra.

Bọn họ cùng bước vào, những thiếu nữ trẻ đẹp vừa thấy liền mặt đỏ tim đập.

"Bọn họ là ai a, hảo soái quá đi".

"Bốn, năm,... có năm người a, chẳng lẽ là Tiêu Dao đội?".

"Tiêu Dao đội? Tôi tưởng họ có sáu người chứ, hình còn có một cô gái nữa mà nhỉ?".

"Không chắc nữa".

"Ở đây toàn trai đẹp tụ hội, nhìn chàng trai ở giữa đó đi, đẹp trai không kém Tiêu đại thần".

"Má ơi, thích quá đi".

"Thấy chưa, bổn thiếu gia đã nói rồi mà, nơi đây chắc chắn thú vị".

Lúc này nhóm người đó đứng ở một bên, một chàng trai với gương mặt khá trẻ con đắc ý nói chuyện.

Những người khác chỉ liếc nhìn, không thèm trả lời.

"Mà khoan a, tiểu sư muội chưa tới sao?". Chàng trai trẻ con đó liến nhìn xung quanh.

Người bên cạnh nhún vai "Ai biết, dù có tới thì chắc gì tiểu sư muội đã nhận ra".

"Có nhận ra". Chàng trai trầm ổn nhất từ nãy giờ mới mở lời.

"Lão đại, sao anh chắc chắn như vậy chứ?".

Quách Quỳ chỉ nhìn, không nói chuyện.

Đúng lúc này, Tĩnh Hạ bắt đầu đi vào.

Cô ăn mặc không quá cầu kỳ, một bên tóc xõa để đằng trước, bộ váy trắng với họa tiết là hoa bỉ ngạn bồng bềnh, kèm theo khí chất không giống với người thường của cô, càng tăng thêm chút cảm giác.... ma mị, thu hút ánh nhìn.

Quách Quỳ vừa nhìn đã thấy cô, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua tia kinh ngạc.

[Ting! Mục tiêu Quách Quỳ, độ thiện cảm +5, hoàn thành công lược 50% **]**

Tĩnh Hạ nhìn quanh một lát, thấy Quách Quỳ đứng cùng bốn người nữa, cô liền tới gần.

"Tiểu sư muội?". Chàng trai đứng gần nhất không chắc chắn lên tiếng.

Tĩnh Hạ nhìn hắn, gật đầu.

"Tiểu sư muội, anh tên là Cố Kha Tĩnh, rất vui được gặp". Cố Kha Tĩnh Lúc này hồ hởi giới thiệu.

"Đây là Chúc Nam Y - acc là Thiên Sơn Vạn Thủy, em cứ gọi hắn là Nam Y là được".

" Người đứng bên cạnh anh tên là Tử Khước Thần - acc là Thiên Sơn Khải".

"Người kia là Nam Lăng - acc là Thiên Sơn Vấn, còn cuối cùng là lão đại Quách Quỳ".

Cố Kha Tĩnh nói hẳn một tràng dài, không để người khác lên tiếng, cuối cùng quay sang nhìn Tĩnh Hạ.

"Em không phải lên tiếng đâu nha, bọn anh biết em tên là Tĩnh Hạ mà, nhưng tên nghe cũng khá lạ nha".

Mọi người: "..."

Tĩnh Hạ: "..." Ta đã nói gì đâu, mà đã bị cái tên này cướp lời rồi.

Tuy nhiên, cô vẫn lịch sự gật gật đầu chào hỏi.

"Không ngờ tiểu sư muội cũng là một mỹ nhân, không thua kém Bạch Đào của nhà bên kia chút nào". Chúc Nam Y tay cầm ly rượu lên tiếng.

"Công nhận, nhưng tôi cảm thấy khí chất của muội ấy ăn đứt cô ta mới đúng". Nam Lăng khoanh tay đánh giá cô một lát, rồi đồng ý với Chúc Nam Y.

"Lão đại, anh thấy sao?".

Quách Quỳ nhìn cô, hơi gật đầu.

Lúc này, ánh sáng xung quanh chợt tắt, rồi ánh sáng chợt tập trung trên khán đài, mọi người sôi nổi nhìn lên.

Một MC đi lên, cầm mic phát biểu "Rất hân hạnh vì các bạn đã tới buổi meeting ngày hôm nay, hôm nay ngoài việc gặp mặt ra thì tôi còn có chuyện khác muốn thông báo với các bạn".

Hơi dừng một lát, MC tiếp tục lên tiếng "Tuy nhiên, chuyện này sẽ để cho nhân vật chính của chúng ta - Tiêu Minh trực tiếp nói ra".

Tiêu Minh đi lên khán đài, trong sự vỗ tay của nhiều người, hắn bình tĩnh nói chuyện "Ngày hôm nay, tôi tổ chức buổi lễ hội này, ngoài việc muốn gặp mặt các game thủ như mọi người, còn có chuyện muốn công bố".

"Buổi meeting tối nay, cũng sẽ là buổi tiệc đính hôn giữa tôi với Bạch Đào".

Lời vừa mới phát ra, mọi người ở dưới liền ồn ào.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 27: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (27)

"Trời đất, đại thần với tiểu nữ thần đính hôn a".

"Hai người họ ở chung với nhau, đẹp đôi quá còn gì".

"Nếu người yêu cũ của Tiêu đại thần mà ở đây thì chắc chắn cô ta sẽ tức chết, vì đã bỏ lỡ người đàn ông như vậy".

"Đúng vậy, còn không biết cô ta có đến đây không nữa kia".

Người yêu cũ trong miệng họ hiện giờ yên lặng đứng ở một bên lắng nghe.

Thật xin lỗi, nhưng cô vẫn chưa chết.

Hơn nữa nếu chết vì tức giận thì sẽ mất mặt lắm đấy.

"Tiểu sư muội, từ nãy giờ bị người ta trù ẻo không tức giận sao?". Chúc Nam Y hơi lắc lư ly rượu trong tay, nghiêng mặt nhìn Tĩnh Hạ.

"Nếu tức giận thì đúng như ý muốn của đám người đó rồi, tôi không muốn làm mình mất mặt". Tĩnh Hạ khoanh tay, sống lưng thẳng tắp, bày ra khí thế tiểu thư danh môn lạnh nhạt nói.

Chúc Nam Y nghe vậy hơi gật đầu, đang muốn hỏi tiếp thì bị ánh mắt của Quách Quỳ lia đến, lập tức im lặng không hỏi nữa.

Lúc này, Bạch Đào đã ở trên khán đài tay trong tay với Tiêu Minh, nghe đầy lời hâm mộ với ca tụng của mọi người.

Khi cả hai đi xuống, MC cầm mic nói tiếp "Điều quan trọng nhất đã được thông báo, bây giờ mọi người hãy cứ tự nhiên, tôi hi vọng mọi người sẽ vui vẻ tận hưởng khoảnh khắc tối nay".

Nói xong, MC đi xuống, ánh đèn trong cả căn phòng được bật lên, Tiêu Minh cùng Bạch Đào đi khắp nơi chúc rượu, đâu đâu cũng nhận được tiếng khen ngợi từ mọi người.

Bạch Đào ngượng ngùng e thẹn khẽ nép lại bên người Tiêu Minh, ánh mắt khẽ chuyển qua nhiều nơi, đột nhiên nhìn thấy một nhóm chàng trai đứng gần góc tối.

Ánh mắt cô ta khi nhìn thấy người đứng giữa, tim hơi đập lệch nửa nhịp, ánh mắt hiện lên sự ngạc nhiên.

Tuy Tiêu Minh là một mỹ nam số một số hai, nhưng chàng trai đó lại có một vẻ đẹp thu hút hơn hẳn.

Gương mặt trẻ tuổi anh tuấn, đôi mắt quyến rũ hơi híp lại, đôi môi ngậm lấy ly rượu, khí chất xa cách lạnh lùng, nhưng chỉ cần nhìn một lần là đã không thể quên.

Nhìn Bạch Đào không tập trung, Tiêu Minh hơi nhíu mày, theo tiêu cự của cô nhìn đến, khi vừa thấy, trong lòng hắn liền trùng xuống.

Hắn không biết đến Quách Quỳ vì chưa gặp mặt bao giờ, nhưng vừa nhìn thấy chàng trai khí độ bất phàm, liền biết đó không phải người thường.

Tiêu Minh nhìn thấy người trong lòng cứ ngẩn ngơ như vậy, cánh tay ôm vai cô liền tăng thêm lực đạo, Bạch Đào bị đau kêu khẽ một tiếng, ánh mắt không hiểu nhìn lên.

Cũng may lúc này mọi người đang nói chuyện rôm rả, không ai chú ý tới, nên Tiêu Minh hơi cúi người thì thầm bên tai cô ta "Ở bên anh mà còn dám nhìn đàn ông khác sao?".

"Em.... em không có, chẳng qua em thấy người kia có lẽ cũng là người có thân phận cao, nếu anh có thể có mối quan hệ tốt được thì...." Bạch Đào vội nhỏ giọng giải thích.

"Em nghĩ anh kém cỏi tới mức phải hạ mình đi tạo mối quan hệ?". Ánh mắt hắn dần trầm xuống.

"Không" Bạch Đào lắc đầu nói "Với em anh là chàng trai tuyệt vời nhất, em chưa từng thấy ai tài giỏi như anh cả".

Trong giọng nói lẫn ánh mắt cô ta đều mang theo sự sùng bái, điều này làm cơn khó chịu trong lòng Tiêu Minh giảm xuống phân nửa.

Cả người hắn dịch chuyển, định kéo cô đi chỗ khác, trên đời này hắn ghét nhất phải gặp những kẻ nào hơn hẳn mình, chứ đừng nói là có làm quen hay không.

Nhưng ánh mắt Tiêu Minh bất ngờ đụng vào một thân ảnh cách đó không xa, cả người hắn liền khựng lại.

Đó không phải là.....

Ý nghĩ vừa ra, hắn lập tức phủi bỏ.

Không thể nào, cô gái kia lúc nào cũng ăn mặc lôi thôi lếch thếch, lại không biết trang điểm, không thể nào xinh đẹp như vậy được.

Nhưng Tiêu Minh lại nhịn không được nhìn thêm vài lần, cô gái đó ăn mặc không quá lộng lẫy, thậm chí không đeo trang sức gì, nhưng khí thế không khác gì tiểu thư danh giá chỉ có trong thoại bản.

Muốn chứng thực suy nghĩ của mình, Tiêu Minh liền mang Bạch Đào đi tới, càng tới gần hắn càng chắc chắn.

Từ Tĩnh Hạ, là cô.

Sao cô lại ở đây, còn đứng cạnh người đàn ông kia nữa?

Bạch Đào nhìn Tiêu Minh cứ nhìn Tĩnh Hạ nãy giờ, trong lòng nổi lên sự bất an, cô ta cũng muốn thấy cô gái thu hút sự chú ý của Tiêu Minh rốt cuộc là loại người thế nào.

Khi nhìn gần, đầu tiên là cảm thấy rất quen mắt, sau đó lại hơi thất thố thốt ra "A, là cô".

Giọng nói vừa vang lên, nhiều người xung quanh ngừng nói chuyện, quay đầu nhìn lại.

Tĩnh Hạ bưng lên ly rượu trái cây định uống, nghe giọng điệu như thế làm cô có cảm giác muốn phun ra.

Nhưng thân là đang mang bộ dáng cao cao tại thượng, sao cô có thể cho phép cơ chứ?

Cô mới không thất lễ giống nữ chính đâu.

Tĩnh Hạ khẽ hất tóc ra sau, khoanh tay liếc mắt nhìn tiểu bạch liên yếu đuối không tin nổi chỉ tay vào mình, bộ dáng hơi run rẩy.

Nhìn thấy thế, cô nổi hứng muốn gạt phăng tay cô ta ra.

Đây là lần đầu tiên cô bị người ta chỉ thẳng vào mặt.

Hay lắm.

Tĩnh Hạ khẽ kéo khóe môi, trong đầu đang suy nghĩ lại mọi chuyện.

Xong rồi cô rút ra kết luận.

Đừng có nói với ta là nữ chính cũng nghĩ ta là đồng bọn với bọn cướp kia đấy?

Chuyện tiếp theo liền chứng minh suy đoán của cô.

"Cô.... sao cô lại ở đây?". Giọng nói Bạch Đào mang theo sự run rẩy hỏi.

"Đây là buổi meeting, tôi không tới đây thì tới đâu?". Tĩnh Gạ cho cô ta một ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.

"Không, cô....."

"Tiểu Đào, em sao thế?". Tiêu Minh nhìn một màn này, nghi hoặc hỏi.

"Cô gái này cô gái hôm trước em đã kể với anh". Bạch Đào mang theo sự sợ hãi, ngước mắt nhìn hắn.

"Cái gì?" Tiêu Minh không tin nổi nhìn Tĩnh Hạ "Là cô...."

"Tôi có quen mấy người sao?" Không để Tiêu Minh nói hết, Tĩnh Hạ trực tiếp ngắt lời.

Ánh mắt cô nhìn hắn đầy xa lạ, trong đó mang theo sự kiêu ngạo, tựa như cô chỉ đang nhìn những kẻ tầm thường mà thôi.

Thấy vậy, Tiêu Minh càng thêm tức giận.

Cô dựa vào cái gì mà coi hắn như kẻ xa lạ chứ, hai năm qua coi như vứt hết sao?

Có lẽ Tiêu Minh là cái dạng người cho phép bản thân vứt bỏ người khác, mà không cho phép người khác vứt bỏ mình.

Kiểu người này cần phải tiêu diệt không cho nó đẻ trứng.

Mọi người xung quanh thấy cảnh tượng này thì liền xì xào bàn tán, có một vài người khác hơi to tiếng nghị luận.

"Nếu tôi nhớ không nhầm thì cô gái kia là bạn gái cũ của đại thần a, bây giờ trông khác hẳn lúc trước".

"Đúng vậy, lúc trước hình như cô ta cũng đâu có được đẹp như vậy, con gái sau khi chia tay thật đáng sợ".

"Hừ, có khi cô ta đi phẫu thuật thẩm mỹ cũng nên, vì muốn thu hút sự chú ý của đại thần, cô ta cũng tốn công thật".

"Nhưng bọn họ có chuyện gì thế, lại là chuyện tình tay ba sao?"

Mấy cái lời qua tiếng lại đương nhiên rơi hết vào tai những người ở đây, Bạch Đào nghe thế, hơi trợn mắt nhìn Tĩnh Hạ.

Đây là cô gái mộc mạc lúc trước sao?

Thật ra lúc trước nguyên chủ cũng không xấu, chẳng qua là không muốn trang điểm mà thôi, nhưng Bạch Đào lại tự tin rằng với nhan sắc của mình thì nguyên chủ sẽ không đọ được với cô ta.

Nhưng bây giờ nhìn thấy con người khác lạ đứng trước mặt, Bạch Đào cũng không dám chắc như lúc đầu.

Đã vậy, cô ta không thể không ra tay, cô ta không cho phép người xinh đẹp hơn mình tồn tại.

Ha ha, tra nam tiện nữ trời sinh một cặp.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 28: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (28)

"Vụ bắt cóc lúc trước cô cũng nhúng tay vào?". Tiêu Minh dẫn đầu mở miệng, trong lời nói mang theo sự chắc chắn như thể hắn chính mắt nhìn thấy vậy.

Mọi người nghe vậy, ánh mắt kinh ngạc nhìn Tĩnh Hạ.

"Đại thần đang nói tới chuyện gì thế?".

"Là vụ Lục gia tiểu như cùng với Bạch Đào bị bắt cóc đó".

"Trời đất ạ, chẳng lẽ là do cô gái kia làm sao?".

"Có khi cô ta vì ghen tuông với Bạch Đào được đại thần sủng ái mà dựng nên vụ bắt cóc đó cũng nên".

"Nhưng Lục Thanh Ngọc thì liên quan gì?".

"Lục Thanh Ngọc là bạn thân với Bạch Đào, cô ta bắt cóc cả hai là điều dễ hiểu rồi a".

"Nhưng mà cô ta có bị cảnh sát bắt đâu".

"Hừ, ai biết cô ta có hối lộ họ không chứ".

"Cô ta độc ác như vậy bị đại thần chia tay cũng đáng lắm".

Từng người ở đây bàn tán loạn xạ, càng nghe càng cảm thấy như Tĩnh Hạ là kẻ chủ muru.

Mấy chàng trai đứng gần Tĩnh Hạ nghe được liền nhíu mày, họ mới không tin tiểu sư muội làm ra đâu.

Đôi mắt trầm tĩnh của Quách Quỳ ít khi hiện lên cảm xúc, hơi nguy hiểm nhìn chằm chằm vào đôi tình nhân nào đó đứng trước mắt.

Trong lòng Bạch Đào hiện lên tia đắc ý.

Đừng trách tôi, ai bảo cô là bạn gái cũ của đại thần đây?

Không trừ khử thì cô ta không thấy yên tâm.

Dù Tĩnh Hạ vô tội thì cô ta phải biến thành có tội.

Được một lúc, Bạch Đào hơi nép vào người Tiêu Minh tỏ vẻ uất ức mở miệng: "Tại sao cô lại làm thế? Cô hại tôi thì không sao, tôi có thể chịu, nhưng Thanh Thanh hiện tại phải vào viện, chẳng lẽ cô không thấy có lỗi chút nào sao?".

Lời lẽ của Bạch Đào đầy chính nghĩa, như thật sự quan tâm tới Lục Thanh Ngọc vậy.

Sau lời nói này, ánh mắt của mọi người xung quanh dành cho Tĩnh Hạ càng thêm quỷ dị.

Căm ghét có, khinh thường có,...

"Này, cô có bằng chứng gì thì đưa ra đây, chỉ đứng đó nói suông mà đòi đổ hết lên đầu tiểu sư muội à". Cố Kha Tĩnh lúc này không nhịn được nữa mà mở miệng.

"Tôi... tôi cũng là nạn nhân mà...." Bạch Đào hơi nghẹn ngào nói.

Bộ dáng lúc này của cô ta thực đáng thương, giống như có khổ mà không thể nói, ánh mắt long lanh nhìn lên Tiêu Minh.

Trong lòng Tiêu Minh cảm thấy ngứa ngáy, bản tính đàn ông lập tức hiện lên, ánh mắt tức giận nhìn về Tĩnh Hạ chỉ im lặng từ nãy giờ.

"Tôi thật không ngờ cô lại làm ra chuyện tày trời như vậy, bây giờ tôi khuyên cô nên đi đầu thú, có khi sẽ được suy xét mà giảm nhẹ tội".

Tĩnh Hạ kéo khóe môi, khẽ cười khinh bỉ một cái, giữ nguyên tư thế khoanh tay, ngạo nghễ không kiềm chế được nhìn hắn.

"Tôi không làm thì tại sao tôi phải đi?".

"Tiểu Đào làm chứng, cô còn dám cãi?".

"Cô ta làm chứng? A, Bạch Đào thân ái, cô thấy lúc nào vậy? Nếu thật là tôi bắt cóc cô thì tôi còn để cô nhìn thấy chắc?".

Tĩnh Hạ khẽ nâng cằm, nhếch môi, lời nói ẩn chứa sự chế giễu.

"Hơn nữa, hai người không có một chút bằng chứng nào, nếu chỉ ở ngoài miệng thì tôi hoàn toàn có thể kiện cả hai vì tội vu khống".

"Tôi....." Lúc này Bạch Đào dường như á khẩu.

Đúng vậy, nếu thật là cô làm, vậy tại sao bọn cướp kia không khai cô ra, cảnh sát cũng không tìm được bằng chứng gì.

Nhưng lỡ đâm lao rồi, còn có thể quay đầu sao?

"Nhưng mà cô....."

Bạch Đào định lên tiếng thì ngay lúc này, miệng của cô ta như có ma lực nào đó chặn lại, không thể cất giọng được.

Lông mày Bạch Đào khẽ giật.

Vì sao cô ta không thể nói được, cả người cũng cứng đờ lại luôn vậy?

Cô ta nhìn về phía đôi mắt của cô gái đối diện, nhìn qua là một mảnh hoang vu, nhưng nhìn kĩ lại thì sâu trong đó lại có ý cười hiện lên.

Giống như cô cảm thấy thích thú khi tiêu khiển một món đồ chơi nào đó.

Nghĩ tới đây, trong lòng Bạch Đào dâng lên nỗi sợ không tên.

Bây giờ cô ta không thể nói, không thể cử động, trong mắt người ngoài thì là do cô ta đuối lí không còn gì để nói.

Trong chớp mắt, suy nghĩ của từng người xoay chuyển.

Có khi nào là có ẩn tình nào đó chưa được tiết lộ không?

Tiêu Minh nhận thấy bầu không khí thay đổi, ánh mắt hơi tức giận nhìn Bạch Đào.

Đúng là thành sự không đủ bại sự có thừa, chuyện của cô mà còn kéo hắn vào.

Nhưng nhìn ánh mắt lóng lánh ánh nước của Bạch Đào nhìn mình, hắn không thể tức giận được lâu, khẽ vuốt sống lưng cô ta an ủi.

Có vẻ đến bây giờ Tiêu Minh vẫn chưa nhận thấy được sự khác lạ của cô bạn gái bên cạnh hắn, lực chú ý dồn vào người đối diện.

"Tĩnh Hạ, dù sao đây cũng chỉ là chuyện nhỏ, cô cần gì phải làm lớn chuyện lên như vậy, nếu chỉ muốn gây sự chú ý thì cô thành công rồi".

Tiêu Minh nói qua câu này, vào trong tai mọi người thì đều trở thành Tĩnh Hạ cố tình làm quá lên, hạ thấp Bạch Đào để gây sự chú ý với bạn trai cũ.

Tĩnh Hạ định mở miệng, lập tức có một bàn tay vươn ra, kéo cô lại gần.

Người đàn ông tuấn mỹ mặc bộ vest lịch lãm đứng cùng cô gái váy trắng dung nhan xinh đẹp, nhìn thế nào cũng là cặp đôi trời đất tạo nên.

Quách Quỳ mặt mày nghiêm túc hơi chắn trước người cô, mang ý tứ bảo hộ rõ ràng.

Nhưng mà.....

Hắn không thể nói bằng lời được sao, cần gì phải làm vậy?

Tĩnh Hạ liếc mắt nhìn một bên mặt không góc chết khắc họa lên vẻ đẹp động lòng người của Quách Quỳ.

Cô khẽ rũ mi, lấy điện thoại ra nhìn một chút, ánh sáng điện thoại chiếu vào ánh mắt đen láy, Tĩnh Hạ tắt điện thoại đi, trong mắt hiện lên tia bí hiểm.

Cô vốn định cho bọn họ một món quà bất ngờ, nhưng món quà chưa kịp đến thì họ đã khơi mào mất rồi.

Vậy cũng tốt, đỡ tốn công.

Tiêu Minh nhìn tuấn nam mỹ nữ trước mắt, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này chướng mắt đến cực điểm.

Ai mà biết Tĩnh Hạ ăn mặc xinh đẹp lại hơn người như vậy, khí chất cuốn hút khiến người ta không dời mắt được.

Ánh mắt hắn ta nhìn chằm chằm thiếu nữ đối diện, Quách Quỳ thấy vậy, ánh mắt trầm xuống, kéo cô gái ra sau lưng, che khuất tầm nhìn của Tiêu Minh.

Tĩnh Hạ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao lớn trước mặt, không hiểu Quách Quỳ làm vậy là có ý gì, chắn thế này thì cô còn thấy cái quần què gì được nữa?

Cô muốn mở miệng nói chuyện, thì phía xa truyền đến một tiếng ồn, một cô gái gầy yếu được hai người đỡ vào, gương mặt tái nhợt hiện lên vẻ giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 29: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (29)

Tất cả mọi người sau khi quay đầu nhìn sang, thì ai nấy đều sửng sốt.

Đó không phải là.....

Tiêu Minh cùng Bạch Đào nhìn đến, lúc này cơ thể Bạch Đào đã có thể hoạt động bình thường, còn chưa kịp mở miệng, ánh mắt lập tức trở nên khiếp sợ.

Lục Thanh Ngọc?

Tại sao cậu ấy lại ở đây?

Đối diện với tầm mắt căm hận của Lục Thanh Ngọc, cơ thể Bạch Đào không thể ức chế được run rẩy.

Không, sao có thể.....

Lục Thanh Ngọc được đỡ đến gần, tuy còn mang bệnh nhưng cô vẫn ăn mặc đẹp đẽ, phấn son đầy mặt, tuy nhiên nét tiều tụy cũng không giảm được bao nhiêu.

Cô càng đến gần càng làm trái tim của Bạch Đào đập nhanh hơn.

Tuy nhiên Bạch Đào vẫn cố tỏ ra vui mừng bước đến gần.

"Thanh Thanh, cậu tỉnh lại lúc nào vậy, mình mà biết thì....."

"Bốp".

Cô ta chưa kịp nói hết, đã có một cái tát như trời giáng vào mặt.

Bạch Đào loạng choạng ngã xuống, da thịt trắng nõn in hằn cả một dấu tay.

Mọi người đều sững sờ.

"Thanh, Thanh Thanh....." Bạch Đào ôm mặt, không thể tin nổi nhìn Lục Thanh Ngọc.

Tiêu Minh lúc này mới phản ứng lại, đẩy từng người ra chạy tới.

"Tiểu Đào, em không sao chứ?".

Hắn đỡ cô bạn gái đứng lên, gỡ tay cô ra nhìn vết thương trên mặt, Bạch Đào dựa sát vào người, ánh mắt long lanh nhìn hắn.

"Em không sao, nhưng Thanh Thanh...."

Giọng nói yếu ớt truyền vào tai hắn khiến bản tính đàn ông trỗi dậy, Tiêu Minh quay đầu chất vấn.

"Lục Thanh Ngọc, cô điên rồi sao? Tiểu Đào có lòng tốt quan tâm cô, cô còn đánh cô ấy?".

Lục Thanh Ngọc nhìn hai người trước mắt, nhếch mép cười khẩy một tiếng.

"Đáng, cô ta đáng lắm".

Giọng của cô khàn khàn giống người vừa ốm dậy, đôi tay thon gầy run run chỉ vào Bạch Đào.

"Nếu không vì cô ta, sao tôi có thể ra nông nỗi này?".

Âm điệu đến câu cuối được nâng lên cao, vừa chói tai vừa giận dữ truyền vào trong tai những người ở đây.

Mọi người đột ngột hiểu ra.

Thì ra trong chuyện này còn có ẩn tình khác, hơn nữa chỉ liên quan tới hai người này.

Thân thể Bạch Đào run rẩy mãnh liệt hơn, lắc lắc đầu.

"Không, Thanh Thanh, cậu nghe mình nói đi".

"Im miệng". Lục Thanh Ngọc trừng mắt nhìn cô ta "Lúc chúng ta bị bắt cóc, cô dám đẩy tôi ra làm lá chắn, để bọn khốn kiếp đó làm nhục tôi, cô còn dám chối".

Tất cả đều ồ lên, Bạch Đào ngay lúc đó cảm nhận được nhiều ánh mắt coi thường nhìn mình.

"Không, không phải vậy". Hai bàn tay Bạch Đào ra sức xua tay, sợ hãi nói "Không phải mình, thật sự không phải".

Cô ta tức thì chỉ về phía Tĩnh Hạ đang đứng một bên xem kịch "Là Tĩnh Hạ, cô ta là đồng bọn với mấy tên cướp kia a".

Mọi người đồng loạt nhìn về phía người được chỉ, Tĩnh Hạ nhún vai, nghiêng đầu mở miệng cười.

"Đã nói rồi, tôi hoàn toàn có thể kiện cô tội vu khống đó nha. Tội vu oan giá họa kèm theo đó là tội hãm hại người khác, hai cái đó gộp lại đủ để cô bóc lịch tầm chục năm, tương đương với tội giết người đấy".

"Cô....." Bạch Đào không thể cãi lại được, liền quay sang nắm lấy cánh tay Tiêu Minh.

"Đại thần, thực sự không phải em làm".

Cô ta bây giờ rất sợ hãi, cô ta không thể vào tù được, không thể.....

Tiêu Minh vỗ vỗ bàn tay Bạch Đào để an ủi, ánh mắt híp lại nhìn Lục Thanh Ngọc.

"Tại sao cô lại dám chắc là Tiểu Đào làm mà không phải người khác xúi giục chứ?".

Người khác ở đây khỏi cần nghĩ cũng biết là đang nói tới ai.

Lục Thanh Ngọc u ám nhìn Tiêu Minh.

"Hừm, bây giờ anh vẫn còn bao biện cho con nhỏ kia? Tôi coi Bạch Đào là bạn, vậy mà cô ta dám đẩy tôi ra làm lá chắn, tôi tuyệt đối không tha cho cô ta". Ánh mắt Lục Thanh Ngọc nhìn Bạch Đào dần trở nên điên cuồng.

Bàn tay cô vẫy vẫy, hai vị cảnh sát đằng sau tiếng đến, lôi Bạch Đào đi.

"Không, thả tôi ra, tôi không có làm, đại thần cứu em". Bạch Đào bây giờ sợ hãi đến cực độ, ra sức giãy giụa, quay đầu lại cầu cứu.

"Các người làm gì vậy, thả cô ấy ra". Tiêu Minh vội tiến lên nhưng lại bị hai vệ sĩ cao lớn chặn lại.

"Tránh ra". Hắn ta chống trả lại nhưng không thành, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Đào bị nhét vào xe cảnh sát.

"Ha ha ha ha..... Bạch Đào có vào tù thì đừng nghĩ đến việc trở ra". Lục Thanh Ngọc cười sảng khoái một trận rồi quay người rời đi, để lại một trận im lặng.

Từng người một ở nơi đây từng người xin phép rời đi, Tiêu Minh phẫn nộ đập bàn.

Tĩnh Hạ cùng năm chàng trai kia cũng đã rời khỏi từ sớm, Nam Lăng cảm thán.

"Mối ân oán của con gái thật đáng sợ, không thua kém gì đàn ông".

"Hơn thế nữa". Từ Khước Thần mở miệng.

"Mà lão đại, anh định nắm tay tiểu sư muội đến bao giờ nữa vậy?". Cố Kha Tĩnh nhìn một nam một nữ trước mặt, cười hì hì mở miệng.

Quách Quỳ im lặng nhìn hắn rồi lại nhìn Tĩnh Hạ.

Cô gái bên cạnh ngước mắt, nở một nụ cười không rõ.

Quách Quỳ hơi mất tự nhiên buông tay.

Chúc Nam Y đập một phát vào gáy Cố Kha Tĩnh "Ngu ngốc".

"Aiya, sao lại đánh tôi?". Cố Kha Tĩnh xoa xoa gáy, hơi tức giận hỏi.

Mấy người còn lại cho hắn một ánh mắt "tự nghĩ đi" rồi bước đi, bỏ lại một chàng trai với khuôn mặt ngơ ngác.

Đến bãi đỗ xe, Quách Quỳ xoay người lại đối mặt với Tĩnh Hạ.

"Cô có muốn....." Nói đến nửa chừng thì dừng lại, dường như hắn cũng không biết nên mở miệng thế nào, chỉ im lặng nhìn cô.

"Tôi là bảo vệ của anh, có trách nhiệm trông coi anh đàng hoàng, vậy cho nên anh cần phải đưa tôi về".

Tĩnh Hạ nói hợp tình hợp lí, sau đó hai người mặt đối mặt nhìn nhau.

Quách Quỳ: "... "

Hệ thống: [...] Có cái gì đó rất không đúng ở đây.

Quách Quỳ đi mở cửa ghế phụ, ý bảo cô ngồi vào trong đó, Tĩnh Hạ ưu nhã chậm rãi đi đến ngồi vào trong.

Sau rồi Quách Quỳ đi sang bên kia ngồi vào chỗ chủ lái, định khởi động xe thì đột nhiên cánh cửa ghế sau mở ra, Cố Kha Tĩnh nhảy vào.

"Lão đại cho em về cùng đi, điện thoại hết pin không thể gọi người tới,ồ trùng hợp thật, tiểu sư muội cũng ở đây à?".

Hai người ngồi đằng trước: "... "

Chờ mãi mà xe vẫn chưa chạy, Cố Kha Tĩnh thúc giục "Lão đại, anh xem trời muộn rồi, anh còn chờ ai sao?".

Quách Quỳ nhìn hắn qua gương chiếu hậu, lấy điện thoại của mình ném ra đằng sau.

"Gọi đi".

Cố Kha Tĩnh bắt lấy, định ấn số gọi thì đột nhiên hắn ngẩng đầu lên.

"Nhưng mà....em không nhớ số máy".

Tay Quách Quỳ nắm chặt vô lăng, Tĩnh Hạ lại nhàm chán tựa đầu vào ghế, hai tai đeo tai nghe nhìn bãi đỗ xe ngoài cửa sổ.

Quách Quỳ hít sâu một hơi, cuối cùng mới lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 30: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (30)

Sáng hôm sau.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Mọi người nghe tin gì chưa?

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Chưa.

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Nghe nói Bạch Đào được thả ra rồi.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: Hửm? Nhanh vậy?

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Nghe nói là do em họ của Tiêu Minh - Tiêu Vĩnh Hiểu cứu ra đó.

Tiêu Vĩnh Hiểu?

Tĩnh Hạ lục lại cốt truyện, phát hiện đó là thanh mai trúc mã của nữ chính và luôn đối đầu với Tiêu Minh.

Tiêu Vĩnh Hiểu đi du học nước ngoài một thời gian, vì cha của hắn là luật sư nổi tiếng nên hắn cũng theo gót chân cha đi học luật.

Thảo nào.....

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Nhưng Bạch Đào lại đắc tội với Lục Thanh Ngọc, Lục gia lại để yên sao?

(Nhóm) [Thiên Sơn Vạn Thủy]: Tất nhiên là không, nhưng cảnh sát lại không tìm được chứng cứ gì liên quan đến Bạch Đào cả, hỏi bọn cướp kia thì bọn chúng lại không nói, cho nên.....

(Nhóm) [Thiên Sơn Kha Tĩnh]: Xem ra đường đường là Lục gia đại tiểu thư mà lại có khổ mà không thể nói.

(Nhóm) [Nhất Độ Vỹ Hàn]: *gật đầu*

Vòng sáng nữ chính còn đó, sao có thể hạ bệ dễ dàng như vậy?

(Nhóm) [Thiên Sơn Khải]: Lão đại chưa onl?

(Nhóm) [Thiên Sơn Vấn]: Mới thấy lão đại online mà, giờ đâu mất rồi?

Tĩnh Hạ ngẩng đầu lên, nhìn chàng trai đang tất bật làm cái gì đó trong bếp, sau đó lại cúi mặt xuống.

Hệ thống: [Ký chủ, cô không đi giúp sao? Ai lại để chủ nhà làm hết mọi người như thế?]

Ta đâu phải osin.

[Nhưng cô cũng nên đi giúp một chút]

Tĩnh Hạ nhíu mày.

Ta lười lắm.

Từ nhà ta đến đây đã tốn hết sức lực của ta rồi.

Đến cả nói chuyện cùng ngươi ta cũng lười nữa.

[Nhưng.....]

Vậy đấy, off đi.

[...]

Đợi thêm nửa tiếng nữa vẫn chưa thấy người trong đó đi ra, Tĩnh Hạ hơi phiền chán gấp máy tính lại, đi đến trước phòng bếp.

Cô tựa vào tường, khoanh tay đánh giá bóng lưng chàng trai.

Bỏ đi bộ vest trưởng thành, bây giờ Quách Quỳ mặc áo cộc tay màu trắng, dáng người thon dài, tạo cảm giác trẻ trung như bao cậu học sinh khác.

Đôi chân cô không tiếng động đi đến, nghiêng người ngó một chút.

Trước mặt Quách Quỳ là video dạy làm bánh và hắn bây giờ.... mới chỉ đang trộn trứng vào bánh rồi ngoáy đều.

Tĩnh Hạ co giật khóe miệng.

Gần một tiếng còn chưa xong bước đầu?

Hơn nữa trộn còn lung tung hết cả.

Xì, bình luận kém!

Quách Quỳ lúc này mới quay đầu, thấy cô gái đột ngột sát gần mình, hắn giật mình vung tay một phát, chiếc bát lập tức rơi xuống sàn, một nửa thứ hỗn độn trong đó lại đổ hết vào người hắn.

Còn Tĩnh Hạ đã tránh xa từ sớm, không cảm xúc nhìn đống hỗn độn này.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, mọi thứ dường như trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại âm thanh phát ra từ điện thoại.

"Bát đổ rồi kìa". Sau một lúc không ai nói gì, Tĩnh Hạ mới mở lời.

Quách Quỳ gật đầu.

"Đất bẩn rồi".

Hắn gật đầu tiếp.

"Thay áo đi".

Lại gật đầu.

"Không dọn à?".

Quách Quỳ tiếp tục gật, nhưng thấy có gì đó không đúng, suy nghĩ lại một chút rồi lắc lắc đầu.

Tĩnh Hạ: "..." Nói nhiều một câu sẽ chết à?

Làm cô có cảm giác mình như một đứa tự kỉ ấy.

"Anh sao vẫn còn chưa đi?". Còn chờ tôi phải dọn giúp anh nữa sao?

Kiếp sau cũng không có cửa nhé.

Cửa sổ cũng không có, một góc để chui cũng không luôn.

"Nhưng cô.....chắn đường rồi". Quách Quỳ hơi mím môi trả lời.

"..." Móe?

Tĩnh Hạ quay lại nhìn, quả nhiên thấy mình đang chắn trước cửa nhà vệ sinh, rồi quay đầu lại nhìn hắn chớp chớp mắt, tỏ vẻ không có chuyện gì bước sang bên.

"Đấy, vào đi".

Sau khi Quách Quỳ đi vào, có tiếng nước vọng ra, sau một lúc thì vệ sinh im ắng trở lại.

Tĩnh Hạ cúi đầu nhìn đống đổ vỡ dưới sàn, chẹp miệng một tiếng.

Cô giơ năm ngón tay về phía chúng, những thứ đó lập tức lơ lửng trên không trung.

Mảnh bát vỡ tự động bay về phía thùng rác, sau đó ngón tay cô chỉ về thứ bột mì hỗn độn kia, xoay tròn vài vòng, chúng cũng xoay theo hướng của cô rồi biến mất.

Mặt đất lại sạch sẽ như lúc ban đầu.

Như vậy sẽ tiện lợi hơn nha.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền ra một tiếng động.

Tĩnh Hạ ra xem một chút, thấy nắm đấm cửa chính được xoáy một cách không tự nhiên, sau một lúc lại "cạch" một tiếng.

Cô xoay người lại, đỡ trán.

Lại có việc làm nữa rồi.

Một tên trộm bịt kín mặt mở hé cửa ra, ngắm nghía xung quanh nhà, sau khi xác nhận không có ai, liền vẫy vẫy hai tên đằng sau đi vào cùng.

Nhưng nếu chỉ là trộm thì hay rồi.

Tay của ba tên trộm đó đều cầm một chiếc súng, đi nhẹ nhàng sợ kinh động chủ nhà.

Đột nhiên, một mảnh vỡ từ trong nhà bếp phi ra.

Tên trộm cầm đầu không phòng bị, bị mảnh vỡ đập trúng đầu, hai dòng máu tách riêng hai đường từ đỉnh đầu chảy xuống.

Hai tên trộm còn lại bị kinh hách chưa kịp phản ứng thì hai mảnh vỡ tiếp lại phi đến với tốc độ cực nhanh, đâm trúng người, bọn chúng ngã xuống, lăn lộn kêu đau vài cái rồi ngất.

Tên cầm đầu thấy vậy, tức gận giơ súng, bắn "pằng pằng" vài phát về phòng bếp.

Tuy nhiên chuyện kì lạ còn chưa dừng lại ở đó.

Mấy viên đạn mà hắn bắn đột ngột dừng lại giữa không trung.

Mà đằng trước thì đã có một cô gái đứng đó tựa lưng vào tường xem kịch vui.

Sau rồi, cô giơ một ngón tay ra, xoay một vòng, mấy viện đạn đó lần lượt xoay theo, nhắm thẳng về phía tên trộm.

Tên trộm tỏ vẻ kinh hãi, như không tin nổi điều trước mắt, đối diện với ánh mắt đầy ý cười đó của cô, cả người hắn như không thể động đậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Tĩnh Hạ "tách" một tiếng, mấy viên đạn rơi xuống đất, âm thanh kim loại kêu "ting ting" giòn tan.

Tên trộm như mất đi thần trí ngã sấp mặt xuống nền nhà.

Cô khoanh tay lại, khuôn mặt vẫn cười mỉm từ thiện.

Nhưng trong đầu cô lại tức giận, mắng hẳn một tràng.

Đù má!

Hệ thống, ngươi ra đây, ta cam đoan rằng sẽ đập chết họ hàng nhà ngươi.

[...] Cô uy hiếp như vậy thì ai dám ra?

Đây không phải thế giới võng du sao?

Mấy cái tình tiết hắc bang lại trà trộn vào đây, ngươi làm ăn kiểu gì thế?

Chờ đấy, để ta cho ngươi nửa sao/ 5 sao vì tội làm ăn cẩu thả.

Hệ thống bây giờ bất đắc dĩ mới ra mặt: [Kí chủ, thiết lập là thế rồi, đừng nói là võng du, truyện ngôn tình nào cũng không thiếu mấy cái tình tiết này]

Tĩnh Hạ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, tỏ vẻ nhìn trời.

Cô chán nản xoay người lại, thấy Quách Quỳ mặc bộ đồ tắm không biết đứng sau lưng cô bao giờ.

Nhưng dường như Tĩnh Hạ cũng không giật mình gì mấy, tuy nhiên cô vẫn hỏi: "Anh đứng ở đây từ lúc nào?"

Miệng thì nói vậy, nhưng một cánh tay lặng lẽ ra sau lưng, chiếc quạt lông vũ trắng tinh xinh đẹp xuất hiện trong tay cô.

Nếu hắn mà nhìn thấy hết thì phải.....

"Lúc có tiếng kim loại rơi". Quách Quỳ ngắn gọn trả lời.

Thực ra lúc có tiếng kêu rên đau đớn thì hắn đã ra rồi.....

Tĩnh Hạ hơi nheo mắt, đánh giá tính chân thực trong lời nói.

Nhìn khuôn mặt chàng trai không giống nói dối, nhưng Tĩnh Hạ vẫn không cảm thấy đáng tin.

[Kí chủ, cô quá đa nghi]

Tĩnh Hạ không trả lời nó, tuy vậy cô vẫn cất chiếc quạt đi, hất hất cằm.

"Rắc rối này là của anh hết, tự đi mà giải quyết".

Cô "hừ" một tiếng quay lưng đi ra ngoài nhà, nhưng không biết vì sao, chân cô như giẫm phải cái gì, bị trượt chân ngã ra đằng trước, Quách Quỳ nhanh chóng cầm lấy tay cô xoay người kéo lại, cả hai đều bị ngã xuống sàn nhà lạnh toát rồi.....

"Chụt" một tiếng.

Tĩnh Hạ ngã đè lên Quách Quỳ, khi họ kịp phản ứng lại thì mới phát hiện khuôn mặt của đối phương gần trong gang tấc, hai làn môi đã chạm vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 31: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (31)

[Ting! Mục tiêu Quách Quỳ, độ hảo cảm +10, hoàn thành công lược 60%]

[Kí chủ, cô làm rất tốt nha, lần sau tiếp tục phát huy!]

Phát huy cái thằng cha ngươi!

Nụ hôn đầu của bổn tiểu thư cứ thế mà mất sao?

Đã vậy còn ở một nơi oái ăm.

Từ đầu Tĩnh Hạ không hề có ý định đi công lược Quách Quỳ, tăng được bao nhiêu thì tăng, cô không quan tâm.

Cho dù làm nhiệm vụ ẩn cũng chỉ để cho nó có lệ.

[Ký chủ, cô không hoàn thành nhiệm vụ là không thể rời khỏi đây đâu] Hơn nữa đây là nụ hôn đầu của nguyên chủ, chứ đâu phải của cô.

Cùng lắm thì đợi tuổi thọ của nguyên chủ hết là được, lo gì chứ.

[Đúng vậy, nhưng đến lúc đó thì cô sẽ phải quay lại điểm xuất phát, làm lại nhiệm vụ] Hệ thống nói câu đó, giọng điệu trở nên băng lãnh.

"..."

[Cho nên, cô cần phải làm nghiêm túc hơn, 5thing!]

Hệ thống sau khi hết lời cổ vũ thì lại lặn mất tăm.

"..."

"Khụ". Một tiếng ho nhẹ truyền đến.

Tĩnh Hạ nhìn đến. Hiện tại cô đang ngồi trên ghế sofa, tâm tình không tốt lắm, ba tên trộm đã được cảnh sát dẫn đi, hiện tại chỉ còn Quách Quỳ ngồi đối diện.

Trên khuôn mặt hắn vẫn còn vài nét đỏ ửng khả nghi, ánh mắt lờ đi chỗ khác, không dám nhìn cô.

"Tôi... sẽ chịu trách nhiệm".

"..." Đừng nói mấy cái câu dễ gây hiểu lầm như vậy.

"Nếu cô muốn, chúng ta sẽ... đính hôn".

"..." Anh xuyên từ cổ đại đến sao?

Tĩnh Hạ bắt chéo chân, lười biếng chống cằm vào thành ghế.

"Tôi không cần anh chịu trách nhiệm, cũng không cần đính hôn".

Cô hơi rũ mi nhìn vào cánh môi mỏng của Quách Quỳ.

Hừm.....

Thì ra cảm giác khi hôn là như vậy. Rất mới lạ.

Nhưng cô vẫn chưa thấy nó có gì đặc biệt, ngoại trừ...

Môi hắn rất mềm.

Nghĩ vậy, khóe môi cô không nhịn được kéo lên, khẽ nhếch lông mày, ánh mắt nâng lên nhìn Quách Quỳ

"Vậy.... cô muốn gì?" Sau một phen rối rắm, Quách Quỳ quyết định lên tiếng.

"Anh có bạn gái chưa?". Tĩnh Hạ hỏi thẳng.

Quách Quỳ hơi sửng sốt, sau đó lắc lắc đầu.

"Vậy được, anh không cần chịu trách nhiệm, làm bạn trai tôi là được".

Cách thu phục tình cảm nhanh nhất chính là làm người yêu của nhau.

Chủ ý này cũng chỉ mới lóe lên trong đầu cô thôi.

[...] Sao giọng điệu của ký chủ giống như bao tổng tài khác nói với tiểu kiều thê "Tôi không cần gì cả, tôi chỉ cần cô làm vợ tôi" là thế nào?

Quách Quỳ cúi đầu suy tư một lát.

Tĩnh Hạ đột nhiên nói như thế cũng làm hắn cảm thấy bất ngờ.

Nhưng hắn cũng không ghét cô, thậm chí có một chút.... thích.

Hắn ngẩng đầu nhìn cô, nghiêm túc gật đầu.

Giống như đang quyết định làm một sự kiện trọng đại gì đó vậy.

.....

"Cộp".

Một chiếc cốc nước thủy tinh được đặt lên bàn, tấm gương được đặt ở phía đối diện phản chiếu lại khuôn mặt nhỏ nhắn chưa hết sự sợ hãi.

"Tiểu Đào, không sao đâu, mọi chuyện qua rồi".

Bạch Đào đang suy tư cái gì đó, chậm chạp gật đầu.

Tiêu Vĩnh Hiểu vỗ vai cô an ủi.

Sau khi Bạch Đào thoát khỏi trại giam thì được Tiêu Vĩnh Hiểu đón về nhà riêng của hắn, bây giờ thân thể cô ta vẫn chưa hết run rẩy.

Cô chưa bao giờ phải trải qua những chuyện như vậy.

"Em cứ việc ở đây, ngôi nhà này không ai ở, em muốn ở bao lâu cũng được".

Bạch Đào cắn cắn môi, ánh mắt hơi phức tạp.

Cô ta quay đầu, nhìn người bên cạnh, nở một nụ cười hơi gượng gạo.

"Cảm ơn anh, Vĩnh Hiểu. Nhưng bây giờ... em muốn trở về".

"Em muốn đi tìm Tiêu Minh?".

Tiêu Vĩnh Hiểu nhíu chặt lông mày, trầm giọng hỏi.

Bạch Đào nhìn đôi mắt tối dần của hắn, nhẹ nhàng gật gật đầu.

"Em đi tìm cái tên đó làm gì? Khi em bị bắt hắn chỉ trơ mắt nhìn em bị đưa đi, khi em vẫn ở trong trại giam hắn không tìm em lấy một lần. Giờ em vẫn còn nhớ đến cái kẻ bạc tình đó?".

"Không, Vĩnh Hiểu". Bạch Đào nắm lấy cánh tay hắn "Anh đừng nói như vậy, đại thần là anh họ của anh mà, anh ấy không phải người như vậy".

"Anh không có họ hàng như vậy". Tiêu Vĩnh Hiểu hừ lạnh một tiếng.

Nhưng Bạch Đào làm gì nghĩ nhiều như vậy, bây giờ cô ta chỉ nghĩ tới việc đi gặp Tiêu Minh.

Thấy Tiêu Vĩnh Hiểu không đồng ý, cô ta chỉ có thể cầu xin.

"Vĩnh Hiểu, giúp em đi, giờ em chỉ muốn nhìn thấy đại thần, muốn xem anh ấy như thế nào".

Thấy ánh mắt đầy khẩn cầu đó của Bạch Đào, hắn ta mới bất đắc dĩ đồng ý.

"Tuy nhiên, em phải đồng ý với anh một điều kiện".

"Điều kiện gì?".

"Nếu Tiêu Minh không tốt giống như em nghĩ, vậy thì em phải quay về với anh".

Nghe được điều kiện này, Bạch Đào hơi trố mắt, cảm thấy có chút do dự, nhưng vẫn gật đầu.

Tiêu Vĩnh Hiểu trở Bạch Đào trên con xe đắt tiền đi đến nhà riêng mà Tiêu Minh ở.

Khi chiếc xe dừng trước nhà, Bạch Đào vội mở cửa chạy vào nhà.

Cửa chính không không có đóng, thậm chí là mở tang hoang. Bạch Đào không suy nghĩ nhiều chạy thẳng lên lầu, Tiêu Vĩnh Hiểu đứng im nhìn, nở nụ cười nham hiểm.

Dừng đến trước cửa phòng, Bạch Đào chưa kịp mở cửa đã nghe thấy tiếng động lạ.

Tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ đồng loạt truyền vào tai người đứng ngoài.

Bạch Đào lập tức cứng người lại.

Dường như không thể tin được, bàn tay nhỏ nhắn cầm nắm cửa siết chặt, ánh mắt thẫn thờ.

Nhưng cuối cùng Bạch Đào hít thở thật sâu, trong lòng vẫn mong là cô nghe nhầm.

Đại thần tuyệt đối sẽ không phản bội cô.

Cánh cửa làm bằng gỗ lim lập tức được đẩy ra, cảnh tượng trước mắt làm Bạch Đào như khóc òa lên.

Một nam một nữ đang nằm trên giường, làm chuyện cá nước giao hoan.

Người phụ nữ nằm trên chuyển động lên xuống, người đàn ông nằm dưới hưởng thụ. Tuy bị thân thể người phụ nữ chắn ngang nhưng Bạch Đào vẫn nhận ra.

Người đàn ông đó là Tiêu Minh.

Cô lấy tay bịt miệng, lùi ra sau một bước.

Cả hai người trên giường thậm chị không thèm trùm chăn, cảnh tượng dâm loạn ấy cứ thế đập vào mắt người nhìn.

Bạch Đào nhìn bóng lưng của người phụ nữ có chút quen mắt.

Là Mã Lệ Giai, là cô ta.

Mã Lệ Giai vẫn hoạt động, mồ hôi đổ đầy thân thể nõn nà, thậm chí cô ta không quên quay đầu ra sau, nhìn Bạch Đào với ánh mắt đắc ý.

Bạch Đào như sắp gục ngã tới nơi, may thay được người đứng đằng sau đỡ lấy.

Cô ta tràn ngập nước mắt nhìn Tiêu Vĩnh Hiểu, dường như đã quá sốc không thể di chuyển, được hắn ta cẩn thận đỡ xuống nhà.

Trên đường về Bạch Đào vẫn khóc không thôi, đến nhà rồi vẫn còn thút thít.

"Nếu em mệt thì lên lầu nghỉ ngơ một lát, anh đi chuẩn bị bữa tối".

Bạch Đào không biết có nghe vào hay không, như cái xác không hồn từng bước đi lên nhà.

Đến bữa tối, Tiêu Vĩnh Hiểu lên gõ cửa phòng.

"Tiểu Đào, xuống ăn tối đi".

Sau một lúc lâu, cánh mới mở ra, cô gái ở trong phòng hình như đã khóc rất lâu, nước mắt vẫn còn đó, đôi mắt đẹp đỏ ửng cả lên.

Bộ dáng từ trên xuống không chỗ nào là không yếu ớt, để người thương cảm.

Cả hai lần lượt đi xuống, ngồi vào bàn ăn.

Chiếc bàn rộng lớn bày ra hai chiếc đĩa bít tết cùng ly rượu vang, đầu bàn còn có hai ngọn nến đang cháy.

Trong quá trình, Bạch Đào không ăn nhiều, chỉ uống rượu là chính.

Cô ta cứ uống hết lần này đến lần khác, cho tới khi sắp ngất tới nơi, Tiêu Vĩnh Hiểu mới ngăn lại.

"Tiểu Đào, đừng uống nhiều, không tốt cho sức khỏe".

"Anh tránh ra". Bạch Đào nhíu mày, đẩy tay hắn ra rồi tiếp tục rót.

Tiêu Vĩnh Hiểu đành cướp lấy ly rượu, ánh mắt Bạch Đào tuy mơ hồ nhưng chứa đầy lửa giận nhìn hắn.

"Sao đến cả anh nữa? Đến cả anh cũng cướp đồ của em đi, giống như họ....."

Gương mặt cô ta đỏ ửng đầy đáng yêu, giọng nói nghẹn ngào sắp khóc, lại khiến trong lòng Tiêu Vĩnh Hiểu ngứa ngứa.

Hắn ta kéo cô ta lại gần, nhìn thẳng vào mắt nói:" Em vẫn còn có anh".

Bạch Đào nở nụ cười ngây ngô của kẻ say, lại chủ động sát lại, hôn vào môi Tiêu Vĩnh Hiểu.

Đôi đồng tử của Tiêu Vĩnh Hiểu hơi trợn to, nhưng rất nhanh cũng đáp lại cô, sau rồi nhấc bổng cả người Bạch Đào lên, đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 32: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (32)

Sáng sớm hôm sau.

Ánh nắng chiếu qua khe cửa, trên một chiếc giường quần áo vứt lộn xộn, một cặp nam nữ đắp chiếc chăn mỏng ôm nhau ngủ sau một đêm tình ái.

Người đàn ông run rẩy lông mi hai lần rồi tỉnh lại.

Hắn ngồi dậy, nhìn xung quanh nhà rồi nhìn lại người nằm bên cạnh mình, gương mặt hắn đầu tiên là kinh ngạc rồi tiếp theo là tức giận.

Người đàn ông vội xuống giường, mặc lại quần áo.

Người phụ nữ mở mắt, thấy người đàn ông tràn ngập phẫn nộ nhìn mình, cô uể oải ngồi dậy, chiếc chăn theo góc nghiêng rơi xuống, lộ ra thân thể kiều diễm cùng nhiều vết tích ái muội.

"Mã Lệ Giai, cô....." Người đàn ông chỉ tay vào mặt Mã Lệ Giai "Cô rốt cuộc đã làm gì?".

Mã Lệ Giai tỏ ra vô tội "Đại thần, là anh đã bắt đầu trước, anh không nhớ sao?"

Tiêu Minh đau đầu ôm trán, kí ức ngày hôm qua lần lượt hiện về.

Chiều hôm qua, Mã Lệ Giai đột ngột đi đến nhà hắn, trên tay còn mang theo túi rượu, nói là cô ta đang có chuyện buồn, muốn tâm sự một lát.

Tất nhiên là Tiêu Minh từ chối, hắn còn đang lo chuyện của Bạch Đào, không có tâm tình nói chuyện.

Mã Lệ Gia cứ gạ gẫm, nói rằng chỉ uống một vài chén, coi như để giải tỏa.

Cứ dây dưa mãi, Tiêu Minh mới đồng ý, ngồi xuống uống vài chén với cô ta.

Nhưng khi uống xong, cả người hắn giống như có ngọn lửa thiêu đốt, thần trí trở nên mơ hồ, rồi.....

Hắn không nhớ được cái gì nữa.

Tiêu Minh cố kìm nén cơn giận, hít sâu một hơi, rồi như chợt nhớ ra cái gì, quay đầu nhìn Mã Lệ Giai.

"Hôm qua Tiểu Đào có đến đây không?".

"Hình như, cô ấy có đến đây, nhưng mà em....."

Còn chưa đợi nghe hết câu, Tiêu Minh vội chạy xuống nhà, cửa chính đóng sầm một cái.

Mã Lệ Giai ngồi trên giường, nhếch mép cười.

- ---

(Nhân Gian)

[Vượt Ngoài Biên Giới]: Tin hot tin hot, nghe đồn Đại thần với Bạch Đào chia tay.

[Ăn Bỏng Ngô]: Thật không vậy?

[Uy Vũ]: Cũng phải thôi, nghe đâu Bạch Đào còn vào trại giam vì tội hãm hại người khác cơ mà. Cô ta không xứng với Đại thần.

[Nữ Nhân Của Đại Thần]: Nhưng mà, nếu tin đồn đó là thật, vậy thì có khi ta cũng có cơ hội cũng nên.

[Ngỡ Như Là Mơ]: Đó chỉ là tin đồn nhảm nhí.

[Mỹ Điệp Lộng Lẫy]: Đúng vậy, Bạch nữ thần mới không hãm hại người khác đâu, chắc chắn là có người tung tin đồn nhảm.

[Thiên Thần Hắc Ám]: Lầu trên là fan não tàn với con nhỏ họ Bạch kia hả? Tin đồn là chính xác 100% nhé, bài báo lá cải đồn ầm hết lên kia kìa.

[Phong Dật Tuấn Trần]: Thật không ngờ Bạch Đào là người như vậy, uổng công hồi trước tôi thích cô ta đến vậy, Đại thần chia tay cũng đáng lắm.

Bạch Đào tựa lưng ở trên giường, sử dụng máy laptop đặt cạnh bàn của Tiêu Vĩnh Hiểu đăng nhập trò chơi, nhưng vừa lên, cô ta liền thấy nhiều lời trách móc mình ở đầu trang chủ.

Phần lớn đều bàn về chuyện bữa tiệc tối hôm đó, còn có tin đồn Tiêu Minh sẽ chia tay cô ta.

Bạch Đào nắm chặt con chuột.

Chia tay? Tuyệt đối không có chuyện đó.

Bạch Đào không nghĩ tới tối qua mình lại uống nhiều vậy, qua đêm với Tiêu Vĩnh Hiểu.

Cô ta cắn cắn môi, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Nếu như đại thần mà biết được.....

Hiện giờ nhân lúc Tiêu Vĩnh Hiểu chưa về nhà, Bạch Đào nhanh chóng xuống giường, mặc lại quần áo rồi ra khỏi nhà.

Trên đường, Bạch Đào tâm tâm niệm niệm đi tìm Tiêu Minh, mong hắn sẽ giải thích với mình, chợt nhìn sang bên đường, thần sắc hiện lên sự kinh ngạc.

Bạch Đào nhìn thấy một cặp đôi rất quen mắt, là Từ Tĩnh Hạ và... người cô gặp tối hôm đó.

Cô vẫn nhớ rõ, người đó tên là.... Quách Quỳ.

Cả hai người đang dừng chân trước một quán tạp hóa, dường như họ đang đi mua đồ.

Thần sắc của Quách Quỳ bề ngoài lãnh đạm, nhưng ánh mắt ẩn chứa ý cười, hành động lại chăm sóc không chút che dấu, tuy có chút vụng về nhưng ngược lại tăng thêm sự đáng yêu.

Còn Tĩnh Hạ lôi tay hắn đi sang chỗ bên cạnh, cô giống như không để ý có ánh mắt nào đó đang nhìn chằm chằm mình, rất thoải mái chọn đồ.

Hành động của hai người hệt như những cặp đôi đang yêu nhau.

Bạch Đào cứ đứng im nhìn, hình ảnh trước mắt làm cô ta thấy thực chói mắt, bàn tay trắng nõn dần siết chặt.

Từ Tĩnh Hạ, dựa vào cái gì...

Dựa vào cái gì mà cô lại sống một cách vui vẻ như vậy?

Còn cô ta phải chịu nhiều tiếng xấu, đến cả Tiêu Minh cũng không đi gặp cô ta.

Tuy rằng Tiêu Vĩnh Hiểu rất tốt, nhưng Bạch Đào lại không cảm thấy thích hắn, đêm hôm nọ cũng chỉ là ngoài ý muốn.

Nhìn bộ dáng tuấn mỹ của Quách Quỳ, trong mắt Bạch Đào nổi lên sự không cam tâm.

Bạch Đào cắn răng, bàn chân xoay chuyển, cất bước đi tiếp.

Việc cô ta cần làm bây giờ là phải đi gặp Tiêu Minh, hi vọng tin đồn kia là giả.

Vừa bước vào nhà, Bạch Đào đụng mặt Mã Lệ Giai đang ngồi quyến rũ ở sofa xem tivi.

Trong đầu Bạch Đào chợt hiện lên hình ảnh chiều hôm nọ.

Mã Lệ Giai cùng Tiêu Minh, hai người họ đã.....

Ánh mắt cô ta ươn ướt, hít sâu một hơi, bước vào nhà.

Mã Lệ Giai liếc mắt ra ngoài nhà, khóe môi vểnh lên, kênh kiệu nói: "Xem ai kìa, không phải Bạch nữ thần đây sao? Nếu cô đến tìm Tiêu Minh thì anh ấy hiện giờ không có nhà".

Bàn tay Bạch Đào khẽ siết chặt, đáy mắt hiện lên tia căm hận.

Rõ ràng cô mới là bạn gái của Tiêu Minh, Mã Lệ Giai lại nói như cô ta mới là chủ nhà ở đây vậy.

Cướp bạn trai của người khác mà còn kiêu ngạo như vậy.

"Mã Lệ Giai, tôi vẫn luôn coi cô là bạn, vậy mà..... vậy mà cô lại cướp đi anh ấy". Bạch Đào uất ức lên tiếng trách móc.

"Cướp sao? Không có mà, không phải Tiêu đại thần vẫn chưa chia tay cô sao?". Mã Lệ Gia tỏ ra vô tội, nhưng trong mắt vẫn nổi lên đắc ý.

"Cô..... cô thật trơ tráo". Bạch Đào run tay chỉ thẳng vào người phụ nữ quyến rũ đối diện.

"Trơ tráo? Không phải cô cũng cướp Tiêu Minh khỏi Từ Tĩnh Hạ sao?". Mã Lệ Giai bắt chéo chân, nhếch cặp môi đỏ mọng lên, hơi hất cằm nói.

"Tôi....." Bạch Đào đột nhiên hơi nghẹn họng "Nhưng người đại thần thích là tôi, chúng tôi chỉ yêu nhau chính đáng thôi".

Mã Lệ Giai cười một tiếng, lả lướt tựa vào lưng ghế, chiếc váy ngủ màu đen ngắn trên người khoét sâu vòm ngực, chân váy ngắn cũn bị xếch lên để lộ chiếc đùi nõn nà, cả bộ dáng đều toát ra vẻ mị hoặc đến cực hạn.

Bạch Đào nhìn cô ta rồi nhìn lại mình, lần đầu tiên cảm thấy nghi ngờ với bản thân.

Chẳng lẽ.... đại thần thích kiểu phụ nữ như vậy?

Mã Lệ Giai nhìn vẻ không cam tâm của Bạch Đào, không khỏi cảm thấy đắc ý, ánh mắt lơ đễnh liếc ra ngoài cửa.

"Mà cô cũng đừng nói tôi, không phải cô cũng qua đêm với Tiêu Vĩnh Hiểu sao?".

"Cái....." Bạch Đào giật mình "Cái gì? Cô đừng nói bậy".

"Nếu chỉ là nói bậy thì cô giật mình cái gì chứ?".

"Tôi....."

"Đừng có chối" Mã Lệ Giai ngắt lời "Không phải chiều hôm đó sau khi Tiêu Vĩnh Hiểu đưa cô về, cô vì muốn trả thù đại thần mà qua đêm với hắn ta sao?".

Bạch Đào lập tức kêu lên: "Tôi không có ý muốn trả thù đại thần, tôi....."

"Vậy là cô thừa nhận rồi". Mã Lệ Giai cố tình không để Bạch Đào nói hết liền chụp lên đầu cô ta tội danh.

Vừa nói xong, một tiếng đập cửa to uỳnh vang lên, Bạch Đào quay đầu lại nhìn.

Đôi mắt cô ta mở to, vô cùng khiếp sợ.

Đại thần?

Tiêu Minh phẫn nộ nhìn Bạch Đào một cái, rồi quay người rời đi.

Trong lòng Bạch Đào tràn ngập sợ hãi, lập tức đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 33: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (33)

7:00 AM.

Tiếng chuông báo thức đầu giường reo lên, Tĩnh Hạ thuận tay hất bay nó ra xa.

Hôm nay vẫn như bao ngày khác, như thường lệ, cô phải đi đến nhà Quách Quỳ.

Không phải là do cô muốn đi, mà là bắt buộc phải đi.

Nói trắng ra, Tĩnh Hạ cũng cảm thấy rất lười khi mỗi ngày phải ra khỏi nhà, nhất là dưới trời nắng.

Tuy nhiên, dù suy nghĩ bao nhiêu, Tĩnh Hạ vẫn phải lết cái thân mình rời khỏi giường.

Biết làm sao được, cô đã không làm thì thôi, nhưng nếu đã trót làm thì phải làm đến cùng.

Nhưng mà, cô còn đang trong thân phận bạn gái với Quách Quỳ, theo lẽ thường, hắn là bạn trai thì nên đến nhà cô mới đúng, sao cô cứ phải mỗi ngày đi tìm hắn chứ?

Quá bất công!

[Ký chủ, thời hạn ba tháng còn chưa hết, hơn nữa cô cũng chấp nhận nhiệm vụ này rồi, cô cần phải có trách nhiệm với nó]

Hệ thống với giọng điệu băng lãnh đột ngột lên tiếng, bắt đầu giảng đạo lí cho Tĩnh Hạ.

"Dừng ngay, ngươi định chuyển sang làm hệ thống giáo viên hả?". Tĩnh Hạ nhíu nhíu mày, mở miệng nói.

Lại còn muốn giảng giải lí lẽ thường tình gì đó với cô, cứ như thể cô muốn làm người vô trách nhiệm lắm không bằng.

Mà.... đúng là cô cũng đang muốn.

[Nếu ký chủ muốn, ta cũng có thể bật lên tính năng này.]

Hệ thống vẫn dùng giọng điệu cũ nói chuyện với cô.

"..." Thôi khỏi đi.

Hệ thống ngươi dường như cũng đã biết phản dame rồi.

"King coong"

Dưới nhà, tiếng chuông cửa vang lên, truyền đến tai Tĩnh Hạ.

Tĩnh Hạ ngồi im một lát, mới chậm rì rì kéo ghế đến bên chỗ cửa sổ, ngồi xuống rồi ngó ra thì thấy Quách Quỳ tay cầm một cái tui ni lông to đứng trước cửa nhà cô.

Quách Quỳ hôm nay mặc một bộ đồ đen trắng, mặt trời vào buổi sáng sớm không quá gắt gao như buổi trưa, cho nên khi ánh nắng phản chiếu xuống người hắn, dường như muốn vẽ nên một mảnh hào quang.

Tĩnh Hạ bình tĩnh mà nhìn mỹ nam yêu nghiệt dưới nhà.

Hình như nhận thấy ánh mắt của cô, Quách Quỳ chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt phượng nhìn lên cô gái đầu tóc hơi rối chống cằm ở cửa sổ, hẳn là vừa mới thức dậy.

Quách Quỳ kéo khóe môi, ý cười trong ánh mắt nhiều hơn một phần.

Hắn nhớ, thời gian Tĩnh Hạ với hắn quen biết cũng như ở chung không dài lắm, tính ra cũng khoảng được hơn một tháng.

Vậy mà tại sao hắn lại dễ dàng thích cô như vậy chứ?

Hơn nữa càng ngày tình cảm càng sâu đậm hơn.

Không chỉ thế, sáng nay không nhịn được dậy sớm mua đồ cũng chỉ muốn được gặp cô nhanh hơn.

Trong khi Quách Quỳ đang đắm chìm trong suy nghĩ, Tĩnh Hạ đã ra mở cửa.

"Này".

Một tiếng nói thanh thúy vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

Quách Quỳ thu hồi tầm mắt, cúi đầu, liếc nhìn cô gái mặc áo ngủ màu tím, đi dép bông ở trước mặt, chỉ cảm thấy bộ dáng của Tĩnh Hạ bây giờ rất đáng yêu.

Tĩnh Hạ làm sao không nhận thấy hắn hơi thất thần, có lẽ cô biết hắn đang nghĩ gì.

Bởi vì...

[Ting! Mục tiêu Quách Quỳ, độ thiện cảm +5, hoàn thành công lược 80%]

Trong vòng một tháng này, độ hảo cảm của Quách Quỳ tăng lên không ít.

Chính Tĩnh Hạ cũng cảm thấy khá bất ngờ, cô cảm giác có chút gì đó không đúng.

Quả nhiên...

Nhan sắc của bổn tiểu thư là kiểu gặp người người thích, gặp hoa hoa nở trong truyền thuyết đây sao?

[Ký chủ, thỉnh tự trọng] Hệ thống không chút lưu tình phá vỡ ảo tưởng của Tĩnh Hạ.

Cho dù có đẹp đến thế thật thì cũng là nhan sắc của nguyên chủ, không phải là của cô đâu.

Hệ thống, lập tức úp mặt vào tường để tí nữa ta xử ngươi sau.

Tĩnh Hạ ở trong lòng nghiến răng nói.

[...] Bổn hệ thống cứ không úp mặt vào tường, để xem cô làm gì ta.

Nghĩ xong, hệ thống liền xoay cả màn hình về phía tường.

Tĩnh Hạ thu hồi tâm trạng, lùi một bước sang một bên "Vào đi".

Quách Quỳ chầm chậm bước vào trước, đồng thời thuận mắt ngắm nhìn quang cảnh phòng khách.

Phòng khách nhà cô tính ra cũng đơn giản, một cái ghế sofa, một cái bàn và một cái tivi được đặt đối diện, ngoài ra còn một số đồ vật trang trí.

Tĩnh Hạ bước vào đằng sau, lấy dép từ trong tủ ra cho hắn.

"Đi vào". Cô nhàn nhạt nói.

Quách Quỳ thật ra cũng không cần Tĩnh Hạ phải lấy dép ra cho hắn, nhưng cô đã nói thế liền ngoan ngoãn cởi giày đi vào.

"Sao hôm nay anh lại đến đây?".

"Anh dậy sớm, mua đồ ăn rồi mang qua". Quách Quỳ hơi ngập ngừng, thành ra câu nói có gì đó khá cộp mác.

Hắn thấy vẻ mặt cô không có cảm xúc gì khi đối mặt hắn, là cô không chào đón hắn sao?

Nghĩ vậy, trong lòng Quách Quỳ tự dưng sinh ra vài phần buồn bã.

Nhìn gương mặt tuấn tú đột nhiên ủ xìu của người đối diện, Tĩnh Hạ hơi giật khóe miệng.

Người này có vẻ như có chút ngốc manh, sao có cảm giác như cô đang bắt nạt hắn vậy?

Tĩnh Hạ lập tức cảm thấy có chút buồn cười, nhưng ngoài mặt vẫn không biểu lộ gì, bình thản tiến đến nhận lấy túi ni lông từ tay Quách Quỳ rồi mang xuống bếp.

Cô quay đầu, nhìn Quách Quỳ vẫn tỏ vẻ tội nghiệp đứng im một chỗ, dù biết rõ nhưng vẫn lên tiếng hỏi: "Anh đến đây là để làm bữa sáng cho em?".

Quách Quỳ không nhìn cô mà cứ nhìn chằm chằm xuống đất, gật đầu một cái.

Nhìn cái tên ngốc nào đó vẫn chưa chịu di chuyển, Tĩnh Hạ liền giậm chân.

"Vậy còn không mau xuống làm, anh muốn em bị đói chết sao?". Tĩnh Hạ ôm lấy bụng, tỏ ra như đang rất đói, bĩu môi nói.

Quách Quỳ giật mình ngẩng đầu, thấy thiếu nữ ánh mắt long lanh nhìn mình, liền cả người luống cuống một hồi rồi đi nhanh xuống bếp.

Tĩnh Hạ liếc hắn một cái cong khóe môi lên, tỏ vẻ đắc ý, còn đâu bộ dáng đáng thương hề hề vừa rồi.

Bàn về làm nũng, bổn tiểu thư đây chưa thua ai bao giờ.

Đứng một lát, Tĩnh Hạ bước vào phòng vệ sinh sửa soạn.

Chợt tiếng hệ thống phát ra trong đầu cô.

[Ký chủ, nam nữ chính đã làm hòa rồi]

Tĩnh Hạ ngược lại không có biểu cảm ngoài ý muốn nào, chỉ chăm chú chăm sóc da mặt.

"Vậy sao?".

[Ký chủ, cô không ngạc nhiên?]

"Có gì phải ngạc nhiên chứ?".

Nếu chỉ mình nam chính qua đêm với người khác, thì việc đó cùng lắm chỉ tạo nên một cơn sóng gió khiến nam nữ chính ngược luyến tình thâm mà thôi.

Nhưng nếu cả nữ chính cũng vượt rào nữa, thì mọi chuyện đều xong rồi.

[Vậy... kí chủ, cố gắng hoàn thành nhanh tâm nguyện]

Thanh âm hệ thống có chút run rẩy.

Không giống như bao lần khác, hệ thống lần này, à không, vẫn chưa từng nhắc nhở Tĩnh Hạ là phải quan tâm đến việc thực hiện tâm nguyện của nguyên chủ.

Đơn giản là bởi vì cô chưa từng quên.

Nhìn như cô vẫn luôn xao nhãng, chỉ đơn giản là đến nhà Quách Quỳ làm bảo tiêu rồi công lược độ thiện cảm của hắn, chứ dường như chưa đụng chạm gì đến cái gọi là hoàn thành tâm nguyện.

Nhưng thật sự là như vậy?

Hệ thống nhớ lại, ngày đó Lục Thanh Ngọc với Bạch Đào bị bắt cóc, Tĩnh Hạ cũng có mặt ở đó, cô có thừa sức lực để cứu được bọn họ nhưng cô đã không làm vậy.

Lúc đó nó cảm thấy, Tĩnh Hạ để Bạch Đào bị bắt cóc thì còn hiểu được, vì đơn giản tâm nguyện của nguyên chủ có tính đến việc trả thù Bạch Đào, nhưng lôi cả Lục Thanh Ngọc vào để làm gì?

Cùng cô đi qua hai thế giới, hệ thống nhận ra được một điều rằng Tĩnh Hạ sẽ không đụng đến người không thuộc phạm vi nhiệm vụ, không phải bởi vì cô tốt, mà là cô lười so đo với họ.

Nhưng sau rồi nó đã hiểu rồi.

Muốn vạch trần bộ mặt thật của một người, đồng thời hủy hoại luôn thanh danh của người đó thì không bao giờ là không cần một con tốt thí.

Mà Lục Thanh Ngọc không ai khác chính là con tốt thí ấy.

Không phải Tĩnh Hạ không đụng đến người khác, chẳng qua là chưa có thời cơ để đụng tới thôi.

Việc mất đi trinh tiết khiến Lục Thanh Ngọc nổi điên, từ đó lợi dụng cô ta vạch trần Bạch Đào, bày mưu kế hủy hoại mối tình cảm tưởng chừng như sâu đậm của nam nữ chính.

Từ đó tới giờ Tĩnh Hạ một chút cũng chưa từng nhúng tay vào, có câu nói "Trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi", quả không sai chút nào.

Cô tuy không phải kẻ chủ mưu, cũng không phải người trực tiếp ra tay, nhưng cô chính là khởi nguồn.

Omeoi!!!!

Hệ thống bảo bảo sợ hãi, muốn đối kí chủ thì phải làm sao? Ai oline thỉnh thông tri gấp

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 34: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (34)

Tĩnh Hạ ngẩng đầu lên, nhìn bóng hình bản thân phản chiếu trong gương.

Thiếu nữ ở trong gương không son phấn, khuôn mặt ướt đẫm nước, có vài giọt rơi theo từ vùng thái dương xuống đến cằm. Dưới ánh đèn, làn da trắng nõn như trở nên lung linh lạ thường.

Tuy nhiên, đôi mắt đen láy của cô có phần tăm tối, khiến bầu không khí vốn yên tĩnh đột nhiên có thêm vài phần âm u.

Hệ thống chẳng muốn phải đối mặt với ký chủ tâm trạng bất thường lúc này, liền lập tức offline.

"Cộc cộc". Tiếng gõ cửa vang lên, âm thanh của Quách Quỳ từ bên ngoài truyền vào "Đồ ăn sáng đã xong, em... sửa soạn xong chưa?".

Tĩnh Hạ phải một lúc sau mới mở cửa, khuôn mặt cô khi đối diện với hắn vẫn luôn là kiểu trấn tĩnh bất định.

Cô đang muốn nói gì đó, đột nhiên lại có tiếng chuông từ ngoài cửa chính, không cần Tĩnh Hạ nhắc, Quách Quỳ đã chủ động tiến đến mở cửa.

Cánh cử được mở ra, đập vào mắt hắn là khuôn mặt cười đến tươi rói của Cố Kha Tĩnh.

"Hì hì, lão... "

"Rầm". Không đợi hắn nói hết, cánh cửa trước mặt đột ngột đóng sầm lại.

Cố Kha Tĩnh: "..."

Hắn chỉ muốn đến thăm nhà của chị dâu, đây là không chào đón hắn sao?

Cố Kha Tĩnh liền lấy điện thoại ra, bấm số gọi cho đồng bọn.

"Ai vậy?". Tĩnh Hạ đứng sau lưng Quách Quỳ, nghiêng đầu hỏi.

"Nhầm nhà". Quách Quỳ mặt không cảm xúc nói cho qua.

Hắn chỉ muốn có một không gian riêng với Tĩnh Hạ, nhưng lại có một tên không có lòng tốt đến với âm mưu muốn nhăm nhe phá đám.

Xem ra Cố Kha Tĩnh vẫn còn ngại thời gian rảnh rỗi hơi nhiều.

Quách Quỳ hơi không phúc hậu tính toán thầm.

Cố Kha Tĩnh đứng ngoài cửa chờ người đến, đột nhiên có cảm giác lạnh buốt từ đầu đến chân.

Hắn nhìn lên bầu trời, không khí vốn dĩ đang nắng nóng nhưng tại sao hắn lại cảm thấy lạnh?

Là ảo giác sao?

"Ê". Có tiếng gọi từ đằng xa vọng lại, Nam Lăng dẫn đầu ba người đi đến, vẫy tay chào với Cố Kha Tĩnh.

"Tại sao lại gọi bọn tôi đến đây? Không phải đã hẹn chơi game ở quán NET kia sao?".

Nam Lăng chỉ chỉ tay ra sau lưng, cách nhà Tĩnh Hạ không xa khoảng một đoạn quả thực có một tiệm NET mới mở.

Cố Kha Tĩnh thở dài, gương mặt tỏ vẻ ưu thương nói: "Ta nói lão đại đúng là nhỏ mọn, tôi chỉ muốn đến thăm chị dâu một lát thôi mà cũng không cho phép".

Chúc Nam Y nhìn sơ qua ngôi nhà, nhướng mày nói: "Đây là nhà của chị dâu à?".

Chuyện Tĩnh Hạ với Quách Quỳ đã không còn xa lạ gì với họ, vậy nên mọi người liền thuận miệng thay đổi xưng hô.

Tử Khước Thần lên tiếng hỏi: "Tại sao cậu lại biết nhà của chị dâu?".

Cố Kha Tĩnh tỏ vẻ đắc ý: "Tất nhiên chỉ là vô tình phát hiện được thôi, hơn nữa sáng nay thấy lão đại đi cửa hàng tạp hóa mua đồ, tôi nghĩ chắc là muốn đến nhà chị dâu, quả không sai".

"Tuy nhiên khi tôi gõ cửa, chưa kịp nói câu nào đã bị lão đại nhốt ở ngoài, mọi người xem, lão đại làm như vậy là có chút xấu tính hay không?".

Mọi người: "..." Đến phá vỡ không gian riêng của người ta còn muốn họ vui vẻ chào đón sao?

Nhưng bất chợt cả đám nghĩ lại, lâu lâu phá đám một chút cũng không phải ý tồi.

Thế là Cố Kha Tĩnh lại dẫn đầu, bấm chuông vài lần. Lần này là Tĩnh Hạ ra mở cửa, sẽ không có gì nếu không có Quách Quỳ đen mặt nhìn chằm chằm họ ở đằng sau.

"Chào chị dâu". Mọi người hổ hởi chào.

Tĩnh Hạ nhướng mày, thắc mắc hỏi: "Sao mọi người lại biết nhà tôi?".

Nam Lăng đi lên, mỉm cười nói: "Có câu nói đừng để ý đến tiểu tiết, chị dâu, chúng tôi vào nhà được chứ?".

Tĩnh Hạ vốn chỉ thích ở một mình, nhưng lâu lâu có người đến cô cũng không từ chối, tuy nhiên cô vẫn híp mắt cảnh cáo họ "Đừng có bừa bộn ra nhà tôi, bằng không các cậu tự úp đầu xuống mà lau, rõ chưa?".

Mọi người: "..." Sao họ không biết chị dâu cũng có tính cách hung dữ như vậy nhỉ?

Mọi người đi vào, ngửi thấy mùi thơm từ trong bếp tỏa ra, Chúc Nam Y tiến lên nhìn, thấy trên bàn có không ít thức ăn thừa, nhìn là biết hai người vừa mới dùng bữa.

Chúc Nam Y quay đầu lại hỏi: "Cả đống thức ăn này là ai nấu vậy? Là lão đại hay chị dâu?".

Tĩnh Hạ hất hất cằm sang Quách Quỳ đứng bên cạnh, tỏ ý là hắn nấu.

Tử Khước Thần: "Lão đại cũng biết nấu ăn sao? Hay chi bằng nấu luôn cho bọn tôi ăn đi?".

Cố Kha Tĩnh cũng hùa theo:" Đúng đó, lão đại, cả đám chúng tôi bận đến nhà chị dâu mà quên cả ăn sáng, chắc lão đại anh cũng không keo kiệt đến mức không đãi cho chúng tôi một bữa đấy chứ?".

Quách Quỳ tâm trạng vốn không tốt còn bị trêu chọc, đôi môi mỏng khẽ mở, phun ra một tiếng: "Lăn".

- -----

Ở bên kia.

"Bạch Đào, cô nói đi, tại sao cô lại đi gặp Tiêu Vĩnh Hiểu? Nói". Tiêu Minh mặt mày hung dữ nắm lấy bả vai Bạch Đào.

Bạch Đào vì bị hắn dùng sức, liền nhíu chặt mày: "Đau...."

"Hai người có phải đã làm chuyện gì sau lưng tôi không? Có phải cô vẫn còn tơ tưởng đến hắn?".

"Anh... sao anh lại có thể nghĩ về em như vậy?". Bạch Đào cắn môi, uất ức nói.

"Anh ấy hẹn em ra là chỉ muốn nói lời chia tay, giữa bọn em không hề có gì cả".

"Không có gì?" Tiêu Minh cười lạnh "Đến cả thân thể cô cũng trao cho hắn rồi, cô còn dám nói giữa hai người không có chuyện gì?".

Bạch Đào không thể tin nổi trừng mắt nhìn Tiêu Minh, muốn lùi về sau một bước nhưng lại bị hắn giữ chặt lại.

"Tại sao anh lại nhắc về chuyện đó, em đã giải thích với anh đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, sao anh vẫn không tin em chứ?". Bạch Đào nước mắt lưng tròng, khẽ nghẹn ngào trách móc.

Tiêu Minh muốn nói gì đó, thì có tiếng điện thoại reo vang. Hắn bực bội rút điện thoại ra "A lô".

"Tiêu Minh, mày về đây ngay". Cách một chiếc điện thoại, tiếng nói tức giận của người đàn ông vang lên.

"Ba?". Tiêu Minh hơi sửng sốt, dường như đã bình ổn lại tâm tình, hắn hỏi lại: "Có chuyện gì mà ba muốn con về giờ này?".

"Công ti xảy ra chuyện, mày về đây rồi chúng ta nói tiếp". Nói xong, Tiêu lão gia lập tức cúp máy.

Tiêu Minh nhíu mày, vội vàng đi nhanh ra khỏi nhà rồi leo lên xe, Bạch Đào hoảng hốt muốn gọi lại: "Tiêu Minh..."

Chưa để cô ta nói hết, Tiêu Minh liền phóng xe rời đi.

Vừa về đến nhà, Tiêu Minh thấy ba hắn mang vẻ mặt âm trầm ngồi trên ghế sofa, hắn khẽ gọi một tiếng: "Ba..."

Tiêu lão gia tức giận chỉ thẳng vào mặt hắn: "Mày còn biết tao là ba mày? Vậy mà mày xem mày đã làm những chuyện tốt gì rồi".

Tiêu Minh khó hiểu, hắn thật sự không biết chuyện gì đang diễn ra.

"Rốt cuộc công ti đã xảy ra chuyện gì?".

"Mày có phải đã đắc tội với Quách gia, mới khiến cho họ chèn ép chúng ta tới mức này có phải không?".

" Quách gia?". Phải mất một lúc hắn mới chợt nhớ ra "Ý ba nói là..."

"Còn Quách gia nào nữa, ngoại trừ cái công ti Mễ Lộc vẫn luôn đối đầu với chúng ta ra thì còn ai". Tiêu lão gia trừng mắt hắn một cái.

Tiêu Minh ngồi đội diện ba hắn, vẻ mặt âm trầm: "Bọn họ rốt cuộc đã làm gì với chúng ta?".

"Hừ, đang yên đang lành, hai bên đang tạm hòa hoãn thì đột nhiên bọn họ lại xông ra tranh giành hạng mục cải tiến trò chơi với chúng ta".

"Là cái hạng mục đó?". Tiêu Minh tỏ vẻ hốt hoảng hỏi lại.

Hạng mục sắp tới của công ti hắn có liên quan đến trò chơi "Phiêu du thiên hạ". Trò chơi này hiện đang vô cùng hot với giới trẻ, bọn họ đang dự định lấy ra hạng mục này nhằm cải tiến trò chơi cho tân tiến hơn bây giờ. Nếu thành công, thì lợi nhuận đem lại cho họ vô cùng to lớn.

Tuy nhiên, lợi nhuận càng lớn thì rủi ro càng cao, nếu cải tiến không được thì chỉ còn cách gỡ bỏ trò chơi này. Nhưng mà khó khăn không chỉ là chỗ đó, mà còn ở chỗ, trò chơi này không phải độc quyền của công ti Tiêu Minh.

Công ti Mễ Lộc cũng tham gia đầu tư rất nhiều cho "Phiêu du thiên hạ", về tình về lí họ tranh giành hạng mục cũng không có gì sai.

Tài lực lẫn nhân lực của Mễ Lộc tuyệt không kém, nếu họ nhất quyết tranh giành thì chỉ sợ Tiêu Minh chưa chắc đã cản được. Đến lúc đó, công ti mà hắn cai quản sẽ gặp nhiều trở ngại lớn.

Tiêu lão gia nhíu mày, ánh mắt trở nên đen tối: "Mày nhớ lại đi, có phải mày đã đắc tội gì với họ không?".

Tiêu Minh cố vắt óc suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu "Con thật sự nghĩ không ra mình đã đắc tội họ ở chỗ nào".

Tiêu lão gia sau một lúc suy nghĩ, trong lòng chợt nhảy dựng, có khi nào...

Quách gia đã phát hiện việc làm của ông ta đối với người thừa kế của họ sao?

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 35: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (35)

Nhận thấy sắc mặt của cha mình không ổn, Tiêu Minh hơi nghi ngờ, vặn hỏi lại: "Ba, ba biết được cái gì sao?".

Là cha con với nhau, Tiêu Minh làm sao không biết tính cách của ba mình như thế nào, ít nhất cho tới bây giờ ông không phải người lương thiện, hắn đoán nhất định ba hắn đã làm gì đó với công ti Mễ Lộc.

Trên gương mặt chứa nhiều nếp nhăn Tiêu lão gia âm trầm, ánh mắt đen tối không rõ. Ông ta không trả lời, ngược lại chỉ nói với Tiêu Minh.

"Mày cứ giải quyết tốt rắc rối của công ti, chuyện khác không cần mày nhúng tay vào".

"Ba, nhưng...."

"Không cần nói nữa" Tiêu lão gia phất phất tay, ngăn cản lời nói sắp ra khỏi miệng của Tiêu Minh.

Thấy ba mình kiên quyết như vậy, Tiêu Minh chỉ có thể thu lại suy nghĩ mà im lặng.

"Đúng rồi". Giống như vừa mới chợt nhớ ra cái gì đó, Tiêu lão gia thu lại tâm tình, vẻ mặt dần ôn hòa trở lại "Hôm nay con ăn cơm ở nhà đi, một lát nữa em gái của con sẽ về đây, mẹ của con đã đi đón con bé rồi".

Tiêu Minh vừa nghe thấy hai chữ "em gái", liền nhíu mày, hơi khó tin hỏi: "Mộng Hàm? Không phải em ấy vẫn đang ở nước ngoài sao?".

"Đúng vậy, nhưng con bé vừa mới về từ sáng nay, nó muốn cho con một bất ngờ".

Tiêu lão gia vừa dứt lời, liền nghe thấy bước chân chạy vội đến đây, một thanh âm dễ nghe vang kèm theo sự vui mừng vang lên.

"Anh hai".

Tiêu Mộng Hàm nhào vào lòng Tiêu Minh, vòng tay ôm lấy cổ hắn "Anh hai, lâu quá không gặp, anh hai có nhớ em không vậy?".

Tiêu Minh bị ôm bất ngờ như vậy, nhất thời chưa kịp phản ứng.

"Cái con bé này, trong mắt con chỉ có anh trai thôi hả? Không thấy ba con đang ngồi kia hay sao?" Tiêu phu nhân vừa mới bước vào nhà liền nhìn thấy một màn như thế, hơi nhăn mày tỏ vẻ không đồng ý, nhưng trong giọng nói lại không có ý trách cứ.

"Hì hì, tại con nhớ anh hai quá thôi". Tiêu Mộng Hàm làm nũng nói, rồi quay người đến bên Tiêu lão gia, ôm lấy ông một cái "Con cũng nhớ cả ba nữa a".

Tiêu lão gia ôn hòa sờ đầu cô một cái, sau một lát mới nói: "Được rồi, nhìn con kìa, mau lên thay đồ nhanh đi rồi xuống ăn cơm".

"Dạ".

Tiêu Mộng Hàm tung tăng xách vali chạy lên lầu, dùng tốc độ thay quần áo nhanh nhất có thể, rồi xoay người, mở cửa chạy xuống nhà.

Trên bàn ăn, một nhà bốn người thong thả dùng bữa tối, mọi chuyện sẽ trôi qua êm ả nếu Tiêu lão gia không lên tiếng.

"Đúng rồi, cái con bé Tiểu Đào kia, sao dạo này không thấy con mang con bé đến chơi nữa vậy?".

Tiêu Minh đang gắp thức ăn, nghe thấy vậy liền khựng người lại, trong đôi mắt hiện lên tia tức giận, nhưng rất nhanh liền bị hắn che giấu.

"Chúng con đã chia tay rồi".

"Chia tay?". Tiêu lão gia nghi hoặc "Tại sao lại chia tay?".

Bạch Đào cũng đã vài lần đến nhà Tiêu Minh chơi, tuy nhiên trong nhà này, cô ta chỉ lấy lòng được mỗi Tiêu lão gia, còn Tiêu phu nhân thì không.

Trước khi Tiêu Minh trả lời, Tiêu phu nhân liền cướp lời: "Chia tay con bé đấy có gì không tốt? Nhà nó lại không môn đăng hộ đối với nhà chúng ta, Minh nhi chia tay nó ngược lại là một điều sáng suốt".

"Tiểu Đào?". Tiêu Mộng Hàm chớp đôi mắt to tròn, thắc mắc hỏi: "Anh hai có bạn gái sao? Sao con lại không biết vậy?".

"Con đó...." Tiêu phu nhân cưng chiều chọc mũi Tiêu Mộng Hàm một cái, mới buông bát đũa xuống, giải thích: "Mẹ cũng chỉ gặp con bé Bạch Đào đó mới đây thôi. Người thì lúc nào cũng nhu nhu nhược nhược, hơn nữa gia đình nó chỉ là một gia đình bình thường. Mẹ thấy, con bé đó nhất định là nhìn trúng gia sản nhà chúng ta".

Nói xong, bà quay đầu nhắc nhở Tiêu Mộng Hàm: "Lần sau con mà gặp con bé Bạch Đào đó thì nhớ tránh xa ra, đừng bắt chuyện với nó, rõ chưa?".

Tiêu Mộng Hàm gật đầu một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu, rồi ánh mắt âm thầm liếc anh trai mình một cái, xong lại cụp mắt xuống.

- ----

Sáng hôm sau.

Tĩnh Hạ lấy tay che miệng ngáp một tiếng, như thường lệ đi tới nhà Quách Quỳ, dù sao cách thời hạn ba tháng vẫn còn vào ngày, kể ra cô vẫn phải làm tròn trách nhiệm.

Chắc vậy!

Hệ thống: [Nhiệm vụ phụ 1: Thu mua lại phương án cải tiến "Phiêu du thiên hạ". Thời hạn 2 tháng]

[Nhiệm vụ phụ 2: Trở thành con dâu danh chính ngôn thuận của Quách gia. Thời hạn 1 tuần]

Trên con đường đầy nắng yên tĩnh, giọng nói băng lãnh ở trong đầu cô đột ngột phát ra liên tiếp hai nhiệm vụ. Tĩnh Hạ ban đầu hơi giật mình một cái, nhưng sau rồi cảm xúc chuyển hóa thành khó hiểu, cuối cùng là tức giận.

What the.....

Hệ thống ngươi nói cái gì?

Thu mua?

Con dâu?

Ngươi nghiêm túc hả?

[Nghiêm túc] Hệ thống nói một giọng nói vô cùng chắc nịch.

Tĩnh Hạ hít sâu một hơi, kìm nén sự tức giận như muốn bộc phát.

Cứ coi như thu mua bản phương án kia, vậy thì tiền đâu? Vốn đâu? Đối tác đâu?

Ngươi định để ta tay không đến đó, rồi nói với họ mau đưa cho ta cái bản phương án kia sao? Bọn họ còn không đuổi ta ra mới lạ.

[Ký chủ, cô có thể dùng vũ lực mà. Đi đe dọa họ cũng không phải ý tồi đâu]

Thanh âm của hệ thống vẫn vô cảm xúc như mọi lần. Nhưng nếu nghe kĩ hơn thì sẽ nhận thấy, trong lời nói ấy dường như mang theo ý gì đó trêu tức.

Tĩnh Hạ: "..." Ô phù.

Đây là hệ thống giả à? Phải không?

Cô nhàm chán chậc một tiếng, tiếp tục tiến bước về phía trước.

Tĩnh Hạ đi đến trước nhà Quách Quỳ, cửa ngoài đã bị khóa lại, có vẻ như chủ nhân của ngôi nhà này không có nhà, vì bình thường cô tới cửa cũng không khóa có mà.

Tĩnh Hạ lấy ra cái chìa khóa dự phòng mà Quách Quỳ cho cô, mở cửa ra, rất tự nhiên bước vào nhà, nhìn xung quanh cũng không thấy người đâu.

Quách Quỳ quả thực là không có nhà.

Cô cũng không để ý, đi đến bên ghế sofa ngồi xuống. Nhưng khi vừa mới đặt mông xuống ghế, đập vào mắt Tĩnh Hạ là tấm thiệp mời màu vàng kim óng ánh được đặt ngay ngắn trên bàn.

Tĩnh Hạ thuận tay lấy tấm thiệp, mở nó ra xem một chút. Sau khi đọc xong, cô mặt không cảm xúc gấp nó lại, đặt về chỗ cũ.

"Cạch" một tiếng, cánh cửa được mở ra. Một chàng trai trẻ tuổi mặc áo phông đen quần bò đen, tay cầm một túi đồ từ từ bước vào nhà.

Tia nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào nền đất, vừa vặn chiếu đến gương mặt của chàng trai.

Ánh mặt trời óng ánh dường như càng làm nổi bật lên nhan sắc đẹp đến nghịch thiên của Quách Quỳ, sống mũi thẳng tắp, làn da trắng sáng, đôi mắt phượng lạnh lùng như có làn sương bao phủ xung quanh.

Tuy nhiên khi tầm mắt đụng đến hình dáng một thiếu nữ bắt chéo chân, đang chống cằm lên thành ghế nhìn hắn ở đối diện, sự lạnh lùng trong mắt mới tan đi, thay vào đó là sự ấm áp đến từ sâu trong đáy mắt.

Quách Quỳ vô tình nhìn xuống bàn chân Tĩnh Hạ, thì chỉ thấy một đôi bàn chân trắng nõn của cô đang chạm xuống nền nhà lạnh lẽo kia, ánh mắt hắn hơi trầm xuống.

Quách Quỳ đặt túi đồ xuống, cúi người lấy một đôi dép từ trong tủ gỗ ra, đi tới gần Tĩnh Hạ, ngồi xổm xuống tự mình mang vào cho cô.

"Tại sao không đi dép?". Sau khi hắn mang dép cho cô xong, liền ngước mắt lên, hỏi một tiếng.

Tĩnh Hạ vẫn giữ tư thế chống cằm ấy, chỉ là ánh mắt cô nhìn xuống hắn, trong đôi mắt ấy ngoài trừ màu sắc đen nhánh ra thì không còn thứ gì khác.

"Lười đi tìm". Tĩnh Hạ chỉ ngắn gọn đáp lại ba tiếng, bình thường cô đến nhà hắn thì luôn có sẵn một đôi dép cho cô đi, nhưng lần này đến lại không có cho nên cô cũng lười đi tìm.

"Lần sau không được như vậy". Quách Quỳ hơi mím môi, nhẹ giọng nhắc nhở.

Tĩnh Hạ chỉ hơi gật đầu, còn việc cô có nghe lọt tai hay không thì lại là chuyện khác.

Quách Quỳ chỉ thở dài một tiếng, đứng lên xoay người đi nhặt cái túi đồ lên rồi đi vào trong bếp.

Tư thế ngồi từ nãy giờ của Tĩnh Hạ vẫn không đổi, cô chỉ hờ hững dịch chuyển ánh mắt nhìn Quách Quỳ cho tới khi hắn vào bếp.

Từ lần đầu tiên gặp hắn cho tới bây giờ cô chưa từng nghiêm túc đánh giá hắn lần nào. Nhưng lần này khi nhìn kĩ lại, thì cô không thể không cảm thán một tiếng.

...Ừm, Quách Quỳ chí ít cũng rất đẹp, ít nhất là bây giờ cô cũng chưa từng thấy người nào có nhan sắc vượt qua hắn.

Tuy vậy, ấn tượng của Tĩnh Hạ với Quách Quỳ cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi.

Nhìn Quách Quỳ một bộ dáng nam công gia chánh cặm cụi ở dưới bếp kia, Tĩnh Hạ hơi thở dài một tiếng.

Cô hơi uể oải đứng dậy, chậm chạp bước xuống bếp, Quách Quỳ quay đầu lại, chỉ thấy Tĩnh Hạ ngồi ở bàn ăn nhìn chằm chằm vào mình, hắn chớp mắt một cái, ý muốn hỏi rằng cô muốn nói gì với mình.

Tĩnh Hạ hơi hất hất cằm ra ngoài nhà, lười biếng mở miệng: "Cái tấm thiệp kia....."

Cô chỉ nói một nửa câu, nửa còn lại thì cô không nói nữa. Quách Quỳ nhìn tấm thiệp trên bàn kia, giống như đã hiểu cô muốn hỏi gì, hắn quay đầu lại tiếp tục nấu ăn, thuận miệng đáp:

"Tiêu gia mời cả nhà anh đến dự tiệc mừng thọ".

Lời nói của Quách Quỳ từ trước tới giờ vẫn luôn trống không như thế, nhưng so với lần đầu gặp Tĩnh Hạ thì hắn đã coi như không còn kiệm lời như trước rồi.

"Anh quen họ à?".

"Không quen, nhưng ba mẹ anh thì có".

Quách Quỳ vừa nói bưng hai bát mì ra, đặt xuống bàn.

Tĩnh Hạ nhìn bát mì trước mặt mình một lát, bát mì này về hình thức thì trông cũng rất đẹp, sợi mì được cuộn tròn lại một cách chỉnh tề, kèm theo đó là một ít thức ăn được trang trí xung quanh.

Một ít khói trắng lượn lờ, nghi ngút bay lên, mùi thơm cứ như vậy xộc vào trong mũi làm người ta vừa nhìn là đã muốn ăn ngay.

Tuy nhiên Tĩnh Hạ vẫn chưa động đũa, cô ngẩng đầu nhìn Quách Quỳ một cái. Quách Quỳ đang từ từ dùng bữa, chợt cảm nhận được ánh mắt của cô, hắn ngẩng đầu lên.

Hai người cứ mắt to trừng mắt nhỏ, ngôi nhà trở nên vô cùng im ắng, một lúc sau Quách Quỳ nhịn không được muốn mở miệng hỏi, thì bất chợt lại nghe thấy tiếng nói bình tĩnh đến từ cô gái trước mặt:

"Ba mẹ anh có thiếu con dâu không?".

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 36: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (36)

"Khụ khụ".

Quách Quỳ buông đôi đũa trong tay xuống, giống như bị sặc nước miếng, hắn ho vài tiếng.

Con.... con dâu?

Quách Quỳ sau khi ho xong, nâng đôi mắt kinh ngạc lên nhìn Tĩnh Hạ.

Tĩnh Hạ ngồi ngay ngắn đối diện Quách Quỳ, nhìn dáng vẻ hắn như vậy, liền cảm thấy hơi thắc mắc.

Sao hắn lại có vẻ mặt như vậy? Bộ câu hỏi của ta nghe khó hiểu lắm sao?

Hệ thống: [...] Không khó hiểu, nhưng cô hỏi trực tiếp quá rồi.

Cô dù sao cũng là con gái, không thể tỏ ra ngại ngùng một chút được sao? Ai lại đi hỏi thẳng như vậy chứ?

Tĩnh Hạ cũng mặc kệ hệ thống nghĩ gì, đôi mắt đầy bình tĩnh nhìn chàng trai trước mặt.

Bị cô nhìn như thế, Quách Quỳ có chút mất tự nhiên, trong lòng cảm thấy bối rối vì đột nhiên lại bị hỏi như vậy.

Hắn mím môi một lát, dường như đang do dự cái gì đó, tuy nhiên một lát sau hắn vẫn lắc đầu.

Cái bộ dáng thẹn thùng không dám nói này của Quách Quỳ không thể không nói trông cũng thật đáng yêu.

Tĩnh Hạ âm thầm cong nhẹ khóe môi trong giây lát, rất nhanh liền bị cô che giấu đi.

"Nhưng... tại sao em lại hỏi như vậy?". Quách Quỳ không xác định hỏi lại một tiếng.

Tĩnh Hạ dịch ghế ngồi dậy, hai tay chống bàn, cúi người tới gần hắn.

Quách Quỳ đang ngồi im, đối với dung nhan xinh đẹp của cô gái dần dần áp sát lại, nhất thời không biết là nên tránh đi hay nên ở im.

Tĩnh Hạ nhìn bộ dáng luống cuống ấy của hắn, liền cảm thấy hơi buồn cười, không khỏi có chút suy nghĩ.

Bộ dáng này của hắn sao trông có vẻ như cô đang bắt nạt hắn vậy? Trông giống với.....

Ngốc bạch ngọt?

Tiểu bạch thỏ?

Mọi suy nghĩ nhanh chóng xoay quay trong đầu cô, nhưng suy cho cùng lại không có cái nào hợp với hắn.

Cô quyết định không nghĩ nữa làm gì cho mệt não.

Quách Quỳ bất động nhìn đôi mắt đen nhánh đang của cô gái nhìn chằm chằm mình, thi thoảng có chút nheo lại như đang ngẫm nghĩ gì đó, hai vành tai hắn thoáng đỏ lên, tim lại như đập hụt nửa nhịp.

Bất chợt, hắn lại cảm thấy có chút hơi thở phả vào mặt, một thanh âm trong trẻo truyền đến tai hắn:

"Làm dâu nhà anh".

Làm dâu nhà hắn?

Quách Quỳ cứ như vậy ngẩn người, đôi mắt phượng mở to, kinh ngạc nhìn Tĩnh Hạ, dường như bị bốn chữ này làm cho chấn động.

Tĩnh Hạ cảm thấy chống tay lên bàn có chút mỏi, liền dịch người xuống, vòng qua bàn đến bên cạnh Quách Quỳ.

Mãi một lúc sau Quách Quỳ mới hồi thần lại, thì lần này, hắn phát hiện thiếu nữ từ lúc nào đến gần hắn, hơn nữa một tay chống ghế, một tay chống bàn, gần như áp sát vào người hắn.

Quách Quỳ quay đầu sang, tầm mắt đụng phải làn môi anh đào của Tĩnh Hạ. Hai người mắt đối mắt trong gang tấc, tư thế có chút ái muội, chỉ cần cô cúi đầu xuống thêm chút nữa là có thể hôn hắn rồi.

"Thế nào? Có được không?".

Quách Quỳ ngước mắt lên, đây là lần đầu tiên hắn nhìn cô trong khoảng cách gần như thế, tâm tình không biết diễn tả như thế nào. Hắn chỉ có thể lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt cô.

Hắn thấy được, đôi mắt của cô vô cùng yên tĩnh, sâu trong đáy mắt như được một màn đêm bao phủ, tĩnh lặng lại tối tăm, lại khiến cho người khác không nhịn được tò mò mà muốn khám phá xem đằng sau bóng tối ấy là cảnh vật như thế nào.

Linh hồn Quách Quỳ thật giống như bị cuốn hút vào, bất tri bất giác gật đầu một cái.

"Được".

- ----

7.00 PM

Tại khách sạn 5 sao ABC nào đó.

Tiêu lão gia tổ chức tiệc mừng thọ 60 tuổi, các vị khách tới tham dự đều là nhân vật có danh tiếng, nếu không phải là vì muốn lôi kéo thì cũng là nể mặt mà đến.

Tiếng nói cười rộn rã, nháo nhiệt vang quanh gian phòng VIP của khách sạn, các vị phu nhân quen biết nhau thì đứng chung một chỗ trò chuyện rôm rả, các vị tiểu thư váy áo đắt tiền tập hợp lại một chỗ nói chuyện phiếm, thi thoảng có người còn lén nhìn Tiêu Minh một thân áo vest đứng đằng xa.

Mấy người đàn em của Tiêu Minh, đứng đầu là Viễn Cẩn Thiên mặc vest màu đỏ, càng tăn lên vẻ ngạo mạn bất tuân, một tay cầm ly rượu, một tay đẩy đẩy tay Tiêu Minh một cái: "Lão đại, Tiểu Đào đâu, sao không thấy vậy cô ấy ở đây vậy".

Tiêu Minh nghe vậy, gương mặt liề trở nên âm trầm.

Một người khác thấy vẻ mặt Tiêu Minh không tốt, vội vàng tiến lên đập vai Viễn Cẩn Thiên một cái, nói nhỏ: "Cậu không biết tin gì à? Lão đại với Bạch Đào đã sớm chia tay rồi".

Viễn Cẩn Thiên hơi nhướng mày, đáy mắt toát lên sự nghi hoặc.

Hắn quay đầu sang nhìn Tiêu Minh một cái, rồi quay đầu lại nhìn người kia, hỏi lại: "Từ lúc nào? Sao tôi lại không biết gì hết vậy?".

Một người khác tiến đến, nhỏ giọng giải thích: "Là do cậu bị ông già nhà cậu cấm túc nên không biết thôi, tin tức này đã có từ vài ngày trước rồi. Nghe đâu là do Bạch Đào cắm sừng lão đại trước, cho nên..."

Hắn còn chưa nói hết, một li rượu bị đặt mạnh xuống bàn, kêu "Cộp" một tiếng. Tiêu Minh nghe thấy được mấy người đằng kia thì thầm to nhỏ, trên mặt đều là vẻ không kiên nhẫn.

Viễn Cẩn Thiên sau khi đã hiểu mọi chuyện, liền đến bên cạnh Tiêu Minh, nhếch môi khoát vai hắn một cái: "Lão đại, nơi nào mà không có hoa thơm? Đừng tức giận làm gì hại sức khỏe".

"Đúng vậy, dù sao chuyện này cũng chỉ là ngoài ý muốn, với sắc đẹp và gia thế của lão đại, sẽ còn rất nhiều thiên kim tiểu thư xếp hàng tùy anh chọn, tiếc gì một kẻ bội bạc chứ". Một người khác lên tiếng phụ họa, trong giọng nói không ức chế được vẻ lấy lòng.

Tiêu Minh nghe vậy, sự khó chịu trong lòng mới giảm đi một chút, tuy vậy hắn vẫn không lên tiếng.

Ở dưới cửa lớn của khác sạn, dưới sự hướng dẫn của nhân viên, một nam một nữ sóng vai tiến vào.

Chàng trai trẻ với gương mặt đẹp không giống người thường, đôi mắt phượng lạnh lùng, bờ môi bạc khẽ cong, mặc áo vest trang trọng càng tôn lên sự chín chắn hơn thường ngày.

Thiếu nữ đi bên cạnh mặc bộ đầm cúp ngực màu tím nhạt dài đến đầu gối, phần trên lộ ra bờ vai trắng nõn tinh xảo, mái tóc đen huyền được vuốt gọn sang một bên, gương mặt lãnh đạm nhìn thẳng về phía trước, giống như cảnh vật nơi đây có xa hoa hơn nữa thì cũng không lọt vào mắt cô được.

Hai người tay trong tay tiến vào được một đoạn thì vị chủ nhân của khách sạn này đi nhanh ra tiếp đón, nở nụ cười tươi rói nói: "Quách thiếu gia, ngài đã tới rồi, chúng tôi đã để giành sẵn một phòng cho ngài, còn vị này là..."

Ánh mắt chủ khách sạn dịch chuyển, nhìn Tĩnh Hạ, ánh mắt liền toát lên một tia kinh diễm. Sống ở đời ông ta chưa từng nhìn thấy vị tiểu thư nào có khí chất đặc biệt như vậy.

Một thân váy tím được mặc trên người cô vốn mang một vẻ thơ mộng, huyền ảo của thiếu nữ, thế nhưng người mặc lại đầy vẻ lạnh nhạt, xa cách khó với tới. Kết hợp với sự cao quý như ẩn như hiện trên người cô, bộ váy này tựa như một lễ phục đắt giá để tham dự yến tiệc trong hoàng gia.

Nhìn chủ khách sạn không kiêng dè đánh giá Tĩnh Hạ như vậy, Quách Quỳ nhíu mày, bàn tay đang cầm tay cô hơi siết chặt lại, lên tiếng khẳng định:" Đây là bạn gái của tôi".

Tĩnh Hạ hơi khiêu mi liếc hắn một cái, không trả lời.

Chủ khách sạn lúc này mới hồi thần, phát hiện mình có hơi thất thố, liền cười làm lành: "Thì ra là vậy, là tôi thất lễ rồi. Quách thiếu gia với vị tiểu thư này xin hãy mau lên tham dự bữa tiệc kẻo muộn giờ".

Quách Quỳ chỉ nhìn ông ta một cái, xong ngay lập tức kéo Tĩnh Hạ vào thang máy, nhấn số tầng cần lên, sau đó cửa thang máy từ từ đóng lại.

Chủ khách sạn lập tức lấy khăn tay ra lau mồ hôi, ánh mắt của vị Quách thiếu gia kia thật dọa người a.

Không thể trêu vào, không thể trêu vào.

.....

Đứng trong thang máy.

Nhìn sắc mặt Quách Quỳ không tốt lắm, ánh mắt thi thoảng lại nhìn mình, Tĩnh Hạ hơi nhướng mày, thuận miệng hỏi một câu: "Sao vậy?".

Lần này Quách Quỳ không lén nhìn nữa mà trực tiếp nhìn thẳng vào Tĩnh Hạ, hơi dừng một lát mới mở miệng: "Lần sau... không được ăn mặc như vậy nữa".

Tĩnh Hạ khó hiểu "Hửm?" một tiếng, lại thấy ánh mắt hắn dừng lại trên bộ váy của mình, cô mới không để ý nói:

"Không phải trong tiệc ai cũng ăn mặc như vậy sao?".

Hơn nữa bộ này là do hắn chọn đấy, giờ lại quay sang trách cô sao?

"Không được chính là không được".

Nhìn dáng vẻ mang tính cố chấp kia của Quách Quỳ, Tĩnh Hạ cũng lười dây dưa vấn đề này với hắn, phất phất tay "Được được, lần sau không mặc là được chứ gì".

Lúc này, vẻ mặt vốn căng chặt của Quách Quỳ mới giãn ra, hắn cởi áo vest ngoài rồi bao trùm lên người cô.

Giờ xung quanh người Tĩnh Hạ chỉ quanh quẩn mùi hương bạc hà của người bên cạnh, lúc này cô mới cảm thấy...

Ừm... Cũng không tệ lắm.

"Ting".

Thang máy kêu một tiếng rồi dần mở ra, phá vỡ bầu không khí hòa hợp chưa được xây dựng bao lâu, hai người cùng nhau bước ra, đi được một vài bước, cả Tĩnh Hạ lẫn Quách Quỳ bất chợt nhìn thấy một cô gái mặc đầm trắng dáng vẻ vội vàng đi ngược hướng với họ.

Nhìn từ xa đã cảm thấy cô gái kia thực dễ thương, nhưng khi cô nàng đến gần mới thấy rõ hơn khí chất tựa như tinh linh lạc xuống trần gian của cô, linh động lại khác biệt.

Tĩnh Hạ hơi nhíu mày, ánh mắt có chút suy tư, không biết đang nghĩ cái gì.

Có vẻ như cô gái đang vội đi đâu đó, xách bộ váy công chúa trắng tuyết bồng bềnh bước nhanh, động tác tuy có chút vội vã nhưng lại không thất thố. Nhưng có vẻ như cô cảm thấy được điều gì đó, dừng bước chân lại, quay đầu nhìn Tĩnh Hạ.

Ánh mắt hai người giao nhau trên không trung trong chớp mắt, cô gái đáng yêu kia chỉ chớp đôi mắt to tròn, gật đầu xem như chào hỏi một cái rồi tiếp tục bước đi.

Tĩnh Hạ nhìn bóng lưng cô gái dần khuất xa theo ánh đèn trong hành lang.

Đó là...

[Đó là Tiêu Mộng Hàm, em gái của Tiêu Minh]

Hệ thống vốn dĩ im lìm từ đầu tới giờ đột nhiên nổi hảo tâm nhắc nhở cô một tiếng.

Em gái của Tiêu Minh?

Hắn có em gái à?

Hệ thống thắc mắc: [Là em gái nuôi, trong kịch bản có mà, ký chủ không biết sao?]

Kịch bản có? Kịch bản nào?

Trong miệng ngươi chắc?

Trong kịch bản chỉ nhắc về cuộc đời của nguyên chủ, ngay cả nhắc về đối tượng công lược cũng chỉ qua loa đại khái cho có lệ, huống chi là Tiêu Minh.

Ta biết cái quần què ấy!

Ngươi làm ăn vớ vẩn như vậy không ai biết sao?

Tĩnh Hạ giật giật khóe miệng, vì bảo trì hình tượng mà chịu đựng xúc động muốn phun lời mắng mỏ ra khỏi miệng.

Hệ thống: [...]

Đâu phải là lỗi của ta, là kịch bản cung cấp cho ký chủ được thiết lập sẵn như vậy mà!

Oan uổng - ing

Quách Quỳ dường như nhận thấy tâm tình của người bên cạnh bất ổn, cúi đầu nhìn cô một cái.

Tĩnh Hạ cũng mặc cho hắn nhìn, tầm mắt chỉ thẳng về phía trước, hai người cứ như vậy bước vào bữa tiệc.

Từ góc rẽ của hành lang, Tiêu Mộng Hàm hơi nghiêng đầu nhìn cánh cửa phòng tiệc sau lưng đôi tình nhân kia dần khép lại, cô như đang suy tư cái gì đó, sau một lát mới quay người, tiếp tục thực hiện công việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 37: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (37)

Trong bữa tiệc.

Trong khi Quách Quỳ được người người lôi kéo tiếp chuyện, Tĩnh Hạ ở một bên cầm ly rượu trái cây, vẻ mặt lơ đễnh đánh giá khách khứa xung quanh.

Nơi đây phần lớn đều là quan chức nhà nước tham dự, hoặc không thì cũng là đại gia tộc giàu có nào đó.

Xem ra mặt mũi của Tiêu gia cũng thực lớn, có không ít khách quý tới đây cơ mà.

"Yo, đây không phải là bạn gái cũ của Tiêu đại thần đây sao?".

Tĩnh Hạ nghe thấy có tiếng chế giễu phát ra đằng sau lưng mình, xoay người lại, thì lại thấy một đám tiểu thư vây xung quanh một người, mà người bị bao vây không ai khác chính là nữ chính lâu không thấy mặt của chúng ta.

Bạch Đào vốn tới đây để tìm Tiêu Minh, nhưng không hiểu sao lại bị một ít người mang ý xấu tiến tới gây khó dễ, sự sợ hãi lẫn tức giận đúng là không thể át.

"Không phải cô với đại thần đã chia tay rồi sao? Sao cô lại tới đây? Đừng có nói với tôi là cô được Tiêu gia mời đấy". Đám tiểu thư do Mã Lệ Giai cầm đầu đánh giá Bạch Đào từ trên xuống dưới, nhếch đôi môi đỏ mọng nói lời khinh thường.

Bạch Đào hơi run người, trên người cô ta đúng là không có thiếp mời, là cô ta tình cờ nhìn thấy thông báo trên game mới biết được, vì vậy đã lén trốn vào đây.

"Tôi... Thiếp mời đã được thu đi rồi, khách mời phải được quản lí xác nhận mới được vào đây, chẳng lẽ cô không biết?".

Xác thật, bữa tiệc nhỏ thì không nói làm gì, nhưng nếu có bữa tiệc lớn được tổ chức, để phòng ngừa, phải có quản lí cùng vài nhân viên đứng ra thu thiệp mời của từng người mới có thể vào. Quy của kiểm tra cũng thực nghiêm ngặt, nhưng không hiểu sao Bạch Đào có thể trà trộn vào được.

Xem như là hào quang của nữ chính đi.

"Vậy sao?". Mã Lệ Giai khoanh tay, bộ dáng quyến rũ thong thả đi vòng quanh Bạch Đào "Cứ xem như cô có thiệp mời, nhưng chưa chắc đã là thiệp của cô. Nhìn bộ dáng rách rưới này của cô là cũng đủ hiểu rồi".

Bạch Đào vội nhìn xuống bộ váy mình đang mặc, rồi lại nhìn một vài vị tiểu thư ăn mặc hoa phục đang vây vòng tròn xung quanh mình, sâu trong đáy mắt là sự uất ức chịu đựng vô cùng.

Bộ lễ phục cô ta đang mặc hôm nay không rẻ, nhưng nếu so với những cậu ấm cô chiêu ở đây thì quả thật không đáng nhắc tới.

"Mã Lệ Giai, cô đừng có khinh người quá đáng". Bạch Đào ngẩng đầu, khẽ cắn môi bất bình nói chuyện.

Thanh âm của cô ta tuy không tính là lớn, nhưng cũng đủ thu hút không ít ánh mắt nhìn qua đây.

Mã Lệ Gia hất cằm, bộ dáng ngang ngược ngạo mạn: "Tôi khinh thường cô thì thế nào? Ngoại hình của cô không bằng tôi, gia thế lại càng không bằng. Nếu không phải Tiêu Minh thích cô thì cô căn bản chẳng là cái gì cả".

Tĩnh Hạ an tĩnh đứng một bên xem kịch, nếu không phải Mã Lệ Gia cũng có thù với cô thì cô cũng muốn vỗ tay một cái.

"Cô..." Đôi mắt Bạch Đào rưng rưng nói không nên lời, bả vai hơi run rẩy, bộ dáng yếu ớt đáng thương khiến ai trông thấy cũng phải đau lòng.

Rõ ràng người Tiêu Minh yêu phải là cô ta, là Mã Lệ Giai cướp hắn đi trước, vậy mà bây giờ lại lên giọng đắc ý như vậy.

Dựa vào cái gì chứ?

Trong lúc Bạch Đào đang thất thần, thì có ai đó đã giơ tay đẩy lưng cô ta một cái, Bạch Đào ngay lập tức bị ngã xuống đất, có một ít ly rượu đặt gần đấy do bị va chạm liền lung lay không vững, cuối cùng cũng rơi xuống, kêu loảng xoảng vài tiếng.

Bộ váy mà Bạch Đào đang mặc cũng vì thế mà ướt nhẹp, cả người chật vật vô cùng.

Xung quanh bàn tán dần sôi nổi, một vài vị tiểu thư mang ánh mắt khinh miệt từ trên cao nhìn xuống Bạch Đào. Bạch Đào nhìn tình cảnh xung quanh, bao cảm xúc phẫn nộ lẫn xấu hổ lẫn lộn xoay quanh trong lòng.

Tại sao bọn họ lại ra tay ác độc như vậy chứ?

Không phải chỉ ỷ vào gia thế tốt mà ức hiếp người khác thôi sao?

Lúc Tiêu Minh vẫn còn là bạn trai của cô ta, đám người này lúc nào cũng xu nịnh cô ta không dứt, bây giờ thì...

Một đám trở mặt!

Bạch Đào dùng đôi mắt ẩm ướt dầm dề chất chứa oán hận đảo qua những vị khách quanh đây, bao nhiêu vẻ mặt thể hiện những cảm xúc khác nhau đều lọt hết vào tầm mắt cô ta.

Đồng tình, thương hại, thích thú,... bao nhiêu biểu cảm của những người ngoài cuộc xem kịch vui cần có đều có.

Bỗng dưng, cô ta lại nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Bạch Đào sửng sốt, có chút không thể tin.

Từ Tĩnh Hạ?

Tại sao cô lại ở đây?

Tĩnh Hạ một thân thong dong bất định, đứng khoanh tay, bắt chéo chân tựa vào bàn đằng sau, thu hết một màn kịch này vào mắt.

Gương mặt cô rất vô cảm xúc, chỉ dùng một bộ dáng "ta là quần chúng ăn dưa" đối diện với Bạch Đào, tuy nhiên đối với Bạch Đào, dáng vẻ này của cô thực chướng mắt.

Bạch Đào cắn răng, bộ dáng thảm hại này của cô ta so với bộ dáng đầy khí chất của thiếu nữ đằng trước, quả thực là khác xa một trời một vực.

Từ Tĩnh Hạ, cô ta cũng giống như đám người kia, cũng dùng bộ dáng cao cao tại thượng nhìn mình như vậy.

Dựa vào cái gì...

Suy nghĩ vừa dứt, Bạch Đào cố gắng chống bàn đứng dậy, một thân hình của chàng trai lại đập vào mắt cô ta.

Chàng trai mang vẻ đẹp bất phàm từ từ lướt qua đám người, đến bên cạnh Tĩnh Hạ, dường như hắn chẳng để tâm gì tới tình cảnh xung quanh, dùng những cử chỉ nhỏ quan tâm, chăm sóc bạn gái mình.

"Ôi, đó không phải là Quách thiếu gia hay sao?".

Một vị tiểu thư nào đó đột ngột bật thốt lên, làm không ít người khác nhao nhao chuyển sự chú ý từ Bạch Đào sang Quách Quỳ.

"Đó là người thừa kế của Quách gia kia mà, đẹp trai quá đi".

"Đúng vậy nha, nghe nói hắn rất ít khi đến chốn đông người lắm".

"Cô gái đứng bên cạnh hắn là ai vậy? Quách thiếu gia lại ôn nhu chăm sóc cho cô ta như vậy, hẳn là bạn gái hắn a! Ngưỡng mộ quá đi". Một cô gái khác dùng giọng điệu hâm mộ nhìn hai người họ.

Bao nhiêu lời nói ở đây đều không sót chữ nào mà lọt vào tai Bạch Đào, cô ta ngẩn ngơ mà nhìn Quách Quỳ.

Quách thiếu gia?

Là người thừa kế của Quách gia kia sao?

Tại sao Từ Tĩnh Hạ lại quen hắn?

Bao nhiêu suy nghĩ quanh quẩn trong đầu Bạch Đào, sự ghen tị trong thâm tâm cô ta nổi lên, giống như độc trùng gặm nhấm tâm can, dần dần bao phủ lên tâm trí cô ta.

Đột nhiên, một tiếng nói lạnh lùng vang lên khiến Bạch Đào hồi thần: "Có chuyện gì đang xảy ra ở đây?".

Bạch Đào nghe thấy giọng nói quen thuộc liền vội xoay người lại, nhưng nhìn thấy gương mặt âm trầm của Tiêu Minh, niềm vui sướng còn chưa kịp dâng lên đã bị ép xuống.

"Đại thần, em..."

Bạch Đào mấp máy môi muốn giải thích, Mã Lệ Giai lại không cho cô ta cơ hội, tràn đầy quyến rũ đến bên cạnh Tiêu Minh, khoác tay hắn nói: "Tiêu Minh, hôm nay là tiệc mừng thọ của Tiêu lão gia a, nên em định mời Bạch Đào một ly rượu, nhưng mà..."

Mã Lệ Giai liếc bộ váy trắng tuyết đầy vết nước loang lổ dưới chân váy của Bạch Đào, che miệng cười "Cô ấy có vẻ hậu đậu quá, không uống nổi một ly rượu mừng a".

Trong giọng điệu câu dẫn nhân tâm của Mã Lệ Giai không chút che giấu ý vị chế giễu.

Tiêu Minh nghe vậy, liếc mắt nhìn bộ dáng lộn xộn của Bạch Đào trước mắt, liền nhíu mày lại.

"Tại sao cô lại ở đây?".

Bạch Đào nghe hắn hỏi như vậy, sắc mặt trắng bệch, dáng người lung lay sắp đổ, trông thật sự đáng thương.

"Là Bạch Đào nói cô ấy có thiếp mời nha". Một vị tiểu thư cùng phe với Mã Lệ Giai tiếp lời, trong đáy mắt khi nhìn Bạch Đào đều là sự mỉa mai, khinh thường.

"Thiếp mời?". Tiêu Minh tỏ vẻ nghi hoặc "Ai mời cô tới đây?".

Bạch Đào vội vàng chạy tới, bắt lấy tay hắn giải thích: "Đại thần, em... Là em được Vĩnh Hiểu đưa tới đây, em muốn tới đây gặp anh... nói chuyện riêng với em một lúc đi, được không?".

Mã Lệ Giai từ bên cạnh Tiêu Minh lập tức nắm lấy tay Bạch Đào, móng tay được sơn đỏ tì vào làn da yếu ớt của Bạch Đào khiến cô ta đau đớn mà gần như muốn thét lên.

Mã Lệ Giai hơi híp mắt, mấp máy đôi môi đỏ mọng nói: "Bạch Đào, cô đang động tay động chân với bạn trai của người khác đấy".

"Cô..." Bạch Đào nhịn đau, cố gắng lên tiếng "Đại thần là bạn trai của tôi".

"Không phải hai người đã chia tay rồi sao? Tiêu Minh đã không muốn gặp cô, vậy mà cô còn không biết xấu hổ mà níu kéo anh ấy. Chuyện cô không mời mà tới thì tôi có thể không tính toán đến, nhưng chuyện lôi kéo bạn trai của người khác như vậy là không thể chấp nhận được".

Mã Lệ Giai khi nói đến câu sau cơ hồ là muốn nổi giận, nhưng sâu trong đáy mắt cô ta đều là sự khiêu khích.

Mọi người xung quanh đồng loạt nhìn về phía Bạch Đào.

"Người ta đã không muốn gặp vậy mà cô ta còn cố ve vãn, có biết xấu hổ không vậy?".

"Đúng vậy, đã thế còn là lên tới nữa chứ..."

"Nghe nói cô ta còn là chủ mưu hãm hại bạn của mình, đúng là đáng sợ".

Bạch Đào lạc lõng đứng trong sự xem thường của bao người, sợ hãi tới run người, căm hận trong lòng lại càng sâu.

Tĩnh Hạ định nhân lúc không ai chú ý mà muốn ra ngoài. Cô vẫn còn có việc để làm đấy.

Đột nhiên Bạch Đào lại lấy tay chỉ thẳng vào người Tĩnh Hạ: "Nhưng còn cô ta... Cô ta cũng đâu được mời, tại sao cô ta lại ở đây?".

Tất cả mọi người đều chuyển mắt theo hướng mọi người chỉ.

Tĩnh Hạ vừa mới xoay người định rời đi: "..."

Ôi trời đất!

Nữ chính à nữ chính, cô rốt cuộc có não không vậy?

Đường đường là bạn gái của Quách thiếu, còn cần phải có giấy mời sao?

Tĩnh Hạ thật sự rất muốn vứt cái ánh mắt tràn đầy khinh bỉ cho nữ chính.

Nhưng bây giờ trong đầu Bạch Đào đâu nghĩ được như vậy, cô ta chỉ biết dựa vào cái gì mà cô lại bình an vô sự đứng đó xem kịch, vậy mà mình lại lâm vào tình cảnh khốn khổ như vậy?

Tiêu Minh vừa nhìn đến Tĩnh Hạ, đầu tiên là hơi ngẩn người, sau rồi là nghiến răng nghiến lợi phát ra ba chữ: "Từ Tĩnh Hạ".

Tĩnh Hạ ưu nhã đưa tay vuốt lại tóc, khoanh tay xoay người lại nhìn họ, nở ra một nụ cười nhạt: "Gọi tôi có chuyện gì không?".

Mã Lệ Giai nhìn một thân khí chất thanh cao xuất thần của thiếu nữ trước mặt, trong mắt lóe lên một tia ghen tị, giở giọng điệu câu nhân nói: "Là Bạch Đào nói cô cũng giống như cô ta, cũng là lẻn vào bữa tiệc. Phải chăng cô cũng giống như Bạch Đào, tới đây tìm bạn trai tôi?".

Bạch Đào vừa nghe vậy liền cắn răng, uất hận lườm Mã Lệ Giai một cái.

Tiêu Minh nghe thấy, đôi mắt nhìn Tĩnh Hạ híp lại, hơi nhíu mày.

Cô tới đây là tìm hắn?

Quả nhiên là cô vẫn chưa chịu từ bỏ sao?

Nhưng nghĩ như vậy, trong lòng hắn liền có chút hưởng thụ.

"Nga, cô ta nói vậy thì chính là như vậy sao? Cho rằng ai cũng giống như mình chắc?".

Tĩnh Hạ hất cằm, ngữ khí tràn đầy sự kiêu căng, đúng chuẩn dáng vẻ của vị tiểu thư ngang ngược ngạo mạn được nuông chiều trong hào môn.

"Vậy thì ai có thể chứng minh cho cô chứ?". Bạch Đào nhìn bộ dáng của cô càng cảm thấy chói mắt, trong giọng nói đều là sự không cam lòng.

Tĩnh Hạ cười như không cười, miễn cưỡng liếc cô ta bằng nửa con mắt, sau rồi quay đầu tìm Quách Quỳ.

Quách Quỳ vừa lúc đến gần Tĩnh Hạ, thu biểu cảm của cô vào trong mắt, nhẹ nhàng hỏi: "Làm sao vậy?".

Tĩnh Hạ khoanh tay không nói, hất hất đầu về phía bên kia.

Tầm mắt của Quách Quỳ dịch chuyển theo hướng của cô, chợt thấy Tiêu Minh, mắt phượng liền nhíu lại.

Nếu hắn nhớ không lầm kia là bạn trai cũ của cô.

Bạn trai cũ à...

"Là bọn họ nói em không có thư mời, lẻn vào bữa tiệc, anh nói xem?"

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 38: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (38)

Quách Quỳ hơi cau mày, đôi mắt phượng sắc bén đảo qua đám người Tiêu Minh, khí thế trên người vốn được thu liễm nay lại không thị mà uy, khiến bất kỳ ai chạm phải mắt hắn cũng không nhịn được run rẩy.

Hắn vòng tay ôm chặt bả vai của Tĩnh Hạ, giọng nói lạnh lẽo truyền đến tai tất cả mọi người.

"Người của Quách Quỳ tôi từ khi nào đến lượt mấy người quản?".

Tất cả mọi người sửng sốt trong chốc lát.

Quách thiếu gia đây là khẳng định chủ quyền?

Trái ngược với phản ứng của mọi người, Tĩnh Hạ lại hơi nhếch môi, khẽ nhướng mày.

Người của hắn?

"Nhưng mà..." Bạch Đào còn muốn nói câu gì, lại bị ánh mắt ẩn giấu hàn ý của Quách Quỳ quét tới, giọng nói trong cổ họng bỗng chốc như bị đông cứng lại.

Tiêu Minh nhíu mày, nhìn nam thanh nữ tú sóng vai đứng trước mặt, trong lòng cảm thấy chướng mắt tới cực điểm.

Đột nhiên, bầu không khí như ngưng lại, mọi người ở đằng sau rẽ sang hai bên, nhường chỗ cho một vài người tràn đầy khí thế đi tới.

Dẫn đầu là Tiêu lão gia âm trầm bất định cùng Tiêu phu nhân một thân quý phái đi tới. Tiêu lão gia thoáng nhìn con trai mình một cái rồi tầm mắt chuyển sang cặp đôi đang đứng sóng vai nhau.

Tiêu lão gia mở miệng, trầm giọng nói chuyện: "Quách thiếu gia, đã lâu không gặp".

Quách Quỳ gật đầu một cái, từ chối cho ý kiến.

"Quách lão gia vẫn khỏe chứ?".

"Phiền Tiêu lão gia để tâm rồi".

Quách Quỳ chỉ bình tĩnh nói một câu như vậy, không có ý định nói thêm câu gì khác. Rơi vào trong mắt Tiêu lão gia thì đó chính là thái độ không coi ông ta ra gì.

Lửa giận trong lòng Tiêu lão gia dâng lên, thân là người lăn lộn trong thương trường nhiều năm nên không thể hiện ra mặt, trước khi ông ta lên tiếng thì Tiêu phu nhân đã giành lời trước:

"Quách thiếu gia, ông nhà tôi nể mặt Quách lão gia nên mới mời cậu đến dự tiệc, nhưng cậu đã làm loạn bữa tiệc này, còn tỏ thái độ không coi trọng trưởng bối, đây chính là giáo dưỡng mà một người thừa kế nên có sao?".

Giữa Tiêu gia và Quách gia vốn tranh đấu nhiều năm, là địch thủ mà gần như không chết không ngừng, hơn nữa tiệc mừng thọ của Tiêu lão gia vốn mời nhiều khách quý nhưng lại không diễn ra suôn sẻ như ý, cũng khiến Tiêu phu nhân hết sức khó chịu, cho nên trong lời nói không hề có chút kiêng nể gì.

Tĩnh Hạ hờ hững liếc hai vợ chồng nhà họ Tiêu bằng nửa con mắt.

Bà ta nói là nể mặt Quách gia, nhưng giọng điệu cứ như thể ai được mời tới đây thì là vinh hạnh của người đó vậy.

Hơn nữa còn lấy thân phận hậu bối với trưởng bối ra giáo huấn, thực chất là đang đổ hết mọi lỗi lầm lên người Quách Quỳ.

Đúng là mẹ nào con nấy.

Gương mặt tuấn mỹ của Quách Quỳ trở nên lạnh lẽo, khí thế cũng trở nên sắc bén hơn đối đầu với Tiêu phu nhân.

Tiêu phu nhân đối diện với ánh mắt của Quách Quỳ có chút e ngại nhưng vẫn cố ngẩng cao đầu, ra dáng một quý phu nhân hào môn.

Không để Quách Quỳ mở miệng trả lời, một giọng nữ trong trẻo vang lên, dùng thanh âm đủ để mọi người nghe thấy.

"Quách phu nhân, người khởi xướng trước là ai, hai người nhìn ra đằng sau đi thì sẽ biết rõ. Còn nữa, nói về gia giáo, bạn gái mới lẫn bạn gái cũ của con trai mấy người gây sự với nhau, hắn không đứng ra ngăn cản thì thôi, lại còn lôi những người ngoài cuộc như chúng tôi vào. Bây giờ bà không những không tìm hiểu trước sau mà lại vội vã chỉ trích Quách Quỳ, đây là gia giáo mà Tiêu gia nên có được sao?".

Tĩnh Hạ khoanh tay, bình thản nói một tràng dài, câu cuối cùng cô trả lại Tiêu phu nhân.

Những người bị cô nhắc đến đều biến sắc mặt, đặc biệt là Tiêu gia.

Tiêu phu nhân bị Tĩnh Hạ đáp trả thẳng thừng như vậy, gương mặt đen lại, ngực phập phồng mấy cái, răng cắn chặt, miệng nói không ra hơi.

Còn Tiêu lão gia thì nhíu mày, hơi híp mắt cẩn thận từng chút một dò xét Tĩnh Hạ.

Chỉ bàn về nhan sắc, thì cô gái này tuyệt đối là trung tâm của mọi ánh nhìn. Nhưng trên gương mặt nhỏ nhắn ấy lại chứa đựng sự kiêu ngạo, không đặt ai vào mắt. Đối diện với ông ta lại không hề rụt rè, trái lại còn thản nhiên như vậy.

Tiêu phu nhân từ trong lửa giận kịp phản ứng lại, bà ta quay đầu, mới nhìn thấy Bạch Đào đang nép bên người Tiêu Minh, dùng đôi mắt sợ hãi nhìn bà.

Gương mặt Tiêu phu nhân hiện lên vẻ tức giận.

Rõ ràng bà ta đã cấm Tiêu Minh không được phép qua lại với Bạch Đào, bây giờ thì tốt rồi, không những dẫn cô ta tới đây, lại còn làm loạn với Mã Lệ Giai. Giờ còn phải tìm cách giải thích thế nào với Mã gia nữa.

Bạch Đào không dám nhìn vào Tiêu phu nhân, vô thức lùi ra sau một bước.

Cô ta vốn biết rất rõ Tiêu phu nhân không thích mình. Vì gia cảnh của cô ta không môn đăng hộ đối với Tiêu gia nên không chỉ bà ta đó, kể cả người ngoài ai cũng cho rằng cô ta trèo cao.

"Bác gái, con..." Bạch Đào mấp máy môi, muốn giải thích nhưng cơ hồ là không nói ra lời.

Tiêu phu nhân dù có căm tức tới cỡ nào vẫn có chút lí trí, cố gắng không tiến lên cho Bạch Đào một bạt tai. Còn Tiêu lão gia hơi nghiêng đầu, nói với trợ lí đằng sau mình: "Là ai phát thiệp cho cô ta?".

Trợ lí có chút khép nép, cẩn thận trả lời: "Hình như là... Vĩnh Hiểu thiếu gia đưa cô ta vào".

"Vậy thằng nhóc đó đâu?".

"Vĩnh Hiểu thiếu gia vừa mới rời đi không lâu rồi".

Tiêu lão gia giật giật mi tâm, hơi cúi đầu nói thầm với Tiêu phu nhân.

Bây giờ mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía này, hai vợ chồng nhà họ cũng không thể công khai gọi người đuổi Bạch Đào ra khỏi đây, bằng không lại có thêm lời ra tiếng vào.

"Ba mẹ, anh trai".

Một giọng nói thanh ngọt đột nhiên vang lên, phá vỡ không khí trầm mặc tại bữa tiệc.

Mọi người theo bản năng đồng loạt quay đầu, tìm kiếm người vừa nói chuyện. Phát hiện chủ nhân giọng nói lại là một thiếu nữ với nhan sắc vô cùng xinh đẹp.

Thiếu nữ sở hữu đôi mắt to thủy linh, đôi môi anh đào mỉm cười đạt tiêu chuẩn, gò má hơi ửng hồng, kèm theo bộ hoa phục vô cùng tương xứng.

Giờ khắc này thiếu nữ đứng giữa đám đông tựa như một vị công chúa từ cổ tích bước ra, phong cảnh xung quanh như dần mờ nhạt đi, chỉ nổi bật một thân khí chất này của cô.

Tĩnh Hạ hơi nhướng mày.

Vừa nãy gặp qua Tiêu Mộng Hàm ngoài hành lang, cô không kịp nhìn cho kĩ, giờ nhìn lại...

Cảm giác không đúng lắm.

Tiêu Mộng Hàm tuy ở trong nhà rất được ba mẹ nhất mực cưng chiều, nhưng tính cách từ nhỏ vốn ương bướng, kiêu căng, làm sao có thể giống như bây giờ chứ?

Khí chất tựa như công chúa hoàng gia không bao giờ chỉ đi nước ngoài vài năm là có thể rèn giũa ra được đâu.

Hừm, có vẻ vui đấy!

Vợ chồng Tiêu lão gia còn chưa kịp hoàn hồn thì Tiêu Mộng Hàm đãtiến tới, ôm lấy tay Tiêu phu nhân, chớp chớp đôi mắt linh động: "Mẹ, sao vậy, là ai đã làm mẹ tức giận rồi?".

Tiếng nói của Tiêu Mộng Hàm giống như có vị ngọt dễ chịu dần thấm vào trong lòng của mỗi người, khiến ai nghe thấy cũng nguyện được chìm đắm trong đó.

Tiêu phu nhân đưa mắt nhìn sang Tĩnh Hạ rồi lại nhìn sang Bạch Đào, cuối cùng lại không nói chuyện mà chỉ giữ im lặng.

Tiêu Mộng Hàm theo ánh mắt Tiêu phu nhân nhìn Tĩnh Hạ, hơi ngẩn người, nhưng rất nhanh bình ổn lại, nở nụ cười tươi tắn, hơi gật đầu với Tĩnh Hạ, xem như chào hỏi.

Tĩnh Hạ vẫn giữ thái độ xa cách hơi gật đầu lại với cô.

Bắt đầu lại có một vài tiếng xì xào to nhỏ.

"Thật không ngờ Tiêu tiểu thư lại xinh đẹp đến như vậy".

"Đúng vậy, giọng nói lại còn rất ngọt ngào, vừa nghe đã cảm thấy tâm hồn tôi như có viên kẹo ngọt hòa tan vậy".

"Không biết cô ấy đã có bạn trai chưa?".

"Người ta thân là tiểu thư hào môn, mắt cao hơn đầu, anh nghĩ người ta sẽ để ý đến anh sao?"

"Vậy mọi người xem xem, khí chất của Tiêu tiểu thư so với bạn gái của Quách thiếu thì ai hơn ai?".

Đề tài đầu tiên chỉ tập trung trên người Tiêu Mộng Hàm, nhưng sau đó lại dời lên người Tĩnh Hạ. Cả hai người đều là hai cô gái nổi bật nhất trong bữa tiệc nên bị đặt lên bàn cân so sánh là điều không thể tránh khỏi.

Còn Bạch Đào và Mã Lệ Giai dường như đều bị bỏ qua.

Bàn về nhan sắc hay khí độ, cả Tĩnh Hạ hay Tiêu Mộng Hàm đều có một vẻ đẹp riêng, nên nhất thời không chỉ ra được là ai thắng cuộc.

Tĩnh Hạ không để ý đến mọi người bàn tán, nhân lúc không có ai để ý, nói vài câu với Quách Quỳ rồi dần ly khai khỏi bữa tiệc.

Chuyện của nhà đó để họ tự giải quyết, cô còn phải giải quyết chuyện của mình.

Tâm nguyện của nguyên chủ là trả thù Tiêu Minh.

Vậy khiến Tiêu gia sụp đổ là được rồi nhỉ?

[...] Nếu không thì ký chủ còn muốn gì nữa?

Cô tìm đại một căn phòng không người, đóng cửa lại, từ không trung hiện ra một cái laptop.

Cô ngồi xuống ghế sofa, từng ngón tay thon đẹp gõ như bay lên bàn phím.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 39: [TG3]: Võng du kỳ ngộ (Hoàn)

Sau một lúc khá lâu, Tĩnh Hạ bình thản bước ra khỏi phòng.

Cô từng bước chậm rãi tiến tới căn phòng chính. Bước chân đang đi đột ngột dừng lại.

Phía trước cô chính là có hai bóng dáng một nam một nữ đang tay nắm tay đi ngược hướng với cô, nữ chính là Tiêu Mộng Hàm, còn nam lại là...

Một thiếu niên xa lạ.

Đúng vậy là thiếu niên.

Gương mặt thiếu niên này không thể biết hình dung bằng từ ngữ gì ngoại trừ hai từ "xinh đẹp".

Nếu như Quách Quỳ đẹp theo kiểu trầm ổn trưởng thành, thì thiếu niên này lại mang đến cho người ta cảm giác đáng yêu, dễ gần.

Hơn nữa thiếu niên này đang nở nụ cười tươi tắn với Tiêu Mộng Hàm, kết hợp với nhan sắc trời cho, quả thực là tú sắc khả xan.

Hai người đứng bên cạnh nhau, tạo ra sự hài hòa đến kỳ lạ.

Đôi mắt Tĩnh Hạ không hề có chút trập chùng gì khi nhìn thấy cảnh này, chỉ bàn về sắc đẹp thì cô có Quách Quỳ là đủ rồi, cần gì phải ham muốn những thứ khác.

Hai người trước mặt tất nhiên cũng nhìn thấy cô, thiếu niên lập tức thu lại nụ cười, không biết có phải ảo giác của Tĩnh Hạ hay không, tuy thiếu niên kia không có biểu hiện gì, nhưng cô lại cảm giác sự u ám bao quanh hắn.

Còn về phía Tiêu Mộng Hàm, thì cũng chỉ chớp chớp con ngươi đen láy như trời đêm, mang theo vẻ hiếu kỳ nhìn Tĩnh Hạ.

Cả ba người cứ đứng mắt đối mắt như thế, không ai có ý định mở miệng trước.

Thiếu niên kia cũng chỉ nhìn Tĩnh Hạ một lần rồi thu lại tầm mắt, Tĩnh Hạ cũng chẳng để ý đến thiếu niên đó, chỉ nhìn Tiêu Mộng Hàm.

Nhưng được một lúc cô lại cảm thấy không kiên nhẫn, theo lẽ thường chỉ gật gật đầu với hai người rồi cất bước đi trước.

Khi Tĩnh Hạ đi ngang qua họ được một đoạn, chợt thấy Quách Quỳ đang đi về phía bên này.

Hắn hơi nhíu mày, trong giọng nói không tự chủ được mà kèm theo tia lo lắng:

"Sao lại đi lâu như vậy?".

Tĩnh Hạ khoanh tay, bất giác sờ cằm. Quả nhiên là Quách Quỳ vẫn hợp gu của cô hơn.

"Có chút việc". Tĩnh Hạ nói ít lời nhiều.

"Sao anh biết em ở đây?".

Tuy nói là chọn đại, nhưng thực chất cô đi lên tầng trên để chọn phòng vì tầng trên rất yên tĩnh, chọn tầng dưới ai biết được lại có người đột ngột muốn vào thì sao.

"Anh đi tìm".

"Anh không biết gọi điện cho em à?".

Quách Quỳ lắc đầu "Không biết".

"..." Ok fine.

Quách Quỳ tuy cảm thấy kì lạ là vì sao cô lại ở tầng trên, nhưng hắn cũng không gặng hỏi, trái lại nói " Chúng ta về thôi".

"Về? Sớm như vậy?".

Cô còn chưa tặng cho họ chút lễ vật mà.

"Có chút công chuyện" Hơi dừng một lát, hắn lại nói "... Em muốn ở lại?".

Gương mặt đẹp như tạc tượng của Quách Quỳ hiện lên vẻ nghi hoặc.

Tĩnh Hạ trầm mặc một chút, gật đầu một cái.

Lễ vật phải đưa liền tay cho nóng, bằng không sao có thể thể hiện đủ thành ý chứ.

Hai người sóng vai đi đến thang máy, Tĩnh Hạ đột nhiên nói với Quách Quỳ: "Nếu anh có việc thì anh có thể về trước, em tự lo được".

Cách nói chuyện của cô đối với Quách Quỳ vẫn luôn lạnh nhạt và hờ hững như vậy, dù có làm người yêu thì giọng điệu cũng không hề thay đổi.

Dù sao hai từ "bạn trai" đối với cô cũng chỉ là một danh nghĩa, ít nhất là đối với người không có cảm giác gì với tình yêu như cô.

Cho nên không có hắn cô vẫn tự lo được

Quách Quỳ lắc lắc đầu, hơi cúi đầu đối diện với đôi mắt của cô.

"Ở lại với em".

Đôi đồng tử xinh đẹp của Tĩnh Hạ hơi ngưng lại, nghe vậy, cô cũng không trả lời.

Khi hai người đứng trước thang máy, điện thoại trong túi quần Quách Quỳ đột ngột rung lên, hắn nhìn số người gọi, nhấc chân đi ra một chỗ không xa nhấc máy.

"Ting". Cửa thang máy mở ra, Tĩnh Hạ nhìn bóng dáng nghe điện thoại của Quách Quỳ, quyết định đi vào trước.

Cô vừa bước vào thang máy, đèn trong thang máy vốn sáng trưng chợt chấp nháy dữ dội, Tĩnh Hạ còn chưa kịp suy nghĩ thì...

Cả thang máy đột ngột rơi xuống.

Đúng vậy, là rơi xuống.

Tĩnh Hạ cố giữ vững thăng bằng, tuy có chút ngạc nhiên nhưng cô cũng không sợ hãi, bởi vì cô vừa ra tay là thang máy đã ngừng rơi giữa chừng.

Nếu như thanh âm hệ thống không vang lên.

[Cưỡng chế truyền tống trở về]

Cưỡng chế truyền tống?

[Ký chủ, vì có một vài vấn đề xảy ra nên cần phải cấp tốc đưa cô quay về]

"Quay về? Vậy còn nhiệm vụ?".

Không cần phải làm nhiệm vụ nữa kể ra Tĩnh Hạ cũng cảm thấy vui, nhưng tính ra cô vẫn hỏi cho có lệ.

[Ký chủ không cần phải làm nữa, nhiệm vụ thế giới này coi như hủy bỏ]

"Hủy bỏ? Ngươi nói dễ nghe nhỉ? Ngươi có biết là... "

Tĩnh Hạ chưa nói hết câu, thang máy vốn được dừng giữa không trung lại tiếp tục rơi xuống.

Aaaaa, chết tiệt!!!

Quách Quỳ vốn đang nghe điện thoại, có tiếng động lạ truyền vào trong tai khiến hắn bất giác quay đầu.

Nhưng chính hắn cũng không ngờ, vừa mới quay đầu lại, đập vào mắt chính là chiếc thang máy rơi xuống.

Mà quan trọng hơn Tĩnh Hạ còn đang ở trong kia...

Điện thoại rơi xuống mặt đất, màn hình vỡ hơn một nửa, chủ nhân chiếc điện thoại đã sớm mang tâm tình khủng hoảng chạy xuống dưới, quanh khu hành lang nơi đó chỉ quanh quẩn tiếng người gọi bên kia đầu dây.

"A lô, a lô, thiếu gia..."

Quách Quỳ dùng hết sức bình sinh chạy xuống dưới tầng, nhưng chỉ chạy được nửa đường thì có tiếng "ầm ầm" cực kỳ nặng nề vang lên, kèm theo đó là sự rung chuyển của cả tòa khách sạn như có động đất xảy ra.

Bên ngoài phía đổ nát của thang máy, chính là một dòng máu đỏ tươi lênh láng chảy ra, khiến bất kỳ ai được chứng kiến đều vô cùng bàng hoàng..

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 40: Cục quản lí thời không (1)

Chói...

Ánh sáng nơi đây quá mức chói...

Tĩnh Hạ vốn đang lâm vào giấc ngủ say, lông mi đen dài run run vài lần, nương theo vẻ mặt có chút khó chịu dần mở ra.

Đập vào đôi mắt cô chính là ánh đèn ngay trên đỉnh đầu, vì cô vẫn chưa quen với ánh sáng như vậy nên đôi mắt có chút nhức nhối, đưa ngón tay tinh xảo như bạch ngọc thượng hạng xoa xoa hai vùng thái dương, được một lúc, cô mới chậm rãi mở mắt.

Quang cảnh ngay trước mặt cô chính là một gian phòng, nhưng gian phòng này lại là một gian phòng mang đến cảm giác hiện đại hơn bình thường.

Chiếc giường cô đang nằm là một chiếc giường hình tròn lớn, Tĩnh Hạ dùng lòng bàn tay ấn ấn chiếc đệm, chiếc đệm cũng theo bàn tay cô chìm xuống, vô cùng mềm mại.

Mà bên phải gian phòng chính là một chiếc TV lớn treo trên tường,mà ở bên trái chính là có một bộ bàn ghế tròn được xếp ngay ngắn, ngoài ra còn có hệ thống đang đứng bất động tại một góc tường.

Lúc này, có tiếng "xì" một cái, một cánh cửa tân tiến trước mặt Tĩnh Hạ được mở ra. Một người phụ nữ mặc đồ trắng khá giống sĩ quan, mang theo sự nghiêm túc tiến vào.

"Tĩnh Hạ tiểu thư, cô tỉnh rồi".

"Đây là đâu?". Giọng nói êm tai như tiếng đàn phát ra, thiếu nữ trên giường lười biếng tựa vào thành giường, hơi híp mắt hỏi.

Người phụ nữ chưa trả lời cô mà sâu kín đánh giá thiếu nữ trước mắt này.

Thiếu nữ sở hữu mắt ngọc mày ngài, mái tóc đen tuyền tùy ý xõa xuống, trên gương mặt đẹp như tranh vẽ hiện lên hai rặng đám mây nhỏ vì vừa mới tỉnh lại, trông dung nhan vốn đã xinh đẹp lại trở nên kiều diễm hơn hẳn.

Trên người thiếu nữ còn mặc một bộ váy trắng muốt dài đến gót chân, ống tay áo rộng tựa tay áo của y phục cổ

đại, ở phần thắt lưng còn tùy ý thắt một chuỗi ngọc trai lung linh làm điểm nhấn. Từ trên xuống dưới, không có một chút trần tục nào, mà ngược lại, thiếu nữ khiến người ta cảm giác một sự cao cao tại thượng, khó với tới.

Nếu như phải dùng từ ngữ để miêu tả, vậy thì dùng một câu thôi: "Phong hoa tuyệt đại".

Mà lúc này, Tĩnh Hạ dùng đôi mắt ẩn chứa sắc bén đối diện lại với tầm mắt đánh giá của người phụ nữ trước mặt.

Rất nhanh người phụ nữ đã trấn định lại, dùng thanh âm nghiêm túc nói với Tĩnh Hạ: "Tĩnh Hạ tiểu thư, vì chúng tôi đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn nên mới phải bắt buộc đưa cô trở về đây, mong Tĩnh Hạ tiểu thư thứ lỗi".

"Muốn tôi thứ lỗi cũng được, đưa tôi ra khỏi đây".

"Thực xin lỗi, Tĩnh Hạ tiểu thư. Chuyện này nằm ngoài chức trách của tôi".

Người phụ nữ ngay từ đầu vẫn luôn dùng thái độ rất lịch sự trả lời cô. Vậy nên Tĩnh Hạ cũng không có ý định làm khó người phụ nữ này.

Nhưng không có nghĩa cô sẽ tha cho hành động bắt cóc cô đến nơi xa lạ này, đã vậy còn ép cô phải làm theo ý họ.

Trên mặt Tĩnh Hạ vẫn giữ y nguyên sắc mặt lười biếng mà bình tĩnh như lúc đầu, nhưng chính biểu hiện này của cô khiến bất kì ai thấy được cũng không rét mà run.

Chiếc TV lớn vốn được treo ngay ngắn trên bức tường lớn, đột nhiên dùng tốc độ rất nhanh bay đến chỗ người phụ nữ. Người phụ nữ nhận thấy được nguy hiểm, vốn muốn nghiêng người tránh ra, tuy nhiên cả người lại giống như bị đông cứng lại, không thể nhúc nhích được, chỉ có thể trừng mắt nhìn TV đang lao tới chỗ mình.

Lúc người phụ nữ cảm thấy lực đạo kia cách mình ngày càng gần, thì chiếc TV đột ngột dừng lại ở sát ngay mặt cô ta, sau đó rơi xuống tạo một tiếng "oành" vang vọng khắp phòng.

Lúc này, thân thể của người phụ nữ đã có thể cử động, cô ta cúi đầu xuống, chiếc TV vốn dĩ rất hiện đại ở ngay trước mắt cô ta trong chớp mắt liền biến thành một đống phế liệu.

Ngay lập tức, sắc mặt vốn kia nghiêm túc kia lại trở nên tái nhợt, cả người không thể ức chế được có chút run rẩy.

Nếu như không phải cô ta là người có chức trách cao, tinh thần cũng vững vàng hơn người thường, thì chỉ sợ đã sớm hét lên và ngất xỉu rồi.

Người phụ nữ có chút khó coi nhìn về phía thủ phạm gây chuyện đang thản nhiên dựa vào thành giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Cô gái này, vừa mới có ý định giết cô ta a!

Cô mẹ nó còn có tâm trạng dưỡng thần sao?

Một lát nữa phải bảo với quản lí, liệt kiểu người đáng sợ như cô vào cấp S ngay và luôn.

Giống như hai vị kia vậy...

Người phụ nữ cố gắng trấn tĩnh lại, hé miệng cẩn thận nói với Tĩnh Hạ: "Tĩnh Hạ tiểu thư, nếu cô mệt rồi thì hãy cứ nghỉ ngơi, tôi... xin phép ra ngoài trước".

Nói xong, chưa đợi Tĩnh Hạ trả lời, cô ta lập tức quay người rời đi, giống như đang sợ có yêu ma quỷ quái nào đó sẽ đuổi theo vậy.

Sau khi cánh cửa khép lại, Tĩnh Hạ mới chậm rãi mở mắt ra, không biết như đang suy nghĩ cái gì, cả căn phòng này liền rơi vào yên tĩnh.

Bất ngờ, màn hình hệ thống vốn tối đen đột ngột lóe sáng, phát ra âm thanh hệ thống đặc trưng: [Ký chủ, mừng trở lại].

Giọng điệu băng lãnh này, hệt như lần đầu cô mới gặp nó.

Tĩnh Hạ liếc nó một cái, không trả lời.

Một lúc sau, cô mới mở đôi môi nhỏ nhắn ra, hỏi nó một câu hỏi hệt như trước đó: "Đây là đâu?".

[Ký chủ yên tâm, nơi đây rất an toàn với cô]

"Tên". Tĩnh Hạ không thèm nghe nó phân trần, tâm tình có chút uể oải phun ra một chữ.

Hệ thống trầm ngâm một lát, lúc sau mới trả lời: [Cục quản lí thời không]

Dì sao cũng chỉ là tên của nơi này, hệ thống cảm thấy không nhất thiết phải giấu cô.

"Hừm..." Tĩnh Hạ khẽ nhếch mày ngài, cảm thán một tiếng.

"Vậy tại sao ngươi lại đưa ta đến đây?".

[Thực xin lỗi ký chủ, điều này nằm ngoài quyền hạn trả lời của ta]

Câu trả lời này của hệ thống không khác câu trả lời của người phụ nữ kia bao nhiêu.

Cùng một giuộc có khác.

Hừ!

"Vô dụng". Tĩnh Hạ quay đầu, ghét bỏ nói một câu.

Hệ thống: [...]

Ngồi trên giường một lúc, Tĩnh Hạ thấy có chút mỏi người, cô quyết định xuống giường.

Để cô ngước mắt nhìn xem nơi này là nơi quỷ quái nào!

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 41: Cục quản lí thời không (2)

Bên ngoài căn phòng.

Trước mặt Tĩnh Hạ là một dãy hành lang nối dài ở hai phía, mà quan trọng hơn, lại không có bóng người nào đi ngang qua, tuy nơi này có đèn sáng trưng chiếu rọi khắp nơi, nhưng vẫn toát lên vẻ hiu quạnh.

Tĩnh Hạ nhìn hai bên đường, sau một hồi lâu vẫn không quyết định được nên đi đường nào.

Cô quay mặt, nhìn hệ thống ở góc phòng, trên gương mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Tại sao xung quanh đây lại không có ai hết vậy?".

Hệ thống im lặng, không biết nên trả lời thế nào?

Chẳng lẽ nói cô chính là nhân vật nguy hiểm, phải cách ly cô như cách ly dịch bệnh Corona ư?

Nếu nó nói như vậy, ký chủ chẳng một phát đập chết nó mới lạ ấy.

"Ngươi câm à?". Sau một lúc không thấy hệ thống trả lời, Tĩnh Hạ chờ đến mức hơi mất kiên nhẫn.

Hệ thống: **[** Ký chủ, cô muốn đi đâu? **]**

Tĩnh Hạ: "Đi giết người, được không?".

[... Ký chủ, ta khuyên cô đừng nên manh động **]**

"Vậy thì nói, tại sao nơi đây không có người?".

[Là do nơi đây của cô có chút xa so với người khác, bởi vì... cô là vị khách đặc biệt mà quản lí chúng tôi mời tới **]**

Hệ thống cảm thấy mình lựa lời như vậy có vẻ ổn.

Tĩnh Hạ hơi nghiêng đầu, có chút mỉa mai nhếch môi.

Vị khách đặc biệt?

Nếu thật là như vậy, vậy thì quản lí nơi đây ít nhất cũng phải sắp xếp một vài người phục vụ ăn uống cho đàng hoàng, hoặc không thì cũng phải có một vài nhân viên hướng dẫn ở xung quanh đây.

Chứ đâu phải như bây giờ, xung quanh hành lang vắng vẻ như nơi không người thế này?

Không phải là muốn cách li đấy chứ?

Hệ thống bị Tĩnh Hạ nhìn đến có chút không được tự nhiên, ánh mắt cô giống như có thể xuyên qua màn hình, nhìn thấu hết thảy suy nghĩ bên trong của nó vậy.

Hệ thống: **[** Ký chủ, nếu cô muốn đi tham quan, ta sẽ dẫn cô đi **]**

"A... Ta còn tưởng ngươi sẽ ngăn cản ta chứ?".

[Sẽ không, ta dù sao cũng là hệ thống của cô, phục vụ ký chủ của mình là điều mà một hệ thống nên làm**]**

Nói hay lắm, vậy nên ngươi mới có thể đường đường chính chính giám thị ta sao?

Vẻ mặt Tĩnh Hạ vẫn không đổi, quay đầu nhìn ra ngoài.

[Ký chủ, nếu cô muốn đến nơi có người, thì cô nên đi bên phải **]**

"Nếu ta muốn đi ngược lại thì sao?".

Hệ thống im lặng một lát, sau rồi mới hơi ngập ngừng trả lời: **[**... Nếu kí chủ muốn, thì cũng có thể **]**

Tĩnh Hạ nhìn sang hành lang phía bên trái, quyết định nhấc chân đi sang bên đó.

[... **]** Ký chủ quả thực Việt Nam nói là làm.

Dọc theo dãy hành lang chính là một con đường dài không thấy điểm cuối, ở hai bên không có gì khác ngoài hai bức tường và các ánh đèn được lắp trên đó. Tĩnh Hạ nhìn lại, thấy mình cách căn phòng càng ngày càng xa, cô nghi ngờ không biết nơi đây sẽ dẫn đi đâu.

Chẳng lẽ dãy bên này không có gì hết?

Vậy thì người xây nên nó cũng quá không có tâm rồi, lỡ như có ai lạc đường, khó tìm đường ra thì phải làm sao?

Đến khi Tĩnh Hạ cảm thấy sự nhẫn nại của cô sắp suy cạn thì cách một đoạn không xa, ở điểm cuối của con đường có một cánh cửa bằng gỗ lớn.

Tĩnh Hạ tiến đến gần, cầm cái nắm đấm cửa xoay xoay vài cái, cô phát hiện nó bị khóa, không mở ra được.

Tĩnh Hạ hơi vuốt cằm, có chút suy tư nhìn cánh cửa gỗ.

Cô có nên dùng một cước đạp hỏng cánh cửa này không nhỉ?

[Ký chủ, ta khuyên cô đừng phá hoại của công **]**

Thanh âm của hệ thống bây giờ là đến từ trong đầu cô phát ra, khác với thanh âm đến từ bên ngoài vào trước đó.

"Vậy thì ngươi cũng phải nói cho ta biết, đằng sau cánh cửa này là cái gì?".

[Cái này... **]** Hệ thống có chút khó trả lời.

"Nếu ngươi không nói, vậy thì để ta đạp".

Vừa nói, Tĩnh Hạ vừa nhấc chân, bộ dạng giống như thể muốn đạp nát cánh cửa này vậy.

[Ký chủ đừng manh động, ta nói là được. Ở đằng sau cánh cửa này, cũng là các vị khách đặc biệt giống như cô **]**

"Nga..." Tĩnh Hạ tỏ ra khá hứng thú, hỏi lại: "Là nam hay nữ?".

[Đều là nữ **]**

Tĩnh Hạ hơi gật đầu, tỏ ý mình đã biết.

Cô như muốn tiếp tục hỏi hệ thống cái gì, thì đột nhiên, một âm thanh đằng sau cô truyền đến: "Tĩnh Hạ tiểu thư".

Tĩnh Hạ lập tức quay đầu, thấy một người đàn ông tuấn tú mặc bộ đồ sơ mi trắng, trên mặt còn đeo một chiếc kính hiện lên vẻ nghiêm túc, trên tay còn cầm một bản ghi chú. Nhìn tổng thể cả nhan sắc lẫn dáng người, thì quả thật là soái ca trong mắt bao chị em.

Tĩnh Hạ trong lòng có chút giật mình, người đàn ông này lại có thể vô thanh vô tức xuất hiện ở đằng sau lưng cô mà cô không biết?

Là do cô quá chủ quan hay tính cảnh giác của cô bị giảm sút đây?

"Anh biết tôi?". Tuy bề ngoài người đàn ông này rất lịch thiệp, nhã nhặn, nhưng Tĩnh Hạ lại không mảy may sinh ra chút hảo cảm nào với hắn.

Người đàn ông khi vừa mới nhìn thấy nhan sắc của Tĩnh Hạ, hơi ngạc nhiên một lát, nhưng hắn rất nhanh đã hồi thần, từ tốn mở lời:

"Tĩnh Hạ tiểu thư là một trong ba vị khách đặc biệt mà quản lí chúng tôi đích thân mời đến, tất nhiên là tôi biết".

"Hừm? Mời đến? Cách mời của các người cũng đủ đặc biệt". Nghe đến lời này Tĩnh Hạ lại cảm thấy bực mình, lên tiếng chế giễu hắn một phen.

Người đàn ông cười khẽ, khiêm tốn đáp: "Tĩnh Hạ tiểu thư quá khen".

Tĩnh Hạ: "..."

"Tĩnh Hạ tiểu thư, nếu cô muốn đi tham quan thì chính tôi sẽ đích thân dẫn cô đi".

Người đàn ông mặc áo sơ mi vô cùng lịch thiệp ngỏ lời, nhưng lại bị Tĩnh Hạ khoát tay, vô tình từ chối.

"Không cần, tôi tự đi được".

Người đàn ông này mang đến cho cô cảm giác không tốt lắm, chưa kể cô lại không biết thân phận của hắn, đi với hắn ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra cơ chứ?

Tĩnh Hạ còn muốn mở miệng, đột nhiên, cánh cửa đằng sau lưng cô vang lên ba tiếng gõ cửa, một màn này nương theo bầu không khí có chút hiu quạnh, quả thật có chút đáng sợ.

Sắc mặt người đàn ông có chút biến đổi, giọng nói trở nên hơi khác thường: "Tĩnh Hạ tiểu thư, nơi này không thích hợp với cô, theo tôi nghĩ cô nên quay trở về".

Hắn vừa dứt lời, lại có tiếng gõ cửa vang lên.

Tĩnh Hạ bình tĩnh nhìn hắn, rồi quay đầu nhìn cánh cửa đằng sau mình, thản nhiên nói một câu: "Nếu tôi không muốn thì sao?".

Người đàn ông còn chưa kịp phản ứng, cánh cửa gỗ lập tức được mở tung ra.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 42: Cục quản lí thời không (hoàn)

Không đợi người đàn ông ngăn cản, cánh cửa gỗ đã được mở tung ra.

Trái ngược với suy nghĩ của Tĩnh Hạ, đằng sau cánh cửa lại là một tấm lá chắn gần như trong suốt.

Tấm lá chắn này không cứng cáp như thông thường mà ngược lại có chút lưu động, khi Tĩnh Hạ thử chạm vào, có cảm giác như đang chạm vào một dòng nước.

Mát mẻ, mềm mại, lại có chút dẻo dai.

Thế nhưng đứa vừa rồi mới gõ cửa là đứa nào???

Tĩnh Hạ thử cố nhìn xuyên qua, tấm lá chắn này nhìn không quá rõ ràng, hơn nữa cứ lưu động uyển chuyển như dòng nước, nếu muốn nhìn xuyên qua là gần như không có khả năng.

Nhưng việc này cũng đâu có làm khó được Tĩnh Hạ.

Đột nhiên, một mùi hương mát lạnh ập tới, Tĩnh Hạ nhìn xuống, cổ tay cô bị một bàn tay khác chế trụ.

Tĩnh Hạ híp mắt, lập tức hất bàn tay đó ra.

Sau đó cô xoay người, nhanh chóng nhấc chân đá vào người đàn ông sau lưng.

Động tác đột ngột như vậy, người đàn ông có chút trở tay không kịp, hơi vất vả nhảy ra sau.

Tĩnh Hạ sắc mặt không đổi nhìn hắn.

Thần thái của người đàn ông biến đổi, đôi mắt hơi nguy hiểm thông qua mắt kính nhìn cô, trên gương mặt điển trai hiện lên vẻ cảnh giác.

"Tĩnh Hạ tiểu thư, cô đây là muốn động thủ?".

Tĩnh Hạ khoanh tay, tựa như một thượng vị giả nhìn xuống kẻ dưới, nhếch môi nói: "Nếu tôi muốn giết anh, anh nghĩ anh có thể thoát được không?".

Người đàn ông hơi bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Bản thân hắn cũng biết cô là người không thể trêu vào, tất nhiên cũng không ngu ngốc mà thật sự chọc tức cô.

Giống như nhớ tới cái gì, người đàn ông giơ bản báo cáo lên nhìn, không nhanh không chậm nói: "Tĩnh Hạ tiểu thư, không phải cô cảm thấy phiền hà về hệ thống 123 của chúng tôi sao? Chúng tôi đã cân nhắc ý kiến của cô mà cải tiến lại, hi vọng sẽ đem đến cho cô cảm giác thoải mái nhất khi sử dụng".

"..." Lời nói này có chút quen tai, giống như bao quảng cáo đồ dùng ở trên TV ấy nhỉ?

Trong khi Tĩnh Hạ suy nghĩ, cô lại cảm thấy cơ thể có chút chấn động. Sau khi phản ứng lại, cô nhìn xung quanh một hồi mới nhận ra...

Nơi này chính là căn phòng của cô mà!

Sao trong chớp mắt cô lại trở về đây rồi?

Tĩnh Hạ nhíu mày, người đàn ông đó không biết từ lúc nào đã biến mất, chỉ còn lại màn hình hệ thống ở góc phòng đang phát sáng.

[Kí chủ, mừng trở về]

Giọng nói của hệ thống không nghe ra là nam hay nữ, vào tai cô thành ra có chút khó chịu.

Tĩnh Hạ: "Phiền ngươi trước tiên đổi giọng cho ta nhờ, giọng nói này của ngươi nghe quá ngứa tai".

[Vậy kí chủ muốn ta đổi giọng như thế nào? Trẻ con? Trưởng thành?]

"Như trước là được".

Kiểu giọng trước của hệ thống tuy băng lãnh nhưng lại ẩn chứa cảm xúc, ít nhất cũng không ngứa đòn như bây giờ.

[... Đang tải dữ liệu... 99%... 100%]

[Kí chủ, xin chào, ta là 123, mong được chỉ giáo nhiều hơn]

Tĩnh Hạ: "..." Giọng nói khác mà cách nói cũng khác là thế nào?

"123? Cũng thuận miệng nhỉ".

Hệ thống giờ đã đổi tên thành 123 nói: [Kí chủ, dựa theo lời cô nói, ta đã được cải tiến lên nhiều, cả kịch bản hay nhiệm vụ cũng vậy. Về sau cô sẽ không cần phải xuyên xác nhập hồn vào bất kì ai, cũng không cần đi công lược đối tượng được chỉ định nữa]

Tĩnh Hạ lúc này đã nằm lên chiếc giường mềm mại như bông, tuy lời này của 123 có ngoài ý muốn, nhưng cô cũng lười biếng trả lời nó, chỉ ồ một tiếng.

Trong đầu cô hiện giờ đang xoay chuyển rất nhiều, làm sao có thể thoát ra khỏi nơi này, làm sao có thể trở về.

Hay là cô ngưng tụ năng lượng, bùm một phát cho nổ luôn nơi này?

Ý kiến hay nha!

[Kí chủ, cho dù cô có phá hủy nơi này thì cô cũng không thể trở về được đâu]

Mọi hào hứng của cô bị lời này của 123 không chút lưu tình cắt đứt.

Tĩnh Hạ ngồi bất dậy, ai oán liếc hệ thống một cái.

"Không thử làm sao mà biết được".

123: [Kí chủ, cô có thể thử]

Nó từ chối cho ý kiến.

Tĩnh Hạ ngửa lòng bàn tay, một loại sức mạnh dần được ngưng tụ thành một quả cầu, thế nhưng cho dù cô có dùng sức, quả cầu ấy lại không thể lớn hơn được.

Tĩnh Hạ tức giận, lập tức nắm lại bàn tay, quả cầu sức mạnh lập tức vỡ thành trăm mảnh.

"Rốt cuộc đây là nơi quỷ quái nào?".

Tĩnh Hạ phất tay một cái, một tia sáng giống mũi tên lao đến bên 123, nó theo bản năng phản ứng, dùng tốc độ nhanh nhất dịch chuyển sang chỗ khác.

"Bùm" một cái, một lỗ hổng nhỏ xuất hiện ở góc tường, kèm theo đó là một cỗ khói nhỏ bay lên.

[Kí chủ, thỉnh đừng phá hoại của công]

123 lấy lại tinh thần, lên tiếng nhắc nhở.

"Lăn". Tĩnh Hạ dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào hệ thống, đôi môi anh đào khẽ mở, phun ra một chữ.

123 không làm theo ý cô, ngược lại thông báo một thông tin tức động trời.

[Ký chủ, lỗi hệ thống đã được sửa xong, cô nghỉ ngơi cũng đủ rồi, bây giờ chúng ta bắt tay đi đến chân trời mới. Let's go]

Cái giọng băng lãnh chuẩn hệ thống kết hợp với kiểu nói hoạt bát này, cho ra một tổ hợp hết sức quái dị.

"..." Rốt cuộc bọn chúng đã cải tiến cái mẹ gì thế này.

Mà ta đã đồng ý đâu aaaa!!!!

- --

Bên khác.

Một người đàn ông trẻ tuổi nhấc chân đi vào một căn phòng, mà trong đó chỉ có hai người một nam một nữ đang ngồi đối diện nhau trên ghế sofa.

Người phụ nữ ngước mắt lên nhìn, hơi nhướng mày, không mặn không nhạt lên tiếng: "Trở về rồi? Anh không phải nói muốn đi quan sát sao? Người thế nào?".

Người đàn ông lạnh nhạt liếc cô ta một cái: "Không phải cô cũng đã quan sát rồi sao?".

Người phụ nữ nhớ lại cảnh tượng mình đã phải trải qua, sắc mặt trở nên hơi khó coi.

Người đàn ông ngồi xuống một chiếc ghế, rồi quay sang nhìn một người đàn ông khác kế bên mình.

"Quản lí, anh có chắc mang họ đến đây là một điều đúng đắn chứ?".

Cả ba người mà quản lí mang về đều không phải người có thể khống chế được, chỉ có thể kìm hãm hết sức có thể.

Vị quản lí trong miệng người đàn ông là một người với vẻ ngoài ôn hòa, nở một nụ cười là như muốn đem người khác tắm mình trong gió xuân.

"Chỉ có họ có thể". Quản lí mấp máy môi, khẽ nói.

Giọng nói êm dịu của hắn khiến tâm trạng của hai người còn lại trong căn phòng đang căng thẳng bất chợt hòa hoãn xuống.

"Nam Tư".

Bầu không khí chìm vào trong tĩnh lặng, sau một lúc, quản lí mới ngẩng đầu, gọi ra một cái tên.

Người đàn ông tên Nam Tư chính là người đeo kính ngồi cạnh quản lí, vừa nghe thấy tên mình, hắn mới ngước mắt lên.

"333 thế nào rồi?".

Nam Tư vừa nghe, quả thật sắc mặt hơi biến đổi, nhưng trong chớp mắt đã khôi phục dáng vẻ lạnh lùng.

"Hắn vẫn ổn, chẳng qua... Chiếc máy dò xét của chúng ta vừa mới truyền tin đến, chỉ số tình cảm của 333 có sự thay đổi".

"Hửm?" Quản lí khẽ nhướng mày, chờ Nam Tư nói tiếp.

Nam Tư: "Tình trạng của 333 vốn dĩ rất ổn định, từ khi chúng ta có được hắn tới nay, tâm tình của hắn không có sự chập trùng nào. Thế nhưng... sau sự kiện vừa rồi, chỉ số tình cảm của hắn vậy mà tăng lên, việc này rất kì lạ".

"Lại tăng lên?" Người phụ nữ tên Tịch Nghiên ngồi đối diện quản lí lẫn Nam Tư hơi tròn mắt, kinh ngạc thốt lên.

"Rõ ràng, trước 333, cả 246 lẫn 135 cũng gặp tình trạng tương tự, có lẽ nào... Máy dò xét có vấn đề không?". Nam Tư nhíu mày, đưa ra ý kiến.

Quản lí lắc đầu: "Không, không phải máy có vấn đề, mà là bọn họ có vấn đề".

Cả ba người lại rơi vào trầm tư, quản lí đứng dậy, đi đến cái kệ sách dày, lấy ra một cái hồ sơ đi đến bàn làm việc, ngồi xuống, lấy bút ra viết vài chữ vào trong đó.

Nội dung của hồ sơ rất trống rỗng, từ đầu chỉ có hai hàng chữ, sau khi quản lí viết xong, một hàng chữ thứ ba xuất hiện ngay ngắn ở trên cùng.

Tĩnh Nguyệt - Vị diện Thiên Đàng.

Tĩnh Nhàn - Vị diện Miracle.

Tĩnh Hạ - Vị diện Hoàng Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 43: [TG4]: Cổ đại mạt thế

Đây là một câu chuyện zombie thời cổ đại.

Lấy viễn cảnh Vĩnh Chi đại lục thời thịnh thế thứ 6 năm 4000.

Đây vốn là một đại lục rất yên bình, nhân dân cơm no áo ấm, mùa màng bội thu, phong cảnh tươi đẹp.

Thế nhưng, đến một ngày nọ, một cơn mưa màu tím bất ngờ đổ ập xuống vùng đất này.

Cơn mưa kì lạ này kéo dài hết 5 ngày, khắp đường phố lẫn ngõ ngách đều có dấu vết của thứ nước tím sắc, mọi người dân đều ngưng hết mọi việc làm, trú ẩn ở trong nhà mình, không ai biết thứ nước mưa kì quái này là đến từ đâu.

Sẽ không có chuyện gì xảy ra nếu một ngày sau cơn mưa, ở vùng ngoại ô bạo phát một thứ dịch bệnh.

Thứ dịch bệnh này ban đầu sẽ khiến người ta co giật, sau đó không thể khống chế được bản thân mà đi ăn thịt người khác.

Sự việc kinh khủng này vẫn tiếp diễn, thậm chí còn lan rộng vào kinh thành. Trong nhất thời, cư dân chạy loạn, đất nước loạn lạc không khác gì chiến tranh. Thời thái bình thịnh thế chấm dứt, ai ai cũng sống trong tình trạng nơm nớp lo sợ.

Sau khi tiếp thu xong tình hình nơi đây, Tĩnh Hạ mở mắt, lập tức hồi thần lại, cô phát hiện mình đang đứng giữa một con đường.

Nhìn cảnh vật xung quanh, nhà cửa tan hoang, bàn ghế đổ nát, không có một bóng người nào đi qua đây.

Trông thật giống như một nơi không người.

À đúng là nơi không người thật mà!

Tĩnh Hạ cất bước, đi được một vài bước cô mới nhận thấy có điều kì lạ.

Cô nhìn xuống y phục mà mình đang mặc, hơi trợn tròn mắt.

Đây là bộ y phục của cô mà!

Tĩnh Hạ một thân váy trắng thanh khiết, thoát tục, kết hợp với khí chất hơn người, đứng giữa nơi hoang tàn này, không khác gì một vị thần tiên giáng thế, cứu rỗi thế nhân.

Ha ha!

123 nói cô không cần phải xuyên xác nhập hồn vào bất kì ai, quả thật là như thế.

Cô dùng chính thân xác của mình đi nha!

[Không phải thân xác, mà chỉ là hồn thức của kí chủ mà thôi]

Trong tình cảnh âm u, chết chóc, 123 đột ngột nhảy ra xoát cảm giác tồn tại, khiến Tĩnh Hạ thầm nhảy dựng trong lòng.

Hú hồn chim én!

123 khốn kiếp, muốn dọa chết ta thì nói!

123: [...] Ta không nói, ta không biết gì cả.

"Hồn thức?" Tĩnh Hạ quay trở về đề tài ban đầu.

[Nói cách khác chính là linh hồn cùng ý thức của kí chủ, thân xác của kí chủ hiện tại vẫn đang ở trong cục, được bảo quản kĩ càng, kí chủ yên tâm]

Yên tâm đại gia ngươi.

Ngươi coi ta là cá ướp lạnh hay sao mà dùng từ bảo quản?

[Cũng có thể coi là như vậy]

Ta không thích ăn cá!

[...] Kệ cô chứ!

Sau một hồi hai bên sỉ vả nhau, 123 mới phát nhiệm vụ.

[Nhiệm vụ đảo chính: Giúp đỡ nữ phản diện Thư Nhã nghịch tập]

[Nhiệm vụ ẩn: Giúp Thanh Ẩn đi lên đỉnh cao nhân sinh]

123 cùng một lúc phát ra hai cái nhiệm vụ, Tĩnh Hạ nghe xong thật muốn dùng một búa đập chết nó.

Giờ thì hay rồi, cô không cần phải thực hiện nguyện vọng của nguyên chủ như bao người khác nữa, mà phải đi giúp đỡ người khác.

Bổn tiểu thư đây không phải ông bụt, hiện lên ban phát điều ước!

123: [Vì vậy mới cần cô tới giúp đỡ. Kí chủ cố gắng lên, ta trông cậy hết vào cô]

Nói xong, 123 lặn mất tăm, không cho cô cơ hội phản bác.

Tĩnh Hạ cố đè nén tâm trạng muốn phá hủy thiên địa, hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn lên phía trước.

Cách một đoạn đường không xa, một bóng... thây ma bước đến rất khập khiễng, hắn đi rất chậm. Đôi mắt hắn trắng dã, miệng đầy máu, tóc tai lộn xộn, trên y phục của hắn rách rưới, nhìn sơ qua có không ít vết thương.

Vốn dĩ tên thây ma này đi loạng choạng, nhưng nhìn thấy Tĩnh Hạ như nhìn thấy con mồi, hắn lập tức đứng thẳng người, chạy về phía cô.

"..." Ôi đù má! Cứu!

Tĩnh Hạ giơ tay lên, một chiếc quạt lông vũ trắng muốt xuất hiện ở lòng bàn tay cô, "xoạt" một tiếng, tên thây ma chạy tới cách cô chừng ba bước liền bay đầu.

Chiếc đầu dính máu bay lên không trung tạo thành một vòng parabol, trước mặt Tĩnh Hạ chỉ còn lại thân xác đổ ập xuống.

Tĩnh Hạ thở ra một hơi, dùng chiếc quạt phẩy phẩy mấy cái.

Vài chiếc tóc dài đen nhánh trước ngực khẽ bay theo gió, tạo ra vài phần tự do tiêu sái.

Cô như cảm nhận cái gì đó, xoay người lại, bất ngờ nhìn thấy một nam nhân không biết từ lúc nào đứng sau cô.

Nam nhân này mặc y phục xanh lam thêu chỉ vàng vân nam, đầu đội kim quan bằng bạch ngọc, mái tóc dài xõa tùy ý sau lưng, nhan sắc lại càng khỏi phải bàn cãi, dùng từ "tuyệt sắc" cũng chưa thể lột tả hết vẻ đẹp của hắn. Một thân quý khí đứng giữa đường phố, như khiến cảnh vật xung quanh sáng bừng lên.

Nhưng thứ khiến cô giật mình nhất là...

Dung mạo của tên nam nhân này không khác gì với dung mạo của Quách Quỳ mà cô đã gặp ở vị diện trước.

Phải nói là giống y như đúc, chỉ khác hắn mặc đồ cổ trang, còn Quách Quỳ mặc đồ hiện đại thôi.

[Kí chủ, hắn không phải Quách Quỳ, hắn tên là Thanh Ẩn]

123 sau khi chìm xuống lại lặn lên nhắc nhở cô.

Nhưng cô cũng không rảnh mà để ý tới nó, nhíu mày nhìn người trước mắt.

Thanh Ẩn sau khi nhìn thấy dung mạo của Tĩnh Hạ, trong đáy mắt hiện lên tia kinh diễm.

Hắn vừa mới có việc phải đi qua nơi này, nhưng lại gặp phải một màn kia. Thiếu nữ váy trắng vung quạt đã khiến thây ma bay đầu, động tác nhanh gọn, dứt khoát, không phải nữ nhân tầm thường có thể so được.

Lúc nhìn thấy dung nhan của thiếu nữ trước mắt, hắn mới biết, cho dù là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, cũng trở nên tầm thường so với cô.

Thế nhưng hắn khác xa với mấy kẻ háo sắc khác, nhìn thấy mĩ nhân liền muốn nhào đến, hắn cũng chỉ hơi ngẩn người một lúc, rồi nhanh chóng phục hồi tâm trạng.

Tĩnh Hạ đánh giá nam nhân trước mắt, đồng dạng, nam nhân đó cũng đánh giá lại cô.

Cô tuy là ngạc nhiên, nhưng cũng không tới mức thất thố. Sâu kín nhìn Thanh Ẩn một cái, sau đó xoay người bước đi.

[Kí chủ, cô không định đến làm quen với hắn, sau đó giúp đỡ hắn sao?]

Ngươi không phải lặn mất rồi sao? Lặn tiếp đi, chết đuối luôn càng tốt.

123: [...]

Thanh Ẩn bình tĩnh nhìn thiếu nữ xoay người rời đi cùng đường với mình, hắn chờ cô đi xa, mới từ từ cất bước.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 44: [TG4]: Cổ đại mạt thế (1)

Đây là một câu chuyện zombie thời cổ đại.

Lấy viễn cảnh Vĩnh Chi đại lục thời thịnh thế thứ 6 năm 4000.

Đây vốn là một đại lục rất yên bình, nhân dân cơm no áo ấm, mùa màng bội thu, phong cảnh tươi đẹp.

Thế nhưng, đến một ngày nọ, một cơn mưa màu tím bất ngờ đổ ập xuống vùng đất này.

Cơn mưa kì lạ này kéo dài hết 5 ngày, khắp đường phố lẫn ngõ ngách đều có dấu vết của thứ nước tím sắc, mọi người dân đều ngưng hết mọi việc làm, trú ẩn ở trong nhà mình, không ai biết thứ nước mưa kì quái này là đến từ đâu.

Sẽ không có chuyện gì xảy ra nếu một ngày sau cơn mưa, ở vùng ngoại ô bạo phát một thứ dịch bệnh.

Thứ dịch bệnh này ban đầu sẽ khiến người ta co giật, sau đó không thể khống chế được bản thân mà đi ăn thịt người khác.

Sự việc kinh khủng này vẫn tiếp diễn, thậm chí còn lan rộng vào kinh thành. Trong nhất thời, cư dân chạy loạn, đất nước loạn lạc không khác gì chiến tranh. Thời thái bình thịnh thế chấm dứt, ai ai cũng sống trong tình trạng nơm nớp lo sợ.

Sau khi tiếp thu xong tình hình nơi đây, Tĩnh Hạ mở mắt, nhanh chóng hồi thần, cô phát hiện mình đang đứng giữa một con đường.

Nhìn cảnh vật xung quanh, nhà cửa tan hoang, bàn ghế đổ nát, không có một bóng người nào đi qua đây.

Trông thật giống như một nơi không người.

À đúng là nơi không người thật mà!

Tĩnh Hạ cất bước, đi được một vài bước cô mới nhận thấy có điều kì lạ.

Cô nhìn xuống y phục mà mình đang mặc, hơi trợn tròn mắt.

Đây là bộ y phục của cô mà!

Tĩnh Hạ một thân váy trắng thanh khiết, thoát tục, kết hợp với khí chất hơn người, đứng giữa nơi hoang tàn này, không khác gì một vị thần tiên giáng thế, cứu rỗi thế nhân.

Ha ha!

123 nói cô không cần phải xuyên xác nhập hồn vào bất kì ai, quả thật là như thế.

Cô dùng chính thân xác của mình đi nha!

[Không phải thân xác, mà chỉ là hồn thức của kí chủ mà thôi]

Trong tình cảnh âm u, chết chóc, 123 đột ngột nhảy ra xoát cảm giác tồn tại, khiến Tĩnh Hạ thầm nhảy dựng trong lòng.

Hú hồn chim én!

123 khốn kiếp, muốn dọa chết ta thì nói!

123: [...] Ta không nói, ta không biết gì cả.

"Hồn thức?" Tĩnh Hạ quay trở về đề tài ban đầu.

[Nói cách khác chính là linh hồn cùng ý thức của kí chủ, thân xác của kí chủ hiện tại vẫn đang ở trong cục, được bảo quản kĩ càng, kí chủ yên tâm]

Yên tâm đại gia ngươi.

Ngươi coi ta là cá ướp lạnh hay sao mà dùng từ bảo quản?

[Cũng có thể coi là như vậy]

Ta không thích ăn cá!

[...] Kệ cô chứ!

Sau một hồi hai bên sỉ vả nhau, 123 mới phát nhiệm vụ.

[Nhiệm vụ đảo chính: Giúp đỡ nữ phản diện Thư Nhã nghịch tập]

[Nhiệm vụ ẩn: Giúp Thanh Ẩn đi lên đỉnh cao nhân sinh]

123 cùng một lúc phát ra hai cái nhiệm vụ, Tĩnh Hạ nghe xong thật muốn dùng một búa đập chết nó.

Giờ thì hay rồi, cô không cần phải thực hiện nguyện vọng của nguyên chủ như bao người khác nữa, mà phải đi giúp đỡ người khác.

Bổn tiểu thư đây không phải ông bụt, hiện lên ban phát điều ước!

123: [Vì vậy mới cần cô tới giúp đỡ. Kí chủ cố gắng lên, ta trông cậy hết vào cô]

Nói xong, 123 lặn mất tăm, không cho cô cơ hội phản bác.

Tĩnh Hạ cố đè nén tâm trạng muốn phá hủy thiên địa, hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn lên phía trước.

Cách một đoạn đường không xa, một bóng... thây ma bước đến rất khập khiễng, hắn đi rất chậm. Đôi mắt hắn trắng dã, miệng đầy máu, tóc tai lộn xộn, trên y phục của hắn rách rưới, nhìn sơ qua có không ít vết thương.

Vốn dĩ tên thây ma này đi loạng choạng, nhưng nhìn thấy Tĩnh Hạ như nhìn thấy con mồi, hắn lập tức đứng thẳng người, chạy về phía cô.

"..." Ôi đù má! Cứu!

Tĩnh Hạ giơ tay lên, một chiếc quạt lông vũ trắng muốt xuất hiện ở lòng bàn tay cô, "xoạt" một tiếng, tên thây ma chạy tới cách cô chừng ba bước liền bay đầu.

Chiếc đầu dính máu bay lên không trung tạo thành một vòng parabol, trước mặt Tĩnh Hạ chỉ còn lại thân xác đổ ập xuống.

Tĩnh Hạ thở ra một hơi, dùng chiếc quạt phẩy phẩy mấy cái.

Vài chiếc tóc dài đen nhánh trước ngực khẽ bay theo gió, tạo ra vài phần tự do tiêu sái.

Cô như cảm nhận cái gì đó, xoay người lại, bất ngờ nhìn thấy một nam nhân không biết từ lúc nào đứng sau cô.

Nam nhân này mặc y phục xanh lam thêu chỉ vàng vân nam, đầu đội kim quan bằng bạch ngọc, mái tóc dài xõa tùy ý sau lưng, nhan sắc lại càng khỏi phải bàn cãi, dùng từ "tuyệt sắc" cũng chưa thể lột tả hết vẻ đẹp của hắn. Một thân quý khí đứng giữa đường phố, như khiến cảnh vật xung quanh sáng bừng lên.

Nhưng thứ khiến cô giật mình nhất là...

Dung mạo của tên nam nhân này không khác gì với dung mạo của Quách Quỳ mà cô đã gặp ở vị diện trước.

Phải nói là giống y như đúc, chỉ khác hắn mặc đồ cổ trang, còn Quách Quỳ mặc đồ hiện đại thôi.

[Kí chủ, hắn không phải Quách Quỳ, hắn tên là Thanh Ẩn]

123 sau khi chìm xuống lại lặn lên nhắc nhở cô.

Nhưng cô cũng không rảnh mà để ý tới nó, nhíu mày nhìn người trước mắt.

Thanh Ẩn sau khi nhìn thấy dung mạo của Tĩnh Hạ, trong đáy mắt hiện lên tia kinh diễm.

Hắn vừa mới có việc phải đi qua nơi này, nhưng lại gặp phải một màn kia. Thiếu nữ váy trắng vung quạt đã khiến thây ma bay đầu, động tác nhanh gọn, dứt khoát, không phải nữ nhân tầm thường có thể so được.

Lúc nhìn thấy dung nhan của thiếu nữ trước mắt, hắn mới biết, cho dù là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, cũng trở nên tầm thường so với cô.

Thế nhưng hắn khác xa với mấy kẻ háo sắc khác, nhìn thấy mĩ nhân liền muốn nhào đến, hắn cũng chỉ hơi ngẩn người một lúc, rồi nhanh chóng phục hồi tâm trạng.

Tĩnh Hạ đánh giá nam nhân trước mắt, đồng dạng, nam nhân đó cũng đánh giá lại cô.

Cô tuy là ngạc nhiên, nhưng cũng không tới mức thất thố. Sâu kín nhìn Thanh Ẩn một cái, sau đó xoay người bước đi.

[Kí chủ, cô không định đến làm quen với hắn, sau đó giúp đỡ hắn sao?]

Ngươi không phải lặn mất rồi sao? Lặn tiếp đi, chết đuối luôn càng tốt.

123: [...]

Thanh Ẩn bình tĩnh nhìn thiếu nữ xoay người rời đi cùng đường với mình, hắn chờ cô đi xa, mới từ từ cất bước.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 45: [TG4]: Cổ đại mạt thế (2)

Tĩnh Hạ vừa đi vừa nhìn xung quanh, dự định đi kiếm cái cửa hàng không người nào đó để lấy tạm bộ y phục thay, chứ nếu như cứ mặc đồ của chính cô thì lại quá nổi bật, đến lúc đó lại rất phiền phức.

Xem ra vận khí của cô cũng không tồi, quả thực là kiếm được một cửa hàng, tuy nhiên khung cảnh bên trong lại rất hỗn loạn, đồ vật vương vãi xung quanh, thậm chí còn có không ít vết máu dính trên vải.

Xem ra chủ tiệm ở đây đều bị zombie diệt rồi.

Tĩnh Hạ tiến vào sâu hơn, mở ra một cánh cửa nọ, điều đầu tiên cô nhìn thấy chính là y phục được bày ngay ngắn trên kệ, hơn nữa còn có không ít.

Cô liền một phát cất hết đồ vào không gian, sau đó đóng cửa lại, nhanh chóng chọn lấy một bộ y phục màu hường phấn thêu mẫu đơn để mặc.

Nếu bộ váy trước đó của cô tuy không có hoa văn gì nhưng vẫn chứa đầy tiên khí cao cao tại thượng, không ai dám nhìn thẳng, thì bộ y phục này mang đến cảm giác ngược lại.

Mỹ lệ nhưng không dung tục, vừa tao nhã vừa cao quý.

Sau khi tự lấy gương ra nhìn ngắm một hồi, Tĩnh Hạ mới hài lòng thu gương lại, điềm nhiên phẩy chiếc quạt lông vũ đi ra ngoài.

Vừa mới bước ra ngoài, đập vào mắt cô chính là dung nhan nam nhân đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông kia.

Nội tâm Tĩnh Hạ phun tào.

Đùa ta à? Không trùng hợp như thế chứ?

Thanh Ẩn đúng lúc dừng lại trước cửa tuệm mà Tĩnh Hạ đang đứng, liếc nhìn xung quanh một lát, tầm mắt bất ngờ chạm vào đôi mắt xinh đẹp của Tĩnh Hạ, trong nhất thời, hai đôi mắt giao nhau trên không trung.

Tĩnh Hạ tỏ vẻ nghi hoặc.

Rốt cuộc cái tên này ra ngoài làm gì mà không có lấy một tên thuộc hạ nào đi theo vậy?

Không sợ có một tên zombie nào đó đột nhiên nhảy ra cắn chết hắn ta à?

Tĩnh Hạ cũng không định để ý tới hắn, định nhấc chân rời đi trước.

Bất ngờ, một giọng nói phi thường êm tai cất lên, phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

"Ngươi biết cách tiêu diệt thi thể kia?".

Tĩnh Hạ dừng bước, nhìn về phía Thanh Ẩn.

Cô lúc bấy giờ mới kịp phản ứng "thi thể" trong miệng Thanh Ẩn nói là tên zombie kia.

Tĩnh Hạ bình tĩnh gật đầu, không lên tiếng.

"Rất lợi hại". Thanh Ẩn trầm giọng khen một câu, đáy mắt hắn nhìn cô hiện lên tia dò xét, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cô khẽ nhướng mày: "Cũng tạm, không lợi hại lắm".

Tuy rằng lời nói giống như tự hạ thấp năng lực bản thân, nhưng ngữ điệu lại không có chút gì là khiêm tốn, ngược lại còn mang theo vẻ kiêu ngạo.

Thanh Ẩn: "..."

Hắn nghiền ngẫm nhìn chiếc quạt lông vũ trắng tinh trên tay Tĩnh Hạ.

Vừa nãy cô không hề dùng đao kiếm mà chỉ dùng chiếc quạt này giết chết tên thi thể kia, ngẫm lại, một nữ nhân như cô dám một mình đi ra ngoài, hẳn cũng không phải người bình thường.

"Ngoài cách chém đầu ra, ngươi có còn biết cách nào khác để diệt bọn chúng không?".

Thanh Ẩn đứng thẳng người, một bộ dáng thành tâm tiếp thu kiến thức.

Hiển nhiên, bọn chúng trong miệng Thanh Ẩn chính là đám zombie kia.

Đôi mắt Tĩnh Hạ chỉ đơn thuần đánh giá hắn từ trên xuống dưới, sau đó mới từ từ mở miệng: "Vị công tử này, chúng ta quen nhau sao?".

Thanh Ẩn nghe được câu hỏi này của cô, hơi ngẩn người.

Đúng vậy, giữa hắn với cô chỉ đơn thuần là hai người xa lạ, nhiều nhất cũng chỉ gặp mặt hai lần, câu hỏi vừa rồi của hắn cũng chỉ là xuất phát từ bản năng, cho dù cô có biết nhưng không muốn nói thì cũng là điều bình thường.

Thanh Ẩn mím môi, đôi mắt hơi cụp xuống, trầm giọng nói ra câu "Làm phiền cô nương rồi" sau đó quay người đi thẳng.

[Kí chủ, đây là cơ hội tốt để tiếp cận mục tiêu, tại sao cô lại không nói cho hắn biết?]

Trong thanh âm băng lãnh của 123 không khó để nghe ra sự khó hiểu trong đó.

"Ta biết gì về hắn mà nói?".

Từ khi cô tới đây, ngoài tình hình của đại lục này ra, còn lại tình hình của mục tiêu cô một chút cũng không biết, muốn cô giúp hắn?

Giúp bằng niềm tin và hi vọng ấy.

[Nhờ kí chủ nhắc nhở, ta đã nhớ ra rồi]

Ngay sau khi 123 nói xong, một đống dữ liệu lập tức như thác nước đổ dồn vào đầu cô, khiến cả người hơi lảo đảo ra sau, nhờ bám chắc chiếc cột nhà bên cạnh mới trụ được.

Mẹ kiếp.

Cho dù cải tiến lên vẫn phế vật như vậy.

Thanh Ẩn.

Nhị vương gia đương triều của Vĩnh Chi đại lục.

Là con trai của Quý phi, lên 10 tuổi đã được phong vương, có thể thấy được vị hoàng tử này được ân sủng tới cỡ nào.

Cái gọi là thiên chi kiêu tử trong miệng người đời chính là dùng để miêu tả Thanh Ẩn.

Tuy nhiên, tất cả việc này đều chỉ là một âm mưu của vị hoàng đế đương nhiệm.

Vị hoàng đế này thực hiện kế hoạch phủng sát, khiến các vị vương gia khác chĩa mũi nhọn về phía Thanh Ẩn, nhằm bảo vệ vị Thất vương gia cùng vị phi tần mà ông ta yêu.

Sẽ chỉ là sự tranh đấu hoàng vị trong nhà đế vương bình thường nếu như dịch bệnh không xảy ra.

Dịch bệnh lan rộng trong phạm vi cả nước, người chết kẻ thành thây ma hỗn loạn khắp nơi, hoàng đế cuối cùng cũng hạ lệnh, bất kì ai trong số các vương gia có thể tìm cách giải quyết bệnh dịch, ngôi vị này sẽ truyền cho người đó.

Tuy nhiên, mọi việc ngày càng tồi tệ hơn, các vị vương gia khác lợi dụng việc này nhằm trừ khử lẫn nhau. Tất nhiên, Thanh Ẩn thân là người đứng đầu sóng ngọn gió cũng không thoát được.

Lúc hắn tự mình ra ngoài vi hành, tìm hiểu tình trạng xung quanh, thế nhưng không biết do ai gài bẫy, Thanh Ẩn đột ngột rơi vào vòng vây của đám thây ma.

Thanh Ẩn chỉ là người cổ đại, kiến thức về chuyện này tuyệt đối không thể so với người hiện đại, thế nhưng hắn có võ công cao cường, cộng thêm ám vệ vẫn luôn âm thầm đi theo bảo vệ hắn, trong lúc nhất thời đám thây ma không làm gì được hắn.

Tuy nhiên, có câu nói "Kiến có thể cắn chết voi".

Dù võ công có cao đến bao nhiêu, nhưng đám thây ma lại đông đến bất thường, hơn nữa có chém thế nào cũng không chết, cho nên ám vệ bị giết gần hết, chính Thanh Ẩn cũng bị cắn một nhát vào tay.

Như đã nói, Thanh Ẩn không biết gì về đám thây ma này, nên chính hắn cũng không biết nhát cắn kia có ảnh hưởng gì tới hắn.

Tuy rằng có chạy thoát, thế nhưng trong tối hôm đó cả thân thể Thanh Ẩn co giật, quằn quại, hắn mất đi ý thức, trợ thành thây ma giết hết những người trong phủ.

Cuối cùng, Thanh Ẩn chết dưới lưỡi kiếm của Thất vương gia được nhận lệnh đi diệt trừ hắn, cuối cùng, đường đường là nhân trung long phượng lại lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

....

Một từ thôi, thảm!

Cũng phải thôi, kiến thức của những người ở đây rất hạn hẹp so với những người hiện đại. Chính Thanh Ẩn dù có được xưng là thông minh bao nhiêu cũng không ngoại lệ.

Đột nhiên Tĩnh Hạ chợt nhớ ra.

Biến cố xảy ra khi Thanh Ẩn đi vi hành, vậy tức là...

Ngày hôm nay a!

Tĩnh Hạ nhìn theo hướng Thanh Ẩn rời đi, nhưng cũng không vội đuổi theo.

[Kí chủ, cô đừng bình tĩnh như vậy được không? Đối tượng có thể đang gặp nguy hiểm rồi đó]

Nhìn Tĩnh Hạ tuy đã tiếp thu xong kịch bản nhưng vẫn bình chân như vại, 123 tỏ ra gấp gáp.

"Sống chết có số". Tĩnh Hạ hướng về phía trước mà đi, bộ dáng vẫn thong dong, thản nhiên nói ra một câu khiến 123 muốn offline.

Đi được nửa đường, đột nhiên cô nghe thấy có rất nhiều âm thanh kêu gào văng vẳng đâu đó, Tĩnh Hạ nhìn vào con ngõ nhỏ bên trái mình, cô cảm thấy chắc hẳn âm thanh phát ra từ đây.

Tĩnh Hạ nhón chân lên, linh hoạt nhảy ra các mái nhà, cuối cùng dừng trước mái của một khách điếm.

Cô đứng từ trên cao nhìn xuống, ngoài dự kiến, cô lại thấy một màn khá đặc sắc.

Bên dưới con đường không quá rộng, một đám zombie tạo thành một vòng tròn đông đúc vây quanh một nhóm người. Mà bên trong cái vòng tròn đó, chính là Thanh Ẩn cùng với một vài ám vệ dùng chiêu thức sắc bén, chém bay đầu không ít zombie.

Nhìn tình cảnh này, Tĩnh Hạ dám chắc, cái tình cảnh chật vật trong kịch bản có thể sẽ không xảy ra, cho nên cô chỉ cần đứng nhìn là được rồi.

123, ngươi nhìn đi, xem ra đối tượng cũng học được cách tiêu diệt zombie rồi, cần gì ta phải ra tay giúp hắn nữa?

[... Kí chủ, không thể chủ quan, cô cần phải ở đến cuối mới biết được]

123 thật sự có cảm giác cạn lời với cô.

Thanh Ẩn vốn dĩ rất tập trung giết zombie, thế nhưng trong giây lát, khóe mắt hắn lại chạm phải với hình bóng thiếu nữ đứng trên mái nhà.

Vạt áo của thiếu nữ khẽ lay động, mái tóc dài đen nhánh bay theo chiều gió, đôi mắt sâu không thấy đáy liếc nhìn xuống chỗ hắn, tuy nhiên, trông cô không có bộ dáng muốn ra tay cứu giúp, mà trái lại còn có chút ý tứ xem kịch vui.

Đám zombie nhìn đám người hung thần ác sát không chút lưu tình hạ thủ trước mặt, theo bản năng lùi lại. Thế nhưng, có con lợi dụng lúc Thanh Ẩn mất tập trung mà lao đến, nhăm nhe cắn đứt cổ hắn.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 46: [TG4]: Cổ đại mạt thế (3)

Tĩnh Hạ phản ứng đầu tiên, cô lạnh mặt, mở chiếc quạt trong tay ra vung lên một phát, một đạo quang mang hình lưỡi liềm phi đến chỗ zombie kia, "xoạt" một tiếng, zombie còn chưa kịp nhào vào người Thanh Ẩn thì đã rơi đầu.

Tất cả ám vệ ngừng động tác trong tay, quay đầu thu lại một màn này vào trong mắt, không nhịn được mà đối với vị cô nương đứng trên mái nhà kia trố mắt nhìn.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Vị cô nương kia thậm chí không xuống tận nơi, chỉ đứng trên cao mà đã khiến thi thể kia rơi đầu, như vậy cũng quá lợi hại rồi.

Thanh Ẩn là người đứng gần nhất, tất nhiên còn biết rõ hơn ai khác, hắn tận mắt chứng kiến Tĩnh Hạ vung tay áo, một đạo ánh sáng kì lạ liền bay đến, nhanh như cắt xuyên qua đầu thi thể kia, nhưng trong chớp mắt đạo ánh đó lại biến mất vô tung như chưa từng xuất hiện.

Sâu trong lòng liền đối với Tĩnh Hạ nhiều hơn một phần để ý.

Tuy Thanh Ẩn có nhiều nghi hoặc, nhưng cũng biết tình hình trước mắt không thích hợp để kết giao hỏi chuyện, liền thu lại tầm mắt, chuyên tâm giết một đống thây ma đang dồn dập lao vào, chiêu thức tàn nhẫn mà quyết đoán, khí thế sát phạt như ẩn như hiện, hơn nữa còn có sự giúp sức của các ám vệ, sau một lát đã gần như đột phá được vòng vây mà thoát ra.

Tĩnh Hạ vẫn vân đạm phong khinh đứng trên mái nhà, đưa mắt nhìn xung quanh. Lúc trước cô cảm thấy thắc mắc vì sao bọn họ không dùng khinh công tẩu thoát mà vẫn đánh đến lúc bỏ mạng, thì bây giờ cô đã có đáp án.

Khắp nơi ngoại trừ chỗ cô đang đứng ra không biết từ lúc nào đã có sự hiện diện của zombie, ở trong bên trong phòng các ngôi nhà bên cạnh, trên mái nhà cũng đều có, thậm chí có một vài con còn dùng khinh công lao đến, nhưng đều chết dưới lưỡi kiếm sắc lạnh của ám vệ.

Nhưng điều kì lạ là bọn chúng không để ý đến Tĩnh Hạ mà chỉ chăm chăm đi giết đám người Thanh Ẩn, cứ như bọn họ mới là mục tiêu mà đám zombie kia nhắm đến vậy.

Tĩnh Hạ "chậc" một tiếng, nhìn xuống con đường đã sớm chật như nêm cối kia, cho dù võ công của bọn họ có cao đến thế nào thì đánh nhiều zombie như vậy cũng mất không ít sức lực, hơn nữa nhìn sắc mặt bọn họ ai ai cũng mệt mỏi, xem ra bọn họ có vẻ sẽ không chống đỡ nổi nữa rồi.

[Kí chủ, thỉnh nghĩ cách đi giúp đối tượng, bằng không kết cục trong kịch bản sẽ tái hiện lại, đến lúc đó, hệ thống sẽ phán định nhiệm vụ thất bại **]**

123 nhìn thấy cô vẫn đứng bất động trên mái nhà, cứ như thể một màn máu tanh trước mắt chỉ là một cảnh trong phim, không nhịn được dùng giọng điệu lạnh như băng lên tiếng nhắc nhở.

Xem, cô cứ đứng đó xem!

Cô nghĩ bọn họ đang đóng phim chắc?

"Hừm? Nếu nhiệm vụ thất bại thì sao?"

Vẻ mặt Tĩnh Hạ không có chút biểu tình, chỉ thờ ơ hỏi một câu.

Ngoài dự đoán của cô, 123 thế mà không trả lời, ngược lại lên tiếng thúc giục.

[Kí chủ, cô làm ơn đừng nhìn nữa, mau mau cứu giúp đối tượng đáng thương bất lực dưới kia đi, cô nhìn xem, hắn mà chết thì cô sẽ không tìm được ai có nhan sắc đẹp như hắn nữa đâu, đến lúc đó, cô nhất định sẽ hối hận **]**

Tĩnh Hạ: "..."

Vậy cái đứa vừa rồi u ám cảnh báo cô là đứa nào?

123, ngươi đổi giọng vừa thôi!

Dưới kia, một ám vệ Giáp vừa dùng kiếm giết zombie, vừa vội quay đầu nhìn về phía Thanh Ẩn: "Vương gia, cứ đánh như vậy cũng không phải là cách, đám thi thể này quá đông, e rằng một lát nữa sẽ có thêm một đám kéo đến. Chi bằng chúng ta mở ra một con đường máu để thoát ra đi".

Thanh Ẩn mồ hôi nhễ nhại trên gương mặt tuấn mỹ, nhíu chặt chân mày đáp: "Không dễ như vậy, đám thi thể này xuất hiện khắp bốn phương tám hướng, hết một lượt lại có thêm một đám kéo đến, muốn mở ra con đường máu thì cần phải có thêm tiếp viện mới được".

Thanh Ẩn cắn răng, trong mắt hiện lên lửa giận. Từ nãy cho tới bây giờ hắn đã nghi ngờ mình nhất định đã rơi vào bẫy của ai đó, một đống thi thể đông như kiến này cũng là do kẻ đó sai đến. Nhưng rốt cục là ai?

Một ám vệ khác nôn nóng nhìn lên mái khách điếm, dự định muốn mở miệng cầu xin thiếu nữ như thần tiên đứng trên đó, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã thấy thiếu nữ nhón mũi chân, tựa như tiên nữ hạ phàm đứng gần chỗ bọn họ.

Tĩnh Hạ ngưng tụ một loại lực lượng từ chiếc quạt, giơ lên, một nhát chém thẳng xuống, một đạo ánh sáng màu vàng kim mang theo lực sát thương rất lớn theo một đường thẳng mà lao đến chỗ zombie, trong chớp mắt, nhưng tên zombie nào bị dính đến đều hóa thành một đống tro tàn, ở giữa hiện ra một con đường nhỏ, Tĩnh Hạ nhanh chóng tiến tới túm lấy tay Thanh Ẩn rồi mang nhau đi trốn dọc theo con đường đó.

Đám ám vệ nhìn cảnh tượng như vậy, từ đầu là ngây người, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại mà chạy theo Tĩnh Hạ.

Thanh Ẩn bị Tĩnh Hạ kéo đi cũng rất ngây ngốc, quay mặt nhìn sườn má hoàn mỹ của thiếu nữ bên cạnh, hơi không tự chủ được mà mở miệng: "Ngươi..."

Tốc độ chạy của Tĩnh Hạ cũng không chậm lại, cô liếc mắt nhìn hắn: "Không chạy thì chẳng lẽ ở lại để bọn chúng làm thịt sao?".

Thanh Ẩn nghe cô nói thế, cũng tạm nuốt hết những lời muốn nói về.

Ở đằng sau, cả một đám đông zombie cũng không yếu thế mà đuổi theo, không thể không nói là kinh thiên động địa, một vài ám vệ vừa chạy vừa quay mặt lại nhìn, không nhịn được mà sởn hết cả da gà.

Dù sao nhìn bộ dáng gớm ghiếc kinh khủng kia của đám thi thể đằng sau, bọn họ đã không hét lên rồi ngất đi thì cũng là rất giỏi rồi.

"Rốt cuộc đám này từ đâu chui ra nhiều như vậy chứ?". Một ám vệ Ất có chút khủng hoảng đặt ra câu hỏi, trong giọng nói mang theo sự run rẩy.

"Ta không biết, nhưng sự xuất hiện của bọn chúng không hề bình thường đâu". Ám vệ Bính trông có vẻ già dặn hơn, dùng giọng nói nghiêm trọng mà trả lời.

Hai người dẫn đầu là Tĩnh Hạ và Thanh Ẩn chạy thẳng một đường, rất nhanh, họ phát hiện trước mặt mình chính là đường cụt.

Cả hai người không hẹn mà cùng thi triển khinh công nhảy lên bức tường, rồi lại nhảy lên mái nhà bên cạnh, Thanh Ẩn vô thức cầm chặt bàn tay Tĩnh Hạ, dùng hết sức lực rời đi, các ám vệ đằng sau thấy thế suýt không theo kịp, cũng may bọn họ đã phản ứng, nối đuôi nhau mà theo sau.

Đại đa số các con zombie đều chỉ là những người bình thường, cho nên khi nhìn các bóng người dần khuất xa, bọn chúng cũng chỉ có thể dừng lại mà nhìn theo.

Tuy nhiên, cũng có một vài con không bình thường lắm, dường như khi còn sống bọn chúng cũng biết võ công, cho nên sau khi hóa thành zombie, cũng có thể sử dụng khinh công mà

đuổi sát.

"Âm hồn bất tán". Thanh Ẩn quay mặt nhìn thấy thế, liền mắng một tiếng, trong tay hiện ra vài đạo phi tiêu, phi đến chỗ mấy tên thây ma đang dần sát nút, cuối cùng sau khi dám chắc không còn mối trở ngại nào, tất cả đều tập trung hướng về phủ.

Trong Lục vương phủ.

Một đám ám vệ sau khi chạm đất liền thở hổn hển, lần đầu tiên bọn họ gặp phải điều kinh khủng như vậy, nếu như nói không sợ thì là giả.

Bọn họ muốn sợ đến nát thần hồn tới nơi rồi.

Trong đám người, Thanh Ẩn dường như khôi phục tâm trạng nhanh nhất, nhìn thiếu nữ bên cạnh vẫn bình tĩnh trước sau như một như vậy, trong lòng không khỏi hiện lên sự kinh ngạc, rất nhanh, bên trong đôi mắt phượng lại lóe lên tia mất tự nhiên, hắn mấp máy môi, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được:

"Cô nương, ngươi... Có thể buông tay ra trước không?".

Tĩnh Hạ hơi khó hiểu nhìn Thanh Ẩn, rồi lại giơ tay lên cho hắn nhìn: "Ta buông rồi, chỉ có ngươi là chưa buông thôi".

Thanh Ẩn lúc này mới chợt hiểu ra là mình đang mạo phạm cô nương nhà người ta, liền hơi giật mình thu tay lại, nhưng bên ngoài vẫn cố bảo trì thần thái cao quý, lạnh lùng.

Các ám vệ nhìn hai người, có chút nghi hoặc, không hiểu chuyện gì xả ra. Một ám vệ dẫn đầu chắp tay, cảm ơn Tĩnh Hạ.

"Đa tạ cô nương hôm nay đã ra tay cứu giúp, nếu không nhờ có cô nương, có lẽ chúng ta đã sớm bị đám thi thể kia ăn tươi nuốt gọn".

Ám vệ đó vừa nói, trong đầu vừa hiện lên một màn kia, thiếu nữ chỉ dùng một chiêu đã dễ dàng mở ra một con đường trong khi bọn họ còn đang vất vả tìm lối ra, trong giọng nói càng nhiều hơn vẻ tôn kính.

Tĩnh Hạ phất tay: "Không cần, ngươi đang cảm ơn người đã có ý định khoanh tay đứng nhìn đấy".

Ám vệ kia nghe cô nói vậy mà hơi ngẩn ra, không biết nói tiếp thế nào thì một ám vệ khác tiếp lời.

"Không phải, cô nương đã cứu vương gia thì chính là công thần của Vĩnh Chi đại lục, nếu không gặp được cô nương thì vương gia đã sớm gặp nguy hiểm, chúng ta cũng đã phải bỏ mạng rồi, sao còn có thể đứng đây để tạ ơn cô nương chứ".

Tĩnh Hạ nhìn bọn họ nói như vậy, cũng không nói gì thêm.

Công thần của cả đại lục? Nghe oách nhỉ?

Thanh Ẩn có điều suy nghĩ nhìn Tĩnh Hạ, lúc này mới mở miệng hỏi: "Cô nương là từ đại lục khác đến sao?".

Tĩnh Hạ nhìn hắn, nhanh chóng gật đầu: "Ta chỉ vừa mới đến, tạm thời chưa tìm được chỗ ở".

"Ở nơi này mấy ngày gần đây rất nguy hiểm, chi bằng để bổn vương sắp xếp cho ngươi một chỗ trong phủ, cô nương thấy thế nào?".

Cô gật đầu, từ chối cho ý kiến.

Thanh Ẩn thấy cô không từ chối, mới sai quản gia sắp xếp cho Tĩnh Hạ một chỗ, quản gia nhận lệnh, nhanh chóng tiến lên mời Tĩnh Hạ.

Tĩnh Hạ cảm thấy sao cũng được, đi theo quản gia, Thanh Ẩn đưa mắt nhìn theo, cho tới khi bóng dáng của cô khuất sau ngọn cây, hắn mới từ từ thu lại tầm mắt, xoay bước chân tiến vào thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 47: [TG4]: Cổ đại mạt thế (4)

Ở trong thư phòng.

Thanh Ẩn ngồi trên ghế chủ vị, ngón tay thon dài hơi gõ gõ trên mặt bàn, tựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần, nhìn qua quả thực là một mỹ nam an tĩnh.

Hắn đã sai người đi điều tra vụ việc ngày hôm nay, trước đó cũng muốn sai ám vệ điều tra lai lịch của Tĩnh Hạ, nhưng chợt nhớ ra cô là người đến từ đại lục khác, không phải muốn tra là tra được, cho nên chỉ có thể điều tra một việc.

Thanh Ẩn ngồi chờ cho đến tối, tới khi ám vệ trở về, bẩm báo lại tất cả mọi việc.

"Vương gia, thuộc hạ đã tra được, những tên thi thể kia đều do một tên áo choàng đen điều khiển, hắn đã được đem về, tùy ý người tra hỏi, chỉ là..."

"Chỉ là gì?". Thanh Ẩn từ từ mở mắt, nhìn xuống ám vệ kia, hỏi lại.

Ám vệ hơi chần chừ, lát sau mới chậm chạp bẩm báo: "Chỉ là người là do Tĩnh Hạ cô nương mang đến, hiện tại bọn họ đang ở ngoài cửa".

Thanh Ẩn nghe vậy liền hơi nhíu mày, suy nghĩ một lát, sau đó dùng âm thanh trầm thấp hạ lệnh.

"Ngươi đưa hai người họ vào đây".

Ám vệ nhận lệnh, liền ra ngoài mời Tĩnh Hạ vào.

"Tĩnh Hạ cô nương, vương gia cho mời".

Tĩnh Hạ một thân hồng y đứng thẳng người, dáng người mình hạc sương mai, sẽ là một mỹ nhân yểu điệu nếu như không nhìn đến bàn tay còn nắm chặt cổ áo của tên áo choàng đen sau lưng kia.

Tĩnh Hạ hơi gật đầu, lôi cái tên mình bắt được như lôi bao cát tiến vào bên trong mặc cho hắn ra sức giãy dụa, khiến cho ám vệ nhìn thấy không khỏi co rút khóe miệng.

Cô nương này, cũng bưu hãn quá rồi.

Nếu như muốn áp giải tù nhân thì cũng nên để nam nhân làm, ai lại để cho một cô nương dùng một tay lôi người vào như vậy không?

Tên áo choàng đen nhanh chóng được Tĩnh Hạ thô lỗ ném xuống đất, hắn theo quán tính ngẩng đầu, lộ ra gương mặt gầy guộc xấu xí, đôi mắt một mí hẹp dài, còn có vết sẹo dài ở trên lông mày, càng tăng lên vẻ xảo quyệt, gian trá của hắn.

Lúc này, hắn đang bị trói chặt hai tay sau lưng, còn bị ép quỳ xuống đất. Trên gương mặt vốn vân đạm phong khinh của Thanh Ẩn nhìn thấy một màn này không khỏi có chút co giật khóe miệng, hắn ngồi thẳng người, dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn Tĩnh Hạ, hỏi:

"... Vị cô nương này, hắn là ai?"

Lúc này Thanh Ẩn mới chợt nhớ ra là mình vẫn chưa biết tên thiếu nữ trước mặt, đành phải xưng hô theo nghĩa chung chung.

Tĩnh Hạ hơi nước mắt nhìn hắn, hơi nhún vai, mở miệng đáp lại: "Ta cũng không biết hắn là ai, nên mới mang về cho ngươi hỏi nha".

Thanh Ẩn nhận được câu trả lời này, có chút im lặng, lát sau mới từ tốn nói: "Cô nương, mời ngồi".

Tĩnh Hạ cũng không khách khí, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Sắc mặt tên áo choàng đen vẫn rất khó coi, dùng đôi mắt chứa đầy oán khí lườm theo bóng dáng chuyển động của Tĩnh Hạ, giống như hận không thể đục vài lỗ trên người cô.

Nếu như không phải vì thiếu nữ trước mắt này, sao hắn có thể bị bắt về đây?

Mọi thứ đều được Thanh Ẩn thu vào mắt, hắn khẽ mở miệng, bình tĩnh hỏi: "Nói đi, là ai sai ngươi làm ra chuyện này?".

Tên áo choàng đen lưu chuyển tầm mắt đặt trên người Thanh Ẩn, mím chặt môi, nhất quyết không mở miệng.

Nhìn thấy vậy, Thanh Ẩn cũng không nản chí, chỉ ngước mắt lên nhìn ám vệ đứng một góc trước mặt: "Ám Nhị, Ám Tam, hai ngươi lôi hắn xuống, tống vào Ám Ti Vệ, ta không tin hắn vẫn có thể giữ kín miệng như bây giờ".

Ám Nhị, Ám Tam chắp tay lại, nhận lệnh, tên áo choàng đen kia nghe vậy liền biến sắc mặt, trên gương mặt gầy như que củi liền hiện lên vẻ hoảng sợ.

Hắn biết Ám Ti Vệ là nơi nào, đó chính là nơi giam giữ và tra hỏi tù nhân, thuộc dưới trướng của Lục vương gia. Nghe nói, những cai ngục ở nơi đó đều dùng phương thức tàn nhẫn nhất để hành hạ tù nhân, nghe nói, bất cứ ai đi vào nơi đó, đều là một đi không trở lại.

Vừa mới nghĩ tới đó, khi hai ám vệ sau lưng bắt đầu chụp lấy vai hắn, hắn mới vội vã cầu xin: "Đừng... Đừng, ta nói, ta nói là được, xin vương gia tha mạng, đừng bắt ta vào Ám Ti Vệ".

"Nói đi". Thanh Ẩn vừa nói vừa giơ tay lên, ý bảo dừng lại, Ám Nhị cùng Ám Tam hiểu ý, thả hắn ta ra.

Tên áo choàng đen vội vàng bình ổn tâm trạng, cắn răng nói: "Là... Là nhị vương đã sai ta làm việc này".

Thanh Ẩn nhướng mày, khẽ nhếch môi tạo thành một đường cong châm biếm: "Nhị vương gia? Xem ra bây giờ ngươi vẫn chưa biết sợ, vẫn có thể vu oan lộ liễu như vậy, có lẽ phải nếm thử mùi vị ở trong Ám Ti Vệ, thì ngươi mới chịu khai báo thật".

Nói xong, hắn phất tay, hai ám vệ đồng loạt túm lấy vai của tên áo choàng đen lôi đi.

Thanh Ẩn biết nhị vương gia là người như thế nào, xưa nay nổi tiếng là ăn chơi đàng điếm, ham mê tửu sắc, sao có thể làm ra những chuyện như vậy.

Tên áo choàng đen cuống cuồng giãy dụa: "Ta nói thật, là nhị vương gia cho ta không ít vàng bạc, nói chỉ cần trừ khử được vương gia ngươi, là có thể cho ta vinh hoa phú quý, cả đời không lo ăn mặc".

Thanh Ẩn khẽ cau mày, cụp mắt xuống, lâm vào trầm tư. Ám Nhị, Ám Tam thấy vương gia không lên tiếng liền nhất trí dừng tay.

Tĩnh Hạ một thân chống cằm bên thành ghế, nhàm chán nhìn một màn trước mắt, cô quét mắt một lượt, thấy không ai có động tĩnh gì, suy nghĩ một chút, đành phải mở lời trước.

"Ngươi dùng bằng cách nào để điều khiển đám thây ma kia?".

Mọi ánh mắt trong phòng bắt đầu dừng trên người thiếu nữ, Thanh Ẩn nghe thấy hai chữ "thây ma" trong lời nói của Tĩnh Hạ, liền bắt đầu hiểu ra.

Hóa ra bọn chúng còn có tên như vậy sao?

Tên áo choàng đen từ đầu là hơi ngẩn người, lúc này mới phản ứng được hai từ "thây ma" là ám chỉ ai, sau đó dùng đôi mắt cất dấu mũi nhọn nhìn Tĩnh Hạ, cắn răng nói:

"Tất nhiên là ta có cách, Tây Vực bọn ta có một loại cổ có thể điều khiển người khác như con rối, đối với cả đám... thây ma chỉ hoạt động theo bản năng kia càng dễ bề điều khiển, ta chỉ tụ tập bọn chúng lại một chỗ, sau đó dùng một lượng lớn cổ vung lên người bọn chúng, rồi lại nghĩ cách dụ Lục vương gia tới".

Nói đến đây, tên áo choàng đen không khỏi cảm thấy tâm đau, đó là cổ độc a, hơn nữa còn là một lượng lớn, dẫu cho cổ đó không khó chế, nhưng tiêu tốn nhiều như vậy, mọi chuyện lại hóa công dã tràng, thật sự quá đáng tiếc.

Tĩnh Hạ nghe vậy, cũng không hỏi gì thêm, trơ mắt nhìn tên áo choàng đen cứ thế bị lôi xuống, tiếng kêu tha mạng của hắn ta cứ vang vọng mãi cho tới khi khuất bóng.

Thanh Ẩn chuyển hướng nhìn bóng hồng ngồi bên dưới, muốn mở miệng nhưng lại có chút chần chừ, đến khi Tĩnh Hạ quay đầu nhìn hắn, đối diện với con ngươi trong suốt kia của cô,

đáy lòng hắn có chút giật mình.

"Vương gia có gì muốn hỏi ta sao?".

Nhìn bộ dáng muốn mà không dám mở miệng của nam nhân trước mặt, cô thấy có hơi nhức đầu, lúc nào cũng là do cô chủ động bắt lời trước, cô không thấy ngại thì thôi hắn ngại cái gì?

"Bổn vương vẫn chưa biết cô nương xưng hô thế nào?".

"Vương gia cứ gọi ta là Tĩnh Hạ là được".

"Tĩnh Hạ? Ngươi không có họ sao?". Đáy mắt Thanh Ẩn hiện lên tia nghi hoặc.

"Có, ta họ Tĩnh". Đôi mắt của Tĩnh Hạ khẽ cụp xuống, lông mi đen dài theo đó rủ xuống, thành công che dấu cảm xúc sâu thẳm trong mắt cô.

Thanh Ẩn cũng suýt quên mất, tuy Vĩnh Chi đại lục không có ai họ này nhưng không có nghĩa đại lục khác không có, hơn nữa cô cũng không phải người ở đây.

Trầm ngâm một chút, Thanh Ẩn lại hỏi tiếp: "Ngươi là đến từ Tư Nhĩ đại lục?".

Tĩnh Hạ lúc này cũng không để ý nhiều, tùy ý gật đầu.

Cơ bản là cô không có thời gian để xem lại kịch bản nha.

Cũng không đến mức cả nơi mình sinh sống cũng cần thời gian để nhớ tới chứ?

Sau đó, bầu không khí chìm vào trong tĩnh lặng, Thanh Ẩn đưa mắt nhìn ra ngoài. Ánh trăng tròn rọi xuống nền đất, như chiếu sáng cảnh vật xung quanh giữa trời đêm, ngọn gió lạnh lẽo như có như không thổi vào, khiến các ngọn nến nhẹ nhàng lay động.

Chưa đợi hắn mở lời, Tĩnh Hạ đã ngồi dậy, lên tiếng trước: "Vương gia, ta xin phép quay về phòng trước".

123 be like:

Kí chủ mà cũng có lúc lễ phép như vậy?

Gặp quỷ rồi!

Thanh Ẩn nhẹ gật đầu, khách khí nói: "Tĩnh Hạ cô nương cũng nên đi nghỉ ngơi sớm".

Tĩnh Hạ đạm mạc cười mỉm, xoay người đi ra ngoài, điều cô muốn làm bây giờ chính là được ngủ một giấc thật ngon.

Mà không biết giữa thời đại mạt thế này có còn ngủ ngon được nữa hay không đây?

[Kí chủ còn có tâm trạng để ngủ?]

Tại sao không? Không ngủ thì lấy đâu ra sức để chiến đấu?

[Đến cả các tòa nhà cao chót vót ở hiện đại, zombie còn có thể đột kích. Huống chi ở cổ đại lại không hề có tòa nhà mà chỉ có biệt viện một tầng, vậy mà kí chủ vẫn có thể yên tâm như vậy, đủ lạc quan]

Sự ngoi lên nhắc nhở của 123 khiến cơn buồn ngủ của Tĩnh Hạ tan biến hơn một nửa, cô lạnh nhạt xuyên qua màn đêm, đi thẳng về phía trước.

Ở trong đây không thiếu ám vệ võ công cao cường, không ít người hầu đi qua đi lại. Cho dù zombie có xông vào thì cũng là bọn họ chết trước, không liên quan gì đến ta là được.

123: [...] Được thôi, nó cũng chỉ muốn nhắc nhở như thế.

Miễn là cô không có bị ngôm củ tỏi là ok rồi.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 48: [TG4]: Cổ đại mạt thế (5)

Thư Nhã.

Con gái của tướng quân, là thanh mai trúc mã Thất vương gia.

Cả hai người vốn là một đôi được hâm mộ trong toàn đại lục.

Thế nhưng mọi chuyện đã thay đổi kể từ khi Tố Cầm xuất hiện.

Tố Cầm vốn là người xuyên sách, biết rõ mọi tình tiết trong tay, từ đó chủ động tiếp cận Thất vương gia, dần chiếm đoạt được cảm tình của hắn, sau này khi Thất vương gia trở thành hoàng đế, nàng ta trở thành hoàng hậu, sống hạnh phúc mỹ mãn.

Còn Thư Nhã vốn sắp đính hôn với vị trúc mã mà mình thầm thương trộm nhớ bao lâu, bây giờ mọi chuyện lại thay đổi nghiêng trời lệch đất như thế, làm sao có thể chấp nhận được chuyện này?

Từ đầu, nàng chỉ tìm cách để Tố Cầm rời xa Thất vương gia, nhưng dần dần nàng hạ thủ càng nặng tay hơn, suýt nữa hại Tố Cầm chết trong tay tang thi, khiến Thất vương gia nổi giận lôi đình, nhưng ngại mặt mũi của Tướng quân nên chỉ cắt đứt quan hệ với nàng.

Nhưng mọi chuyện càng tồi tệ hơn khi cả gia tộc của Thư Nhã vô cớ bị vu oan, bị hoàng thượng tru di tam tộc, Thư Nhã tuy may mắn trốn thoát, nhưng phải chứng kiến cả gia tộc bị chém trước mắt, từ đó triệt để hắc hoá, bước lên con đường nữ phụ phản diện.

Và kết cục của nàng phải nhận là bị ném vào đám thây ma, chết không toàn thây.

....

Một buổi sáng trời đầy âm u, một ít gió lạnh khẽ lùa vào.

Tĩnh Hạ vừa mới tỉnh dậy đã bị nhồi nhét cái dữ liệu như vậy vào đầu.

Vừa mới ngủ dậy, tâm tình của cô thường không ổn định lắm, trong lòng sỉ vả hệ thống không thương tiếc.

Phế vật, cặn bã... đủ mọi kiểu.

Cô định mệnh đã phải nghịch tập một người đã khó, bây giờ còn lòi ra người thứ hai.

123, tại sao ngươi không cho họ là anh em để ta bớt đi tới đi lui chứ?

123 tuy rất bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn ngậm miệng.

Sau khi xác định lửa giận được áp xuống, Tĩnh Hạ hít sâu một hơi, đứng dậy sửa sang lại quần áo đầu tóc, mở cửa bước ra ngoài.

Bên ngoài, vừa vặn có một tì nữ bưng khay đựng quần áo vào, suýt nữa đụng chạm phải người Tĩnh Hạ, tì nữ hoảng sợ, lập tức nhún người: "Nô tì đi đứng không cẩn thận suýt đụng phải người cô nương, mong cô nương thứ tội".

Tĩnh Hạ không để ý, khoát tay: "Được rồi".

Tì nữ lập tức thở phào nhẹ nhõm, thấy bộ dáng Tĩnh Hạ như muốn ra ngoài, liền hỏi:" Cô nương đây là muốn ra ngoài sao?".

Tĩnh Hạ liếc nhìn tì nữ kia một cái, nàng ta liền nói tiếp:" Vương gia hạ lệnh cho nô tì mang quần áo vào cho cô nương thử, cô nương người xem...".

Tĩnh Hạ đảo con mắt nhìn xuống chiếc khay trên tay tì nữ, cũng không có nói muốn mặc hay không, mà ngược lại hỏi một câu:" Vương gia đâu?".

Tì nữ hơi sửng sốt, không nghĩ Tĩnh Hạ sẽ hỏi câu đó, sau một lát mới phản ứng lại được: "Vương gia đang ở thư phòng, nhưng..."

"Dẫn ta tới đó".

Tì nữ đó hé miệng, như muốn nói gì thêm, nhưng cuối cùng lại im lặng, cúi đầu dẫn người đi theo.

Thư phòng.

Thanh Ẩn ngồi trên ghế chủ vị, sắc mặt không rõ nghe thuộc hạ báo tin.

Hắn cụp mắt xuống, che dấu cảm xúc nơi đáy mắt, càng khiến cho mọi người không rõ hắn đang nghĩ gì.

Bầu không khí căng thẳng tràn ngập, không ai dám hé miệng. Bỗng nhiên, tiếng thông báo của tì nữ bên ngoài phá vỡ sự yên tĩnh bên trong.

"Vương gia, Tĩnh cô nương đến bái kiến".

Các ám vệ thức thời lui ra ngoài, trong thư phòng chỉ còn lại Thanh Ẩn, hắn từ từ ngẩng đầu lên, sau một lúc mới mở miệng, thanh âm trầm ấm mà ai nghe cũng nguyện chết chìm nói: "Cho nàng vào".

Cánh cửa dần được mở ra, một bóng hình mảnh mai chầm chậm tiến vào, Tĩnh Hạ vẫn mặc bộ đồ ngày hôm qua, chỉ với một y phục trắng mượt không có hoa văn phức tạp, mà cả người cô như toát ra tiên khí, thanh cao thoát tục, khiến thư phòng vốn ảm đạm như sáng bừng lên.

Thanh Ẩn ánh mắt sâu thẳm.

Cả dung mạo lẫn khí chất này, chỉ sợ lục tung cả Vĩnh Chi đại lục này lên cũng không tìm được người thứ hai.

Chẳng lẽ nữ nhân ở Tư Nhĩ đại lục đều xuất chúng như vậy sao?

Tĩnh Hạ đi đến trước mặt Thanh Ẩn, hơi gật đầu: "Lục vương gia".

"Tĩnh Hạ cô nương có gì muốn tìm bổn vương sao?".

"Ta dự định đi ra ngoài, tìm hiểu xung quanh một lát, nên muốn tới đây báo trước với ngươi".

Thanh Ẩn khẽ nhíu mày, nhẹ đến mức không ai nhận ra: "Tình hình bên ngoài bây giờ rất nguy hiểm, cô nương vẫn muốn ra ngoài?".

"Không sao, đám thây ma ấy ta căn bản không đặt vào mắt".

Lời nói của thiếu nữ tràn ngập tự tin vào bản thân.

Khóe môi Thanh Ẩn khẽ giật, cô nương này không cảm thấy mình quá kiêu ngạo rồi sao?

Nhưng hắn bỗng nhớ lại dáng vẻ của cô khi ấy, thiếu nữ chỉ dùng một chiêu, không biết có bao nhiêu thây ma đã chết trong tay nàng, dường như...

Cô hoàn toàn có năng lực để tự tin.

"Vậy được, bổn vương vừa hay cũng muốn ra ngoài, chi bằng chúng ta cùng đi?".

Tĩnh Hạ suy nghĩ một chút, rồi gật đầu.

Dù sao cô cũng cần hắn để dễ bề làm việc nga.

- --

Bên ngoài.

Hai bóng người một nam một nữ đi song song với nhau, đằng xa có một vài ám vệ âm thầm bảo hộ, vì chỉ muốn đi khảo sát tình hình xung quanh nên cả hai người không đi xe ngựa, trực tiếp cước bộ.

Thanh Ẩn nhìn kinh thành vốn phồn hoa đông đúc, nay lại trở thành nơi hoang vu vắng vẻ, gần như không có một bóng người nào, khe khẽ thở dài.

Tĩnh Hạ như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, lúc này mới mở miệng nói: "Tai họa buông xuống, tình cảnh này là không thể tránh được, vương gia không cần buồn".

Thanh Ẩn lắc lắc đầu, rồi như nghĩ đến cái gì, đảo mắt nhìn sang thiếu nữ bên cạnh.

Vẻ mặt cô thong dong lạnh nhạt, thỉnh thoảng đặt tầm mắt lên một số nơi, nhưng sâu trong đôi mắt cũng không có cảm xúc gì nhiều, giống như nơi này có bị phá hoại nhiều hơn nữa cũng không liên quan đến cô.

"Ngươi không cảm thấy sợ sao?".

Tĩnh Hạ chợt nghe thấy câu hỏi như vậy, mới nghiêng đầu, đụng vào đôi mắt thâm thúy của nam nhân, hơi nhếch miệng đáp: "Sợ? Có gì phải sợ chứ? Điều đáng sợ nhất ngươi còn chưa được nhìn thấy đâu, thế này thì tính là gì chứ?".

"Điều đáng sợ nhất?".

"Thì có gì đáng sợ hơn lòng người đây?". Tĩnh Hạ quay đầu nhìn về phía trước, lơ đễnh đáp lại.

Thanh Ẩn ngẫm lại lời của Tĩnh Hạ, âm thầm gật đầu, đồng thời sự tò mò đối với cô lại nảy sinh thêm. Hai người đi được một đoạn đường, đột nhiên họ nhìn thấy một chiếc xe ngựa đang chạy về phía họ.

Nhìn kiểu cách lẫn trang trí, hẳn là xe của của cung đình.

Như muốn chứng thực suy nghĩ của Tĩnh Hạ, xe ngựa nhìn thấy họ thì dừng lại, từ bên trong một vị công công ló đầu ra, nhìn ngang dọc một lát, xác định tình cảnh an toàn mới từ từ xuống xe, vội tiến về phía Thanh Ẩn, cúi người hành lễ:

"Lục vương gia, hoàng thượng có chỉ, lệnh cho ngài thu dọn đồ đạc tiến về phương Nam lánh nạn, kinh thành bây giờ không an toàn, cầu ngài nhanh chóng rời đi".

Thanh Ẩn hơi nhướng mày, thanh âm không rõ cảm xúc hỏi: "Vậy sao? Vậy thánh chỉ đâu?".

"Vương gia, từ sáng sớm nay hoàng thượng cùng các vị phi tần hậu cung đã lánh nạn trước, bệ hạ lệnh cho thần cùng một vài vị thái giám khác đi thông báo cho ngài và các vị vương gia khác, bây giờ người trong kinh thành đều đã dọn đi hết rồi, mong vương gia cũng nhanh chóng rời đi".

"Bây giờ nhiệm vụ của nô tài đã hoàn thành, thần cần phải trở về lĩnh mệnh, nô tài không làm phiền vương gia nữa".

Công công hơi cúi người định rời đi, lúc xoay người, tầm mắt đụng chạm bóng dáng thiếu nữ bên cạnh, hắn hơi chấn kinh, không khỏi nhìn nhiều thêm hai mắt.

Từ khi nào bên người Lục vương gia đã có thêm một nữ nhân, đã vậy còn đặc biệt xinh đẹp.

Nhìn vẻ mặt của vị công công thất thần nhìn thiếu nữ bên cạnh, Thanh Ẩn hơi trầm giọng nhắc nhở: "Tô công công..."

Lúc này Tô công công mới hoàn hồn, bỏ lại câu "Nô tài xin đi trước" rồi vội quay người, leo lên xe ngựa rời đi.

Tĩnh Hạ một bên im lặng, bây giờ mới mở miệng: "Vương gia, hoàng thượng thu dọn từ sáng sớm, bây giờ mới có người tới nhắc nhở, ngươi không thấy kì lạ sao?".

Thanh Ẩn nhìn cô, cũng không lập tức trả lời, hắn đương nhiên biết Tô công công kia cố ý thông báo muộn, chẳng qua là không muốn vạch trần mà thôi.

Hắn đáp lại cô một câu: "Bây giờ bổn vương trở về lập tức sắp xếp, ngươi..."

Tĩnh Hạ nghiêng đầu, đôi mắt đen láy hơi mở to, không hiểu sao tạo cảm giác có chút đáng thương: "Bây giờ ta không có chỗ để đi, vương gia nguyện ý thu lưu ta chứ?".

Nhìn biểu cảm biến hóa bất định của cô, Thanh Ẩn nhất thời không biết phản ứng thế nào, cuối cùng cũng chỉ ho nhẹ một tiếng, lảng tránh ánh mắt của cô nói: "Ngươi là ân nhân cứu mạng của bổn vương, tất nhiên bổn vương không thể bỏ mặc..."

Tĩnh Hạ bỗng cong đôi mắt: "Vậy là được".

Từ đầu, Tĩnh Hạ vốn dĩ có ý định đi tìm Thư Nhã, nhưng khi nghe tin như thế, đành phải gác lại một bên, cùng Thanh Ẩn quay về thu dọn.

Bạn đang đọc truyện *[Mau Xuyên] Boss Phản Diện Nghịch Tập, Ai Dám Tranh Phong* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.